KINGS OF SIN

BOOK 5

KING OF ENVY

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLING AUTHOR

ANA HUANG

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

📚 Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız

📚 Çeviri Yedek Telegram Grubumuz

📚 Çeviri Sohbet Grubumuz

📚 Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız

📚 Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri

📚 Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Kıskançlığın Kralı

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

GÜNAH KRALLARI BEŞİNCİ KİTAP

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ANA HUANG

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Copyright © 2025 by Ana Huang

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Yaşayan veya ölmüş gerçek kişi ve nesnelerle, yerlerle veya olaylarla benzerlik tamamen tesadüfidir.

KRALI:

Editör: Becca Hensley Mysoor at the Fairy Plotmother

Düzeltmen: Britt Tayler

Kapak Tasarımcısı: Cat Imb, TRC Designs

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kurgusal erkeklerini biraz seven tüm okuyuculara.

Bu senin için.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İçindekiler

Yazarın Notu
Oynatma Listesi
Özet İçerik
Notları

1. Ayana
2. Ayana
3. Ayana
4. Vuk
5. Ayana
6. Ayana
7. Vuk
8. Ayana
9. Vuk
10. Ayana
11. Vuk
12. Vuk
13. Ayana
14. Vuk
15. Vuk
16. Ayana
17. Vuk
18. Ayana
19. Vuk
20. Ayana
21. Vuk
22. Ayana
23. Vuk
24. Ayana
25. Vuk
26. Ayana
27. Vuk
28. Ayana
29. Vuk
30. Ayana
31. Vuk
32. Ayana

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

33. Ayana
34. Ayana
35. Ayana
36. Vuk
37. Ayana
38. Vuk
39. Vuk
40. Ayana
41. Vuk
42. Ayana
43. Vuk
44. Ayana
45. Vuk
46. Vuk
47. Ayana
48. Vuk
49. Ayana
50. Vuk
51. Ayana
52. Vuk
53. Ayana
54. Vuk
Sonsöz

Teşekkür Ana Huang
tarafından yazılan
kitaplar
Ana Huang ile iletişimde kalın Yazar
Hakkında

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yazarın Notu

Vuk'un soyadının Sırpça yazılışı ve telaffuzu Marković'tir.

Ancak, soyadını kendisi hiç söylemediği için, İngilizce konuşanlar orijinalinden farklı olan İngilizce telaffuzu kullanma eğiliminde olduklarından, kitap boyunca Markovic (C'nin üzerindeki aksan olmadan) olarak yazılmıştır.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

RESMİ ŞARKI

"Envy (King of Envy)"-Chris Grey

ÇALMA LISTESININ GERI KALANI

"Moth To A Flame"-Swedish House Mafia ft. The Weeknd **"Battle Scars"**-Lupe Fiasco ft. Guy Sebastian **"Fashion"**-Sandra Resendes **"You Right"**-Doja Cat ft. The Weeknd **"Young and Beautiful"**-Lana Del Rey **"Tearin' Up My Heart"**-*NSYNC **"Baby (Acoustic)"**-Clean Bandit ft. Marina ve Luis Phonos **"Obsessed"**-Zandros ft. **Limi** **"Mho Do You Mant"**-Ex Habit **"I'm Yours"**-Isabel LaRosa **"Lose Control"**-Teddy Swims **"Believer"**-Imagine Dragons **"Undiscovered"**-Laura Welsh **"I Got You"**-Bebe Rexha **"May Down Me Go"**-Kaleo **"Let the Morld Burn"**-Chris Grey

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İsteyebileceği her şeye sahipti... onun dışında.

Tehlikeli. Güçlü. Münzevi.

Vuk Markovic insanlarla iletişim kurmaktan kaçınmasıyla ünlüdür. Yaralı milyarder nadiren konuşur ve küçük ama güvenilir çevresi dışındaki ilişkilere ilgi duymaz.

Tek istisnası? *Kadın*. Canavarının güzelliği, saplantısının nesnesi.

Onu ilk o gördü. Onu ilk o istedi. Ama şimdi, kız en eski arkadaşıyla nişanlanmıştır ve düğün yaklaştıkça, sadakat ve arzu arasında daha da çok kalır.

Kız onun olmalıydı... ve ona sahip olmak için her şeyi riske atabilirdi.

Güzel. Başarılı. Göz alıcı.

Dünyaya göre, süper model Ayana Kidane mükemmel bir hayat sürmektedir. Kariyeri hızla yükselmiştir ve New York'un en gözde bekârlarından biriyle nişanlıdır.

İnsanların bilmediği şey, nişanın sadece bir iş anlaşması olduğudur. Evlendiklerinde adam mirasını alıyor; kadın da tacizci ajansından ayrılmak için ihtiyaç duyduğu parayı alıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Aşıkmış gibi davranmak kolay olmalıdır - ta ki kendini nişanlısının esrarengiz sağdıcına giderek daha fazla çekilirken bulana kadar.

Vuk onu aynı ölçüde hem heyecanlandırıyor hem de korkutuyor. Uzak durması gerektiğini biliyor, ama düğünü kaosa sürüklendiğinde, teselli bulduğu tek kişi oluyor...

Ta ki geçmişi onları yakalayıp sevdikleri her şeyi tehdit edene kadar.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İçerik Notları

Bu hikaye açık cinsel içerik, grafik şiddet, cinsel taciz ve saldırı, küfür ve bazı okuyucular için hassas olabilecek konular içermektedir.

Ayrıntılı bir liste için buraya tıklayın veya aşağıdaki kodu tarayın.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BÖLÜM 1

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ayana

"

Tebrik ederim. Buradaki insanların yarısı seni öldürmek istiyor.

yarısı sen olmak istiyor." Nişanlımın dudakları yanağımı okşadı. "İşte *bu* bir başarıdır."

"Bunun gurur duyulacak bir şey olduğundan emin değilim," dedim ağzımın kenarından. Gülümsememi yerimde sabit tuttum. İnsanlar beni izliyordu. "Özellikle de ikinci kısmı."

"Davetli listesi modanın kimler kimler listesine benziyorsa, öyledir," dedi. "Bu kalabalık arasında kıskançlık uyandırmak bir yetenektir. Bunu kucakla, MOTY."

Bir kahkaha attım. "Yemin ederim bu unvanla benden daha çok gurur duyuyorsun." MOTY, Yılın Modeli'nin kısaltmasıydı. O günden bu yana sekiz ay geçmişti.

Prestijli unvanı aldım ve Jordan hala her fırsatta bu konuyu gündeme getiriyordu.

"Ne diyebilirim ki? İyi bir gözüm olduğunu kanıtlıyor." Göz kırptı. "Hank'in Washington'da rastgele bir üniversite partisinde herkese 'yüzyılın yüzünü' bulduğunu söylediği zamanı hatırlıyorum.

Menajerimden bahsedince gülümsemem dalgalandı, sonra kendimi tuttum. "Yüzyılın yüzünü bilmem ama bu kesinlikle terli bir öğrenci yurdundan daha iyi."

Şampanyamdan bir yudum aldım ve açık bahçeye göz gezdirdim. Şu anda bir yaz sonu kokteyl partisinde ev sahibi ve hostesi oynuyorduk.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Jordan'ın büyükbabasının elli yıldan uzun bir süre önce kurduğu ikonik lüks mağaza Jacob Ford için.

Jordan dört yıl önce beni mağazanın elçisi olarak seçtiğinde bir model olarak büyük çıkışımı yaptı. O kampanyanın büyüklüğü ve başarısı, iki yıl boyunca yapılan oyuncu seçmeleri ve küçük rezervasyonların açtığından çok daha fazla kapının kilidini açmıştı. Kariyerimi ona ve Jacob Ford'a borçluydum.

Bugünkü parti için güzel bir çatı bahçesi kiralamıştı. İçkiler akıyordu, güneş parlıyordu ve konukların yarısı bize bakıyor, gizlice ya da çok da gizlice olmayan bir şekilde ellerinin arkasından fısıldaşıyorlardı. Jordan haklıydı. Bazıları kesinlikle beni öldürmek istiyordu.

Modellik acımasız bir sektördü. Son birkaç yıldaki şöhret artışım ve New York'un en gözde bekârlarından biriyle nişanlanmam beni pek çok akranıma sevdirmemişti. Arkadaşlarım azdı ve *gerçek* arkadaşlar daha da azdı.

Olan oldu, ama bazen bu kadar görünür olmasaydım yaşayacağım hayatın yasını tuttum.

"Uh-oh." Jordan doğruldu. "Füze geliyor. Kemerlerinizi bağlayın, yoksa sizi paramparça edecek."

Kısa süreli melankoli nöbetim içkimdeki baloncuklardan biri gibi patladı. Jordan'ın tavsiyesine kulak verip çarpışmaya hazırlanırken bile bir kahkahayı daha bastırdım.

Yılmayan Orla Ford'un şakaya gelir yanı yoktu. Jordan Jacob Ford'un CEO'su olsa da, büyükannesi çoğunluk hissedarı ve aile reisiydi. Ford klanını Rhode Island'daki malikanesinden yönetiyordu ve Manhattan'ın yarısını iki yüz mil öteden iradesine boyun eğdirme yeteneği, karakterinin gücünün bir kanıtıydı.

"Bu partinin ev sahipleri sizsiniz, değil mi?" dedi yaklaşırken. Seksen dört yaşındaki zarif kadın çiçekli takım elbisesi ve imzası haline gelen pırlanta ve zümrüt kolyesiyle dikkat çekiyordu, ama yakından bakınca görünüyordu

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

bitkin düşmüştü. Yanakları çökmüştü ve ellerinde hafif bir titreme vardı.

Yine de dimdik ve gururlu bir şekilde durdu, cevabımızı beklerken gözleri kısıldı.

"Evet, Büyükanne," dedi Jordan, tüm ciddiyet izleri kaybolmuştu.

"O zaman neden *ev sahipliği* yapmak yerine burada köşede okul çocukları gibi kıkırdıyorsunuz?" Orla dilini şaklattı. "Dante ve Vivian Russo burada. Stella Alonso burada. Ağ kurmaya devam edin. Şimdi nişanlısınız, daha sonra çift aktiviteleri için bolca vaktiniz olacak."

"Çift aktiviteleri "ni tanımlarken kullandığı bilmiş ses tonuyla yüzüm kızardı. Jordan içkisini yakındaki bir masaya koydu ve hızla uzaklaştı. Onu takip etmek için hamle yaptım ama büyükannesi koluma elini koyarak beni durdurdu.

"Sen değil, canım. Henüz değil." Gözlerini üzerimde gezdirdi. "Çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim," dedim memnuniyetle. Orla'dan gelen iltifatlar nadirdi ve onun onayını hafife almazdım.

Mağazanın kendi koleksiyonundan tüllü, safran sarısı bir mini elbise giymiştim. İpekle preslenmiş saçlarım gevşek dalgalar halinde omuzlarıma dökülüyordu ve yerçekimine meydan okuyan topuklu ayakkabılarım beni Jordan'ın 1.80'lik boyunun iki santim üzerine çıkarıyordu. Saçma sapan bir paraya mal olmuşlardı ama o kadar güzellerdi ki karşı koyamadım.

Herkesin kendi zevkleri vardı; benimkiler ayakkabı ve parfümdü. Ayrıca örgü örmek, ama projelerim o kadar şekilsiz oluyordu ki, *bu* hobimi henüz kimseye itiraf etmedim.

"Seninle konuşmak istedim çünkü birbirimizi pek sık görmüyoruz," dedi Orla. "Jordan'la uzun süredir nişanlı olduğunuzu biliyorum -sanırım on altı aydır- ama ben..." Bocaladı. Nefesi hırıltılıydı.

Neredeyse iyi olduğundan emin olmak için ona uzanacaktım ama bir an sonra hiçbir şey olmamış gibi elini salladı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ailemize hoş geldin deme fırsatını bulamadım." Elimi kendi eliyle sıktı. "Uzun süre Jordan'ın asla doğru eşi bulamayacağını düşündüm. O benim tek torunum ve ben... endişeliydim. Kesinlikle hiç kimseyle birkaç haftadan daha uzun süre çıkmadı. Sonunda eve birini getirdiğinde, bunun sokaklardan bir fahişe olacağından endişelendim. Onun yerine sen olduğun için çok mutluyum." Orla elimi okşadı. "Çok güzel bir çiftsiniz. Ona iyi bakacağınızı biliyorum." Sesi samimi ama biraz da üzgün geliyordu.

"Sürtük" kelimesini kullanmasını bilerek görmezden geldim - ne de olsa kadın seksenlerinin sonundaydı - ve şaşkınlığımı başka bir gülümsemeyle maskeledim.

Orla duygusal bir insan değildi ve bir yıldan uzun bir süre önce nişan partimde beni aileye kabul etmişti. Belki de unutmuştur?

"Bunu takdir ediyorum Orla. Nişanlandığımızı duyurduğumuzdan beri bana karşı çok naziksin. Aileye katılacağım için gerçekten çok heyecanlıyım."

Küçük sözel tökezlememi fark ettiyse de bundan bahsetmedi. "Elbette canım. Sana şahsen söylemek zorundaydım. Kızımın bunu yapacağına güvenemezdim. Yapmayı bildiği tek şey paramı harcamak ve giderek daha korkunç sevgililer edinmek." Yan tarafa baktı. "Ah, işte Buffy Darlington. Affedersiniz ama gidip bir merhaba demeliyim."

Orla gitmeden önce elimi son bir kez okşadı.

Onun boşalttığı boş yere göz kırptım. Az önce ne olmuştu öyle? "Şok geçirmiş gibi görünüyorsun. Ne dedi? Seni azarladı mı?

topuklu ayakkabı giymek seni benden daha uzun mu yapıyor?" Jordan, büyükannesi gittiğine göre, yoktan var olan bir hayalet gibi yeniden ortaya çıkmıştı. Onu seviyordu ama aynı zamanda ondan korkuyordu. "Dış görünüş konusunda ne kadar seçici olduğunu biliyorsun. Kadının erkekten uzun olması iyi görünmez. Vesaire, vesaire, vesaire."

"Şey, ben düz ayakkabılarla 1.80 boyundayım, yani bu zor olacak," diye espri yaptım. "Ama hayır, topuklu ayakkabılarımdan bahsetmedi." Ona kısa bir özet geçtim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

konuşma. "Ayrıca, sizi telaşlandırmak istemem ama o iyi mi? Biraz solgun görünüyor ve elleri titriyor."

Jordan kaşlarını çattı. "Eminim iyidir. Geçen hafta grip oldu ve hâlâ iyileşme sürecinde. Tabii yine de parti için buraya uçmakta ısrar etti. Şirket ve düğünümüz hakkında övünmek için her fırsatı seviyor." Elindeki taze viski bardağını yudumladı. "Lafı açılmışken, Cuma günü Vuk'la düğünle ilgili bazı şeyleri gözden geçirmek için akşam yemeği yiyeceğimizi unutma. West Village'daki yeni Fransız bistrosunda bize bir masa ayırttım."

Şampanya midemde ekşidi.

Vuk Markovic, Jordan'ın üniversiteden eski oda arkadaşı ve sağdıcıydı. Onu çok iyi tanımıyordum ama önceki etkileşimlerimiz pek de sıcak olmamıştı. Aslında, benden nefret ettiğinden oldukça emindim.

Nedeni hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ona karşı her zaman dostça ve samimi davranmıştım ve güçlü CEO'nun dünyanın en büyük içki ve alkollü içki şirketini yönetmekten daha karanlık işlere bulaşmış olabileceğine dair söylentileri hiç dikkate almamıştım.

Jordan tanıdığım en iyi adamlardan biriydi. Jacob Ford'un kampanyasında çalışırken tanışmıştık ve o zamandan beri arkadaştık. İyi ve dürüst olmayan birinden sağdıcı olmasını istemezdi. Öyle değil mi?

"Cuma günü Village'da. Anladım," dedim. "Bugün burada olmamasına biraz şaşırdım."

"Öyle misin?" Jordan'ın sesi şüpheciydi. "Vuk partilerden nefret eder. Cehennemin yedinci çemberinin canlı müzikli, siyah kravatlı bir gala olduğunu düşündüğünden eminim."

Güldüm. "Bilemiyorum. Bu yıl çok daha fazla partiye katıldı.
Hatta *Mode de Vie* geçen ayki profilinde ondan bahsetti."

"Doğru, ama bu eğilimin devam edeceğini sanmıyorum. Vuk iş için ne yapması gerekiyorsa onu yapıyor, o kadar. Bir bahçe kokteyli partisi bu şemsiyenin altına girmez." Jordan küfretti. "Kahretsin. Büyükannem bakıyor

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

bana yine hançer saplıyor. O bana bir buz kıracağı saplamadan önce konuşacak 'önemli' birini bulacağım. Sanırım partinin geri kalanında yan yana görünmemeliyiz, yoksa bizi düzgün ev sahipliği yapmamakla suçlayacak."

"Aynen." Ciddiyetle el sıkıştık, kahkahalarımızı tutmaya çalışırken ağızlarımız seğiriyordu. "İyi şanslar asker," dedim. "Diğer tarafta görüşürüz."

Jordan özlü bir iki parmak selamıyla karşılık verdi. Kalabalığın içinde kayboldu ve Stella Alonso ile kocasına doğru ilerlemeden önce içkimden son bir yudum aldım.

Yolda Orla'nın yanından geçtim. Sözleri kafamda yankılandı.

Çok güzel bir çiftsiniz. Ona iyi bakacağınızı biliyorum.

Duyarlılığınızı gerçekten takdir ettim. Pek çok insan onun korkutucu olduğunu düşünüyordu - ki öyle de olabilirdi - ama özel olarak, başkalarının ona verdiğinden daha sıcaktı.

Onun gülümsemesine kendi gülümsememle karşılık verdim ve içimdeki hızlı suçluluk duygusunu görmezden geldim.

Orla'nın onayını almak büyük bir başarıydı ama torunuyla nişanlanmamın tamamen düzmece olduğu gerçeğini öğrenirse daha az yardımsever olacağından şüpheleniyordum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BÖLÜM 2

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ayana

O Cuma, söz verdiğim gibi Jordan'ın rezervasyon yaptırdığı bistroya gittim.

Bistro

Yemekler lezzetliydi ama ne yazık ki karşınızda oturan kişi sizden nefret ettiğinde Michelin yıldızlı bir yemekten bile keyif almak zordu.

Elbette bunu söylemedi ama içindeki düşmanlığın dalga dalga yayıldığını *hissedebiliyordum* ve bakışları altında irkilmemek için tüm irademi kullandım.

Suyumdan bir yudum aldım ve Jordan yanımda düğünümüz hakkında gevezelik ederken göz temasından kaçınmaya çalıştım.

"Katrakis'in izniyle İrlanda'daki kaleyi ele geçirdik," dedi masayı saran gerginlikten habersiz. "Yedi yüz konuk. Kırsalda beş gün. Ardından Amerika'da Etiyopya töreni. Yılın düğünü olacak ve biz çok heyecanlıyız. Değil mi tatlım?"

"Kesinlikle." Gülümsedim.

Çok az tanıdığım yedi yüz kişiyle bir hafta geçirme fikri bende bir deliğe girip ölme isteği uyandırdı. Ailemin benim için Washington'da düzenleyecekleri resepsiyona davet ettikleri yüzlerce misafiri saymıyorum bile.

Yine de heyecanlı nişanlı rolünü oynamak zorundaydım. Bu anlaşmamızın bir parçasıydı. Jordan'ın mirasını güvence altına almak için bir eşe ihtiyacı vardı; benim de

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Genç halimin aileme yardım etmek için farkında olmadan imzaladığı ruh emici sözleşmeden kurtulmak.

Hayatımın beş yılı için peşin beş milyon dolar, artı Jordan mirasa konduğunda fazladan beş milyon dolar. Karşılıklı fayda sağlayan bir anlaşmaydı.

Peki neden tören hakkında her düşündüğümde huzursuz hissediyordum?

"Davetli listesindeki neredeyse herkesten LCV aldık." Jordan'ın sesi restorandaki gürültüyü bastırdı. "Bu arada, bekârlığa veda partisinin sorumluluğunu üstlendiğin için teşekkür ederim. Partilerin pek sevmediğin şeyler olduğunu biliyorum."

Sessizlik.

Her zaman sessizlik vardı.

Sonunda sağdıcın kas ve yara izlerinden oluşan kımıldamaz bir dağ gibi göründüğü masanın karşısına bakmaya cesaret edebildim.

Vuk Markovic.

Markovic Holdings'in CEO'su, Valhalla Kulübü'nün yönetim kurulu başkanı ve muhtemelen şimdiye kadar tanıştığım en göz korkutucu kişi.

Bir buçuk metre boyuyla otururken bile üzerimde yükseliyordu. Sert ağzı ve normalde yıkıcı olan yüzünü ikiye bölen korkunç yara izi ona sessiz bir tehlike havası veriyordu ama tüylerimi diken diken eden gözleri oldu.

Soğuk. Vurdumduymaz. O kadar soluk bir maviydi ki neredeyse beyazdı.

Vuk bakışlarını tekrar Jordan'a çevirmeden önce kısa bir süre benimkilerle buluştular ve birkaç el hareketiyle karşılık verdiler.

Teyzem işitme yetisini kaybettikten sonra lisede Amerikan İşaret Dili öğrenmiştim, bu yüzden Vuk'u çok iyi anlıyordum.

Ben senin . Benim işim bu.

Çok coşkulu bir cevap değildi ama Vuk'un herhangi bir şey için coşku duyduğunu hayal bile edemezdim. Adam buzdan yapılmıştı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Biliyorum ama de," dedi Jordan. "Bunu takdir ediyorum. *Biz de* minnettarız." Masanın üzerinde elimi sıktı; bir gülümseme daha taklidi yaptım.

Burada görülecek bir şey yok. Biz sadece birbirini derinden seven, yakında evlenecek olan bir çifttik. *Besbelli*.

Vuk'un çenesinde bir kas kasıldı.

Gözleri tekrar gözlerime değdi ve bir başka ürperti dalgasıyla savaştım.

Ne Jordan ne de ben anlaşmamızdan kimseye bahsetmemiştik. Bu çok riskliydi. İlişkimizi satabilmemiz için milyonlarca dolar gerekiyordu ve her ne kadar ailemden sır saklamaktan nefret etsem de paraya *ihtiyacım* vardı.

Ama bazen Vuk bize bakıyordu, bana, sanki o- Bir zil sesi düşünce zincirimi bozdu.

Jordan yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm, buna bakmam gerek." Elini benimkinden çekti ve ayağa kalktı. "Hemen döneceğim. Eğer garson sorarsa bana tatlı yok, tamam mı bebeğim?"

"Evet. Anladım." Cevabımın zorlama değil de doğal olmasını umuyordum. Tek başımıza kolayca sohbet etmemize rağmen, dünyayı mutlu bir çift olduğumuza ikna etme ihtiyacımız diğer insanların yanında etkileşimlerimizi zorluyordu.

Jordan gittikten sonra Vuk ve ben tekrar sessizliğe gömüldük.

Jordan'ın sağdıcı olarak daha az korkunç birini seçmiş olmasını ilk kez dilemeyerek, "Ee," dedim parlak bir sesle. "Bekârlığa veda partisi için ne planlıyorsun? Poker mi? Kucak dansı mı? Dürüst ol. Alınmayacağım."

Düğün hakkında konuşmak istemiyordum ama başka ortak noktamız olabileceğini de düşünemiyordum.

Vuk bana soğukkanlılıkla baktı. Bir eli bardağına sarılmış, diğeri masanın üzerinde duruyordu ve Tanrı biliyordu ki bir yıldan uzun bir süre önce tanıştığımızdan beri benimle tek bir konuşma bile yapmamıştı. Bu gece de başlayacağından şüpheliydim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Tamam o zaman. Sanırım o da düğün hakkında konuşmak istemiyordu. İçimi çektim ve salatadan hevesli olmayan bir ısırık aldım.

Yeşillikleri daha yeni bitirmiştim ki masamızın önünden üç kişilik bir aile geçti. Yedi sekiz yaşlarında gibi görünen kızları durup Vuk'a aval aval baktı.

"Anne, baba, yüzüne bakın." Sahne fısıltısı, bir adımdan daha az mesafede dururken fısıltı bile sayılmazdı. "Neden öyle görünüyor?"

"Gözlerini dikip bakma," diye uyardı babası.

"Kabalık olur." "Ama o yara izleri! *İğrençler*."

"Emily!" Anne kızına ters ters baktıktan sonra bize doğru mahcup bir bakış fırlattı. "Çok özür dilerim. O..." Başka bir masadan gelen gürültülü kahkahalar özrünün geri kalanını bastırdı.

Bir elini küçük kızın omzuna koydu ve onu hızla restorandan dışarı çıkardı. Baba, Vuk'a bakmamaya büyük özen göstererek peşlerinden gitti.

Soğuk metal avucumu ısırdı. Çatalımı ne kadar sıkı tuttuğumu fark etmemiştim ve elimi açmak için fiziksel olarak zorlamam gerekti.

Öte yandan Vuk bir santim bile kıpırdamamıştı. Dudaklarındaki belli belirsiz kasılma olmasaydı, kızı hiç duymadığını düşünebilirdim.

İnsanlar ne kadar sıklıkla ona bakıyor ve fısıldıyorlardı ki bu kadar rahat davranabiliyordu?

Daha önceki kızgınlığım sempati ile yumuşadı. Olanlardan bahsetmem gerekip gerekmediğinden emin değildim, bu yüzden ne söyleyeceğimi tartışırken sessizliğin uzamasına izin verdim.

Yüzündeki yara izinin yanı sıra, Vuk'un boğazını saran başka yanık izleri de vardı. Gömleğinin boynundan dışarıya doğru bakıyorlardı ve o kadar görünür olmasalar da ortalama bir insanın iki kez bakmasına yetecek kadar büyüktüler.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ama küçük kız yanılıyordu. İğrenç değillerdi; sadece onun bir parçasıydılar. Bazı insanların çilleri ve benleri vardır; onun da yara izleri vardı.

Vuk'un dudakları daha da gerildi. ***Görünüşüm sizi bu kadar rahatsız ediyorsa, yemeği erken bitirebiliriz.*** Hareketleri camı kesecek kadar keskindi. ***İştahınızı kaybetmenizi istemem.***

Yüzüme kan hücum etti. Küçük kızın yaptığının aynısını yaparken yakalandığım için utanç içindeydim ama karakterimle ilgili varsayımları tüylerimi diken diken etti.

Akşam yemeğinde görünüşünü pervasızca yargılayacak kadar kaba ve sığ biri olduğumu mu düşünüyordu?

"Sana görünüşün yüzünden bakmıyordum," dedim. "Karşımda oturuyorsun. Sana bakmam çok doğal. Seni *düşünmüyordum* bile."

Bu düpedüz bir yalandı ama gerçek düşüncelerimi onunla kesinlikle paylaşmayacaktım. Sempatiden kabalıktan daha çok nefret edeceğini hissediyordum.

Vuk kaşlarını bir santim kadar kaldırdı.

"Değildim." Çenemi kaldırdım. "İrlanda'yı düşünüyordum. Ve ziyaret edeceğim için ne kadar heyecanlı olduğumu."

Etkilenmemiş görünüyordu. ***Daha önce İrlanda'ya gitmiştin.***

Bu sefer kaşları havalanan ben oldum. "Bunu nereden biliyorsun?"

Tam zamanlı modelliğe devam etmek için Howard'ı bırakmadan önce bir yaz boyunca Dublin'de yurtdışında eğitim görmüştüm. Bu bir sır değildi ama herkes tarafından da bilinmiyordu.

Vuk cevap vermeden önce kısa bir duraklama oldu. ***Jordan söyledi.***

Kaşlarımı çattım. Jordan'a Dublin'den bahsettiğimi hatırlamıyordum ama yanılıyor da olabilirdim. Son bir buçuk yıl o kadar bulanık geçmişti ki Jordan'ın mantık evliliğini kabul etmeden önce hayatımın nasıl olduğunu bile zar zor hatırlıyordum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Uzun bir nişanlılık dönemiydi ama Jacob Ford'un varisiyle evleniyordum. İnsanlar bizden gösterişli bir düğün yapmamızı bekliyordu ve bunu planlamak zaman alıyordu.

Törenimiz altı ay sonra, Şubat ayında yapılacaktı. Ondan sonra ilk beş milyon dolarlık ödememi alacaktım ve nihayet ajansımdan ayrılabilecektim.

Zaten paramdan ve ruhumdan çok fazla şey almışlardı; kendimden daha fazla parça kaybedersem, geriye hiçbir şeyim kalmayacaktı.

"Düğüne birini getirecek misin?" Vuk'a sordum.

Büyük bir CEO olarak kamuoyu önündeki profiline rağmen, herkesçe bilinen bir gizliliğe sahipti.

Sırbistan'da doğduğunu ve ailesinin o on yaşındayken ABD'ye taşındığını biliyordum. Üniversitede kimya mühendisliği okumuş, Jordan'la orada tanışmış ve ikili Thayer'daki son iki yıllarında oda arkadaşı olmuşlardı.

Bazı insanlar ona Sırp diyordu çünkü gerçek adıyla çağrılmaktan nefret ettiğini söylüyorlardı ama ben bunun sadece bir söylenti olduğundan şüpheleniyordum. Jordan ona hep Vuk derdi ve o da bu konuda hiçbir şey söylemezdi.

Onun hakkında bildiğim tek şey buydu.

İnternette Vuk'un özel hayatı hakkında hiç bilgi yoktu ve ben de tuhaf bir şekilde onun flört alışkanlıklarını merak ediyordum.

Onu biriyle hiç görmemiştim ama zengin, bekar ve güçlüydü.

-Manhattan'daki kadınların yarısına göre kutsal üçlü. Sıradan da olsa biriyle çıkıyor olmalıydı.

Yüzünde ayırt edilemeyen bir duygu titreşti. ***Belki de.***

"Bu gerçekten bir cevap değil."

Başka bir cevabım olsaydı, onu 4'e çıkarırdım.

Ona ters ters baktım. "Zorluk çıkarmaktan zevk mi alıyorsun, yoksa bu sana doğal mı geliyor?"

İkisi de.

Küçük bir hayal kırıklığı hırıltısı çıktı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Vuk'un ağzı seğirdi. Başka biri olsa bu bir gülümseme belirtisi olarak algılanabilirdi ama Vuk Markovic'in gülümsemesi fikri bile o kadar uzaktı ki hayal gördüğümden emindim.

"I-"

Benim tarafımdan tamamen esprili bir cevap olacağından emin olduğum şeyi bir hava vınlaması böldü.

"Bunun için üzgünüm." Jordan koltuğuna geri yerleşirken sesi nefes nefese çıkıyordu. Vuk'la konuşmama o kadar odaklanmıştım ki yaklaştığını fark etmemiştim bile. "Arama beklediğimden uzun sürdü."

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Kaşlarının arasında bir yarık açılmış ve daha önce düzgün olan saçları, parmaklarını içinden geçiriyormuş gibi yukarı kalkmıştı.

"Pek sayılmaz." Jordan'ın sesi gergindi. "O benim büyükannem. Haklıymışsın. Durumu pek iyi değil. Yarın onu görmek için Rhode Island'a gitmem gerekiyor."

Orla Salı günkü partiden sonra Newport'taki malikânesine dönmüştü.

"İyi değil derken neyi kastediyorsun?" Endişeyle sordum.

"Emin değilim. Asistanı bir an önce yukarı çıkıp onu görmem gerektiğini söyledi." Bu iyi bir şey olamaz.

Dişlerim dudağıma gömüldü. Jordan'ın ailesiyle yakın değildim ama büyükannesine de bir şey olmasını istemiyordum.

Anlaşmamızın sebebi oydu. Orla tek torununun yuva kurmasını beklemekten bıkmıştı ve geçen yıl Jordan'a bir ültimatom vermişti: önümüzdeki yirmi dört ay içinde evlen ve en az beş yıl evli *kal*, yoksa tüm aile servetini hayır kurumlarına bağışlayacaktı.

Tamamı yüz yirmi milyon dolar.

Söylemeye gerek yok, Jordan günler sonra bana teklifiyle geldi. Ben de kabul ettim ve işte buradaydık.

Yarın onu görmek için Rhode Island'a gitmem gerekiyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sözlerinin geri kalanı aniden yerine oturdu. "Yarın gitmen gerekiyorsa, bu şu anlama mı geliyor..."

"Pasta tadımına gelemeyeceğim," dedi özür dileyerek. "Çok özür dilerim. O randevuyu almanın ne kadar zor olduğunu biliyorum."

Yarın Kaliforniya'ya uçup düğün pastaları bilenler için bir statü sembolü haline gelen Sammy Yu ile buluşacaktık. Ülkenin dört bir yanındaki gelinler tadım randevusu almak için *aylarca* bekledi. Çiftler sırf onu görebilmek için San Francisco'ya bir seyahat ayarlamışlardı.

"Hayır. Sorun değil." Başımı salladım. "Yeniden planlarız. Ailen daha önemli."

"Düğünden önce yeniden planlayabileceğimizden şüpheliyim. Zaten çok az zamanımız kaldı ve resepsiyonda Sammy Yu pastası olmazsa annem küplere biner." Jordan elini yüzünde gezdirdi. "İşin boktan tarafı, jeti Rhode Island'a götürmek istiyor, yani Cali için kullanamazsın. Ve tadımı tek başına yapmanı istemiyorum. Keşke..." Bakışları masanın üzerinde kaydı.

Dehşet aniden midemde toparlandı. *Hayır. Hayır.*

"Vuk, çok şey istediğimi biliyorum ama Ayana'yı yarın San Francisco'ya götürebilir misin?" Jordan'ın sesinde yalvaran bir ton vardı. "New York'ta jetin var, değil mi? Sadece hafta sonu için olacak ve sana bir borcum olacak."

Vuk'a bir kez daha bakmaya cesaret ettim.

Daha önce göstermiş olabileceği her türlü sıcaklık kaybolmuştu. Taştan bir heykeli andırıyordu; Jordan'a bakarken ağzı sanki diğer adam ondan etini soyup üzerinde yürüyebileceğim bir halıya dönüştürmesini istemiş gibi acımasız bir şekilde kesikti.

Tamam, ah. Benden hoşlanmadığını biliyordum ama *bu şekilde* bakmasına gerek yoktu.

benimle seyahat etme ihtimalinden dehşete düştü.

"Lütfen. Ayana'yla gidecek başka kimseye güvenmiyorum ve annemin nasıl biri biliyorsun," dedi Jordan. "Eğer bu işi halletmezsek sonunu asla duyamayacağım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

lanet pasta."

Jeti alabilir. Vuk bana bakmadı. ***Onunla 4o'ye ihtiyacım yok.***

Öfkelendim. Jet teklifini takdir etsem de (bir nevi), sanki burada değilmişim gibi benim hakkımda konuşmalarından hoşlanmadım.

"Jete ihtiyacım yok," dedim. "Normal bir insan gibi ticari bir uçuş rezervasyonu yapacağım."

Jordan, "Bu çok zahmetli," diye karşı çıktı. "Pazartesi sabahına kadar dönmüş olman gerekiyor ve şu büyük bilgi işlem kesintisi yüzünden son zamanlarda çok fazla uçuş iptal edildi." Tekrar Vuk'a döndü. "İki gün. Bu kadar. Yemek tercihlerimi biliyorsun, bu yüzden tadımda yerime geçebilirsin ve Ayana yalnız uçmayı sevmiyor."

Yüzümü buruşturdum. Uçmaktan duyduğum endişe aslında bir sır değildi ama Vuk'la paylaşılamayacak kadar mahrem bir ayrıntı gibi görünüyordu.

Her şey onunla paylaşılamayacak kadar mahrem görünüyordu.

Yüz hatları kaşlarını çattı. Daha önce sinirlendiyse bile şimdi düpedüz sinirlenmişti.

Bir yanım hayır demesini umuyordu. Evet, özel uçakla uçmak kalabalık bir uçuştan önce bir Valium patlatmaktan çok daha cazipti ama Vuk ve ben daha önce hiç yalnız kalmamıştık.

Şu anda bile, şehrin en gözde restoranlarından birinde düzinelerce müşteriyle çevriliyken, odanın tüm oksijenini emmeyi başarıyordu. Varlığı bir kara delik gibiydi; güçlü, kaçınılmaz ve o kadar tüketiyordu ki diğer her şey yanında soluk kalıyordu.

İyi. Yüz ifadesi buz gibiydi. ***Tamam. Sadece bu hafta sonu.***

"Harika." Jordan'ın rahatladığı her halinden belliydi. "Minnettarım, dostum." Elimi tekrar sıktı. "Harika değil mi tatlım?"

"Çok harika." O kadar çok gülümsedim ki yanaklarım acıdı.

Model değil de aktris , anında kovulurdum. Neyse ki Vuk benim acınası hevesli görünme çabamı fark etmemişti çünkü *hâlâ* varlığımı kabul etmemişti.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Jordan'ın dönüşü sanki bir şalteri indirmiş gibiydi. Bir çeşit sohbetten beni görmezden gelmeye geçmişti.

Tamam. Bununla başa çıkabilirim. Sınırları anlamayan biri yerine sessiz bir yoldaşım olmasını tercih ederim.

Ayrıca, bu bir pasta tadımıydı. Vuk bana gelin iç çamaşırı almak için eşlik etmiyordu.

Bir gidiş-dönüş uçuş ve Kaliforniya'da bir hafta sonu. Kolay olurdu.

Tekrar suyuma uzandım, gülünç derecede zengin nişan yüzüğüm ışıkların altında parlıyordu. Hiç tarzım değildi ama Jordan "görünüşün iyiliği için" gösterişli bir şeyde ısrar etmişti.

Vuk'un gözleri kısıldı. Benimkiyle buluşmak için yukarı kaymadan önce elmasta bir delik açtılar.

Kollarımda yeni bir tüylerim diken diken oldu.

Sakin ol. Yuttum. Suyun tadı metal gibiydi. *Doğru*.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BÖLÜM 3

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ayana

İyi haberlerim var: Vuk, San Francisco'ya uçuşumuz sırasında beni öldürmedi.

Kötü haber: Birlikte yaklaşık yirmi sekiz saatimiz kalmıştı ve bir dilim çikolatalı pasta ile New York'a dönüşümüz arasında onun katil eğilimlerinin ortaya çıkmayacağını garanti edemezdim.

Sabah trafiği ve Orta Batı'daki öngörülemeyen fırtınalar nedeniyle havalandık ve beklenenden daha geç indik. Tadımdan önce otelimize giriş yapacak vaktimiz yoktu, bu yüzden onun yerine jetin banyosunda tazelendim.

Nemlendirici, tamam. Ruj ,

tamam.

Ayakkabılarımı bir çift harika Louboutin ile değiştireceğim, tamam.

Vuk ve ben nihayet jetten ayrıldığımızda, siyah bir Rolls-Royce pistte rölantide çalışmaya başlamıştı bile.

Bana katılmadan önce önce benim kaymamı bekledi - gerçi "katılmak" benden mümkün olduğunca uzakta oturması için fazla cömert bir terimdi. Arabanın karşı tarafına o kadar sıkı bastırılmıştı ki, kapı ile kendisinin garip bir milyarder-araç melezi gibi birbirine kaynaşmamasına şaşırdım.

"Bulaşıcı bir hastalığım yok," dedim. "Normal bir insan gibi oturabilirsin. Isırmayacağıma söz veriyorum."

Yanıt yok.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Şok edici. Uçuşumuza geldiğimde beni iki saniyelik göz temasıyla kabul etti ve ben yokmuşum gibi davranmaya devam etti.

Cüretim karşısında Batı'nın Kötü Cadısı gibi eriyip erimeyeceğini görmek için ona kısa bir süre dokunmayı düşündüm, ancak tadıma tek parça halinde varmak istediğim için bunun yerine telefonumu çıkardım.

En sevdiğim koku blogger'ının son yazılarını takip etme planım, ekranımda yanıp sönen ismi gördüğümde dağıldı.

Dört harf, anında mide bulantısı.

"Merhaba, Hank." Sırtımı Vuk'a dönüp sesimi alçaltırken tonumu eşit tuttum. Beni hâlâ duyabiliyordu ama mahremiyet yanılsaması o anda sahip olduğum tek teselliydi.

Menajerimle her konuştuğumda, derimden sürünerek çıkmak istiyordum. Onun benim tarafımda olduğunu düşündüğüm bir zaman olduğuna inanamıyordum.

Büyümenin en zor yanlarından biri de buydu; arkanızı kolladıklarına inandığınız insanların çoğu zaman arkanızı bıçakladıklarını fark etmek.

"Ayana." Yağlı selamlaması hattan sızdı. "Cali'ye sağ salim varabildin mi?"

"Evet. Şimdi tadım için yola çıkıyoruz."

"Mükemmel. Duyduğuma göre Vuk Markovic ile birlikteymişsiniz?"

Omuzlarım gerildi. Hank'e seyahat partnerimdeki değişiklikten bahsetmemiştim ama o biliyordu. *Her zaman* biliyordu.

Onun açıklanamaz her şeyi bildiği konusunda o kadar paranoyak olmuştum ki, birkaç ay önce dairemi ve cihazlarımı gözetleme böcekleri için taramıştım. Hiçbir şey bulamamıştım, ki bu bulmuş olmamdan daha kötüydü.

"Jordan gelemeyince benimle uçacak kadar nazikti." Vuk'u nasıl öğrendiğini sormadım.

Hank en ufak bir zayıflık belirtisine saldırırdı ve her şeyi biliyormuş gibi görünmesinin beni ne kadar rahatsız ettiğini fark ederse, bunu ikiye katlardı.

"Ne kadar da cömert." Bir kapı çarptı, ardından arka planda bir espresso makinesinin sesi duyuldu. "Şey, işinizi bölmekten nefret ediyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

hafta sonu..."

Neredeyse yüksek sesle homurdanacaktım.

Bir şey yaparken sözümü kesmekten hiç çekinmezdi. Bir keresinde dişçi randevumun ortasındayken son dakika oyuncu seçimi için şehir merkezine ısrar etmişti.

"Ama Pazartesi sabahı Delamonte Kozmetik çekimi için zamanında döneceğinden emin olmak için arıyorum." *Ya da başka bir şey*. Hank durakladı, devam etmeden önce söylenmemiş sözlerinin sessizliği doldurmasına izin verdi. "Onlar büyük bir iş. Bu kampanyayı tehlikeye atarsan ajans çok üzülür, özellikle de son zamanlardaki dikkat dağınıklığın göz önüne alındığında."

Tırnaklarım deri koltuğa battı. "Dikkat dağıtıcı şeyler" derken düğün hazırlıklarımı kastediyordu.

Nişanlandığımı söylediğimde Hank ve ajans yönetimi pek heyecanlanmamıştı ama geçtiğimiz aya kadar büyük bir yaygara koparmadılar. O zaman düğün hazırlıkları tüm hızıyla başladı ve programımı doldurdu. O zamandan beri ensemdeydiler.

"Henüz bir kampanyayı tehlikeye atmadım," dedim. "Pazartesi sabahına kadar dönmüş olurum. Merak etmeyin."

"Güzel. Çünkü eğer yapmazsanız, kaybettiğiniz kazancı, zaman ve emek maliyetini bir sonraki maaşınızdan kesmek zorunda kalacağız."

Öfke boğazıma kadar yükseldi. Bir kamyoncunun yüzünü kızartacak bir küfür tufanı halinde dökülmeden önce yuttum.

"Anlaşıldı." Hâlâ sakin, hâlâ eşit. Paniklediğimi duymasına izin veremezdim.

Telefonu kapattı ve ben de yumruğumu açıp telefonumu çantama geri koymadan önce derin bir nefes almak için kendimi zorladım.

Hank Pazartesi günkü çekimi kaçıracağımdan endişelendiği için aramamıştı; otoritesini yeniden kurmak için aramıştı. On dokuz yaşındayken imzaladığım ve daha iyisini bilmediğim aptal sözleşme yüzünden ona borçlu olduğumu hatırlatmak için.

Öfkem mideme yayıldı ve bulantıyla karıştı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Altı ay daha.

Onunla sadece altı ay daha uğraşmak zorundaydım. Ondan sonra kontratımı bozabilir ve kendimi ajanstan sonsuza dek kurtarabilirdim.

Yıllardır ayrılmak istiyordum ama Jordan bana teklifiyle gelene kadar bu mümkün olmamıştı.

Derin bir nefes daha aldım ve tekrar öne doğru döndüm. Kendimi toparlamak için ancak zaman bulabilmiştim ki yanağımı yakan sıcaklıkla Vuk'un bana baktığını gördüm.

Bu senin a4entin mi?

Konuşmanın benim tarafını duyabildiğini biliyordum ama aniden sohbet etmek istemesi beni o kadar şaşırttı ki cevap vermem bir saniye sürdü.

"Evet. Yaklaşan bir fotoğraf çekimi hakkında konuşuyorduk."

Sesin üzgün geliyordu.

Önce konuşmayı o başlattı. Şimdi de benim duygusal durumumla mı ilgileniyor?

Bir şaka programında olma ihtimalimize karşı neredeyse arabada gizli kamera olup olmadığını kontrol edecektim ama Vuk Markovic asla reality TV'ye yaklaşmaya tenezzül etmezdi.

Bunun yerine, en iyi yaptığım şeyi yaptım, konuyu saptırdım.

"Üzgün değilim. Sadece olan biten her şey yüzünden biraz stresliyim." Bana Delamonte Kozmetik'le imrenilen bir anlaşma sağlayan gülümsememin aynısını gösterdim. "Peki ya sen? İş yerinde heyecan verici bir şeyler oluyor mu?"

En ilham verici konulardan biri değildi ama o anda aklıma gelen tek konu buydu.

Sana ne dedi?

Saptırma için çok fazla.

"Bana Pazartesi günkü programı hatırlatıyordu." En derin, en karanlık sırlarımı onca insan arasından Vuk'a anlatmayacaktım. Jordan bile Hank'le aramızın ne kadar kötü olduğunu bilmiyordu. "Neden onun söylediklerileyle bu kadar ilgileniyorsun? Bana bir ajan aradığını söyleme."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bunu şaka olsun diye söyledim ama Vuk'un öfkesi daha da derinleşti.

Hank Carson. Adı bu mu?

Şaşkınlığımı gizleyerek başımı salladım. Menajerimin adı sektörden olmayan ortalama bir insanın ezberlediği bir şey değildi.

Vuk'un yüzü kapandı, soğuk ve uzak bir hal aldı. Gözlerinden bir karanlık titreşimi geçti ve tüylerim diken diken oldu.

Bacaklarımı tekrar çaprazlayıp açtım, ani soğuğa rağmen karnım sıcacıktı. Sanki benim yüzümden Hank'in öldürüldüğünü hayal ediyor gibiydi.

Hayır. Bu doğru olamaz. Benden hoşlanmıyordu bile.

Öyleyse neden onun varsayımsal koruyuculuğu düşüncesi göğsümde küçük bir çarpıntı yarattı?

Çünkü New York'a taşındığından beri kimse seni korumadı. Karşılığında bir şey istemeden olmaz.

Belli ki hayal görüyordum. Vuk'un bana karşı koruyucu hissedeceği bir dünya yoktu.

Ama sessizlik kalp atışlarım kadar kesin bir şekilde çarpıyordu ve bir saniye, sadece bir saniye, onun-

Dışarıda bir araba kornası çaldı. Vuk'un ifadesi sertleşti ve hiçbir şey olmamış gibi arkasına yaslanıp telefonunu çıkardı - çünkü hiçbir şey .

Menajerimin adını doğruladı. Hepsi bu kadar.

Hızlı kalp atışlarımın normale dönmesini beklerken dönüp pencereden dışarı baktım. Sonunda nabzım sakinleşti ve öğleden sonra trafiğinde sürünürken dünya kendini düzeltti.

Hiçbir şey olmadı.

Yine de, yolculuğun geri kalanında midemde bir sıcaklık fısıltısı kaldı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Fırına varmamıza bir dakikadan az bir süre kalmıştı. Resepsiyon görevlisi bizi içeri aldı ve tadım alanının kahve, çay ve çeşitli keklerle çoktan kurulmuş olduğu arka tarafa yönlendirdi.

"Merhaba." Sammy Yu bizi geniş bir gülümsemeyle karşıladı. Yakışıklı bir adamdı, uzun boylu ve kare çeneliydi, kısa siyah saçları ve rahat tavırları vardı. "Siz Ayana ve Jordan olmalısınız. Sizinle tanışmak harika."

"Ben de sizinle tanıştığıma memnun oldum." Uzattığı elini sıktım. "Jordan'ın aslında ailevi bir acil durumu vardı ve gelemedi. Bu Vuk, sağdıcı. Bugün Jordan'ın yerine o bakacak."

Vuk onu başını sallayarak selamladı. Sammy'nin kaşları kalktı.

Sanırım bir sağdıcın böylesine önemli bir düğün faaliyetini üstlenmesi alışılmadık bir durumdu ama Sammy bu konuda yorum yapmayacak kadar profesyoneldi.

Koltuklarımıza yerleştik. Resepsiyon görevlisi şampanya bardaklarını getirdi ve sonraki bir saati Sammy ile düğünü tartışarak ve pastaların tadına bakarak geçirdim.

Jordan ve benim önceden doldurduğumuz tercih profillerine göre altı lezzet yaratmıştı.

Her biri akıllara durgunluk verecek nitelikteydi.

İnsanların onu görmek için buraya gelmesine şaşmamalı. Fazla abartılmasından korkuyordum ama pastalar kesinlikle abartıldığına değdi.

Sammy, "Bir lezzet seçtikten sonra pasta tasarımını ele alacağız," dedi. "Gelecek hafta sana birkaç taslak göndereceğim. Şimdiye kadar beğendiğin bir şey var mı?"

"ama buna yöneliyorum." Ahududulu bademi işaret ettim. "Vuk, sen ne düşünüyorsun?"

Her bir pastadan bir ısırık aldı ve onlar için tam olarak sıfır geri bildirim verdi.

Seçiminiz bu mu?

Kaşlarımı çattım. "Beğenmedin mi?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bu benim neyi sevdiğimle ilgili değil. Bakışları keskinleşti. ***Jordan bademden nefret eder.***

Lanet olsun. O haklıydı.

Jordan'ın cevizden hoşlanmadığı tamamen aklımdan çıkmıştı, ama nişanlısı olarak bunu bilmem *gerekirdi*.

Bununla birlikte, neden tercih profilinde bundan bahsetmemişti? Bizimkini aynı anda doldurmuştuk, bu yüzden onunkini gönderdiğini biliyordum. "Doğru ya. Sanırım formlarımıza eklemeyi unuttuk." Bunu gülerek geçiştirmeye çalıştım. "Met Gala'dan hemen sonra ve çok yorgunduk. Bugün hatırlamam gerekirdi ama uçak beynim var. Biliyorsun nasıl olduğunu."

Vuk bana baktı, yüzü şüpheyle kararmıştı.

Nabzım damarlarımda çılgınca bir ritim tutturdu.

Sorun değil. Bilmiyor ki. Jordan'ın bademden nefret ettiğini unuttuysam ne olmuş? Küçük bir hataydı. Yüzüğünü çöpe atıp ondan nefret ettiğimi söylemedim.

Vuk anlaşmamızı öğrense bile Jordan'ın büyükannesine koşup en iyi arkadaşını ispiyonlamazdı... tabii benden o kadar nefret ediyordu ki bunu nişanımızı bozmak için bir fırsat olarak kullanmazdı.

Başka biri olsaydı, bu fikri çok zorlama bulup reddederdim. Ama bu Vuk Markovic'ti. Ondan hiçbir şey beklemezdim.

Gergin ve uzun bir anın ardından dikkatini tekrar Sammy'ye yöneltti.

Rahatlamış hissetmeliydim ama içimdeki düğüm daha da sıkılaştı. Vuk'un badem hatasını sadece benim için derlediği zihinsel bir dosyaya eklediği hissinden kurtulamıyordum.

Sammy şaşkın bir ifadeyle bizi izledi. "Yani, badem yok. Bunu not edeceğim." Konuşmanın benim açımdan olan kısmı hakkında yorum yapmaktan kibarca kaçındı. "İkinci bir favori tadın var mı?"

"Sanırım ya çikolata kreması ile fındık ya da gül ve Earl Grey." İkincisi benim zevklerime daha uygundu ama bu iki

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

kişi kararı. Vuk'la tekrar iletişim kurmaya çalıştım. "Hangisini daha çok seviyorsun?"

Önemli değil. Seninle evlenecek olan ben değilim.

Sık sık kendimi kaybetmezdim. Ailem bana toplum içinde asla olay çıkarmamayı öğretmişti ve ben de daha çok çatışmacı olmama eğilimindeydim.

Ancak.

Vuk bir *pislik* gibi davranıyordu ve yedi saatlik bir uçuştan, Hank'ten gelen bir telefondan ve o kadar çok şekerden sonra onun pasif agresifliğine tahammülüm kalmamıştı.

Cevabımı sözlü olarak söylemek yerine imzaladım. Sammy için işleri zorlaştırmaya gerek yok.

Bunu biliyorum. Sadece Jordan'ın hangisini tercih edeceğini soruyorum. Ayrıca

-Ellerim ***havada*** keskin yarıklar ***açıyor***. ***ve zaman için eşlik eden Ben, I*** **Yapma.** ***takdir etmek işbirliği yapmamanız. Burada olmayı hak ediyorsun. Ya düzgün bir insan gibi davran ve lanet olası bir tat seç ya da git. yolumu bulurum.***

Sammy'nin gözleri aramızda gidip geliyordu. Oda o kadar sessizdi ki resepsiyon görevlisinin ön tarafta yazı yazdığını duyabiliyordum.

Clack. Clack. Clack.

Kalbim onun yumruklarıyla aynı ritimde çarpıyordu. Vuk'un hışımla çıkıp beni Kaliforniya'da mahsur bırakmayacağına tam olarak ikna olmamıştım ama neredeyse eğlenmiş görünüyordu.

Gözlerini benden ayırmadan başını gül ve Earl Grey'e doğru eğdi.

Jordan'ın umurunda olmaz. Ama bu sana daha çok yakışıyor.

Nasıl oldu da...

Boş ver. İki seçenek vardı. Benim tercih ettiğime inme şansı yarı yarıyaydı. Bunun bir anlamı yoktu.

"İki numaralı seçenek o zaman." Bir elimle eteğimi düzelttim ve Sammy'ye gülümsedim. Zavallı adam muhtemelen bizi müşteri olarak kabul ettiğine pişman olmuştu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Zaten.

"Mükemmel. Ayrıntıları Vera'yla önden halledeceğim. Bu arada, lütfen." Kalan yayılmayı işaret etti. "İçkilerin ve yiyeceklerin tadını çıkarın. Kutlama için daha fazla şampanyayla döneceğim."

Bir süredir bu söylemi içinde tutuyordun, Vuk Sammy gittikten sonra imza attı.

Yüzüm kızardı. "Çünkü sen çok... çok..."

İşbirlikçi değil mi? Alaycı ses tonunu duyar gibiydim.

Ona ters ters baktım ama elini uzatıp başparmağıyla yanağımı okşayınca ısırarak verdiğim tepki çabucak öldü.

Dondum kaldım.

Bana daha önce hiç dokunmamıştı. Asla. İlk tanıştığımızda elimi bile sıkmamıştı.

Kaslarım içgüdüsel olarak gerildi, kaçma dürtüsü ile eğilme arzusu arasında kaldım.

Eli sertti. Güçlüydü. Ama ağzımın kenarını ovalarken dokunuşu şaşırtıcı derecede nazikti.

Sonra kayboldu ve sanki nefesimi saniyeler yerine saatlerdir tutuyormuşum gibi ciğerlerime oksijen doldu.

Farkında olmadan onun dokunduğu yere dokundum. Bir sıcaklık hayaleti kaldı.

Vuk'un dudakları inceldi. Elini bir peçeteye sildi ve buruşturduğu kâğıdı yakındaki bir çöp kutusuna attıktan sonra yeni bir peçeteye bir şeyler karaladı.

Onu bana doğru itti, gözleri soğuktu.

Yüzünde krema vardı.

Haklısın. Bu mantıklı.

Isı boynumu ve göğsümü haşladı. Bugün benim neyim vardı? Neden etkileşimlerimizi olduğundan daha büyük bir mesele haline getiriyordum?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Neyse ki Sammy o anda geri döndü ve beni yanıt vermekten kurtardı.

Vuk da ben de bir kadeh daha şampanya içmeyi reddettik. Evrak işlerini tamamladık ve on beş dakika sonra otelimize doğru yola çıktık.

Sammy'nin günün son randevusunu ayarlamıştık. Yola çıktığımızda güneş çoktan batmıştı ve doğrudan New York'a uçabilecek olsak da, yirmi dört saatten kısa bir sürede gidiş-dönüş kıtalar arası bir uçuş yapmaktansa bir gece kalmak daha tercih edilir görünüyordu.

Moda Haftası ve çılgın fotoğraf çekimleri sırasında vücudumu yeterince zorladım, bu yüzden elimden geldiğince dinlenmesine izin vermeye çalıştım.

"Bay Ford ve Bayan Kidane, Winchester'a hoş geldiniz," diye cıvıldadı resepsiyon görevlisi. Check-in için ona kimliğimi vermiştim ama rezervasyonda Jordan'ın adını değiştirmeyi unutmuştum. Ne Vuk ne de ben onu düzelttik. "Regal Süitimizde bir gece için rezervasyon yaptırdığınızı görüyorum. Odanızın hazır olduğunu teyit etmekten mutluluk duyuyorum. İşte anahtarlarınız. Asansörler koridorun sonunda solunuzda. Bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen ön büro için sıfırı tuşlayın, size yardımcı olmaktan memnuniyet duyarız."

Keskin bir nefes aldım. *Kahretsin*.

Jordan ve ben görünüşün iyiliği için tek yatak odalı bir süit ayırtmıştık. Ne yazık ki, Vuk'un seyahatte onun yerine geçmesinden sonra uyku düzenimizi değiştirmeyi unutmuştum.

Yanımdaki Vuk kaskatı kesildi.

"Özür dilerim, planlarda son dakikada bir değişiklik oldu. Bundan daha önce bahsetmeliydim ama uzun bir gün oldu." Resepsiyon görevlisine mahcup bir bakış attım. "Rezervasyonumuza ekstra bir süit ekleyebilir miyiz? Mümkünse ayrı odalar istiyoruz."

Ajanın gülümsemesi dalgalandı. "Çok özür dilerim. Otel tamamen dolu. Bu hafta sonu Riley K. konseri var ve bölgedeki tüm oteller tıklım tıklım dolu. Regal Süit bu gece için tek müsait odamız. *Ama*"-yine parladı-"karyolalı, yani iki kişi yatabilir. İşe yarar mı?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Vuk'un elleri tezgahın üzerinde yumruk şeklinde kıvrıldı.

Yutkundum. Umarım beni boğduğunu hayal etmiyordur. Eğer aynı odayı paylaşmak zorundaysak, tek parça halinde uyanmak istiyordum.

"Bayan?" diye sordu ajan.

"Um." Vuk'a baktım. Onun bir telefonuyla şehirde bir yerde bir süitin boşalacağı kesindi. Hatta canı isterse şu anda bütün oteli satın alabilirdi. Ama teklif etmemişti ve ben de sormak istemedim. "Bu işe yarar. Teşekkür ederim."

Süitimiz otelin en üst katında yer alıyordu. Bir oturma odası, bir yemek odası, mermer banyolu bir yatak odası ve evet, bir bebek karyolası vardı.

Çok küçük, dayanıksız görünümlü bir karyola.

Dürüst olmak gerekirse, Vuk'tan başkası için de yeterli olurdu. Adam altmış beş yaşındaydı ve en az iki yüz kilo ağırlığındaydı. O şeyi çıplak ellerinin arasında ezebilirdi.

"Gerçek yatağı alabilirsin," diye teklif ettim. "Ona sığacağını sanmıyorum."

Yatağı almayacağım.

Tamam. Tartışmayacaktım.

Onun için ne kadar kötü hissetsem de, ipek yastık kılıflarımı ve Duxiana şiltelerimi daha çok seviyordum. Beni dava et.

Kaçınılmaz olan gerçekleştiğinde banyo malzemelerimi yerleştiriyor ve oda servisinden ne sipariş edeceğimi tartışıyordum.

Vuk çantasını karyolanın üzerine attı ve oturdu. Çerçeve uğursuz bir gıcırtıyla eğildi.

Ve ikimiz de bunun neye işaret ettiğini anlamaya vakit bulamadan, karyola derhal çöktü.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BÖLÜM 4

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Vuk

Daha önce de işkenceye katlanmıştım.

Bıçaklar, yanıklar, prangalar. Hepsinden kurtulmuştum.

Ama bu? Bu *gerçek* bir işkenceydi ve suçlayacak kimsem yoktu.
kendim.

Dizüstü bilgisayarıma dik dik baktım ve kendimi kapalı banyo kapısı yerine güvenlik şefimin bilgilendirmesine odaklanmaya zorladım.

Oturma odasında oturduğum yerden hem o kapıyı hem de yatak odasındaki ipek ve dantellerle dolu açık valizi doğrudan görebiliyordum. Sanki bana eziyet etmek için bilerek oraya bırakmış gibiydi.

Duş gıcırdadı, ardından akan suyun sesi geldi. Çenemde bir kas
sıçradı.

"...ofisimizin güvenlik önlemlerini artırın..." Sean'ın sesi düşüncelerimin arasına girip çıktı.

Ayana'ya burada eşlik etmeyi asla kabul etmemeliydim. Toplum içinde ona yakın olmak yeterince kötüydü. Şimdi sadece aynı odayı değil, aynı lanet yatağı da paylaşmak zorundaydık.

Winchester'ın tam kapasitesi nedeniyle yedek bir karyolası yoktu, bu yüzden gece boyunca acı çekmeye bırakıldım.

Keşke daha önce başka bir otel bulsaydım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Keşke açgözlü, bencil yanım - aptalca ona daha yakın olmak isteyen yanım - galip .

Keşke.

"Teyit edilene kadar bir şey söylemek istemedim ama Kasa yangınını başlatan kişi hakkında bir ipucumuz var." Sean'ın güncellemesi sonunda beni tırmanan sarmalımdan kurtardı.

Doğrulmuştum, nabzım hızlanmıştı. Bugünlerde aklımı Ayana'dan alabilecek tek şey ateşti ve Sean az önce bana gümüş tepside kocaman bir dikkat dağıtıcı sunmuştu.

"Sahada hiçbir işçiye ya da kayıtlı ziyaretçiye ait olmayan fiber izleri bulduk" dedi. Sean eski bir Özel Harekâtçıydı ve beş yıl önce onu kendi ekibime almadan önce Harper Güvenlik'in en iyi çalışanlarından biriydi. Çalışanlarımda değer verdiğim doğrudan ve saçma sapan tavırlara sahipti. "Yangından sonra bölgenin durumu ve bürokratik engeller nedeniyle kanıtları incelememiz biraz zaman aldı. Adamlarımız lifleri bu sabaha kadar bulamadılar."

Sohbet sırasında cevabımı yazdım. Yüz yüze görüşemediğimiz zamanlarda güvenli şifreli bir ağ üzerinden iletişim kurduk.

DNA kanıtı var mı?

"Hayır. Ancak, yangın sırasında bölgede bulunan birinden bu fotoğrafın izini sürdük."

Ekranda bir resim belirdi. Northwestern sweatshirt giymiş yirmili yaşlarında bir sarışın kameraya sırıtıyordu. Turist olduğu belliydi ama onunla ilgilenmiyordum.

Arka plandaki adamla ilgileniyordum.

Adam tam yanından geçerken selfie'sini çekmişti. Eğitimsiz bir göz için, gezintiye çıkan herhangi bir adam gibi görünüyordu.

Bana bir şeyler saklayan bir adam gibi göründü. Sıradan kıyafetleri, rahat ama tetikte vücut dili, yüzünü başka yöne çevirmesi

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bu bir profesyoneldi.

Düz mavi bir şapka yüz hatlarının yarısını gizliyordu. Yaklaşık 1.80 boylarında, beyaz tenli, kaslı yapılı ve koyu renk saçlıydı. Siyah tişört, tanımlanabilir logo yok.

Sean aklımı okudu. "Giydiği tişört liflerle eşleşme ihtimali taşıyor," dedi. "Çevredeki işyerlerinin güvenlik kamerası görüntülerini bir araya getirdik. Yüzünü doğrudan göremiyoruz ama zamanlama, kıyafet ve diğer ilgili faktörleri hesaba kattığınızda en olası şüpheli o."

Fotoğrafı tekrar inceledim ve ilk seferinde gözden kaçırdığım bir şeyi yakaladım; gömleğinin kolundan görünen bir dövme izi. Detayları seçemeyeceğim kadar bulanık ve uzaktaydı ama bu iyi bir güçlendiricinin düzeltemeyeceği bir şey değildi.

Sean bir kez daha ne düşündüğümü anladı. "Görüntüyü geliştirdik ve dövmeyi analiz ediyoruz. Sadece dörtte birini görebildiğimiz için biraz zor, ama özellikleri öğrendikten sonra veri tabanımızda tarayacağız."

Cevabımı gönderdim. *Güzel. Kovalayabildiğin kadar kovala. Para ve zaman sorun değil.*

Kaç ay ya da yıl süreceği umurumda değildi; beni öldürmeye çalışan o piçi bulacaktım.

Bu yılın başlarında, sessiz ortağı olduğum meşhur Vault gece kulübünü gezerken çıkan "acayip" bir yangın sırasında neredeyse ölüyordum. Eğer Vault'un sahibi Xavier Castillo hayatını riske atıp beni zamanında dışarı çıkarmasaydı, şimdi bir kül yığını olacaktım.

Resmi kaynaklar olayı eski ve hatalı kablo tesisatına bağlıyordu, ancak zamanlama ve yöntem çok tesadüfiydi.

Tesadüflere inanmazdım ve şehir müfettişlerine de kesinlikle güvenmezdim. Ekibime yangını kendilerinin araştırmasını emrettim.

Yarım yıl süren çıkmazlara rağmen beni hiç sorgulamamaları sadakatlerinin bir göstergesiydi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ama gittikçe yaklaşıyorduk. Sean'ın dediği gibi, dövme fazla bir şey değildi ama bir şeydi ve ihtiyacım olan tek şey de buydu.

Banyo kapısı açıldı.

Başka bir şey söylemeden görüntülü aramadan çıktım ve Ayana daha yatak odasına adımını atmadan dizüstü bilgisayarımı kapattım.

"Duşa giremediğim için özür dilerim," diye . "İstersen hepsi senin."

Şöyle bir baktım. İçgüdüsel bir sıcaklık kanıma dişlerim sıkıldı.

Sikeyim.

Dizlerine kadar inen altın rengi ipek bir elbise giymişti. Son derece mütevazıydı ama bunun bir önemi yoktu.

Makyajsız yüz.

Çıplak ayakla.

Parlayan bir cilt.

Duştan yeni çıkmış halini görmek o kadar samimiydi ki, karnıma bir yumruk gibi indi.

Onu süslü bir elbise ya da mayoyla idare edebilirdim ama bu şekilde değil. Bizi ayıran tek şey geniş bir halı ve benim yıpranan otokontrolümken değil.

Arkadaşımın nişanlısıydı. Dudaklarının kıvrımlarını fark etmem ya da boynundan aşağı damlayan su damlasına takılmamam gerekiyordu.

Ve kesinlikle ağzımın o suyu boğazının ince aşağıya ve yakasının gölgesine doğru takip ettiğini hayal etmekle işim yoktu.

Ama her zaman yapmamam gereken şeyler yaptım. Kimse beni durdurmamıştı.

Hiç kimse cesaret edememişti.

Ayana masadan telefonunu almak için yaklaştığında yüzüm ifadesiz bir şekilde arkama yaslandım. Cübbesinin kolu kolumu sıyırdı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

bana doğru uzandı.

Bir elektrik akımı vücudumu boydan boya dolaşarak nefretimi yoğunlaştırdı ve onu içime çekmek zorunda kalmamak için başımı çevirdim.

Bazı kadınların kendine özgü bir kokusu vardır ama Ayana her seferinde farklı bir sürerdi. Bir gün tatlı, ertesi gün boğucu.

Bu gece parfüm yoktu; sadece şampuanından gelen yumuşak hindistan cevizi kokusu ve teninin doğal kokusu vardı.

Nefret ettiğim kadar can atıyordum da.

"Özür dilerim," diye tekrar özür diledi. "Telefonumu burada bıraktığımı unutmuşum."

Apolo4izin4'ü durdur.

Gözleri benimkilere kaydı.

Özür dileyecek bir şeyiniz olmadığında iki dakika içinde iki özür biraz fazla.

Ayana'nın ölçülü, dalkavuk versiyonunu sevmedim. Bu o değildi. Fırında kafamı koparan ve şimdi bana hak mı versin yoksa tokat mı atsın emin değilmiş gibi bakan versiyonunu görmek istiyordum.

Memnuniyet göğsüme sızdı. *Bu daha iyi.*

Kabul ediyorum, bunu daha az pislik gibi ifade edebilirdim, ama onu ne kadar uzakta tutarsam o kadar iyiydi.

Neden Pazartesi sabahına kadar New York'ta olman gerekiyor?

Konuşmanın dikkatimi dağıtacağını umarak konuyu değiştirdim.

Uzun bacakları, yüksek elmacık kemikleri, zengin kahverengi teni ve zeka ile şakacılığın karışımıyla parıldayan koyu renk gözleriyle Ayana, tanınmış bir model olmasa bile sokakta yürürken baş döndürürdü.

Ama benim için cazibesinin büyük bir kısmı fiziksel görünüşüne dayanmıyordu. Öğretilemeyecek kadar doğal bir zarafetle hareket etmesiydi; gülüşüydü, o kadar içten ve neşeliydi ki

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

en karanlık gölgeleri bile uzaklaştırırdı. Ve sanki içinde serbest bırakılmayı bekleyen bir ateş varmış gibi parlıyordu.

Şöhret olsun ya da olmasın, Ayana Kidane parlamak için doğmuş.

"Delamonte Kozmetik için bir fotoğraf çekimim var." Benimkinin karşısındaki koltuğa oturdu. Gece yarısı siyahı saçları dalga dalga omuzlarına dökülüyordu ve teni süitin loş ışıkları altında parlıyordu. İçimdeki çalkantıdan habersiz görünüyordu. "Ben onların en yeni güzellik elçisiyim ve bu onlarla ilk çekimim, yani bu büyük bir olay."

Menajerinin Cumartesi günü onu arayıp bu konuda taciz etmesine neden olacak kadar büyük bir mesele.

Ne dediğini duyamadım ama konuşmanın sonunu duymuştum. Tırnaklarının koltuğa nasıl battığını ve sesinin altındaki gerginliği hatırladım.

Stresten daha fazlasıydı; korkuydu.

Hank Carson. Bir sonraki sorumu sorarken ismi zihnimde evirip çevirdim.

Modelin4. Bu senin çocukluk hayalin miydi?

"Tam olarak değil." Dalgın bir parmağını masanın üzerinde gezdirdi. "Güzelliği ve modayı severdim. Hatta on bir yaşımdayken ailemi bana bir *Vogue* aboneliği almaya ikna etmiştim. Ama kendimi bir model olarak görmüyordum. Pek çok şey olmak istiyordum. Çocuk doktoru. Psikolog. Tercüman. Thayer'da bir arkadaşımın partisine gidene kadar Howard'da kimya ve tıp okudum. Hank oradaydı ve beni keşfetti. Gerisi tarih oldu."

Bütün bunları zaten biliyordum. Her röportajını izlemiş ve adının geçtiği her makaleyi okumuştum.

Ama detayları benimle kendisinin paylaştığını duymak hoşuma gitti, her ne kadar sesindeki burukluk bana hikayede anlattığından daha fazlası olduğunu söylese de.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sayısız derginin kapağını süslemiş ve New York, Paris ve Milano'daki podyumlara hükmetmiş bir model için çok heyecanlı görünmüyordu.

"Peki ya sen?" Ayana'nın gözleri merakla parlıyordu. "Alkol işine nasıl girdin?"

Ondan gelen en ufak ilgi belirtisinde kalp atışlarımın hızlanması beni çileden çıkarıyordu.

Kimyasal en4ineer4 okudum.

"Bu, çok uluslu bir imparatorluğu yönetmeye giden doğrudan bir yol değil."

Bir yandan da işletme okudum.

Ona tüm sıkıcı geçmişimi anlatmadım, lisede Virginia'daki memleketimde küçük bir içki fabrikasında çalışmıştım. İşleyişinden nefret ettiğim için üniversiteden sonra orayı satın alacak kadar para biriktirmiştim. İşi devraldıktan sonra kimya mühendisliği bilgimi kullanarak votka yapım sürecinde devrim yarattım. Markovic Holdings doğdu ve bugünkü haline gelene kadar büyümeye devam etti.

"Bununla başlayabilirdin." Ayana'nın ifadesi düşünceli bir hal aldı. "Vuk Markovic bir mühendis olarak. Bunu anlayamıyorum."

Adımı dudaklarından duymanın heyecanını görmezden geldim ve onun yerine sorgulayan bir kaş kaldırdım.

"Seni bir liderden başka bir şey olarak hayal etmek zor. Seni hayal edemiyorum..." diye devam etti.

Neyi imgeleyemiyorsun?

"Seni bir odacıkta oturmuş, üretim süreçleri geliştirirken hayal edemiyorum. Hepsi bu," dedi sonunda. Sesinde garip bir aksaklık vardı. Utanmıştı belki ama biraz da nefessiz kalmıştı.

Ne yaptığımı hayal edebiliyor musun?

Görünüşte masum bir soruydu ama el hareketlerim kasıtlı, neredeyse tembelceydi. Cevap vermesi için ona meydan okuyorlardı.

Tehlikeli bir yolda ilerliyordum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Burada, bu odada, bizi ayıran küçük bir masa dışında hiçbir şey yokken... çok kolay olurdu.

O kadar yakındı ki, uzanıp bornozu omuzlarından aşağı kaydırabilirdim. Ellerimi teninde gezdirebilir ve göründüğü kadar yumuşak olup olmadığını görebilirdim. Dilimi ağzına sokabilir ve tadının hayal ettiğim kadar tatlı olup olmadığını görebilirdim.

Sessizlik uzadı.

Ayana'nın dudakları aralandı. Sorumdaki ince imayı anladığına şüphe yoktu; gözleri kocaman açılmıştı ve nabzının boğazının dibinde çılgınca attığını görebiliyordum.

Onun çekip gitmesini ve bu maskaralığa dek son vermesini bekledim. Onun gibi kadınlar benim gibi canavarlardan asla etkilenmez.

Ama yapmadı.

Oturduğu yerde kaldı ve bana baktı... başka bir adamın yüzüğünü takarken hiç de hakkı olmayan bir şekilde bana baktı - kızgınlığa varan bir farkındalıkla.

Kanım tamamen farklı bir nedenden dolayı daha sıcak yanıyordu. O *lanet* yüzük.

Elmas çevresel görüşümde parıldadı ve o anın üzerine bir kova buzlu su fırlattı.

Nişanlıydı. Ben sağdıcıydım. Hayatımda pek çok çizgiyi aşmış ve pek çok ahlak kuralını çarpıtmış olsam da, sadakat sımsıkı sarıldığım tek değerdi.

Göz temasını keserek aniden ayağa kalktım. Ayana irkildi. "I-"

Bitirmesini beklemedim.

Banyoya geçtim ve kapıyı arkamdan kapattım. Nabzım duvarlarla birlikte titriyordu.

Taş gibi olmuştum ama kalkmış sikime dokunmadım.

Bunun yerine, suyu gidebildiği kadar soğuğa ayarladım ve buzlu damlaların vücudumu eritmesine izin verdim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Belki de kendi kendime verdiğim bir ceza ya da sadece mazoşizm, tıpkı diğer odadaki kadından uzak duramamam gibi.

Alnımı fayans duvara dayadım ve uzun, kontrollü bir nefes verdim.

İşe yaramadı.

Dışarıda her ne olduysa zihnim hâlâ uğulduyordu. O kadar gergindim ki, bir kelime daha etse kendimi kaybedebilirdim.

Jordan dışında biriyle nişanlı olsaydı, sonuçlarına aldırmadan bunun olmasına izin verebilirdim.

Ama o benim arkadaşımdı ve bir zamanlar hayatımı kurtarmıştı. Onun sağdıcı olmayı kabul etmemin tek nedeni buydu.

Bana sadık olan insanlara ben de sadıktım.

Yine de sadakat içimdeki çirkin yeşil canavarı evcilleştirmeye yetmiyordu. Jordan'dan daha fazla param ve gücüm vardı ama onun normal ilişkiler kurma ve sürdürme yeteneğini kıskanıyordum. Başkaları ona bir hayvanat bahçesi sergisi gibi aval aval bakmadan hayatın içinde süzülebiliyordu ve her ne kadar çoğu insan etkileşiminden nefret etsem de, asla sahip olamayacağım bir normalliği arzuladığım günler oldu.

Gümüş kaşıkları ve kolay erişimiyle ayrıcalıklı yetiştirilme tarzına içerliyordum. Para için ruhunu satmaya hiç zorlanmamıştı. Sevdiği insanları hiç kaybetmemişti.

En da *ona* sahip olduğu gerçeğine

içerliyordum. Dişlerimi sıktım.

Yangın soruşturması ve milyarlarca dolarlık bir şirketi yönetmek arasında, arkadaşımın nişanlısını takıntı haline getirmekten daha iyi yapacak işlerim vardı. Ama dediğim gibi, konu o olunca sağduyulu yaklaşımım azalıyordu.

Jordan ve Ayana. Mutlu lanet çift.

Bağırsaklarıma bir şey yayıldı; boğazıma dolan ve beni boğan yavaş, sinsi bir zehir.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onlar yüzünden bu duyguyu yok edemedim

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Çünkü evleniyorlardı. Çünkü onu ilk ben gördüm.
Çünkü benim olması gerekirken onun oldu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BÖLÜM 5

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ayana

"Wait. Vuk Markovic ile aynı yatağı mı paylaşıyorsun?" Sloane'un güvensizliği telefonda çatırdadı. "Bu nasıl oldu?"

"Sana söylemiştim. Rezervasyonu değiştirmeyi unuttum ve bölgedeki tüm iyi oteller Riley K. konseri için dolu." Banyo kapısına baktım. Su hâlâ akıyordu. Vuk kırk dakikadır içerideydi ve ne yapıyor olabileceğini hayal etmemek için kendimi zor tutuyordum. "Ve teknik olarak, henüz yatağı paylaşmadık. Bu sadece... uyuduğumuz zaman için kaçınılmaz bir durum."

"Sadece üzerine oturarak karyolayı gerçekten kırdı mı?"

"Evet." Beş yıldızlı bir otel için Winchester pek de iyi bir izlenim bırakmıyordu.

Yanıt olarak başını salladığını duyabiliyordum.

Sloane Kensington son bir buçuk yıldır benim reklamcımdı. Aynı zamanda arkadaşım olmuştu, o kadar ki nedimelerimden biri olmasını istemiştim. Kabul ettiğinde çok şaşırmıştım.

Acı gerçek şu ki, şehirde çok fazla arkadaşım yoktu. Çok sayıda moda tanıdığım vardı. Aynı defilelerde çalıştık, aynı partilere katıldık ve aynı çevrelerde koşturduk ama onları gerçek *arkadaş olarak görmezdim.* Ne kötü bir gün geçirdiğimde başvuracağım insanlardı ne de kazandığım başarıları birlikte kutlamak istediğim insanlardı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Neyse ki Sloane vardı ve o dünyayı, içine gömülmeden anlayabiliyordu.

"Otel durumunuz basına yansımadığı sürece yok," dedi. "Moda Haftası öncesinde ihtiyacımız olan son şey bir skandal."

"Bana güvenin. Herhangi bir skandala yol açmak gibi bir niyetim yok." Bununla birlikte, niyetler ve gerçekler her zaman aynı hizaya gelmiyordu.

Beni ne yaparken hayal edebiliyorsun?

Vuk'un sorusunun anısı omurgamda sinir bozucu bir ürperti yarattı. Oturuş şekli, bacaklarını açışı, soğuk ama alaycı bakışları, avdan önce tembellik eden bir yırtıcı hayvan gibi.

Bir an için bile olsa, hayal etmeye hakkım olmayan şeyleri hayal etmemi sağladı.

Onu çok az tanıyordum.

Ondan hoşlandığımdan emin değildim.

Yine de varlığı o kadar etkileyiciydi ki ona tepki vermek bir seçim değil, kaçınılmaz bir şeydi.

Yerimde kıpırdandım ve tekrar banyoya baktım.

"Ayana?" Sloane sordu. "Beni duydun mu?"

Gözlerimi kırpıştırdım, dikkatim elimdeki çağrıya döndü. "Pardon, tekrar edebilir misiniz?"

"*Luxury Brides* ile yaptığınız röportaj. Jordan'ın program değişikliğine onay verdiğini doğrulayabilir misiniz?"

"Evet, bunu ."

Luxury Brides dergisi düğünümüzle ilgili büyük bir profil hazırlıyordu. En iyi muhabirlerini yerinde yayın için İrlanda'ya gönderiyorlardı ama önce bazı ön röportajlar yapmak istiyorlardı.

Zaten korkuyordum.

Sloane beni şaşırtmadan önce kısa bir duraklama oldu. "Düğünü yapmak istediğinden emin misin?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Tabii ki. Neden yapmayayım?" Güldüm, ses bir desibel fazla yüksek çıkmıştı.

"Konu ne zaman açılsa sesin çok heyecanlı çıkmıyor."

Sinirlerim derimin üzerinde dans etti. Rol yapmayı iyi becerdiğimi sanıyordum ama Sloane her zaman çok dikkatliydi.

Jordan bana evlenme teklifiyle ilk geldiğinde de tavsiye almak için ona gitmiştim. Anlaşmamızın iş boyutunu açıklamamıştım ama onunla evlenme konusundaki tereddütlerimi dile getirmiştim. Bunu minnettarlığım - bana model olarak büyük çıkışımı sağlamıştı - ve kalbim arasında kalmak olarak çerçevelemiştim. Onu önemsiyordum ama bu yeterli miydi?

Sloane bana içgüdülerimi dinlememi tavsiye etmişti; ben ise onun yerine mantığımı dinlemiştim. Herkes kalbinin sesini dinleme ayrıcalığına sahip değildi.

"Çok bunaldım," dedim. "Düğün planlamasına bu kadar çok şeyin dahil olduğunu fark etmemiştim. Çok stresli."

Bana inandığından emin değildim ama konuyu uzatmadı. "İstediğin bu olduğu sürece." Sloane tekrar durakladı. "Eğer biriyle konuşmaya ihtiyacın olursa, ben her zaman buradayım. Bunu arkadaşın olarak söylüyorum, reklamcın olarak değil."

Bu Sloane Kensington'ın hiç olmadığı kadar duygusaldı.

Duygular boğazıma düğümlendi. Beni görememesine rağmen gülümsemeye zorladım. "Teşekkür ederim. Minnettarım."

Kısa süre sonra o an geçti ve telefonu kapatmadan önce tanıtımla ilgili birkaç konuyu daha gözden geçirdik. Doğu Yakası'nda saat gece yarısını geçmişti ama o yedi gün yirmi dört saat çalışıyordu.

E-postalarımı kontrol etmek üzereydim ki duşun sesi duyuldu.

Kalp atışlarım hızlandı ve kapı açıldığında dışarı çıkmasını bekliyormuşum gibi görünmemek için bakışlarımı hızla kaçırdım.

Çıplak tenim çevresel parladı ama gözlerimi telefonumdan ayırmadım.

En azından denedim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Vuk bavulundan bir şey çıkarmak için eğildi. Gömleğini kafasına geçirirken sırtındaki kaslar esnedi ve gömlek örtmeden önce kolunun iç kısmında dövmeye benzeyen bir şey gördüm.

Dövme neydi? Bir sembol mü, bir alıntı mı, bir isim mi, yoksa bir tarih mi? Sormayacaktım ama bilmek için yanıp tutuşuyordum.

Sinirli bir iniltiyle savaştım.

Onunla ilgili ani farkındalığım için hiçbir referans çerçevem yoktu. Bu şehvet değildi. Entrika mıydı? Merak mı? Hastalıklı bir hayranlık mı?

Fark etmezdi. Hepsi aynı şeyin tonlarıydı. *Uygunsuz*.

Uygun bir nişan olsun ya da olmasın, müşfik bir nişanlı gibi davranmam için bana milyonlar ödeniyordu. Birkaç serseri düşünce yüzünden planlarımı mahvetmeyecektim.

"Bunu nasıl yapmak istiyorsun?" Güvenli bir şekilde giyindikten sonra sordum. Yatağa doğru başımı salladım.

Vuk bana alaycı bir bakış attı. ***Bu bir yatak. İçinde uyuyabilirsin.***

"Bunu biliyorum. Ama bu... Biliyor musun? Unut gitsin." Oflaya puflaya banyoya girdim.

Pijamalarımı giydim ve sonraki yarım saatimi Vuk ne yapıyorsa onu yaparken gece saç ve cilt bakımı rutinimi yaparak geçirdim. Kara kara düşünüyor ve muhtemelen uykumda beni nasıl öldüreceğini planlıyordu.

Jordan'la nasıl arkadaş olduklarını anlamıyordum. Jordan çok girişken ve cana yakındı, Vuk ise... değildi.

Gerekli serum ve kremleri sürdükten sonra saçlarımı taradım, ördüm ve tokalarla sabitledim. Yatak odasına girmeden önce hepsini ipek bir eşarpla sardım ve Vuk'u yatağın yanında oturmuş kitap okurken buldum.

Bir tür polisiye gerilim filmiydi ve kendimi tutmadan önce neredeyse ona soracaktım.

O gün için yeterince teklifte bulundum. Zamanının yarısında kabaydı ve ben de cezalandırılmaktan hoşlanan biri değildim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Eğer medeni bir insan gibi konuşmak istemiyorsa, onu buna zorlamayacaktım.

Yatağa tırmandım ve kasıtlı olarak ona sırtımı döndüm. Elbette küçüktüm ama bu şekilde elinde bir kitapla ne kadar rahatsız edici derecede çekici göründüğünü fark etmem gerekmiyordu.

Onun bir roman okuyucusu olduğunu asla tahmin edemezdim ama hakkında pek bir şey de bilmiyordum. Alkol işine nasıl girdiğine dair verdiği cevap bile muğlaktı.

Komodinin üzerindeki saate baktım. On buçuk.

Sayfalar hışırdadı, ardından bir kitabın tahtaya inişinin yumuşak gümbürtüsü geldi. Bir an sonra yatak eğildi ve vücut ısısı beni içine çekti.

Çok sert nefes alırsam birbirimize değebileceğimizden korkarak kaskatı kesildim.

Yatağın ne kadar büyük olduğu önemli değildi. Odanın karşı taraflarında uyuyor olsak bile bu yine de çok yakın olurdu.

Vuk yatağa yerleşirken yorgan çıplak tenimin üzerinden kaydı.

Gözlerimi sıkarak kapattım ve keşke saten pijama şortumdan başka bir şey giyseydim diye hayıflandım.

Ayrıca yatağa bir kitap ya da örgü şişlerimi getirmiş olmayı diledim. Böylece yanımdaki sinir bozucu iri adam dışında odaklanabileceğim bir şey olurdu.

Bunu yapmadığım için, sonunda huzursuz bir uykuya dalana kadar orada huzursuz bir şekilde yattım.

VUK

Saat sabahın üçüydü ve ışıkları kapattığımdan beri tavana bakıp Ayana'nın nefes alışını dinlemek dışında hiçbir şey yapmamıştım.

Vücudu rahatlamış ve nefes alış verişleri saatler önce düzleşmişti. Belli ki o mışıl mışıl uyuyordu, ben ise çok küçük olan

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Aramızdaki boşluk.

Normal şartlar altında otelin büyük boy yatağı muazzamdı. Benim şu anki koşullarımda mı? Pasifik Okyanusu yeterince büyük olmazdı.

Hala onun sıcaklığını hissedebiliyordum.

Hâlâ şampuanının kokusunu alabiliyordum.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp onu ıslatana ve arzulayana kadar öpmenin ne kadar kolay olacağını hâlâ hayal edebiliyordum.

Dişlerim birbirine çarptı. Gözlerimi kapattım ve kendimi başka bir *şey* düşünmeye zorladım.

Satın aldığım Londra futbol kulübü Blackcastle'ın performansı

-Bu sezon.

Yangınla ilgili soruşturma.

Daha önce oda servisinden sipariş ettiğim lanet olası

hamburger. Hiçbiri işe yaramadı.

Gece yarısı ile şafak arasındaki sessiz saatlerde, en kötü dürtülerim öncelik kazanıyordu ve bu konuda hiçbir şey yapamıyordum.

Başımı çevirdim, gözlerim karanlığa o kadar uyum sağlamıştı ki Ayana'nın omzunun kıvrımını ve yorganın altındaki kalçalarının hafif kabarıklığını kolayca .

Kenara o kadar yakın uyuyordu ki neredeyse düşecekti; bu da benim onun nişanlısı olmadığımı ve hiçbir zaman da olmayacağımı hatırlatıyordu. Ben bu yolculukta bir yer tutucuydum. Jordan burada olsaydı, muhtemelen su samurları gibi birbirlerine sarılmış olurlardı.

Düğünden sonraya kadar birlikte yaşamayacaklardı ama gecelerinin çoğunu onun evinde geçirdiklerini sanıyordum.

Bu onun için normal bir olaydı. Her gece onunla yatağa girerken ve her sabah onun yanında uyanırken gözünü bile kırpmazdı.

Bu düşünce kafamda yer etti. Karanlık, neredeyse boğulmama neden olacak kadar üzerime çöktü.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Neyse ki tam o anda telefonum sessiz bir bildirimle aydınlandı ve beni sarmalımdan çıkardı.

Sean.

Burnumdan zorla bir nefes aldım ve dikkatimi dağıtmak için sabırsızlanarak e-postasını açtım. Adam benim kadar az uyuyordu, bu da ilişkimiz için iyi oldu.

Mesajı tek bir cümle içeriyordu.

İstediğiniz dosyalar ektedir.

Memnuniyet, içimi kemiren kıskançlığın bir kısmını yok etti. Bu yüzden ona West Village'da bir ev ve oğlunun özel okul masraflarını karşılayacak kadar para ödedim. İşini yapıyordu ve iyi yapıyordu.

Şifrelenmiş belgeleri açtım ve içindekileri taradım. Biri Hank Carson hakkında tam bir dosyaydı. Diğeri de ajansı Beaumont Model Management hakkında benzer bir rapordu. Kurucusu ve sahibi Emmanuelle Beaumont'un adını taşıyordu. Ayana tüm modellik kariyeri boyunca onlarla çalışmıştı.

Menajeriyle yaptığı görüşmeden sonra Sean'dan Hank ve Beaumont hakkında bulabildiği her şeyi bana göndermesini istedim. İlk bakışta her şey normal görünüyordu ama içimden bir ses ajansta bir terslik olduğunu söylüyordu.

Daha önce onlara pek dikkat etmemiştim ama Ayana'nın Hank'in telefonundan duyduğu endişe bir tehlike işaretiydi. Şimdi baktığımda sicillerinin de temiz olduğunu gördüm. Aşırı çalışma ve ödemelerin gecikmesi gibi olağan şikâyetlerin yanı sıra, profilleri neredeyse *fazla* temizdi.

Yirmi yıldır faaliyette olan bir ajans için bir tür skandal ya da uygunsuzluk söylentisi olmalıydı. Bu modaydı; sektör istismarcılar için bir üreme alanıydı.

Ya Emmanuelle bir azize ve izci kızdı ya da izlerini takip eden çok iyi bir ekibi vardı.

Bununla birlikte, dosyalar sadece başlangıçtı. İncelenmesi gereken mali kayıtlar, takip edilmesi gereken müşteriler ve karmaşık bir

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

çözülmesi gereken ilişkiler ve iyilikler.

Bunu kendim yapardım. Sean'ın kundaklama şüphelisini bulmaya odaklanmasını istedim ve Ayana ile ilgili her şey bana aitti. Başka kimse dokunamazdı.

Dosyaların arasından çıktım ve telefonumu komodinin üzerine geri koyuyordum ki o kıpırdandı.

Dondum kaldım.

Bir şeyler mırıldandı -belki bir şeyler duyuyordum ama *fıstık ezmesi* dediğine yemin edebilirdim- ve diğer tarafına doğru yuvarlandı. Bu hareket onu bana birkaç santim yaklaştırdı.

Sertleştim. Aramıza çok ihtiyaç duyduğumuz mesafeyi koyamadan bacağını benimkinin üzerine koydu ve iç çekti.

Çıplak teni eşofman altımı sanki orada yoklarmış gibi yaktı. Vücudumun tepkisi o kadar içgüdüsel, o kadar anlıktı ki düşünmeden sarsılarak uzaklaştım. Omzum komodine çarptı ve kolumdan aşağı bir acı şoku gönderdi.

Ayana irkilerek uyandı. "Ne oldu?" Ayana doğruldu, uykulu sesinden panik akıyordu. "Her şey yolunda mı?"

Işıkları açtım ve yorganı üstümden attım. Nabzım damarlarımda atıyordu. ***Her şey yolunda.***

Ayaklarım yere çarptı. Anahtar kartımı ve telefonumu tekrar aldım ve kapıya doğru yürüdüm.

"O zaman neden" -duraklamasına bakarak saate baktığını düşündüm- "sabahın üç buçuğunda ayaktasın?"

Ona ters ters baktım. ***Ben 4ym'e 4oin4.***

"Sabahın *üç* buçuğunda mı?"

Evet. gelse spor salonunda uyurdum. Ondan uzaklaşmak ve vücudunun bana karşı olan anısını silmek için her şeyi yapardım.

Yüz ifadem dondu. ***Uyumaya devam et, Ayana.***

Bir cevap beklemedim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Odadan çıktım ve doğruca otelin alt katına yöneldim. Fitness merkezi yirmi dört saat açıktı ama gecenin bu saatinde terk edilmişti.

Ayana muhtemelen benim ruh hali sorunları olan bir pislik olduğumu düşünüyordu. Haksız da sayılmazdı, ama benden ne kadar hoşlanmazsa o kadar iyiydi.

Takıntılı olduğunuz kadının sizden nefret etmesinden daha kötü olan tek şey, sizinle arkadaş olmaya çalışmasıydı.

Bir çift dambıl aldım. Kısa süreli temasımızdan dolayı tenim hâlâ uğulduyordu ama bunu görmezden geldim.

Bunun yerine, bastırdığım tüm öfkemi cezalandırıcı bir antrenmana yönlendirdim. Sean burada olsaydı, vücudumu umursamadığım için beni azarlardı ama siktir et. Arkadaşının nişanlısıyla aynı yatakta uyumak zorunda olan o değildi.

Bir saatlik ağırlık ve kardiyo çalışmasından sonra nihayet koşu bandını durdurdum ve bir egzersiz bankına çöktüm. Ter yüzümden ve sırtımdan aşağı dökülüyordu ve kaslarım öfkeyle çığlık atıyordu.

Ağrıyı memnuniyetle karşıladım. Bu bana Ayana'nın beyaz dantel elbiseli zihinsel görüntüsü dışında odaklanabileceğim başka bir şey veriyordu. Antrenmanım sırasında onu bir kenara itmeyi başarmıştım ama şimdi hareketsiz otururken, kükreyerek geri geldi.

Kollarımı dizlerime dayadım, kalbim kulaklarımda gümbürdüyordu. Karşımdaki ayna bakışlarımı yansıtıyordu.

Bunca yıl sonra bile, yansımam içimde bir tekmeydi.

Yüzümdeki yara izi kızgın bir kırmızıdan pembemsi bir beyaza dönüşürken, boynumdaki yanıklar morumsu bir pembeye dönüşmüştü. Harap olmuş derim olabildiğince ama içimi burkan şey estetik değildi.

Ne zaman kendime baksam, onun çığlıklarını hatırladım. Yanan etin kokusunu aldım. Yüzümü ve boğazımı pençeleyen acıyı hissettim.

Bazı şeyler ne kadar zaman geçerse geçsin sizinle kalır.

O zamanlar, şu anda sahip olduğum paraya ve tıbbi erişime sahip değildim. Olsaydı bile yaralarımı kendi haline bırakırdım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Onlar benim olanlar için ödediğim bedeldi; öfke, suçluluk ve dehşetin hepsi, herkesin aval aval bakması için canavarca bir görüntüye bürünmüştü. Uzak durmam için bir uyarı ve yaptığım şeyin bir hatırlatıcısı.

Ayana Jordan'la nişanlı olmasaydı bile benim olmazdı. Biz farklı dünyalara aittik.

Ama umursamadığım anlar, günler de oldu. O benim yanıma *aitti*. Ve o tam oradaydı, sadece birkaç kat ötedeydi, sanki evren benimle dalga geçmek için onu kucağıma bırakmıştı.

Dudağım kıvrıldı.

Gözlerimi aynadan ayırıp bitişikteki banyoya girdim ve suyu sonuna kadar açıp gecenin ikinci soğuk duşunu aldım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BÖLÜM 6

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ayana

Ben ertesi sabah uyandığımda Vuk çoktan uyanmış ve giyinmişti. Sabah. Belki de hiç uyumamıştı ama dinlenememek onu etkilediyse bunu bilemezdim.

Ben hazırlanırken o oturma odasındaki masada oturmuş kahve içiyor ve gazete okuyordu. Geniş omuzları ve pürüzlü kenarları vardı, gömleğinin yakası açıktı ve hafifçe bronzlaşmış tenini ortaya çıkarıyordu. Buz gibi yüz hatlarında en ufak bir yorgunluk izi yoktu.

Günaydın demeye zahmet etmedim. Dün geceden sonra bunu hak etmiyordu.

Küçüktüm, biliyorum ama reddedilmekten bıkmıştım. Gecenin üçünde aniden spor yapma isteği duyduğuna bir an bile inanmadım. Sadece yanımda olmak istemiyordu.

Otelden ayrıldık ve sessizlik içinde havaalanına doğru yola çıktık.

Vuk'un personeli vardığımızda bizim için hazırdı ve uçağa binip New York'a geri dönmemiz uzun sürmedi.

Mide bulantımı yuttum ve pencereden aşağıdaki bulutlara bakmaktan kaçındım. Arabaya binmeden önce bir anksiyete hapı almıştım ama etkisini göstermesi biraz zaman aldı. O zamana kadar, uçak kazalarının ve bükülmüş enkazların yaygın görüntüleriyle sıkışıp kaldım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Uçma konusundaki endişelerim beni zayıflatmıyordu. Öyle olsaydı, işimi yapamazdım.

Bununla birlikte, dikkatimi dağıtacak bir arkadaşım olmadığı sürece gizlice bir enkaz olduğum noktaya kadar beni strese soktu. Ben on beş yaşındayken teyzem bir uçak kazasında neredeyse ölüyordu. Onun kazasından sonra uçak kazası araştırmalarına daldım ve gördüğüm görüntüler beynime kazındı. Bir uçağa her adım attığımda, o anların hayatımın son anları olacağına ikna oluyordum.

Vuk ise son derece rahat görünüyordu. Koridorun karşısına oturmuş, başını arkaya eğmiş ve gözlerini kapatmıştı. Bir kadeh şampanya önündeki masada dokunulmadan duruyordu.

"Benden neden bu kadar nefret ediyorsun?" Sorum sessizliği düzgün bir dilimle kesti.

Bir anda ağzımdan kaçtı diyebilirdim ama aylardır yüzeyin altında kaynıyordu. Zor soruları sormak ve kendimi hastalıklı hayal gücümden uzaklaştırmak için birlikte altı saatlik bir uçuşta mahsur kaldığımız zamandan daha iyi bir zaman olamazdı sanırım.

Vuk gözlerini açtı ve başını çevirdi. Yüz ifadesi okunamıyordu. ***Senden nefret ettiğimi mi düşünüyorsun?***

"Değil mi?" Aramızda bir işaret yaptım. "Benden kaçmak için elinden geleni yapıyorsun. Benden kaçamadığın zaman da beni zar zor kabul ediyorsun. Tanrı aşkına, geceyi benimle aynı odada geçirmektense bir otelin spor salonunda geçirmeyi tercih ediyorsun. Ve bana kimseyi sevmediğinle ilgili palavralar sıkmaya çalışma. Bana ve diğer insanlara davranış şeklin arasında belirgin bir fark var." Derin bir nefes aldım. "Zengin bir aileden gelmediğimi biliyorum, belki de Jordan için yeterince iyi olmadığımı düşünüyorsun. Ne olursa olsun, biz nişanlıyız ve evleneceğiz. Sen en iyi erkeksin. En azından düğün bitene kadar medeni davranabilirsin."

Hayal kırıklığım tüm ihtişamıyla ortaya döküldü.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bir sıcak bir soğuk tavrından *bıkmıştım*. Dünkü tadımda ona benzer bir isyan metni okumuş olsam da, şimdi yalnızdık. Kendimi tutmam gerekmiyordu ve benimle olan sorunlarının kökenine inmenin zamanı gelmişti.

Vuk'un solgun gözlerinde karanlık bir şey titreşti. Kasıtlı olarak arkasını döndü ve bir not defterine bir şeyler yazdı.

Bir an sonra oturduğu yerden kalktı ve ben de içgüdüsel olarak kendi koltuğuma gömüldüm. Bana doğru hareket ettiğinde kalp atışlarım hızlandı.

Neden imzalamak yerine cevabını yazmıştı? Sonunda onu uçurumun kenarına mı itmiştim? Beni burada, özel jetinde mi öldürecekti? Etrafta pilot ve uçuş görevlisinden başka kimse yoktu,

İkisi de onun çalışanıydı. Yardımıma koşacaklarından şüpheliyim.

Vuk önümde durdu. O kadar uzundu ki ona bakmak için boynumu eğmek zorunda kaldım.

Yumruğunu açıp buruşturduğu notu kucağıma bırakırken nefesimi tuttum. O başka bir kulübeye girip gözden kaybolana kadar rahatlayıp yazdıklarını okumama izin vermedim.

Koyu siyahla kazınmış sözcükler nabzımı hızlandırdı.

Senden nefret etmiyorum. Ama keşke etseydim.

Vuk notunu açıklamadı; ben de sormadım.

Birinin sizden nefret etmesini dilemek, gerçek nefretten neredeyse daha kötüydü ve bir açıklama için peşinden koşamayacak kadar yorgundum. Ondan doğrudan bir cevap almaya çalışmak, taştan kan çıkarmaya çalışmak gibiydi.

Saatler sonra, o kendini yatak odasındaki süite kilitlerken, ben banka hesabıma baktım.

Objektif olarak, korkunç değildi. Ortalama bir insana kıyasla önemli bir gelir elde ediyordum ama hesapta olması *gerekenle gerçekte* olanın ne olduğunu biliyordum. İkisi arasında büyük bir eşitsizlik vardı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Beaumont tüm masraflarımı ve harcamalarımı önceden ödedi, oteller, ulaşım, yeni bir modelken deneme çekimleri. Vesaire vesaire. Ancak çoğu mankenlik ajansı gibi onlar da bu masrafların tamamının geri ödenmesini bekliyorlardı ve bu mali çukurdan çıkmak için yeterince yüksek ücretli iş bulana kadar yıllarca onlara borçlu kaldım. Sayılır.

Beaumont'la geçirdiğim borç sonrası yıllar, ödemelerin gecikmesi ya da yapılmaması, bahaneler ve ne zaman peşlerine düşmeye çalışsam ince tehditlerle geçti. Bir yıl önce tamamladığım işler için hala borçluydum.

Ne yazık ki modellik sektörü büyük ölçüde düzenlenmemiş bir sektördü. Finansal sömürü ve diğer istismar biçimleri yaygındı ve modellerin yapabileceği pek bir şey yoktu.

İyi bir birikimim ve yakınımda bir ailem olduğu için şanslıydım. Yine de, "karşılıklı rıza" olmadan ajanstan ayrılmamı yasaklayan sözleşmem beni esir almıştı. Eğer ayrılırsam, şartlarını ihlal ettiğim için onlara göz yaşartıcı bir meblağ ödemem gerekiyordu. New York bu kadar pahalıyken ve modellikten elde ettiğim gelir bu kadar istikrarsızken bu paraya kıyamazdım. Şu anda çok iyiydim ama gelecekteki başarım garanti değildi.

Bu yüzden Jordan'la yaptığım anlaşmadan gelen paraya ihtiyacım vardı - sözleşmemi satın almak, yasal masraflarımı karşılamak ve finansal güvenlik ağımı korumak için.

Banka hesabımdan çıktım ve Hank'e bir mesaj yazdım.

Kristal Su ödemesini kontrol ediyorum. Çekim sekiz ay önceydi ve ben hâlâ parayı alamadım.

Cevap verene kadar on beş dakika geçti.

HANK

Üzgünüm bebeğim, bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Bunu muhasebeyle görüşmen gerekecek.

Cevabının bu olacağını biliyordum, bu yüzden takip etmeye zahmet etmedim. Sadece bir belge istedim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Telefonumu bir kenara bıraktım ve suyumu bitirdim. Jordan'dan gelecek maaşıma rağmen midem düğüm düğümdü. Şu an ile Şubat arasında pek çok şey ters gidebilirdi.

Kontratımdan çıkamazsam ne olur? Sonsuza kadar Beaumont'a bağlı mı kalacaktım?

Ani bir sarsıntı telefonumun yere düşmesine neden oldu. Mutfakta tabaklar şangırdadı ve dışarıdaki gri gökyüzünde bir şimşek çaktı. Jet o kadar sert sallandı ki kemiklerimin takırdadığını hissettim.

Tıpkı daha önceki hastalıklı hayallerimdeki gibi.

Aman Tanrım.

Hank, Beaumont ve mali durumumla ilgili her düşünce kafamdan uçup giderken öfkem kabardı. Odaklanabildiğim tek şey uçağın mide bulandırıcı yükselişi ve alçalışıydı.

Havada ne kadar yüksekteydik? Otuz, kırk bin feet? Yere çakılmamız ve bir ateş topuna dönüşmemiz ne kadar sürerdi?

Vuk yüz ifadesi gergin bir şekilde ana kabine doğru ilerledi. Sarsıntıya rağmen sabit yürümeyi başardı - türbülansın bu kadar uzun sürmesi normal miydi? - ve tek kelime etmeden benim yanımdaki koltuğa oturdu. Onun arkasında, uçuş görevlisi kendisine ayrılan koltuğa oturdu.

Emniyet kemeri. Doğru. Bunu yapmalıyım.

Emniyet kemerimle pilotun oturmam konusunda yaptığı uyarıyı zar zor duydum. Toka terli avuçlarımın arasından kayıp duruyordu.

Bu lanet şey neden *kapanmıyor*?

Vuk uzanıp emniyet kemerini benim için yerine taktığında küçük bir hava fırtınası hissettim.

"Teşekkür ederim." Sözcükler kuru bir boğazı sıyırıp geçti.

Ben daha bir şey söyleyemeden uçak bir sarsıntı daha geçirdi. Bu kez çığlığımı tutamadım ve içgüdüsel olarak Vuk'un elini tuttum.

Gerildi ama çekilmedi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Nefes al.

Sarsıntı azalana kadar kendimi tekrar tekrar ona kadar saymaya zorladım. Adrenalin kanımda pompalanmaya devam etse de ancak o zaman rahatladım.

O sırada hâlâ Vuk'un elini sıkmakta olduğumu fark ettim. Ona dokunduğum yere baktı, çenesi gerildi.

"Özür dilerim." Yüzüm kızardı. "Türbülansla aram pek iyi değildir."

için hamle yaptım ama parmakları kıvrıldı ve elimi kendi elinin içine hapsetti.

Teni sert ve sıcaktı, tutuşu sabitti.

Nefesim ikinci kez ciğerlerimden kayboldu. Ağzımı açtım -ne söylemek için, emin değildim- ama o anda jet tekrar tıkırdadı.

Öğle yemeğinde yediğim tavuk ve ıspanak midemi bulandırdı. Buna daha fazla dayanamazdım. Adrenalinim düşüp yükselmeye devam ederse, özel işlemeli tepsi masasının her yerine kusacaktım.

Neyse ki uçak kısa sürede duruldu. Pencerenin dışındaki gri maviye döndü ve pilot anons sisteminden gelerek beklenen türbülansı atlattığımıza dair bizi temin etti. Önümüzde sorunsuz bir uçuş olacaktı.

Anons sistemi kapandığında Vuk elimi sıcak bir patates gibi bıraktı.

Karıncalanmayı engelleyeceğini umarak avucumu uyluğuma sildim.

Olmadı.

"Nereden bildin?" Uzaklaşmaya çalıştığımda beni tuttuğunu, çünkü başka bir sert hava parçasına çarpacağımızı bildiğini varsaydım.

Yeterince uçtuğunuzda, bu incelikleri hissedersiniz.

Bu biraz abartı gibi görünüyordu ama dürüst olmak gerekirse, doğaüstü güçlere sahip olması beni şaşırtmazdı. Onda rahatsız edici derecede yasaklayıcı bir şey vardı.

Şaşırtıcı bir şekilde Vuk, pilotun her şeyi onaylamasına rağmen yanımda kaldı. Bakışları terli yüzümden dizimi sıkıca kavrayışıma kaydı.

Dediğim gibi, türbülansla iyi başa çıkamadım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bir saat kadar sonra inecektik ve kendime gelmem de o kadar zaman alacaktı.

Flyin4'ten korkuyorsun ama modelin4'ü seçtin. Bu bir soru değildi.

"Seçmek" ağır bir kelimeydi, ama geçiştirdim.

"Korkmuyorum. Tedirginim." Tamam, bazen korkuyordum ama zaman tedirgindim. "Konuşacak birilerinin olması genellikle yardımcı oluyor. Bir dahi bunun iyi bir ulaşım yöntemi olacağına karar verdiği için gökyüzünde küçük bir teneke kutuya hapsolduğumuz gerçeğini aklımdan çıkarmamı sağlıyorlar."

Vuk'un gözlerinden bir parça eğlence süzüldü. ***Khat'tan mı bahsediyorsun?***

"Her şey. Her şey. Filmler, memler, güncel olaylar." Sonra, dayanamadığım için, "Bazı insanlar o kadar sıcak ve soğuk esiyor ki, onlarla nerede durduğunuzu bilmiyorsunuz."

Vuk bu son kısmı görmezden geldi ve ondan beklediğim son konuya odaklandı. ***Memler***.

"Evet. Kurbağa Kermit memleri gibi mi? Ya da sinirli sinirli göz kırpan adam gibi mi?" Oyuncu bekleyerek ve doom scrolling yaparak çok zaman geçirdim, bu yüzden internet şakaları konusunda bilgiliydim.

Ne zaman iyi bir tane bulsam, kız kardeşime gönderiyordum ama genellikle çocuklarıyla ya da hemşirelik işiyle o kadar meşgul oluyordu ki günler geçene kadar cevap vermiyordu.

Bir keresinde Jordan'a komik bir video gönderdim ve yarım saatimi ona espriyi açıklamaya çalışarak geçirdim. Ona bir daha asla göndermedim.

Vuk bana yan baktı. ***Memlerin ne olduğunu biliyorum***. Bir duraklama. ***Jordan'la uçarken hakkında konuşuyorsunuz? Özellikle.***

Kısa cevap: yapmadık. O çalışırken ben de en sevdiğim moda ve parfüm bloglarını okuyarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Ama bunu Vuk'a söyleyemedim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Aile." Aklıma gelen ilk şey buydu. "Ailelerimiz," diye açıkladım. "Ve yakında nasıl tek bir aile olacaklarını."

İçten içe ürperdim. Aptal gibi konuştum.

Vuk kabul de belli etmedi. ***Bana ailenden bahset.***

Duraksadım, ailem hakkında ailem dışında biriyle konuşmayalı ne kadar uzun zaman olduğunu fark edince şaşırdım.

"D.C.'de yaşıyorlar," dedim. "Benden büyük iki kardeşim var, Liya ve Aaron. Liya Thayer Hastanesi'nde acil servis hemşiresi, Aaron ise annemle babamın sahibi olduğu restoranda çalışıyor. Birkaç yıl içinde emekli olduktan sonra işi devralması için onu yetiştiriyorlar."

khat türü bir mutfak mı?

"Etiyopyalı. Addis Ababa'dan geliyorlar ve ben gençken evlerinin tadını özledikleri için bu restoranı açmışlar. D.C.'de büyük bir Etiyopya topluluğu var, bu yüzden zaten birkaç restoran vardı, ancak hiçbiri babamın yaptığı gibi sambusas yapamıyor."

Tüm evi tavuk ve baharat kokularının sardığı haftalık Cuma akşamı yemeklerimizin anısına özlemle gülümsedim. Babam yemek pişirirken ve annem sofrayı kurarken Liya, Aaron ve ben ev işlerimiz hakkında tartışırdık.

Sık sık misafirlerimiz de gelirdi. Evimiz teyzeler, amcalar, kuzenler ve aile *dostlarından* oluşan bir döner kapı gibiydi ve bunların çoğu babamın meşhur yemeklerini tatmak için arkadaşlarını da getirirdi.

New York'u seviyordum ama D.C.'de bir çevrem vardı. Manhattan'da altı yıl geçirdikten sonra, hâlâ kendimi bulmaya çalışıyordum.

Ailemi sık sık aradım ve mesaj attım ama aynı şey değildi.

"Geniş bir ailemiz var," diye ekledim. "Doğu Yakası'nın dört bir yanında yaşıyorlar ama her tatil sezonunda büyükannem ve büyükbabamın Maryland'deki evinde büyük bir buluşma gerçekleştiriyoruz."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yıllar boyunca iş nedeniyle birkaç buluşmayı kaçırmıştım. Artık buna o kadar alışmışlardı ki "izin almam" için baskı yapmaktan çekinmiyorlardı, bu da kendimi daha da kötü hissetmeme neden oluyordu.

Uçuş görevlisi bize daha fazla yiyecek ve içecek ikram etmek için yanımıza geldi. Tekrar bana odaklanmadan önce Vuk ve ben ikimiz de reddettik.

En sevdiğin kardeşin kim?

Ona yan gözle baktım. "Başımı belaya sokmaya mı çalışıyorsun?"

Omuz silkti, ağzının etrafında bir sırıtış gölgesi oynaşıyordu.

Özel hayatıma olan bu ani ilgisine ne anlam vereceğimi bilemiyordum. Daha önceki notunu unutmamıştım: *Senden nefret etmiyorum. Ama keşke etseydim.*

Ama benden nefret etmek istiyormuş gibi davranmıyordu. Gerçekten hakkımda daha fazla şey bilmek istiyormuş gibi davranıyordu.

Görünüşe göre yeniden ısınmaya başlamıştık. Onun ruh halindeki değişimlerden ne kadar nefret etsem de, iş ve düğün dışında herhangi bir şey hakkında gerçek bir konuşma yapmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Güzeldi.

"İkisini de seviyorum ama Liya benim yaşıma daha yakın," diye kabul ettim. "O benden üç yaş büyük, Aaron ise yedi yaş büyük. Sadece daha çok ortak noktamız var. Yakında onunla tanışacaksın; o benim nedimem."

Vuk'un ağzı tekrar düz bir çizgi haline geldi. ***khy Jordan?***

Gözlerimi kırptım, konunun aniden değişmesinden o kadar etkilenmiştim ki cevap vermem bir dakika sürdü. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

Neden onunla evlenmeyi seçtiniz?

Seç. Yine o kelime.

Onunla evlenmeyi seçtiğimi sanıyordum ama modellik kariyerim gibi bu da her şeyden çok zorunluluktan kaynaklanıyordu.

Tüm yetişkin hayatım benim kontrolüm dışındaki koşullar tarafından şekillendirilmişti.

Boğazıma bir taş düğümlendi. Bacaklarımı çaprazladım ve bir elimi eteğimin üzerinde gezdirerek zaman kazanmaya çalıştım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kıpır kıpır biri değildim ama Vuk'un soruları, yani varlığı bile beni geriyordu. Kendimi yıkımın eşiğindeymişim gibi hissediyordum. Yanlış bir hareket yaparsam her şey yerle bir olacaktı.

"Neden onunla evlenmeyeyim ki?"

Saptırma 101: Soruya soruyla cevap verin ve hareket ettiklerini umun üzerinde.

Vuk'un bakışları benimkilere dikilmişti, o kadar soğuktu ki yakıyordu.

Bu bir cevap değil, Ayana.

Sesini hiç duymamıştım ama ismimin hayalet sesi, beni bir anda omurgamdan aşağı elektrik ürpertisi.

"Hoş biri." Yumuşak başlı tanımım karşısında irkilmemi bastırdım. "Birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz ve birbirimizin arkadaşlığından hoşlanıyoruz. Tam da evlenmem gereken tipte bir insan."

Aşk hikayemizi hiç satmıyordum ama kendimi savunmam gerekirse, kimse bana Jordan'la neden evlendiğimi sormamıştı. Model ve moda CEO'su. Çoğu insan için cevap belliydi.

Ne yazık ki Vuk çoğu insan gibi değildi.

Senin mantığını kullanırsak, Jordan'la senden önce evlenmiş olurdum. Onu uzun zamandır tanıyorum ve arkadaşlığından hoşlanıyorum.

Derimin altında dans eden garip kıvılcımlar olmasaydı, neredeyse şaka yaptığı için onunla dalga geçerdim. "Bu bir yalan. Kimsenin arkadaşlığından hoşlanmıyorsun."

kron4.

"Arkadaşlığından hoşlandığınız bir kişi söyleyin. Jordan dışında."

"Herhangi biri" olarak sayılmıyor mu?

"Bu konuşmanın amaçları için değil. Bir noktayı kanıtlamaya çalışıyorum."

Hangisi?

"İnsanları sevmiyorsun."

4eneral'deki insanlar, hayır. Bakışları benimkilerle tekrar buluşmadan önce bir an için daldı. ***Ama istisnalar var.***

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Havada bir sis yoğunlaştı. Her nefes alışta için için yanıyordu.

Vuk benden bahsetmiyordu. Bana geçmişte nasıl davrandığına bakılırsa öyle olamazdı.

Ama bu yolculukta bana katılmıştı.

Türbülans olduğunda bana sarılırdı.

Bana baktığında kendimi yaşayan, nefes alan bir insan gibi hissettim. Bir manken değil. Para ineği değil. Rol model olmayı hiç istemediğim kızlar için bir rol model değil.

Sadece ilgi alanları olan ve ajansımın benim için kurguladığı hayatın dışında bir hayatı olan sıradan bir insan.

Senden nefret etmiyorum. Ama keşke etseydim.

Pus kenarlarından çatırdadı ve Vuk'un bana karşı hisleri hakkındaki önceki düşüncelerimi yakıp kül etti. O-

Emniyet kemeri işareti çaldı. Pilotun sesi interkomda çatırdadı. "New York'a doğru alçalmaya başladık. Tuvaleti veya diğer tesisleri kullanmanız gerekiyorsa, lütfen şimdi kullanın. Birazdan inişe geçeceğiz."

Pus dağıldı. Oksijen tekrar ciğerlerime doldu ve telefonuma baktığımda türbülansın başlamasından bu yana bir saat geçtiğini görünce şok oldum.

Vuk'la yaptığım konuşma beni ölümle burun buruna gelme paniğimden uzaklaştırmaktan fazlasını yapmış, onu tamamen unutmamı sağlamıştı.

Ona teşekkür etmek için tekrar kafamı kaldırdığımda çoktan gitmişti.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BÖLÜM 7

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Vuk

Silahımı kurdum ve nişan aldım.

BAM. BAM. BAM.

Her atış kağıt hedefin kafasını ve kalbini temiz deliklerle deldi
Mermim bitene kadar.

Daha sonra Sean yanıma geldi ve kemerli kaşlarıyla hedefi inceledi. Elinde bir dosya tutuyordu. "Daha iyi hissediyor musun?"

Yaklaşamadım bile. Ayana ile geçirdiğim hafta sonu zihnimi meşgul etmeye devam ederken olmazdı.

Cevap vermek yerine silahımı yeniden doldurdum.

Valhalla Kulübü'nün atış poligonunda sadece biz vardık. Kulübün daha az popüler tesislerinden biriydi, bu da burayı becerilerimizi tazelemek ve özel konuları tartışmak için mükemmel bir yer haline getiriyordu.

Doğrusu, silahlar en sevdiğim silahlar değildi. Çok kişiliksizlerdi. Eğer birinden onu öldürecek kadar nefret ediyorsanız, bunu gözlerindeki ışığın söndüğünü görebileceğiniz yakın bir yerde yapacak cesaretiniz olsun.

Profesyoneller ve psikopatlar bir yana, bir amaç uğruna öldürenlerle dürtüleriyle öldürenleri birbirinden ayırıyordu. Sadece birinciler, kurbanlarının son nefesini tenlerinde hissettiklerinde bunu gerçekleştirecek inanca sahipti.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bu yüzden bıçakları tercih ederdim. Hassas, çok yönlü ve her zaman kişiseldiler.

Ancak, stres atmak ya da aklımı belli bir süper modelden uzaklaştırmak istediğimde, silahlar işimi görürdü.

Sessiz kaldığımda Sean, "Kızgın olduğun şeyi aklından çıkarmanı sağlayacak bir haberim var," dedi. Bana dosyayı uzattı. "Şüphelinin dövmesini tespit ettik. Fotoğrafta görünene göre yüzde yetmiş beş eşleşme var. verilerle en fazla bu kadarını umabilirdik." Silahımı yere bıraktım ve dosyayı açtım.

İçinde tek bir üfleme vardı-

Söz konusu dövmenin yukarıdan çekilmiş bir fotoğrafı: sapının etrafında tıslayan bir engerek yılanı olan siyah bir tırpan.

Kanım dondu. Üyelerine bu dövmeyi yaptıran tek bir örgüt vardı.

Kardeşlik.

"Açıkçası, bu işleri karmaşıklaştırıyor," dedi Sean. "En azından artık yangının bir kaza olmadığından ve senin peşinde olduklarından eminiz. Sebeplerini anlıyoruz."

Dosyayı kapattım ve masanın üzerine bıraktım. ***Öyle mi?***

Kardeşlik ile son kanlı kavgam neredeyse on üç yıl önce oldu. O zamandan beri karşılıklı huzursuz bir barış içindeydik. Onlar beni rahat bıraktı; ben de onların yaşamasına izin verdim.

Peki bunca zaman sonra neden tekrar peşime düşmüşlerdi? Sean, "Tam olarak nedeni değil," diye düzeltti. Ben onu işe aldıktan sonra ASL öğrenmişti.

O yüzden beni çok iyi anladı. "Ama bunu çözeceğiz. Son zamanlarda olağandışı bir iletişim aldınız mı? Etrafta dolaşan yeni ya da şüpheli birini fark ettiniz mi? Posta kuryesi. Teslimatçı. Elektrikçi. Size geçici olarak erişebilecek arka planda kaybolan herhangi biri."

Başımı salladım. Şüpheli davranışlara dikkat etmek için eğitilmiştim. Bir şey fark etseydim hemen Sean'a söylerdim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ben de öyle düşünmüştüm ama bir kez daha kontrol etmem gerekti." Sean'ın dudakları inceldi. Kardeşlik sıradan bir suç örgütü değildi. Güvenlik şefim endişeliydi ve ben de onu suçlamıyordum. "Güvenlik önlemlerimizi arttırmak için bir plan hazırladım bile. Willow'a da bir koruma vermemi ister misin?"

Willow benim eski sağ kolum ve uzun zamandır asistanımdı. Annemin en iyi arkadaşıydı ve annemle babam öldükten sonra bana kendi oğluymuşum gibi baktı.

Bu yılın başlarında emekli olmuş ve Oregon'a taşınmıştı. Sağlığı artık pek iyi değildi ve kızı kısa süre önce ilk torununu dünyaya getirmişti. Ailesiyle daha fazla zaman geçirmek istiyordu. İsteklerine saygı duydum ve ona veda hediyesi olarak yüklü bir kıdem tazminatı paketi verdim.

Hâlâ düzenli olarak konuşuyorduk ama birbirimizi eskisi kadar sık görmüyorduk. Onun yerine de henüz yeni bir asistan almamıştım; kimseye yeterince güvenmiyordum.

Hayır. Artık birlikte çalışmıyoruz ve o da Oregon'da. Onun peşine düşmezler. Durakladım, sonra ekledim***: "Sıkı güvenlik önlemlerimizi de henüz değiştirmeyin. Bildiğimi öğrenmelerini istemem.***

Sean'ın gözleri büyüdü. "Kolay hedef olacağız," diye karşı çıktı. "Şu anki güvenliğimiz mükemmel ama Kardeşlik'e karşı... her an yeniden saldırabilirler."

Pek çok şey yapabilirlerdi. Ama yapmadılar.

Yangından beri ortalık uğursuz bir sessizlik içindeydi. Ne suikast girişimi, ne de garip kazalar. Sean Kardeşlik'in olaya karıştığını doğrulayana kadar yangının kasıtlı olduğuna dair içgüdülerimden şüphe etmeye başlamıştım.

Onları tanıyorsam, tekrar saldırmadan önce rehavete kapılmamı bekliyorlardı. Bu bana bir ay daha kazandırdı, belki de daha fazla.

Benim gibi onlar da sabırlı değillerdi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Siber ve gözetim de dahil olmak üzere yumuşak güvenlik önlemlerimizi artırın. Bunu yıllık değerlendirmemizin bir parçası olarak göstereceğiz. Ayrıca şifrelerimizi, kilitlerimizi vs. değiştireceğiz. Ancak insan gücüne gözle görülür bir ekleme yapılmasını istemiyorum.

Evimin ve ofislerimin etrafına ek muhafızlar dikmek kadar hiçbir şey Kardeşlik'i harekete geçiremez.

"Anlaşıldı." Sean kendi şeridine çekildi ve ekipmanlarımızı teslim etmeden önce bir düzine mermi daha ateşledik.

Kulübün ana binasına girdiğimizde kimse gözünü kırpmadı. Sean'ın sadece misafirim olduğu için giriş izni vardı ama diğer üyeler onu etrafta görmeye alışkındı. Alışkın olmasalar bile, buraya kimi ve neden getirdiğimi sorgulamayacak kadar zekiydiler.

Valhalla Kulübü dünyadaki en seçkin üyelere özel topluluktu. Bazı insanlar üyelik ayrıcalığına doğuştan sahipti; ben ise savaşarak ve tırnaklarımla kazıyarak girmiştim.

Ama buradaydım ve kulübün yönetim komitesinin direktörlüğünü üstlenmiştim. Bu pozisyon her beş yılda bir üst düzey üyeler arasında değişiyordu ve ben de görev süremin sonuna yaklaşıyordum. Yine de, sınırsız misafir girişi ve tesislerde neredeyse serbest dolaşım gibi yönetici avantajlarına erişimim vardı.

Kardeşliğin ne istediğini öğreneceğim. Sean ve ben fuayeye giderken iyi giyimli bir üçlünün yanından geçtik. Sırasıyla Avrupa'dan ziyarete gelen bir prens, bir telekomünikasyon şirketinin CEO'su ve girişimciye dönüşen aşırı zengin bir kozmetik varisi. Bize şöyle bir baktılar ve koridorda koşuşturmaya başladılar. ***Sen şüpheliyle ilgilen.***

Sean gittikten sonra asansöre binerek ofisime çıktım. Ders dışı faaliyetlerimin yanı sıra, yönetmem gereken kendi şirketim ve ilgilenmem gereken Valhalla işleri vardı.

Kendime bir bardak sek Markovic votkası doldururken başım çarpıyordu. Bir yudumda geri attım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ancak üçüncü kadehimi bitirdikten sonra vücudumun en nefret ettiğim kısmına cesaret edebildim.

Yara izleri ya da yanıklar değil, pazumun iç tarafına yaptırdığım dövme: sapında bir engerek yılanının kıvrıldığı siyah bir tırpan.

Eğer seçme şansım olsaydı, tüm zamanımı Kardeşliği tekrar avlamaya ayırırdım.

Ne yazık ki, yükümlülüklerin yerine getirilmesi gerekiyor ve ben de kendimi o Cuma günü Vault'ta buldum.

Gece kulübü beş ay önceki büyük açılışından bu yana hızla ün kazanmıştı ve katılımcılara yemek, moda, edebiyat ve daha pek çok alandaki en iyi etkinliklere erken ve özel erişim sağlayan Tastemaker gecelerine davet edilmek şehirdeki en popüler biletti.

Sessiz bir ortak olarak sermayeye katkıda bulundum ancak günlük operasyonlardan uzak durdum. Bu görev Castillo bira servetinin varisi ve şu anda New York gece hayatının en güçlü ismi olan Xavier Castillo'ya düştü.

"Seni görmek güzel, Vuk." Elini omzuma vurdu. "İşlerin iyi gittiğini duymak seni mutlu edecek. Pazartesi günü sana son çeyreğin raporlarını vereceğim."

Kayıtsızca başımı salladım. Ortaklığım her şeyden çok bir formaliteydi. Xavier'in işleri ne kadar iyi yürüttüğünden etkilenmiş olsam da, bunun büyük bir gelir kaynağı olacağına güvenmiyordum.

Geçen yıl Vault fikriyle bana ilk geldiğinde onu kovmuştum. Eski playboyun ciddiyetsizlik, tembellik ve sefahat konusunda bir ünü vardı ve bunların hiçbiri bir iş ortağında aradığım nitelikler değildi.

Bununla birlikte, azmi ve kulüp için vizyonuyla beni etkilemişti. Yangın inşaatı haftalarca geciktirdikten sonra bile

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ilkbahardaki görkemli büyük açılış için bir araya geldi.

İyi yatırım yapmıştım.

Ancak Vault'un başarısının tadını çıkarmak için burada değildim. Bu geceki Tastemaker etkinliği, New York Moda Haftası öncesinde Lilah Amiri'nin yeni koleksiyonuna ilk bakışı sunuyordu.

Jordan Rhode Island'dan dönmüştü ve "önemli bir konuyu" görüşmek üzere burada buluşmamızı istedi. Beni sürekli evden çıkarmaya çalışıyordu, bu yüzden partilerde ve restoranlarda buluşmak için ısrar ediyordu.

Ama bu gece? Beni davet etmeseydi bile gelirdim.

Xavier etrafı dolaşmak için izin istediğinde odayı taradım. Moda dünyasının önde gelen isimleriyle doluydu ama ben isimsiz modellerin, tasarımcıların ve dergi editörlerinin yanından geçerek...

Şurada.

Bakışlarım Ayana'nın Jordan'la birlikte durduğu köşeye odaklandı. Mavi elbiseli, uzun bacaklı bir sarışınla konuşuyorlardı - Xavier'in kız arkadaşı ve Ayana'nın reklamcısı Sloane.

Gümüşi bir kahkaha sesi müziği aşıp içime yerleşti.

Ayana'yı ilk gördüğümde dikkatimi çeken şey gülüşüydü. Bulaşıcı, neşeli ve hayat doluydu; kendi hayatımın tam zıttıydı.

Ama onu düşünmeden edemiyordum. *Onu* düşünmeden edemiyordum. Ve onu izledikçe saplantım daha da derinleşti, ta ki sarmaşıklar içimde öylesine dolanana kadar, kendimi de öldürmeden onları kesip atamazdım.

Ayana, Jordan'ın sırıtmasına neden olan bir şey söyledi. Kolunu Ayana'nın beline doladı ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Ayana tekrar güldü, gülümsemesi loş kulüpte bembeyaz parlıyordu.

Viskimden bilinçli bir yudum aldım, gözlerim vücudunun açısına ve elinin yerleşimine odaklanmıştı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Alkol boğazımdan aşağı süzüldü, kıskançlığın zehirli yeşil dumanlarını yakıp yok etti ve arkalarında acı bir tat bıraktı.

Onu Jordan'la görmek işkenceydi; onları görmemek ve hayal gücümü serbest bırakmak daha da kötüydü.

Her iki da, boku yemiştim.

Bir grup gürültülü parti müdavimi yaklaştıkça sessizleşti. Etrafımdan dolanarak bana geniş bir alan bıraktılar.

Xavier, Jordan ve bir avuç insan dışında kimse etkinliklerde bana yaklaşmıyordu. Bu tam da istediğim şeydi.

Havadan sudan konuşmaya, hatta yalakalık yapmaya hiç niyetim yoktu. Buraya sadece ve sadece tek bir sebep için gelmiştim.

Bardağımı geriye doğru eğdim ve dikkatimi köşedeki çiftten ayırmadan içkimi bitirdim.

Jordan Ayana'nın yanından ayrılmadan önce ona bir şeyler daha söyledi. Çıkarken eli Ayana'nın kalçasını sıyırdı.

Boş bardak elimde çatladı.

Altı ay içinde, onları öpüşürken izlemek zorunda kalacaktım. Evlenmelerini. Benim gibi insanlar için asla tasarlanmamış olan sonsuza dek mutlu yaşama siktir olup gideceklerdi.

Cam kırıldı.

Yanımdaki konuşmalar kesildi, ardından bir soluklanma ve fısıltı patlaması geldi. İki personel hemen elimdeki kırık camı almak ve kırık parçaları süpürmek için ortaya çıktı.

"Çok özür dilerim Bay Markovic," dedi içlerinden biri. Sesinde küçük bir titreme vardı. Meslektaşı arka planda kaybolmak için elinden geleni yaparken o gözlerimin içine bakmaktan . "Lütfen, kesiğiniz için bir yara bandı getirelim. Bizi takip ederseniz..."

Ellerimdeki kan lekesine baktım. O konuyu açana kadar acıyı hissetmemiştim bile.

"Tüm gözlüklerimizin sağlamlığını iki kez kontrol ettiğimizden emin olacağız..." Oh, Tanrı aşkına.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Başımı sallayarak sözünü kestim. Olay onun hatası değildi ve camın da olmadığı kesindi.

Kanamayı için bir peçete aldım ve adamlara el salladım.

Sorgusuz sualsiz ortadan kayboldular.

Müziğin sesi o kadar yüksekti ki sadece bana yakın olan insanlar ne olduğunu fark etti. Ayana hâlâ Sloane ile sohbet ediyordu ama diğer kadın bir dakika sonra ayrıldı.

Ayana yalnızdı.

İçkisini yudumladı ve odada etrafına bakındı, bakışları beni süzdükten sonra bir kez daha baktı.

Gözlerimiz buluştu. Yumuşak bir şaşkınlık parıltısı yüzünü aydınlattı ve kesiğimin acısı hafifledi.

Bana doğru bir adım attı.

Ancak daha fazla ilerleyemeden, arkaya taranmış saçları ve kırmızı gömleğiyle bir adam yolunu kesti. Aniden durdu, ağzı sertleşti.

Onu tanımam için adamın arkasını dönmesine yoktu.

Hank Carson. Menajeri.

Damarlarımda karanlık ve nahoş bir şey dolaşıyordu.

Onun ve Beaumont'un dosyalarını inceliyordum. Neden kırmızı bayraklar çıkardıklarını henüz tespit edememiştim ama edecektim. O zamana kadar, aralarındaki dinamiği bizzat görmek ilginç olacaktı.

Ben de izledim. Ve bekledim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BÖLÜM 8

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ayana

"Hank." Hoşnutsuzluğumu sıkı bir gülümsemeyle maskeledim. Bu *da* ne?

burada ne işi vardı? "Senin kulüp tipi olduğunu düşünmemiştim."

O da gülümsedi, tüm sofistikeliği ve yapay cazibesiyle. Nesnel olarak yakışıklı bir adamdı ama maskesinin arkasını görmüş ve bu görüntüyü iğrenç bulmuştum. "Değilim ama bu bir Tastemaker etkinliği. Kızlarımdan kaçının burada olduğunu düşününce, bir görüneyim dedim."

Beaumont'tan gelen bir düzine model daha vardı. Geldiğimde onlarla kısa bir merhabalaşmıştım ama herkes rakip olarak gördükleri insanlarla takılmak için fazla meşguldü.

"Ne kadar düşüncelisin," diye kestirip attım.

"Pazartesi günü Delamonte çekiminin iyi geçtiğini duydum." Dikkatini tekrar bana verdi. "Fotoğrafçıdan övgü dolu bir eleştiri almışsınız."

"Sana endişelenmene gerek yok demiştim."

Bu benim ilk büyük güzellik kampanyamdı ve çekime girerken tam bir sinir küpüydüm. Neyse ki fotoğrafçı ve ekip harikaydı ve her şey sorunsuz bir şekilde ilerledi.

"Hmm." Hank'in gözleri benimkilere dikildi. "Sarıldıktan sonra nereye gittin?"

Nefesim kesildi.

Hayır. Bilemezdi. Çok dikkatli davrandım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

O her şeyi biliyor, diye fısıldadı içimden bir ses. Delamonte Cosmetics çekimini bitirdikten sonra bir sözleşme avukatının ofisine gitmemin kötü bir fikir olduğunu söyleyen sesle aynı sesti. Hank şehir dışına çıkana kadar beklemeliydim.

Şüphelerimi paranoya olarak görmezden gelmiştim. Hank nasıl öğrenmiş olabilirdi? Moda endüstrisiyle hiçbir bağı olmayan bir hukuk firması seçmiştim ve ofisleri Beaumont'unkinin karşısındaydı. Ajansımın Manhattan'daki her işyerinde casusları olması mümkün değildi, gerçi zaman zaman öyle görünüyordu.

Bağırsaklarım düğümlendi.

"Birkaç işim vardı, spor yaptım ve sonra eve gittim,"

dedim. "Ne tür işler?"

"Kuru temizleme, bakkaliye, postane." Hepsi doğruydu ama önemli bir durağı atlamıştım. Şakacı bir ton takındım. "Hayatımın sıradan ayrıntılarına bu ani ilgi neden?"

"Tüm kızlarımın hayatlarına ve refahlarına yatırım yapıyorum. Menajeriniz olarak benim görevim hayatınızda olup biten her şeye bütüncül bir bakış açısıyla yaklaşmak. Bunu biliyorsunuz."

Evet, çünkü postane koşularım bir model olarak başarımın ayrılmaz bir parçasıydı. Ne saçmalık.

"Yeri gelmişken, iyi haberlerim var." Hank eliyle kravatını düzeltti. "Sage Studios aradı. Denim kampanyaları için seninle anlaşmışlar."

Kalbim yerinden fırladı. "Bu harika!"

Hank'ten hoşlanmamam, bir iş ayarlamaktan duyduğum zevkin önüne geçmedi.

Mankenlik çocukluk hayalim olmasa da, onu severek büyüdüm. "Evet. Bir süredir büyük bir ticari kıyafet kampanyası yapmadın.

Prestij harika bir şey ama faturaları ticari işler ödüyor." Hank dilini şaklattı. "Wentworth çok heyecanlanacak. Yıllardır seni tekrar çekmek istiyordu."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Gülümsemem eridi. "Wentworth... Holt?"

"Moda konusunda önemli olan başka bir Wentworth var mı?" Hank'in ses tonundan bunun tek bir cevabı olduğu anlaşılıyordu. *Hayır*.

İçimdeki düğümler daha da daraldı. "Sana artık onunla çalışmak istemediğimi söyledim."

"Ne istediğinin önemli olmaması iyi bir şey." Hank cevabını o kadar rahat bir şekilde verdi ki, hâlâ yeni bir model olsaydım söylediklerinde ciddi olup olmadığını sorgulayabilirdim. "Wentworth bugün çalışan en etkili moda fotoğrafçısı. Onunla çekim yapacaksın ve onun iyi tarafında kalacaksın."

Parmaklarım su bardağımı boğdu. "Umurumda değil. O bir avcı."

Sektör onlarla doluydu ama herkes görmezden geliyordu. Bu, zaman kadar eski bir hikâyeydi: Ne kadar güçlüyseler, o kadar paçayı sıyırıyorlardı ve Wentworth Holt, büyük bir P ile Güçlüydü.

Eğer bir modelle çalışmayı reddederse, o modelin kariyeri biterdi. Ne yazık ki, çekimlerinde biraz *fazla* uygulamacı olmasıyla da ünlüydü ve bu profesyonel bir şekilde değildi.

"Uygunsuz davranışlara ilk elden tanık oldunuz mu, yoksa dedikodu ve yalanları mı tekrarlıyorsunuz?" Hank soğukkanlılıkla sordu.

"Sette diğer modellere nasıl davrandığını gördüm. *Beni*
sette rahatsız edici."

Wentworth etrafta başkaları varken bir şeyler deneyecek kadar aptal değildi, ama kesinlikle uygun olanın sınırlarını zorluyordu. Birlikte çekim yaptığımız son seferde beni elledi ve bunu kıyafetimi "ayarlamak" olarak göstermeye çalıştı - ki bu stilistin işiydi.

Hanke endişelerimi dile getirdikten sonra bir yıldan fazla bir süredir onunla çalışmıyordum. Aptalca bir şekilde bunun ajansın bir kez olsun benim sınırlarımı dikkate aldığı anlamına geldiğini düşündüm, ama daha iyi bilmeliydim.

"Birini rahatsız etmek *yırtıcı bir davranış* değildir." Hank alay etti. "Bu moda ve sen bir yıldızsın, bebeğim. O yüzden sineye çek ve

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

sızlanıyorsun." Bir kaşını kaldırdı. "Zor biri olarak ün salmak istemezsin, değil mi?"

Dişlerimi sıktım. İtibar her şeydi ve bir modelin "zor" olduğuna dair söylentiler en parlak kariyerleri bile lekeleyebilirdi.

Ben cevap veremeden Hank'in yüzündeki yapmacık gülümseme kayboldu. Omzumun üzerinden baktı, yüzünde şimdi bir endişe ifadesi vardı.

Tam dönüp onu bu kadar ürküten şeyin ne olduğuna bakacaktım ki bir şey hissettim.

Arkamdaki varlığı, serin ve emredici. Belli belirsiz viski ve deri kokusu. Gömleğinin yumuşak fırçası koluma değiyor.

Tek kelime etmedi; de gerek yoktu.

Farkındalık ısıttı.

"Vlada'yı kontrol etmeye gidiyorum." Hank yarı ikna edici bir sakinlik taklidi yapmayı başardı. "Sage Studios kampanyasının ayrıntılarını sana e-posta ile göndereceğim."

Kulübün derinliklerinde kayboldu ve ben de onu korkmuş bir tavşan gibi kaçıran kişiyle yüzleşmeden önce gözden kaybolmasını bekledim.

Kalbim küçük bir gümbürtü attı.

"Vuk Markovic bir gece kulübünde." Nefessizliğimi şakacı bir gülümsemeyle kapattım. "Mucizeler hiç bitmeyecek mi?"

Bir kaşını kaldırdı. ***Ben buranın ortağıyım. Daha önce de Ni4ht Club'a gitmiştim.***

"Sadece iş için. Eğlenceli bir şey için değil."

Büyük açılışa gitmişti ve hepsi bu kadardı.

Gelişlerimi ve bu kadar yakından takip ettiğini fark etmemiştim.

"İstemiyorum ama sen oradayken seni fark etmemek çok zor." Bunu gerçekçi bir şekilde söylemiştim ama kelimeler ağzımdan çıkana kadar kulağa ne kadar müstehcen geldiğini fark etmemiştim.

Vuk'un kaşları bir santim daha kalktı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Isı yanaklarımı kavurdu. "Yani, çok büyük olduğun için. Boy olarak," diye ekledim aceleyle. "Tabii ki başka bir şeyden bahsetmiyorum."

Besbelli.

Ağzı yukarı kalktı. Bana mı *gülüyordu*?

Ters ters bakmaya çalıştım ama bunu kendim yapmışken öfkelenmem imkânsızdı. Ayrıca, benimle alay ediyor gibi görünmüyordu. Neredeyse flört ediyormuşuz gibi hissettim.

Bu düşünce gerektiği kadar itici değildi.

"Anlat bana." Bardağımı yakındaki bir masaya bıraktım. "Eğer bu gece burada olmasaydın, ne yapıyor olurdun? Bir köşede düşüncelere mi dalardın yoksa köylüleri ve çocukları korkutur muydun?"

Gözleri eğlenceyle parlıyordu. ***Burada ikisini de yapabilirim***. ***Ben çok yönlü biriyim.***

Bu çoklu görevin neye benzeyebileceğine dair bir görüntü bir milisaniyeliğine aklımdan geçti.

Eller ve ağız. Sert öpücükler ve yumruklanmış
saçlar. Düşüncelere dalmakla ya da çocuklarla
hiçbir ilgisi yoktu. Boğazımdaki kuruluğu
bastırmak için yutkundum.

"Büyük bir oyundan bahsediyorsun, ama henüz bunu eylemde görmedim." Suyumu tekrar elime aldım ve telaşlı ses tonumu fark etmemesi için dua ettim. "Kaşlarını çatmaktan ve sıkıcı iş şeylerinden başka ne yapıyorsun?"

Bin4o oynuyorum.

Cevap o kadar hızlı ve beklenmedikti ki neredeyse içkimi yudumlayacaktım. "Affedersiniz?"

Bin4o. Oyuncuların kartlarındaki sayılarla çağrılan sayıları bir 4'lü oyundur.

"Bingo'nun ne olduğunu biliyorum." Ciddi mi yoksa benimle dalga mı geçtiğinden emin olamayarak ters ters baktım. "Milyarlarca dolarlık bir şirketi yönetmediğin zamanlarda yaptığın şeyin bu olduğunu mu söylüyorsun?"

Diğer 4 ince şeyle birlikte.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Tam olarak nerede bingo oynuyorsun?" Şaka yapıyor olmalıydı.

Kendimi sosyal hissediyorsam yaşlılar merkezleri. Değilsem evde. Omuz silkti.

Çalışanlarım da 4ame'den en az benim kadar keyif alıyor.

Vuk Markovic'i o devasa malikanesinde çalışanlarıyla birlikte tombala oynarken hayal etmeye çalıştım.

Artık bir aslanın tütü ve taçla dans ettiğini hayal edemiyorum.

Yine de Vuk'un bu kadar sıradan bir şeyden zevk aldığı görüntüsü tuhaf bir şekilde çekiciydi. Ona ender rastlanan bir normallik parıltısı veriyordu - tabii tombala konusunda yalan . Hâlâ emin değildim.

"Kaç yaşındayım demiştin?" Alay ettim. "Seksen mi?"

Bin4o bir şans oyunudur. Karmaşıklık gerektirmez. Bütün gün işte karar verdikten sonra gevşememe yardımcı olacak mükemmel bir aktivite.

Hiç bu şekilde düşünmemiştim. "Sık kazanır mısın?"

Vuk'un ağzı biraz daha kıvrıldı. Gözleri parlıyordu, solgun ve kristaller kadar keskin. ***Ben her zaman kazanırım.***

Başka biri olsa bu küstahlık hayret verici olurdu. Onda ise bu sadece hayatın bir gerçeğiydi.

Vuk Markovic her zaman istediğini alırdı.

Parti etrafımızda dönüyordu. Lilah'nın ön gösterimi birazdan başlayacaktı ve Hank hâlâ bir yerlerde gizleniyordu ama damarlarımda coşku dolaşırken bunlara odaklanmak imkânsızdı.

Lilah'yı ne kadar sevsem de, bütün haftayı bu geceki etkinlikten korkarak geçirmiştim. Sektörden insanlarla havadan sudan konuşmak istemiyordum ve sırf Jordan istediği için gelmiştim. Hank'in hoş karşılanmayan görüntüsü korkumu pekiştirdi.

İyi ya da kötü, Vuk'un varlığı bunu bir çırpıda silip attı.

New York'a ilk taşındığımda rastgele biriyle çıkmıştım. Ancak erkeklerin hiçbiri tek gecelik bir ilişki ya da bir ödülden daha fazlasıyla ilgilenmiyordu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kız arkadaşım. Kariyerimde ilerledikçe seçeneklerim daha da kötüleşti ve artık nişanlı olduğum için başka biriyle çıkmaya *teşebbüs* bile edemiyordum.

Vuk'la çıkmaya çalışmıyordum - o kimseyle "çıkan" bir adam değildi - ama onun yanındayken dünyam yeniden açıldı. Potansiyel, olasılıklar... *ya* olursa telaşı.

Hayatım yeniden benim olsaydı neye benzeyeceğine dair bana bir fikir verdi.

Vuk başka bir katılımcının geçmesine izin vermek için yaklaştı. Gömleği göğsümü hafifçe sıyırdı ve küçük ateş böcekleri tenimin üzerinde dans etti.

Gözleri yakından daha koyu görünüyordu. Daha ateşli.

" buradasın." Jordan'ın sesinin aniden duyulması, bütün gece ateşin başında oturduktan sonra bir kar fırtınasının içine atılmakla eşdeğerdi.

Vuk ve ben yanlış bir şey yapmadığımız halde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Jordan yanıma geldiğinde Vuk'un yüzündeki ifade silinmişti. O sabah Rhode Island'dan dönmüştü, bu gecenin merakla beklenen ön gösterimi için tam zamanında gelmişti.

Büyükannesinin sağlık durumu hakkında beni henüz bilgilendirmemişti ama önemli bir şey konuşmamız gerektiğini ima etmişti.

"Vuk! Seni gördüğüme sevindim." Jordan arkadaşının omzuna vurdu. "Ben de tam seni arıyordum."

Diğer adam soğuk bir baş hareketiyle karşılık verdi. Daha önce fark ettiğimi sandığım tüm sıcaklık kaybolmuştu; buz ve taştan oyulmuş yüz hatlarında en ufak bir duygu izi yoktu.

Dünyamın köşeleri yeniden kıvrıldı. Olasılıklar gecede sönen yıldızlar gibi birer birer söndü.

Bir kez daha, süper model ve müşfik nişanlı Ayana Kidane olmuştum.

Çığlık atmak istedim.

"Ön gösterim başlamak üzere, yani bu mükemmel. Size söylemem gereken bir şey var. de." Jordan elini ağzına götürdü. Onun

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Gözleri hafifçe kan çanağına dönmüştü ve tedirginlik kan dolaşımıma karışmıştı. "Bildiğiniz gibi, büyükannem geçen hafta hastalandı, ama bu geçici bir hastalık değildi. Ona bir akciğer hastalığı teşhisi kondu. Görünüşe göre geçen ay öğrenmiş ama bize söylememiş. Doktoruyla konuştum ve prognozu iyi değilmiş. Yıl sonuna kadar muhtemelen hareket edemeyeceğini söyledi." Ses tonu kasvetliydi. "Bir haftayı onunla geçirdim ve uzun bir... tartışmadan sonra isteklerini açıkça belirtti."

Karnıma beton bloklar yığıldı. *Olamaz.*

"Düğünü öne almamızı istiyor," dedi Jordan. "Ben onun varisiyim ve dileği hâlâ tam olarak işlevselken evlendiğimi görmek. Şubat ayına kadar bekleme riskini almak istemiyor."

Sözleri havada garip bir baloncuk oluşturdu. Kulübün geri kalanından gelen gürültüye rağmen, dar çevremizde bir iğne düşse duyabilirdiniz.

Vuk o kadar hareketsiz duruyordu ki insan onu bir heykel sanabilirdi. Burun deliklerindeki küçük parlama olmasaydı, Jordan'ı hiç duymadığını düşünebilirdim.

Bu sırada içimde bir duygu fırtınası koptu.

Büyükannesi ölürken sadece arkadaşını düşündüğüm için suçluluk duydum. Ford aile reisinin isteği karşısında şok. Ve en önemlisi, yine o ezici korku.

"Düğünü öne almak mı?" Sesim kendi kulaklarıma gergin geliyordu. "Ne zamana?"

Jordan iç çekti. "Ekim," dedi, sesi benim hissettiğim kadar mutlu geliyordu. "Bundan iki ay sonra."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BÖLÜM 9

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Vuk

Birkaç sorunum vardı, tam olarak üç.

Birincisi Kardeşlik'in hayatımda yeniden ortaya çıkmasıydı. Bir hafta geçmişti.

Sean'la görüşmemden bu yana şüphelinin izini sürmeye ya da Kardeşler'in amaçlarını anlamaya yaklaşamamıştık.

İkincisi, Markovic Holdings'in son mali çeyreğini tartışırken CFO'mun monoton sesiydi. İşinin ehli biriydi ama sesi kokain kullanan bir ayıyı bile uyutabilirdi.

Üç.

Çenem titredi.

Jordan ve Ayana'nın düğünü Ekim sonunda yapılacak.

Altı ayla şekilde başa çıkabilirdim. Altı ay yeni yılın içindeydi, neredeyse uzak bir olasılık olarak göz ardı edebileceğim kadar uzaktı.

İki ay somut bir süreydi.

İki ay boyunca bütün kiliseyi istedim.

Bugünlük işimiz bitti.

İşten çıkarılmam sohbette ortaya çıktı ve işlemlerin durmasına neden oldu.

Yönetici ekibimin üyeleri bana bakakaldılar. Görünüşe göre, kazançlarını tartışmalarını neden dinlemek istemediğimi anlayamıyorlardı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ve saatlerce kar payı.

"Ama efendim, biz..." CFO bakışlarım karşısında bocaladı. "Elbette. Boş zamanlarınızda inceleyebilmeniz için raporların tamamını size hemen göndereceğim."

Huzursuz bir şekilde oturumu kapattım. Dışarıdaki fırtına ruh halime uyuyor ve ev ofisimin üzerine kasvetli gri bir gölge düşürüyordu.

En azından şirket merkezimde değildim ve sürekli kesintilere maruz kalmıyordum. Şirket hayatının şarkılarından ve danslarından nefret ederdim. Boyun eğmelerden, tırmalamalardan, söylesem piranalardan oluşan bir okyanusa atlayacak olan evetçilerin yalakalıklarından.

Üniversiteden sonra Markovic Holding'i sıfırdan kurmuştum. Başlarda bu meydan okuma beni sarhoş etmişti. Bununla birlikte gelen para ve statü, Kardeşler'in sözlerinden dönmeleri ve intikam istemeleri durumunda ek bir tampon sağladı.

Ancak, on üç yıl süren hisse senetleri, birleşmeler ve ürün lansmanlarından sonra, o kadar sıkılmıştım ki, sadece işleri canlandırmak için birini vurmayı düşünmüştüm.

Belki de Hank'i ziyaret edip onu bir örnek olarak kullanmalıyım. Ayana'nın Vault'ta onunla ilgili rahatsızlığı gözümden kaçmamıştı ama kariyerinin anahtarları hâlâ onun elindeydi. Henüz harekete geçemezdim.

Yaptığımda, eksiksiz olacaktı. New York'a döner dönmez Ayana'nın menajerinin suratını dağıtmayı ne kadar çok istesem de, bir şeyi aceleye getirmektense acele etmemek ve düzgün yapmak daha iyiydi.

Bunun yerine Beaumont hakkındaki dosyayı tekrar açmaya karar verdim. Kardeşlik'i araştıran bir ağım vardı ama örgüt yıllar içinde operasyonlarını elden geçirmişti. Eski kaynaklarımdan bazıları ölmüştü; diğerleri ise soğukta bırakılmıştı.

Cevapları almak istediğimden daha uzun sürüyordu ama alacaktım. O zamana kadar aklımı lanet olası düğünden uzaklaştıracak başka bir şeye ihtiyacım vardı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Beaumont dosyalarını üçüncü kez gözden geçirdim. Elimdeki diğer kayıtları da gözden geçirmiştim ama yine ilk dosyaya döndüm.

Onları ilk kez taradığımda içimdeki alarmı neyin tetiklediğini hâlâ tam olarak belirleyememiştim. Belki bilinçaltımın yakaladığı bir bağlantı ya da hafızamın tozlu bir çekmecede sakladığı bir isim.

Her neyse, önemliydi ve Ayana'nın ötesine geçiyordu.

Yarım saat geçmesine rağmen hiçbir ilerleme kaydedemeyince dosyayı bir kenara attım ve kendime bir bardak viski doldurdum. Vault'tan beri tükettiğim her şeyin tadı bok gibiydi ama yine de içkiyi yudumladım.

Çalışma odam benim standartlarıma göre özel olarak inşa edilmişti: büyük, tenha ve sessizdi, arka avluya bakan bir penceresi ve onu ana odalardan ayıran labirent gibi bir koridoru vardı. Mobilya ve kitaplarla doluydu ama çok az kişisel eşya vardı.

Geçmişimi hatırlatan tek şey Thayer'dan aldığım çerçeveli bir diplomaydı. Jordan ve ben orada tanışmıştık.

Hiç tanışmamış olsaydık, onun olmazdım. Onun ve Ayana'nın birlikte bir odaya girmelerini izleme işkencesinden kurtulmuş olurdum.

Ama hiç tanışmamış olsaydık, bir CEO olmazdım; ya Kardeşlik'le birlikte kapana kısılmış ya da ölmüş olurdum.

Bir bakıma, sahip olduğum her şeyi ona borçluydum ama karşılığında tek bir şey için -tek bir kişi için- her şeyden vazgeçebilirdim.

Onu ilk gördüğümde Ayana hakkında bir şey söyleseydim, yine de peşinden gider miydi?

Eğer , o benim yanımda olur muydu?

Hayır. Uzaktan izlemeye devam ederdim, bu arada başka bir piçle nişanlanırdı ve minnettarlık ya da dostluk borcu olmadan onu öldürürdüm.

Bunun yerine, her iki şekilde de hareket edemediğim cehennem gibi bir arafta sıkışıp kaldım.

Ona sahip olamazdım ve onu öldüremezdim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İkinci kadeh viskimi de bitirdim ve masama döndüm. Nefret kanımı asite çevirdi.

Ayana'ya olan saplantım iki ucu keskin bir kılıç gibiydi. Beni çılgına çevirdiğinde bile varlığını arzuluyordum; düşüncelerimi tükettiğinde bile yokluğuna takılıyordum.

Uzakta da olsa yakında da olsa acı çekiyordum.

Beaumont dosyasını aldım ve okudum. Tekrar okudum.

Belki alkolün etkisiydi, belki de Ekim ayının şenliklerini unutmak için duyulan umutsuz ihtiyaç, ama kelimeler bu sefer farklı bir şekil aldı. Daha net, daha belirgin.

Ajansın kökenlerini gözden geçirdim ve kurucunun biyografisine odaklandım.

Emmanuelle Beaumont, kızlık soyadı Élodie Beaumont. Ellili yaşlarının başında, Fransa'nın küçük bir kasabasında doğdu, gençken Paris'te tatilde izlendikten sonra daha "şık" olmak için adını değiştirdi.

Élodie. Fransa. Zaman çizelgesi...

Buz, alkolden kaynaklanan uzaklaştırırken bağlantılar yerine oturdu.

Bu olabilir olmak a Tesadüf, ama gibi I
dedi, I yapmadı inanmak tesadüflerde.

Telefonumu aldım ve Sean'a mesaj attım.

Benim için bir şey araştırmanı istiyorum. Hemen.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BÖLÜM 10

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ayana

"

Neden burada olduğunu biliyor musun, Ayana?"

Panik yapmayın. "Hank ileriye dönük kariyer hedeflerimi konuşmak istediğini söyledi."

Emmanuelle arkasına yaslandı, şık bir sofistike görüntüsü vardı. Gülümsemesi yüzünde koyu bir kırmızı çizgi oluşturdu.

Elli iki yaşında, Manhattan'ın önde gelen mankenlik ajanslarından birinin sahibi, yarı yaşında bir kadın gibi görünebilirdi. Porselen teninde tek bir kırışıklık bile yoktu; tek bir saç teli bile sarı küt saçlarından ayrılmaya cesaret edemiyordu. Mankenliğin altın çağında onu bir fenomen haline getiren zarafetin aynısına sahipti, ama onun varlığında rahatlamamı engelleyen bir keskinlik vardı.

Bana otların arasında yatmış, saldırmak için bekleyen güzel bir yılanı hatırlattı.

Emmanuelle, "Evet, bu senin bizimle altıncı yıl dönümün," dedi. Hafif aksanlı sesi, mükemmel bir şekilde dikilmiş ceketi kadar pürüzsüz ve netti. "Yıllar içinde muazzam bir başarı elde ettiniz ve ben bundan daha fazla gurur duyamazdım."

"Teşekkür ederim." Bacaklarımı çaprazladım ve kendimi göz teması kurmaya zorladım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Emmanuelle'in iç mekânı aldatıcı derecede sıcaktı. Masasının yanındaki raflarda küçük saksı bitkileri sıralanmıştı; kocasının ve oğlunun fotoğrafları çeşitli yüzeyleri süslüyordu.

Ajansta geçirdiğim yıllar boyunca beni iki kez ofisine çağırmıştı; bir kez onunla sözleşme imzaladığımda, bir kez de ilk milyon dolarlık kampanyamı yaptıktan sonra.

Misafirperver dekorun bir tuzak olduğunu anlamam için bu kadarı yeterliydi.

"Sen olmasaydın şu an olduğum yerde olamazdım," diye ekledim. Oyunu nasıl oynayacağımı biliyordum. "Yıllar boyunca senin akıl hocalığın, Hank'in sıkı çalışması ve rehberliği çok değerliydi."

Bu düpedüz bir yalandı. Gerçek akıl hocam, beş yıl önce Yılın Modeli ödüllerinde tanıştıktan sonra beni kanatları altına alan eski Brezilyalı süper model Fabiana'ydı.

Kuşkusuz, yeniden evlendiği ve yeni kocasıyla dünyayı dolaştığı için artık eskisi kadar sık konuşmuyorduk ama kişisel olarak benim için Emmanuelle'den çok daha fazlasını yapmıştı.

"Bunu duyduğuma sevindim." Emmanuelle zorunlu iltifatım karşısında gözünü bile kırpmadı. "Belki de bu yüzden tazminat zaman çizelgelerinizden memnun olmadığınızı duyduğumda kafam karıştı. Kulağa hiç de minnettar bir modelin tavrı gibi gelmiyor, değil mi?"

Kemiklerime kadar işleyen soğuk içime işledi.

Hay aksi. Dikkatli davranmak zorundaydım.

Jordan'la nişanlanmam bana bir nevi koz sağladı ama evlenene ve paramı alana kadar tüm kartlar Beaumont'un elindeydi.

"Elbette mutsuz değilim. Ajansın yıllar boyunca benim için yaptığı her şey için çok minnettarım." Sesime olabildiğince samimiyet kattım.

Hank'i zorlamak bir şeydi; Emmanuelle'i kızdırmak başka bir şeydi. Modadaki en güçlü ve iyi bağlantıları olan insanlardan biriydi. En son modellerinden biri onu , kız ortadan kaybolmuştu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

bir gecede. Ajans, "akıl sağlığı nedenleriyle" Wisconsin'e döndüğünü söyledi, ancak gerçekte ne olduğuna dair söylentiler çoğaldı.

Sansasyonelliğe şüpheyle yaklaşıyordum ama asla çok dikkatli olunamazdı. Kıza ne olursa olsun, Emmanuelle'in kafasına koyduğu takdirde herkesi mahvedebileceği bilinen bir gerçekti.

"Bildiğiniz gibi düğün hazırlıklarının ortasındayım," dedim. "Bunun bir parçası da Jordan'la mali durumumu tartışmak. Ödemelerimin durumu bu şekilde gündeme geldi."

"Anlıyorum." Emmanuelle'in gülümsemesi geri döndü. "Eminim bu ödemeler Ford ailesinin servetinin yanında sönük kalıyordur, ama neden masaya bir şeyler getirmek istediğinizi anlıyorum. Muhasebeyle konuşacağım. Büyük gününüzü böyle küçük bir aksaklıkla lekelemek istemeyiz."

Parmaklarım sandalyemin kenarına kıvrıldı. Bu *küçük pürüz* benim kariyerim ve finansal refahımdı. "Bunu takdir ediyorum. Gerçekten."

"Güzel. Aynı fikirde olduğumuza sevindim." Emmanuelle dikkatini bilgisayarına geri verdi. "Gidebilirsin."

Ayağa kalktım ve kapıya doğru yürüdüm. Tenim vücuduma çok sıkı gerilmiş gibi hissediyordum.

"Bir şey daha var." Sesi beni olduğum durdurdu. "Wentworth Holt ile kot kampanyası. Bu bir sorun olacak mı?"

Çirkin küçük parçalar göğsüme saplandı. "Hayır." Ağzım gülümsemeye yakın bir şekil aldı. "Hiç sorun değil."

Tüm asansör yolculuğu boyunca Emmanuelle ve Hank'in işten ayrıldığımdaki yüzlerini hayal ettim. Buradaki son günümde elime bir çekiç alıp onun o büyük cam pencerelerini kırmak istedim. Bana attıkları her gaz lambasını ve küçümsemeyi on katıyla iade etmek.

Kanımdaki kaynama, düşüncelerimdeki endişe verici şiddetle eşleşti.

Burnumdan derin bir nefes almaya zorladım. Fazla heyecanlanmayı göze alamazdım. İstifa etsem bile profesyonelliğimi korumak zorundaydım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Belirli bir yüksekliğe ulaştığınızda, insanlar sizi yıkmak için herhangi bir bahane ararlar. Onlara bu fırsatı ben verirsem lanetlenirim.

Bu yüzden Jordan'ın teklifini kabul etmiştim. Bu bana sözleşmemi feshetmeme yetecek kadar para veriyordu ve ayrılmadan önce Beaumont'la aramı düzeltmenin tek yolu Emmanuelle'i beni tüm şehirde kötülemesini önleyecek kadar yatıştırmaktı. O konuştuğunda insanlar dinliyordu ve modadaki kötü aktörlerden ne kadar nefret etsem de modellik sanatını seviyordum.

Fotoğraf makinesiyle olan ilişkim, deklanşöre bastığımda nasıl canlandığım, elbiselerin içine girip çıktığım gibi farklı kişiliklere girip çıkmanın heyecan verici telaşı - bunlar *benim* şeylerimdi. Onları kaybedemezdim.

Nihayet binadan çıktığımda yaz sonu sıcağı kaldırımdan buharlaşıyordu. Hava en az doksan dereceydi, o kadar yoğun ve bunaltıcıydı ki ciğerlerimde çorba gibi yoğunlaşıyordu.

Stella Alonso showroom'undaki provama iki saat vardı, bu yüzden önce kafein almak için yakındaki bir kafeye uğradım. Moda Haftası yarın başlıyordu. Yorucu hazırlıklar ve düğün kaygısı arasında bugünlerde çok az uyuyordum.

Kafe tıklım tıklımdı, ama insan kalabalığı beni teselli ediyordu. Ne kadar gürültülü olursa, kendi içime çekilmem o kadar kolay oluyordu.

Kara tahta menüye baktım ve hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım.

Ben iyiyim. Her şey yolundaydı.

Emmanuelle beni sürgün etmemiş ya da kara listeye almamıştı ve ayrılma planlarımdan da haberi yoktu. Bilseydi, tehditlerini daha az incelikli yapardı.

Düğüne ... o başka bir konuydu.

Perşembe günüydü, Jordan'ın Vault'ta bombayı patlatmasının üzerinden neredeyse tam bir hafta geçmişti. O zamandan beri, lojistiğimizi güncellemek, konukları ve satıcıları bilgilendirmek için büyük bir mücadele veriliyordu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Jordan ve ben resepsiyonu bu kadar kısa bir süre içinde ertelemenin imkânsız olduğu konusunda hemfikirdik, bu yüzden bir alternatif üzerinde anlaştık: New York'ta en yakın arkadaşlarımız ve ailemiz için küçük, samimi bir tören, ardından da başlangıçta planlandığı gibi Şubat ayında İrlanda ve Etiyopya resepsiyonları. Büyükannesi yeminleri partiden daha çok önemsiyordu.

Ailem planlardaki değişikliği ilk duyduklarında çılgına döndü, ancak kilise töreni planladıkları partiyi etkilemeyeceği için sonunda sakinleştiler.

Lojistik bir yana, planlanandan daha erken evlenmek büyük bir mesele olmamalıdır. Çoğu gelin ve damat muhtemelen bunu memnuniyetle karşılayacaktır. Düğün ne kadar erken olursa, hayatlarının geri kalanını o kadar erken birlikte geçirebilirler. Daha erken bir tarih aynı zamanda paramı daha hızlı alacağım anlamına geliyordu. Şansım yaver giderse, tatilden önce Beaumont'un boyunduruğundan kurtulmuş olurdum.

Ama Jordan ve ben hayatımızın geri kalanını birlikte geçirmeyecektik ve Ekim, Şubat'ın yapmadığı bir şekilde beliriyordu. Ajansımdan ayrılma ihtimali bile göğsümdeki düğümleri çözemiyordu.

"Bayan?" Kasiyerin uyarısı beni şimdiki zamana geri getirdi. Fark etmeden sıranın en önüne geçmiştim. "Ne sipariş etmek istersiniz?"

"Ah, pardon," dedim telaşla. "Sadece büyük bir yeşil çay. Sıcak. Teşekkür ederim."

Parayı ödedim ve geri adım atarak arkamdaki kişiye çarptım. Dönüp baktım ama birkaç dakika içindeki ikinci özrüm, koyu renk saç kesimi ve mavi gözleri gördüğümde yok oldu.

"Vuk." Nabzım tekrar hızlandı. "Burada ne işin var?" Kaşlarını kaldırdı ve espresso makinesine baktı.

Tamam. Kahve. Evet.

O siparişini verip teslim alma bankosunun yanında bana katılırken kendimi sakinleştirdim.

İş için siyah bir takım elbise giymişti, kravatı yoktu ama bu, yaydığı tehlike havasını azaltmıyordu. Hareket edişinde, duruşunda, gözlerinin çevresindeki her ayrıntıyı yakalayışında bu hava vardı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Hiçbir özel kıyafet, yönetim kurulu odası için değil, savaş alanı için yaratılmış olduğu gerçeğini gizleyemezdi.

"Yakınlarda bir toplantın mı vardı?" Ben sordum.

Jordan'ın duyurusundan sonra aniden çıkıp gittiğinden beri Vuk'u görmemiştim. CEO işleriyle ve bekârlığa veda partisini planlamakla meşgul olduğunu tahmin ediyordum, bu yüzden onu günün ortasında burada görmek tuhaftı. Kafe evinin ya da ofisinin yakınında bile değildi.

Başını salladı ama ayrıntı vermedi.

Şok edici. Vuk'un kendisiyle ilgili bilgileri isteyerek paylaştığı gün, benim de toplum içinde isteyerek Crocs giydiğim gündü (yani asla).

"Ayana için yeşil çay!" diye seslendi barista.

İçkimi elime aldım ve tereddüt ettim. Suskunluğuna rağmen, Vuk'un varlığı daha önceki sinirlerimi yatıştırdı - muhtemelen başka bir şeye odaklanamayacak kadar etkileşimimizin her ayrıntısını düşünmekle meşgul olduğum için.

"İstersen bana katılabilirsin." Dürtüyle davetiyeyi fırlattım ve yakınlarda yeni boşaltılmış bir masaya oturdum. "Bir sonraki randevumdan önce biraz boş zamanım var. Arkadaşlık işime yarayabilir."

Örgü malzemelerimi getirmiştim. Onunla karşılaşmadan önce son projem (İskoçya'dan aldığım güzel bir cerulean iplikten yapılmış bir şapka) üzerinde çalışmayı planlamıştım ama onunla örgü örmek yerine konuşmayı tercih ettim.

Onu daha yakından tanımak istedim. Jordan'ın en iyi arkadaşıydı, bu da yıllarca birbirimizin etrafında olacağımız anlamına geliyordu. Ayrıca bana Kaliforniya'ya kadar eşlik etmiş ve dönüş uçuşu sırasında sinirlerimi yatıştırmıştı. Garip bir şekilde, onun bu yönünü daha fazla görmek istiyordum. Daha yumuşak, daha nazik yanını, gerçi Vuk'un hiçbir yanı yumuşak *ya da* nazik sayılamazdı.

Davetime rağmen, evet demesini beklemiyordum. İş günüydü ve benimle takılmaktan daha önemli işleri vardı.

Barista adını söylemeye fırsat bulamadan kahvesini kaptığında kendi arkadaşlığımdan çoktan vazgeçmiştim. Kadının yüzünü görünce iki kez bakmasına aldırmadı ve benimkinin karşısındaki koltuğa oturdu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

O kadar büyüktü ve sandalye o kadar küçüktü ki, oyuncak bebek mobilyası üzerinde oturan bir devi andırıyordu, ama uyarıcı bakışları bu gözlemimi kendime saklamamı söyledi.

Gülümsemeye karşı koydum. "Kodaman bir CEO'nun kahvesini asistanına getirteceğini düşünürdüm. Kendin getirmen ne kadar da gerçekçi."

İçkilerimi hep kendim alırım. Bu şekilde zehirlenme riski daha az oluyor.

Gözlerimi ona diktim. "Ciddi misin yoksa bu bir şaka mıydı? Aslında, boş ver." Bir elimi kaldırdım. "Sakın söyleme. Bilmek istemiyorum."

İnsanlar gerçekten de rakip CEO'ları zehirlemek için etrafta koşuşturmuyorlardı, değil mi? Yine de bu fikir bir şekilde Vuk Markovic'in Tanrı'ya şaka yapmasından daha makul görünüyordu.

Ağzı yukarı kalktı ama gözleri donuk kaldı. ***Düğün planı nasıl gidiyor?***

Ağzım gülümsemeyi sürdürürken göğsüm söndü. "Her şey harika gidiyor. Kilise töreni küçük ve Vivian her şeyle ilgileniyor." Jordan ve ben Vivian Russo'yu tutmuştuk, tanınmış bir lüks etkinlik planlayıcısıydı. Aynı zamanda Sloane'un en iyi arkadaşlarından biriydi ve büyük günü kusursuz bir şekilde gerçekleştireceğine inancım tamdı. "Her şeyi zamanında halledeceğiz. Çok güzel bir tören olacak."

Eminim çok heyecanlısınızdır. Günleri sayıyordun, değil mi?

Vuk'un tuzağı o kadar rahat bir şekilde ortaya çıktı ki, omuzlarının neredeyse fark edilemeyecek şekilde gerildiğini fark etmeseydim bunu kaçırabilirdim.

Beni test ediyordu. Neden? Gitmeden önce Vault'ta yaşadığım dehşeti mi anlamıştı? Yoksa pasta tadımındaki badem hatamdan hâlâ şüpheleniyor muydu?

Her iki durumda da, yüzümü bir şahin gibi izliyordu.

"Açıkçası daha iyi koşullar altında evlenmeyi isterdim ama hangi gelin düğün gününü hayal etmez ki?" Umarım

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bardağı tekrar ağzıma götürdüğümde elimin hafifçe titrediğini fark etmedi.

Birkaç dakika önce, çeşitli nedenlerle erken evlenmenin iyi bir şey olduğuna kendimi ikna etmiştim ama Vuk'un sözleri bu gerekçelerin rüzgârdaki yapraklar gibi dağılmasına neden oldu.

Heyecanlanmalıydım. Ne de olsa platonik bir evlilik şu anki (var olmayan) aşk hayatımdan çok da farklı değildi ve bunun için para alıyordum. Ayrıca Jordan ve ben iyi arkadaştık ve birlikte eğleniyorduk. İyi bir arkadaşla evli olmaktan çok daha kötü şeyler de vardı.

Ama arkadaş eşittir sevgili değildi ve platonik eşittir romantik de değildi.

Günün sonunda, bu aşk değildi. Beni heyecanlandıracak türden bir şey değildi.

Bir kez daha, bu bir cevap değil. Vuk kahvesine dokunmamıştı. Dikkati tamamen bana odaklanmıştı ve aniden mikroskop altındaki böceklerin nasıl hissetmesi gerektiği konusunda empati kurdum.

"Öyle. Neden düğünle ilgili düşüncelerime ve hislerime bu kadar taktın ki?" Sesime bir miktar kızgınlık karıştı.

Soğukkanlılığımı kaybetmek bana göre değildi ama ne zaman bir zeytin dalı uzatsam, bunu beni kibriyle hırpalamak için kullandı. Küçük konuşmalara ve hoş sohbetlere ne oldu?

Jordan'a aşık olup olmadığını bilmek istiyorum.

"Neden?"

O benim arkadaşım. Onunla evleniyorsun. Noktaları birleştir.

Onu gördüğüm için mutlu olmaktan, onu tokatlamak istemeye bu kadar çabuk geçmem inanılmazdı.

"Sen," dedim fincanımı öyle sıktım ki bir damla sıvı kenara sıçradı, "gerçek bir pislik olabiliyorsun."

Bana daha kötüleri de söylendi. Piç kurusu gözünü bile kırpmadı.

Soruya cevap ver, Ayana. Ona aşık mısın?

Evet. Tek kelime, tek hece. Yeterince basit bir yalandı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yanıt dilimin ucuna kadar geldi ama bir türlü söylemeye cesaret edemedim. Bunun yerine geçici bir çözüm seçtim.

"Jordan'ı seviyorum ve onunla evleniyorum." Sakin bir nefes aldım ve omuzlarımı dikleştirdim. Jordan'a *aşık* değildim ama onu bir arkadaş olarak seviyordum. "Bu yüzden birlikteliğimize meşru ya da *kişisel* bir itirazın yoksa, beni bu konuda sorgulamayı bırakırsan sevinirim. Bu beni rahatsız ediyor."

Az önceki kalabalık dağılmış, biz ve iki baristadan başka kafe boş kalmıştı. Sesim küçük mekânın her yerinde yankılanıyordu ama çalışanlar bize bakmaktan özenle kaçınıyordu.

Belki de çenesi o kadar gerilmişti ki dişlerinin kırılmamasına şaşırdığım Vuk'tan çok korkuyorlardı.

Not edildi.

Hepsi bu kadar. Geri adım yok, söylenecek başka bir şey yok.

Kısa süreli öfke patlamam patladı. "Teşekkür ederim." Göğsümden adını koyamadığım bir şey geçti. Sıkı ve ağırdı ama o kadar çabuk geçti ki aldırış etmedim.

Yeni bir konuşma konusu aradım. "Bekârlığa veda partisi önümüzdeki hafta sonu. Ne yapacağına karar verdin mi?"

Evet.

"Tamam. Peki büyük plan nedir?"

Bana ikinci kez bekarlığa veda partisini soruyorsun. Vuk sonunda kahvesinden bir yudum aldı. ***Takıntılı olduğumu söylüyorsun. Belki de tek ben değilimdir.***

Kan boynuma ve göğsüme doğru yükseldi. "Takıntılı değilim. Tekrarlanan bir soruya *takıntılı* demem zor."

khatever gece uyumanıza yardımcı olur.

"Böyle devam et. Topuklarımı *çıkaracağım* ve seni onlarla bıçaklayacağım" diye tehdit ettim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Vuk sanki ona spa'da bir gün teklif etmişim gibi arkasına yaslandı ve gerindi. ***Partide striptizciler olacak desem*** ne ***derdi?*** Tembel bakışları ilk günkü keskinliğinden hiçbir şey kaybetmemişti. O gözlerle zırhı delebilirdi. Üzülmeli ***misin?***

Daha az umursayamazdım. Bekârlığa veda partisini sadece aklıma ilk gelen şey olduğu için sormuştum ama Jordan'ın bekârlığa veda gecesi etkinliklerine gerçek bir ilgi uyandırmak zordu.

Anlaşmamızı yaparken, diğer kişinin ağzı sıkı olduğu sürece istediği kişiyle istediği şeyi yapabileceği konusunda anlaşmıştık. İroniktir ki, ikimiz de bu boşluktan yararlanmadık.

Jordan hiç kimseyle romantik bir ilişki yaşamak istemiyordu ve ben de kocamın onayladığı bir ilişki için bile fazla paranoyak biriydim. Hiçbir potansiyel aşığın ağzını kapalı tutacağına güvenmiyordum. İsteyeceğim son şey skandal ya da Jordan'ın küçük düşürülmesiydi.

Tabii ki Vuk'a bunların hiçbirini söyleyemezdim.

"Bu bir eğlence. Hiçbir anlamı yok," dedim. "Herkesin bekârlığa veda partisinde striptizci vardır ve Jordan'ın çizgiyi aşmayacağına inanıyorum. Eğer geçerse, eminim sen onu dizginlersin. Sağdıçlar bunun için vardır."

Vuk'un yüzüne bir çatıklık çöktü. Bebek bakıcılığı yapma ihtimalinden son derece hoşnutsuz görünüyordu.

O anda aklıma striptizcileri eğlendiren tek kişinin Jordan olmayacağı geldi. Vuk da orada olacaktı.

Sıkışma hissi geri döndü, bu sefer tamamen farklı bir nedenden dolayı.

Bana kucak dansı yapacak biri gibi gelmemişti ama sağdıç olarak kutlamalara katılması bekleniyordu. Ayrıca, onu gerçekten ne kadar iyi tanıyordum? Şehrin en lüks striptiz kulübü Vermilion Lounge'un müdavimlerinden biri olabilirdi.

Vuk'un karanlık bir VIP odasında otururken iri göğüslü bir dansçının ona yaslandığı bir görüntü zihnimde canlandı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Çayın ağızda bıraktığı tat ekşidi ve bardağı hızla ittim.

Vuk beni sessizce izledi. ***Eğer nişanlım olsaydın, başka bir kadına . Eğlence olsun ya da olmasın.***

Ciğerlerimde bir yerde, bir oksijen balonu çöktü.

Eğer benim nişanlım olsaydın.

Duygu, yumuşak ama sert bir şekilde tenimi okşadı.

Vuk'un konuştuğunu hiç duymamıştım. Çok az kişi duymuştu.

Jordan'a göre Vuk geçmişinde yaşadığı ve açıklanmayan bir olaydan sonra çoğu insanla sözlü olarak konuşmayı bırakmıştı. Ama sözlerinin yarattığı şok o kadar güçlüydü ki, ağzını kulağıma değdirip o yirmi üç heceyi doğrudan kan dolaşımıma akıtmış olabilirdi.

Eğer sen benim nişanlım olsaydın, ben başka bir kadına bakmazdım. Eğlence ya da değil.

Vuk'un bakışları daraldı.

Acaba yüzüme çizilmiş düşünceleri okuyabiliyor muydu? Kalp atışlarımı duyuyor muydu ya da nefesimi daha fazla tutamayıp hepsini büyük bir hızla dışarı attığımda göğsümün kabardığını fark ediyor muydu?

Zaman yavaşladı. Espresso makinelerinin vızıltısı donuk bir arka plan uğultusuna dönüştü.

Sonra tekrar doğruldu ve bu anı havada tutan iplik şaşırtıcı bir hızla koptu.

Yeni bir müşterinin içeri girmesiyle kapının üstündeki zillerin şıngırtısıyla gürültü tekrar içeri doldu.

Varsayımsal olarak konuşuyorum elbette. Vuk'un yüz ifadesi kişisel olmayan bir nezaket ifadesiydi.

"Elbette." Parlak bir ses tonuyla konuşmayı başardım. "Umarım önümüzdeki hafta sonu eğlenirsin. Ben de bekârlığa veda partimi o zaman yapacağım."

Cevap vermek için işaret etmeye başladı ama yarı yolda dondu kaldı. Dikkati omzumun üzerinden bir şeye kaydı ve yüzü öylesine bir düşmanlıkla karardı ki içgüdüsel olarak geri çekildim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

4o'ya gitmeliyim. Sandalyesini geriye itti. Metal, karo zeminde gıcırdadı. ***Kahve içmek için size katılmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim.***

Kapıdan çıkıp giderken ağzım açık bir şekilde bakakaldım. Ani gidişi beni o kadar şaşırtmıştı ki, bana ilk kez teşekkür etmesinin yeniliği üzerinde durmadım.

Arkamı döndüm ve dikkatini çekebilecek bir şey var mı diye pencereden dışarı baktım. Hiçbir şey göze çarpmıyordu.

Gördüğüm tek şey bir pizzacı, Vuk'un geri çekilmesi ve caddenin ilerisinde mavi beyzbol şapkalı bir turistti.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BÖLÜM 11

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Vuk

Aynı boy. Aynı yapı. Gözetimdeki adamla aynı şapka.

Fotoğraflar.

Arkadan bakıldığında hedefim gizemli Kardeş'in tıpatıp aynısıydı ama yürüyüşü onu ele veriyordu. Çok tereddütlüydü.

Yine de Kardeşlik'in ağındaki bir başka iplikti. Beni Ayana'dan koparabilecek güce sahip tek şeydi.

Sola, yan sokağa döndü. Onu takip ettim, ihtiyatlı olmak için yeterince mesafe bıraktım ama onu kaybetme riskini göze alacak kadar değil. Nabzım kulaklarımda çınlıyordu.

Bütün gün beni takip etmişti. Evden çıktıktan hemen sonra fark ettim ama onu Yukarı Doğu Yakası ile Beaumont'un merkezi arasında bir yerde kaybettim.

Acil bir tehdit oluşturmuyordu - beni öldürmek isteseydi, evimden dışarı adımımı attığım anda bunu denerdi - bu yüzden fark etmemiş gibi davrandım. Ama ben Ayana'yla birlikteyken bu kadar kasıtlı bir şekilde yanımdan geçmesi açık bir ihlaldi. Onun radarlarının yakınında olmasını istemiyordum.

Kardeşlik genellikle masum sivilleri işlerine karıştırmazdı ama yine de çok dikkatli olmak gerekirdi. Angajman kuralları yıllar içinde değişmiş olabilir.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ayana'yı karargâhtan çıkarken gördüğümde onu takip etmek için rotamı değiştirmek yerine planladığım gibi Beaumont'un ofisine girmeliydim ama dayanamadım. Onunla baş başa geçireceğim fazladan bir an, onu tehlikeye atmadığı sürece her şeye değerdi.

Mavi şapkalı adam hızını yavaşlatırken ben de kendi hızımı sabit tuttum.

Bulunduğumuz sokak o kadar dardı ki en küçük araba bile sığmazdı. Kepenkli pencereler ve grafitili duvarlar kirli yolu kaplıyordu ve yaklaştığımda bir sokak kedisi çöp konteynırının arkasında koşuşturuyordu. Bunun dışında başka bir yaşam belirtisi yoktu.

Mavi Şapka kendini koruma içgüdüleri devreye girmeden önce neredeyse sokağın sonuna ulaşmıştı. Yüzünde yırtıcı bir hayvanın yaklaştığını hisseden bir tavşanınki gibi bir ifade belirdi.

Artık çok geçti; onu çoktan yakalamıştım.

Bana doğru savurdu ama darbeden kolayca kurtuldum ve onu duvara çarptım. Ön kolum zincirine doğru bastırdı. Beni üzerinden atmaya çalışarak çırpındı ama enerjisi ve oksijeni tükendikçe çırpınışları giderek zayıfladı.

Kafede dikkatimi çekmek için elinden geleni yaptığını düşünürsek -onu pencereden göreceğimi ve takip edeceğimi biliyor olmalıydı- kaçmak için cesurca bir çaba sarf ediyordu.

Ya embesilin tekiydi ya da benim gözümden kaçacağını düşünecek kadar kibirliydi.

Ancak özensizliği şüphelendiğim şeyi doğruladı: O bir Kardeş değildi. Organizasyon yıllar içinde değişmiş olabilir, ama yeni üyelerine karşı asla bu kadar gevşek davranmazlardı.

Gözlerimi kısarak Mavi Kaptan'ın kızaran yüzünü inceledim. Korku kokuyordu.

Etrafta başka kimse yoktu. Eğer nefes borusuna biraz daha baskı uygularsam.

"Bekle!" diye bağırdı. "Bu düşündüğün gibi değil. Ben-"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ön kolumu boğazına daha sert bastırdım ve soğuk bir kayıtsızlıkla elimi pençelemesini izledim.

Hayır, onu henüz öldürmezdim. O bir bilgi kaynağıydı ama kaynakların bile ekstra motivasyona ihtiyacı vardır.

Tutuşumu hafifletmeden önce yüzünün kırmızıdan koyu mora dönüşmesini bekledim.

Nefes nefese kaldı, göğsü derin nefeslerle kabarıyordu. "Sana zarar vermek için burada değilim," diye hırıldadı. "Biri seni takip etmem ve dikkatini çekmem için bana para verdi. Sana öylece yaklaşamayacağımı söyledi. Senin bana gelmeni sağlamalıymışım."

Gördünüz mü? Hiçbir şey dili ölüm korkusundan daha hızlı gevşetemez.

"Neden?" Yıllardır kullanmadığım için sesim gırtlaktan geliyordu. Önemsiz insanlar için kelimeler harcamaktan nefret ederdim ama böyle durumlarda bu gerekliydi.

"Bilmiyorum!" Mavi Şapka'nın gözlerinden yaşlar süzüldü. "Bu şapkayı takmam ve bir mesaj iletmem için bana nakit olarak bin dolar ödedi. Bana senin ev ve iş adreslerini verdi. Paraya gerçekten ihtiyacım vardı, bu yüzden soru sormadım."

Fotoğraftaki adam Mavi Şapka'nın kendisine olan benzerliğinin dikkatimi çekeceğini biliyor olmalıydı. Şapka da işin tuzu biberi oldu.

"Not pantolonumun cebinde. Sol tarafta." Mavi Şapkalı, kolay para olduğunu düşündüğü şeyi kabul ettiği için pişman olmuş gibi görünüyordu.

Yalan söylüyor olabilir. Kardeşler amaçlarına ulaşmak için mağdur numarası yapmaktan çekinmezlerdi ama ben saçmalıklar için ince bilenmiş bir radar geliştirmiştim.

Doğruyu söylüyordu.

Yine de notu alırken kolumu boğazına ve hislerim tetikteydi. Ön yüzünde siyah Times New Roman yazı tipiyle baş harflerimin basılı olduğu düz beyaz bir zarf içinde geldi. Basit, genel, takip edilemez.

"Onu tarif et," diye emrettim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Dün gece bir barın dışında bana yaklaştı. Karanlıktı ve üzerinde kapüşonlu bir tişört ve güneş gözlüğü vardı. Göremiyordum-" Mavi Şapkalı'nın nefesini bir kez daha kestiğimde boğazı düğümlendi.

"Bekle! Bekle." Nefes nefese kaldı. "Benim boylarımda olduğunu hatırlıyorum. Benzer yapıdaydı. Belki yirmili yaşlarının sonunda ya da otuzlu yaşlarının başındaydı? Söylemesi zordu ama... ama motor yağı gibi kokuyordu. Tamirci gibi bir şeydi."

İlginç.

Bu bilgiyi daha sonra incelemek üzere dosyaladım. Şehrin etrafında güvenli bir ev olarak kullanılabilecek birkaç terk edilmiş garaj vardı. Araştırmaya değerdi.

Mavi Kaptan'ın elinde işe yarar başka bir bilgi yoktu, ben de onu bu olaydan kimseye bahsetmemesi için soğukkanlı bir tehditle serbest bıraktım. Ona sözünü tutmazsa ne yapacağımı söylemedim; söylememe gerek yoktu.

Zarfı açmadan önce koşarak uzaklaşmasını bekledim. Mavi Kaptan'ın kimliğinin bulunduğu cüzdan cebimde duruyordu. Onu aldığımı fark etmemişti bile.

Sean onun adını daha sonra veri tabanımızda aratabilirdi; şimdilik notun içeriğine odaklanmıştım.

Tek bir cümle, baş harflerimle aynı genel siyah yazıyla yazılmış.

Onlardan önce beni bul.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BÖLÜM 12

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Vuk

Notta ne parmak izi, ne DNA, ne de kimlik tespiti için bir yol vardı.

Kimin gönderdiğini ya da kart stoğunu nereden aldıklarını.

Ekibimin laboratuvar analiz sonuçları şüphelerimi doğruladı ama bir şeyi gözden kaçırıyorduk. Bundan emindim.

Onlardan önce beni bul.

Mavi Şapkalı'nın peşine düşeli bir hafta olmuştu. Geçmişini araştırınca zekâsı kadar sıkıcı olduğu ortaya çıktı; gerçekten de gizemli Kardeş'in kirli işlerini yaptırmak için seçtiği talihsiz bir ruhmuş.

Eğer Kardeş onu bulmamı isteseydi, bir ipucu bırakırdı. Şehirdeki ve çevresindeki terk edilmiş oto tamirhanelerinde yaptığımız aramalardan bir şey çıkmadı. Eğer gerçek bir tamirci olarak ek iş yapıyorsa, bu arama alanımızı kilometrelerce genişletirdi.

Durumun ayrıntılarını kafamda evirip çevirdim.

Gerçekler: Fotoğraftaki adam Kardeşliğin bir üyesiydi, hâlâ New York'taydı ve saklanmak yerine dikkatimi çekmek istiyordu. Kasanın yanmasına izin vermeyeceğimi biliyor olmalıydı, bu yüzden bunu yapma nedeni yaşama arzusundan daha ağır basıyor olmalıydı.

Bilinmeyenler: Kardeşlik'in bana olan ani ilgisinin nedeni, gizemli Kardeş'in kendi başına mı yoksa Kardeşlik'le birlikte mi hareket ettiği

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

liderliğin onayı, neden beni kendisinin arayıp bulmadığı ve "onların" kim olduğu. Kardeşlik de olabilirdi, başka biri de.

Rahat etmem için çok fazla bilinmeyen vardı.

Sanki işler yeterince karışık değilmiş gibi, Sean Blue Cap'in motor yağı ipucunu araştırırken ben de iş, düğün ve Beaumont hakkındaki önsezilerimle uğraşmak zorunda kaldım.

Notun zihnimdeki görüntüsünü göz kırparak uzaklaştırdım ve bilgisayar ekranıma yeniden odaklandım. Stella Alonso'nun son defilesinin bir videosu oynuyordu. Zaten izlemiştim ama çalışırken açık olması hoşuma gidiyordu.

New York Moda Haftası yeni sona ermişti ve defilelere asla şahsen katılmayacak olsam da, seçkin defileleri internetten takip ediyordum.

Stella, Delamonte, Prada, Saint Laurent, Dior. Hepsinin ortak bir noktası vardı.

Müziğin tonu düştü ve nabzım beklentiyle yükseldi.

Bir saniye sonra Ayana, ruhani lavanta rengi bir elbiseyle podyumda belirdi. Teni ışıkların altında zahmetsizce parlıyordu ve gevşek bukleleri süslü bir başlığın altından görünüyordu. Başlık yüzünün yarısını gölgeliyordu ama kendine özgü çalımını tanıyacak kadar çok kez yürüyüşünü izlemiştim.

Podyumdaki Ayana Kidane, beni kahve içmeye davet eden ve tombala konusunda benimle dalga geçen Ayana Kidane'den farklı biriydi. Her defilede kişiliği değişiyor, şakacı ve flörtözden mağrur ve muhteşem olana doğru salınıyordu. Her ruh haline uygun bir tanrıça.

Ama sahnede ya da sahne dışında hangi role bürünürse bürünsün, tamamen kendisine ait olan bir kıvılcımı korudu. Tekrar tekrar gelmemi sağlayan da bu kıvılcım oldu.

Bekliyorum. İzlemek. *Takıntı* yapmak.

Video sona erdi. Üçüncü kez tekrar oynatmayı düşündüm ama önce yeni bir mesaj araya girdi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

JORDAN

Bekarlığa veda partisi hazırlıklarını kontrol ediyorum

JORDAN

Hazır mıyız? Yapmam gereken bir şey olursa haber ver.

Gerçek, anlık zevkimi toza dönüştürdü. Bekârlığa veda partisi bu hafta sonu yapılacaktı, diğer katılımcılarla planı teyit ederken bile unutmaya çalıştığım bir gerçekti bu.

Hayır. Her şey ayarlandı.

JORDAN

Emin misiniz? Çünkü daha önce hiç parti planlamadın.

JORDAN

İlk yılımızdaki Büyük Cadılar Bayramı Olayı hariç

Kaşlarımı çattım. Jordan beni üniversitedeki o felaket partiyi vermeye ikna edebilecek tek kişiydi. Beni hep "gevşemeye ve eğlenmeye" teşvik ederdi. Sonunda onun sürekli ricalarına boyun eğmiştim ve bakın bu bize ne kazandırmıştı - okulda resmi bir disiplin duruşması, yerel süpermarketten kalıcı bir yasak ve yeterince hızlı veremediğimiz iki yüz rulo tuvalet kağıdı.

Eğlenceli miydi? , sürdüğü sürece.

Gevşemiş miydim? Hayır.

Sana bu konuyu bir daha açma demiştim.

JORDAN

Haklısın. Ama sadece partilerden nefret ettiğini söylüyorum. Eğer yardıma ihtiyacın olursa, seve seve yardım ederim.

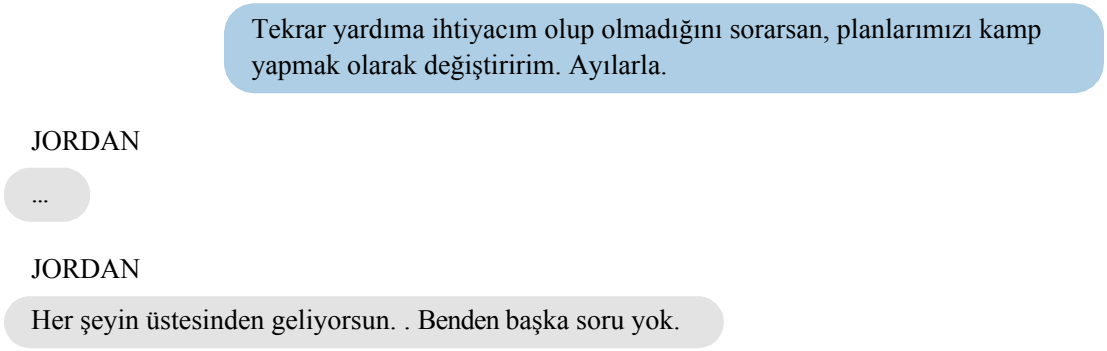
Göğsümde alçak bir hırıltı gümbürdedi.

Partilerden nefret ederdim ama sağdıç olmayı kabul etmiştim. Ne kadar nefret etsem de, görevlerimi başkasına yükleyecek değildim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

görev.

Neyse ki Jordan partiler söz konusu olduğunda rahattı. Ona sert bir içki ve iyi bir müzik verdiğinizde mutlu olurdu. Bu onun en iyi özelliklerinden biriydi. Zengin geçmişine rağmen, vücudunda gösterişli bir kemik bile yoktu.

Telefonumu bir kenara bıraktım ve yeniden odaklanmaya çalıştım, ancak şimdi bekarlığa veda partisi ve dolayısıyla düğün aklımdaydı, onları çıkaramıyordum.

Jordan ve Ayana.

Ayana ve Jordan.

Ofisimin duvarları içime kapandı. Basınç göğsümü boğdu ve aniden içeride olmaya daha fazla dayanamadım.

Bilgisayarımdan çıktım, sandalyemin arkasından ceketimi aldım ve ofisimden dışarı çıktım.

Çalışanlarım ben geçerken sessizliğe büründü, iri gözleri asansöre giden yolumu izliyordu, sanki dikkatlerini benden ayırırlarsa kırılacağımdan korkuyorlardı.

Asansörün kapıları açıldı. İki genç pazarlamacı zaten içerideydi, ama beni gördüklerinde sanki yanıyormuş gibi dışarı fırladılar.

"Üzgünüm Bay Markovic," dedi içlerinden biri. "Hepsi sizin." Arkadaşı ona dirsek atmadan önce yara izime biraz fazla uzun süre baktı. Yüzü kıpkırmızı kesilmiş bir halde hızla başka tarafa baktı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Cevap vermeden asansöre bindim. Lobiye giderken iki katta daha durdu ama başka kimse girmedi.

Dışarıda şehir yeni bir fırtınanın eşiğinde sallanıyordu. Yağmur son birkaç gündür sokakları gri bir örtüyle kaplamıştı ve güneşli ve mavi gökyüzünün umut verici sabahına rağmen, bugün de bir istisna olmayacağını kanıtlıyordu.

Temiz havayı içime çektim ve midemin içini yalayan alevleri yatıştırmasına izin verdim. Sean beni Kardeşlik tehdidinin ortasında böyle açıkta görse aklını kaçırırdı ama ben hayatımda hiçbir şeyden ya da hiç kimseden saklanmamıştım. Şimdi de saklanmaya başlamayacaktım.

Kevlar takviyeli kıyafetler giymeye ve yanımda gizli bir silah taşımaya özen göstermiştim ama Kardeşler'in beni herkesin içinde hızlı bir kurşunla indirmeyeceğini biliyordum. Daha kişisel bir şey isterlerdi.

Beş dakika sonra kendimi tanıdık bir vitrinin önünde buldum. Ayana'nın röportajlarından birine göre burası onun şehirdeki en sevdiği meyve suyu barıymış.

Buraya gelmeyi planlamamıştım - meyve suyundan nefret ederdim - ama ayaklarımın kendi aklı vardı.

Ya da... Kapı açıldığında ve çarpıcı bir esmer dışarı çıktığında nabzım hızlandı. *Evrenin kendi planları var.*

Tam da Ayana'nın gittiği saatte ortaya çıkma ihtimalim neydi?

Önümde kısa bir süre durdu. Bir elinde yeşil meyve suyu, diğerinde telefonu vardı. "Önce kafe, şimdi de meyve suyu dükkânı." Gözleri şaşkınlıkla parlıyordu. "Bay Markovic, beni mi takip ediyorsunuz?"

Hayır. Cevabım istediğimden daha ters çıktı. ***Ofisim yakınlarda. Öğle tatilindeyim.***

"Biliyorum. Şaka yapıyordum." Ayana telefonunu cebine koydu ve çantasının askısını omzunda daha yukarı kaldırdı.

Aramızda bir sessizlik geçti.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Topuklu ayakkabıları onu göz hizama beş santim kadar yaklaştırıyordu ama onun dışında üzerinde bir tişört, kot pantolon ve makyajsız bir yüz vardı. Yine de o güne kadar gördüğüm en güzel kadındı.

Geçen gün aniden ayrıldığım için özür dilerim. Hareketlerim sertti. ***Acil bir durum çıktı.***

" değil. Zaten bir prova için gitmem gerekiyordu." Başını eğdi. "Aynı ay içinde bir teşekkür *ve* bir özür. Cehennemde kış olmalı."

Buna alışma.

"Aklımın ucundan bile geçmezdi." Daha fazla sessizlik.

Bir anne ve oğlunun geçmesine izin vermek için yaklaştım. Ayana'nın ağzı açıldı, sonra tek kelime etmeden kapandı.

Bu sırada yaklaşmakta olan fırtına kara bulutlar halinde tepelerinde toplanıyordu.

Yine de ikimiz de ayrılmak için harekete geçmedik.

Ofiste kilometrelerce uzunlukta bir yapılacaklar listem vardı ama burada onunla sonsuza kadar kalabilirdim. Sadece biz, sadece böyle.

Yanağıma düşen bir su damlası beni sarsarak gerçeğe döndürdü. Peş peşe birkaç tane daha düştü ve bu, gökyüzü nihayet açılıp huzuru bozmadan önceki son uyarımızdı.

Tanrı'nın gazabı gibi sağanak halinde yağan yağmur sokakları sular altında bıraktı ve bizi iliklerimize kadar ıslattı.

"Kahretsin!" Ayana ciyakladı ve caddenin karşısındaki iskeleye doğru koştu. Güvenli bir şekilde sığınağa girene kadar çantasını şemsiye olarak kullandı.

Onu takip ettim, topuklu ayakkabıyla koşmasından çok kendim için endişelendim ama . Tek bir tökezleme bile olmadan başarmıştı.

"Sanırım daha önce siper almamak bizim hatamızdı," dedi nefes nefese. İskele biraz rahatlama sağladı, ancak yağmurun eğimi bizi damlacıklarla serpiştirmeye devam etti. "Biliyordum, yanımda bir

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

bugün şemsiye. Yağmura yakalanmaktan nefret ediyorum. Ayakkabılarım-" Utanç dolu bir kahkaha atarak sözünü kesti. "Özür dilerim, saçmalıyorum. Eminim ayakkabılarıma ne olduğu umurunuzda değildir."

Seninle ilgili her şeyi önemsiyorum. Düşünce geçti, sessiz ve kısacık, sonra onu kilitledim.

Evde nasılsın?

"Metro," dedi Ayana. "Yağmur birazdan dinmezse bir Uber çağıracağım."

En yakın metro istasyonu bloklar ötedeydi ve şiddetli yağmurlarda sel baskınlarına açıktı. Onun sırılsıklam olmuş, tanımadığı yabancılarla bir trene doluşmuş halini düşününce yüzümü buruşturdum.

Uber'e gerek yok. Ben seni götürürüm.

"Buna gerek yok. I-"

Arabam uzakta değil. Ceketimi silkip ona uzattım. ***Bunu siper olarak kullan. Çantan pahalı görünüyor.***

Ayana kollarını kavuşturdu. "Her zaman böyle otoriter misin?"

Evet.

"Bu sevimli bir özellik değil, biliyorsun."

Biliyorum.

Ofladı ve ceketi benden almak için hiçbir harekette .

Bu noktada, tamamen inatçılıktan dolayı reddediyor olmalıydı. Pis bir tren ya da yabancı birinin arabasında oturmak için ek ücret ödemek, eve bedava dönmekle nasıl kıyaslanabilirdi ki?

Sıçanların yağmurda ortaya çıkma olasılığı daha yüksektir. İstasyonda bir aileye rastlarsanız şaşırmayın. Durakladım, sonra ekledim, ***hiç metro faresi gördünüz mü? Kedi büyüklüğündedirler.***

Ayana bocaladı. "Yapmadım ama bu doğru değil. Bunu sen ."

"Belki, ama bunu gerçekten *şansa bırakmak istiyor musun?"* der gibi kaşlarımı kaldırdım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Sen-" Yakındaki bir bağırış onu böldü. Birinin şemsiyesi rüzgârla olan savaşını kaybetmiş ve ters dönmüştü. Şemsiyeyi kullanan kişi sırılsıklamdı ve talihsiz bir tesadüf eseri bembeyaz giyinmişti.

Ayana onlara endişeyle baktı. "Peki," dedi. "Beni eve bırakabilirsin, ama sadece yolculuk sırasında sana üç soru sormama izin verirsen. *Cevap* vermek zorundasın, dürüstçe."

Neredeyse gülümseyecektim. Başka hiç kimse benimle bu kadar yüzsüzce pazarlık etmeye cesaret edemezdi.

Ben sana iyilik yapıyorum ama talepte bulunan sen oluyorsun.

"Evet." Zarif bir omuz silkme hareketi yaptı. "Benim için fark etmez. Eğer cevap vermek istemiyorsan, şansımı yağmurun çağırdığı dev farelerle denerim."

Neredeyse gülümsemem neredeyse kahkahaya dönüştü.

Sessiz bir anlaşmayla ceketimi tekrar uzattım. Aldı, ağzı kıvrıldı.

"Peki ya sen?" diye sordu. "Eğilirsen ikimiz de ceketin altına sığarız."

Ceket ikimizi de kapsayacak kadar büyük değildi.

Sadece su. Bana bir şey olmaz.

Onu iskelenin güvenliğinden uzaklaştırıp ofisimin garajına doğru götürdüm. Şehirde nadiren araba kullanırdım ama o gün işten sonra bazı garajları kendim aramak umuduyla arabamı almıştım. Bu beklemek zorunda kalacaktı.

Yoldan geçen bir otobüs büyük bir su birikintisinden geçerek üzerimize doğru su püskürttü. İçgüdüsel olarak onu korumak için vücudumu çevirdim, o ise boştaki eliyle kolumu kavradı. İrkildim ve o da aceleyle geri çekildi.

"Özür dilerim. İsteyerek yapmadım-"

Bunun için endişelenme. Adımlarımı hızlandırdım, kalbim küt küt atıyordu ama yağmur bile onun dokunuşunun etkisini yok edemedi.

Başka bir olay olmadan arabama ulaştık. Kapıların kilidini açtım ve Ayana yolcu koltuğuna kayarken ceketini başından indirdi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

O tamamen siyah İtalyan derisine, son teknoloji gösterge paneline ve özel detaylara bakarken ben koltuk ısıtıcılarını açtım.

"Çok Batmanvari," dedi.

Hakaret gibi geliyor.

"Sadece bir tane olarak kabul edersen." İç çekerek koltuğuna daha da gömüldü. "Haklısın. Bu Uber'den daha iyi."

Ben her zaman uyanığım.

"Her zaman da alçakgönüllü," dedi kuru bir sesle. Bana adresini verdi, ben de gösteriş olsun diye GPS'e girdim. Nerede yaşadığını zaten biliyordum.

Garajdan çıkıp sokağa doğru sessizce yol aldık.

Üç hafta önce bir otel odasını paylaşmak zorunda kaldığımızdan beri Ayana ile ilk kez gerçekten yalnız kalıyordum. O zaman bile aramıza bir kapı kapatabilir ya da spor salonuna kaçabilirdim.

Burada, erteleme yoktu. Ne kapılar, ne yoldan geçenler, ne de bizi birbirimizin varlığından uzaklaştıracak telefon konuşmaları.

Sadece parfümünün kokusu ve bakışlarının sıcak merakı vardı.

Kendi yarattığım enfes bir cehennemdi.

"İlk soru," dedi Ayana kırmızı ışığa geldiğimizde. "Ailen nasıl biri? Sana benimkini anlattım ama seninki hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Aile.

Zayıf çığlıklar kulaklarımda yankılandı. Kömürleşmiş et kokusu ciğerlerime doldu ve midem bulandı.

Safrayı bastırmaya çalışırken parmak eklemlerim direksiyonun etrafında beyazlaştı. Ancak mide bulantısı dalgası geçtikten sonra cevap vermek için direksiyonu bıraktım.

Anlatacak pek bir şey yok. İki ebeveynim ve bir erkek kardeşim vardı. Hepsi bu kadar.

Yağmurun cama vuran şıpırtısı arabayı doldurdu.

"Vardı mı?" Ayana yumuşak bir sesle söyledi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İkinci sorunuz bu mu?

Ailem hakkında konuşmaktan nefret ederdim. Annem ve babam doğal nedenlerle öldüler - annem kalp hastalığından, babam kanserden - yüzden onları düşünmek daha kolaydı. Diğer yandan kardeşim.

İç kolumdaki dövme yandı.

"Hayır," dedi Ayana. Bu kez daha da yumuşak, neredeyse kararsızdı.

Direksiyonu tutuşumu gevşettim. Tekrar tuttuğumu fark etmemiştim.

Işık yeşile döndü ve tekrar ilerlemeye başladık. Yağmur yüzünden trafik yavaşlamıştı. Yirmi dakika sürmesi gereken yolculuk kırk dakikaya .

Çalışanlarım muhtemelen hangi cehennemde olduğumu merak ediyordu ama patron olmanın avantajlarından biri de sorulara cevap vermek zorunda olmamaktı.

Görünüşe göre Ayana'dan gelmemişlerse.

Başka bir kırmızı ışığa ulaşana kadar derin düşüncelere dalmış görünüyordu. "Tamam, ikinci soru. Ve ailenle ilgili değil, söz veriyorum." Boğazını temizledi. "Biriyle çıkıyor musun?"

Bakışlarım onun yüzüne kaydı. Sakin görünüyordu ama bakışlarımın altında kıpırdandığında bir parça gerginlik sezdim.

datin4'ü tanımlayın.

"Otuzlu yaşlarındasın ve senin için flörtün tanımını yapmamı mı istiyorsun? Klasik erkek hareketi."

Yemi yutmadım. Sadece oturdum ve bekledim.

Bir dakika sonra iç çekti ve durumu netleştirdi. "Demek istediğim, düzenli olarak romantik ilişki yaşadığın biri var mı?"

Dahil olmayı tanımlayın.

Ayana kaşlarını çattı. "Ne demek istediğimi *biliyorsun*."

Bilmiyorum. Akşam yemeği randevularını mı soruyorsun, Ayana, yoksa sikişmeyi mi?

Keskin nefes alışı ağzımın kıvrılmasına neden oldu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Onun rahatsızlığından bu kadar zevk almamalıydım. Ama bunu başlatan oydu ve belki de onun yanındayken hissettiklerimi onun da hissetmesini istiyordum - dayanılmaz, acı verici bir gerilim, dünyayı etrafımızda bir baloncuk haline getiren ve nefes almayı bile zorlaştıran türden.

Ayana yutkundu. Tekrar kıpırdandı, kalçalarındaki hafif sıkışma ses tonunu yalanlıyordu. "İkisi de."

Onu beklettim.

Ancak ışık yeşile döndükten ve arkamızda bir korna kakofonisi patladıktan sonra basit bir cevapla geri döndüm.

Hayır.

Benim de ihtiyaçlarım vardı ama bunlar modern flörtün yavan şarkı ve dansına duyduğum küçümsemenin yanında sönük kalıyordu. Kendilerini bana atan kadınlar bunu para ve güç için yapıyorlardı ve onların bir milyarderin karısı olma umuduyla tiksintilerini gizlice yutmalarını izlemek için hiçbir arzum yoktu.

Karşıma gerçek, uygun bir ilgi çıksa bile bunun bir önemi yoktu.

Sadece bir kişiyi istiyordum ve o kişi o değildi.

Ayana kucağındaki ceketle oynadı. Biz yarım saat sonra onun binasına varana kadar başka bir şey söylemedi.

"Asla doğrudan bir cevap vermiyorsunuz," dedi. "Sadece 'hayır, kimseyle çıkmıyorum' demek o kadar da zor değil, değil mi?"

Aşk hayatımla ilgili garip bir hayranlığın var gibi görünüyor.

Nedenini araştırmak için kendime izin vermedim. Bu ikimiz için de iyi bir şeye yol açmazdı.

"Bu hayranlık değil, merak. Onlar farklı," dedi olağanüstü bir asaletle. "Soruyorum çünkü internette özel hayatınızla ilgili sıfır bilgi var ve Jordan bana neredeyse hiçbir şey söylemiyor."

Onun adını duyunca ruh halim karardı.

Eğilmek ve bırakın onun adını, kendi adını bile hatırlamayana kadar ağzımı onunkine bastırmak istedim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bacaklarını belime dolamak ve *sadece* benim için çığlık atmasını sağlamak istiyordum.

Sahip olamayacağım pek çok şey istedim, bunun yerine alaycı bir kayıtsızlıkla yetindim.

İnternette beni araştırmak için çok zaman harcıyor musunuz?

"Sadece sıkıldığım zaman. Ayrıca örgü desenlerini araştırmak ve kedi videoları izlemek için de çok zaman harcıyorum, bu yüzden kendini çok özel hissetme. Sen bu iki şeyden de daha az ilgi çekicisin."

O kadar ani oldu ki, ses boğazımdan çıkana kadar fark etmedim bile. Bir kahkaha gümbürtüsü, benim kahkaham.

Muhtemelen yıllardır ilk kez gerçek bir kahkaha attım.

Bunun şoku beni bir an için hareketsiz bıraktı. *Hiç* böyle kontrolümü kaybetmemiştim ve Ayana'nın tepkisi ne en komik ne de en şaşırtıcı tepkiydi. Bununla birlikte, o kadar sevimli bir şekilde kindardı ki, yardım edemedim ama pes ettim.

Ayana'nın yüzünü aydınlatan sevinç, keşke kolay gülen bir adam olsaydım dedirtti, keşke onun gülüşünü daha sık görebilseydim.

Kapının çalınması dostluk anımızı böldü. Kapıcı, binasının önünde oyalanmamızdan bıkmış olmalı.

Eğlencem öldü.

Ayana camı indirdi. "Merhaba Bernard. Bize bir dakika daha verebilir misin lütfen? Birazdan çıkacağım."

"Bayan Kidane, korkarım..." Arkasından ona ters ters baktığımda duraksadı. "Bir dakika. Tabii ki."

Geri çekildi ve Ayana bir kez daha benimle yüzleşti. "Yolculuk ve ceket için tekrar teşekkür ederim."

Bir şey değil.

Hemen gitmesini bekliyordum ama o oyalandı, sanki sessizce bir şeyi tartışıyormuş gibi bacak bacak üstüne attı.

Çok az şeyler Şaşırdım Ben artık. I oldu eğitimli için beklemek Beklenmedik bir şeydi ve yine de hiçbir şey beni bir sonraki sözlere hazırlayamazdı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ağzından.

"Üst kattaki daireme gelmek ister misin?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BÖLÜM 13

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ayana

Daireme gelmek ister misin?

Sorum havada asılı kaldı. Vuk'un kahkahasından kalan sıcaklığı söndürdü ama geri almak için artık çok geçti.

"Kurulanmak için," diye ekledim aceleyle. "Sırılsıklam olmuşsun ve bu trafikte eve varman en az kırk dakika daha sürer."

Bana makul bir teklif gibi gelmişti ama yüzündeki ifadeye bakılırsa ondan yeni doğmuş bir kedi yavrusunu çekmesini istediğimi düşünebilirsiniz.

"Yapmak zorunda değilsin." Ağır sessizliği daha fazla gevezelikle doldurdum. "Sanırım giysileriniz çoktan kurumuştur, ama bu o sert kuru türden, bilirsiniz. Yağmurdan dolayı. Üşütebilirsin ya da başka bir şey." *Konuşmayı kes*. *Şimdi konuş*. "Ama dediğim gibi, baskı yok. Bu sadece bir öneriydi, eğer kabul etmek istersen."

Yüzümden sıcaklık akıyordu.

Daha önce aşk hayatını sorduğum için zaten kendime kızıyordum ve tutarsız konuşmamla kendimi daha da derin bir çukura sokuyordum.

Niyetim masumdu ama çamaşır yıkamaktan başka bir şey yapması için onu yukarı çıkarmaya çalışıyormuşum gibi geldi.

Vuk'un çenesinde bir kas seğirdi.

Bitmek bilmeyen bir sessizlikten sonra, arabayı kaldırımdan çekip bitişik garaja girdi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yukarı geliyordu.

Arabayı park edip asansöre binerek yirminci kata beklentim derimin altına işledi. Vuk, apartman görevlisi dışında aylardır evime davet ettiğim ilk erkekti. Ziyaretinin platonik olması önemli değildi; sinirlerim yine de gerilmişti.

Daireme ulaştık. Ön kapının kilidini açtım ve iterek açtım. "İşte geldik. Evim güzel evim."

Şu anki evim için yeterli parayı biriktirene kadar şehirdeki ilk dört yılımda oda arkadaşlarımla yaşamıştım: muhteşem manzarası olan tek yatak odalı rahat bir ev. Metroya yakındı ve doğal ışık alıyordu, ki bunlar ev ararken olmazsa olmazlarımdı.

Aylık kira saçmaydı ama buna değerdi. Dev pencereler Manhattan'a bakıyordu ve hatta bir tanesinde kitap okumak ve hayal kurmak için derin bir pencere koltuğu bile vardı.

Renkli sanat eserlerinin cesur sıçramaları duvarları süsledi. Soluk ahşap zeminleri doğal elyaf halılar kaplarken, asılı bitkiler mekâna yeşillik katıyordu. Uykusuz bir gecede ördüğüm kalın turuncu bir battaniye kanepemin arkasına örtülmüştü.

Battaniye en iyi işim değildi ama tamamladığım ilk örgü projesiydi ve onunla gurur duyuyordum.

İçeri adımını atarken Vuk'a baktım. Bakışları havadar mekânı taradı ve ben de onun gözünden hayal etmeye çalıştım. O battaniyeye ya da oturma odasının raflarını kaplayan boş parfüm şişeleri koleksiyonuna baktığında ne görüyordu?

Bunu söylemek imkansızdı.

Ayakkabılarımızı çıkardık ve ona daireyi hızlıca gezdirdim. Oturma odası, mutfak, fotoğraflar ve sanal röportajlar için ayarladığım köşe. Bilerek yatak odasından kaçındım.

"Banyo şurada." Koridorun aşağısını işaret ettim. "Kıyafetlerini kurutucuya atabilirim, *sen* de-oh."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Vuk gömleğini kafasına geçirdi. ***Pantolonumu .*** Bana bakmadı. ***Çamaşır odası nerede?***

Boğazım kuruduğu halde yutkundum ve Manhattan'da en çok rağbet gören eşyalardan birinin bulunduğu dolabı sözsüzce açtım: çamaşır makinesi/kurutma makinesi. Markovic düzeyinde zengin olmadıkça kimsenin çamaşır yıkamak için gerçek bir *odası* yoktu.

Vuk gömleğini makineye atıp uygun ayarları seçerken ben bakmamaya çalıştım. Gerçekten baktım.

Ancak, bir adımdan daha kısa bir mesafede dururken gözümü alamamak imkânsızdı. Arkası dönüktü, bu da bana gövdesinin yontulmuş mimarisini hayranlıkla seyretmem için geniş bir alan sağlıyordu.

Kolları ve sırtı kaslarla kaplıydı ve omuzları kapı aralığının genişliği kadar uzanıyordu. Uylukları ağaç gövdesi kalınlığındaydı. Kurutma makinesiyle işini bitirip banyoya doğru döndüğünde, göğsünün üzerinden geçip bel kemerinin içinde kaybolan hafif bir saç teline göz attım.

Çıldırtıcı bir farkındalık dalgası omurgamdan aşağı süzüldü. Hormonlarım nasıl olur da nişanlımın sağdıcına bakmamam gerektiğini unuturdu? Ve nasıl olur da daireme girip nefes alamayacağım kadar *yer kaplamaya* cüret eder? Bu düpedüz kabalıktı.

Mutfağa gidip iki fincan çay yapmakla meşgul olmadan önce kapı arkasından kapanana kadar kendimi beklemeye zorladım.

Daha önce de gömleksiz erkekler görmüştüm. *Vuk*'u daha önce üstsüz görmüştüm.

Ama hiç bu kadar yakın olmamıştı. Asla burada, dairemde, birkaç adım ötede-

"Kahretsin!" Fincan taşıp çay elimi haşlayınca küfrettim. Bunu, evrenin bile uygunsuz düşüncelerimi onaylamadığına dair bir işaret olarak kabul ettim.

Temizliği bitirdiğimde Vuk banyodan çıkmıştı. Mutfakta bana katıldı, varlığı o kadar otoriterdi ki anında dikkat çekiyordu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Al bakalım. Sana çay yaptım." Mermer adada dumanı tüten bir fincanı ittim ve çenesinden aşağısına bakmamaya karar verdim. "Annemin yaptığı özel bir Etiyopya karışımı. Gömleğinin kurumasını beklerken içini ısıtır."

Gülümseyen gri bir kedi yavrusu kupasında gelen içeceğe baktı. Zavallı seramik kediciği, sevimliliğine öfkelenerek duvara fırlattığını hayal ettim ama yorum yapmadan yerden aldı. Elinde saçma bir şekilde narin görünüyordu.

Gülmemek için dudağımı ısırdım.

Vuk mutfağa göz gezdirdi. ***Eviniz tahmin ettiğim gibi görünmüyor.***

"Dairemi hayal etmek için çok zaman harcıyor musun?" Onu internette araştırmamla ilgili daha önceki sözlerini yineleyerek alay ettim.

Belki de ışıktandı ama kulaklarının ucunda hafif bir pembelik olduğuna yemin edebilirdim. Gözlerimi kırptığımda renk kaybolmuştu.

Hayal olmalıyım. Vuk Markovic'in yüzü kızarmazdı. Asla.

Çoğu model hayvan koleksiyonu yapmaz ya da dekorlarında bu kadar çok renge yer vermez.

Çoğu manken mi? Kaç mankenin evine girmişti?

Bilme ihtiyacı derimin altını kaşıyordu ama ona sorma zevkini tattırmadım.

"Birincisi, bu aşırı bir genelleme. İkincisi, herkes minimalizm mihrabında eğilmiyor," dedim, onun Polina, Indira ya da Vlada ile olan görüntüsünü aklımdan uzaklaştırarak.

Gözlerimi zümrüt yeşili dolaplar, bakır tencereler ve beyaz fayanslı duvarlar üzerinde gezdirdim. Dolapları kendim ve taşındığımda tekrar boyamam gerekecekti. Buna değerdi; eski steril beyaz renklerine dayanamıyordum.

"New York'a ilk taşındığımda, ajanstan diğer kızlarla birlikte bir model dairesini paylaştım," dedim. "En mülayim, en renksiz

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

hayal edebileceğiniz bir yer. Burada ne kadar kalacağımızı bilmiyorduk, bu yüzden dekorasyon için zaman ve para harcamak mantıklı gelmedi." O zamanlar her iki şey de yetersizdi. Şu anki durumum kendi sorunlarını da beraberinde getiriyordu ama o ilk günlerdeki oyuncu seçmelerini ve sürekli reddedilmeleri asla özlemeyeceğim. "Sonunda kendi evime sahip olduğumda, tam tersini istedim. Bu yüzden sevdiğim her şeyle doldurdum, bu şeyler birbiriyle uyuşmasa bile."

Bir evin ev gibi hissedilmesi gerektiğine inanıyordum. Kitaplar okunmalı, koltuklara oturulmalı, mutfaklar kullanılmalıydı. Ev bir müze değildi; kim olduğumuzun ve yaşadığımız hayatların bir dokusuydu.

Yine de yakında taşınmak zorunda kalacaksın. Vuk durakladı. ***Tabii Jordan senin yanına taşınmazsa.***

Gülümsemem dağıldı. "Hayır. Değil."

Jordan ve ben evlendikten sonra onun Yukarı Doğu Yakası'ndaki konağına taşınmaya karar vermiştik. Yeni düğün tarihimiz göz önüne alındığında çoktan toplanmaya başlamalıydım ama tek bir bavul bile açmamıştım.

Korkmuyordum. Sadece Moda Haftası ile meşguldüm. Hepsi bu. "Harika olacak," dedim. "Çok daha fazla yerim olacak." Havasız, resmi,
Antika dolu bir yer.

Jordan kendimi evimde hissetmek için yeniden dekore edebileceğimi söyledi ama birkaç yıl içinde *o* evden de taşınmak zorunda kalacaksam bunun ne anlamı vardı? "Jordan'la nasıl arkadaş oldunuz?" Konuşmayı daha güvenli sulara doğru yönlendirdim. "Oda arkadaşı olduğunuzu biliyorum ama üniversitede oda arkadaşı olan pek çok kişi mezun olduktan sonra bu kadar uzun süre görüşmez." Jordan'a sormuştum ama "bir süre sonra kaynaştıkları" cevabı fazla gelmişti.
Beni tatmin edecek kadar belirsiz.

Vuk'un ifadesi o kadar sertti ki, daha önce gülen aynı kişiye ait olduğuna inanamadım. ***Eğer cevap verirsem, bu üçüncü sorunuz olacak.***

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İnledim. Sanırsınız ki temel özgeçmiş bilgilerini sormak yerine ona işkence itiraf ettiriyorum.

Yine de anlaşma anlaşmadır.

Tereddüt ettim, bunun üçüncü sorumu kullanmaya değip değmeyeceğini tartıştım. Belki de ona yaralarının nasıl oluştuğu ya da neden konuşmamayı seçtiği gibi daha derin bir şey sormalıydım ama bu bana fazla istilacı geldi. Birbirimizi o kadar iyi tanımıyorduk ve onu rahatsız edecek bir şey hakkında konuşmaya zorlamak istemiyordum.

Uçaktaki notuyla ne demek istediğini de sorabilirdim. Komodinimin çekmecesinde duruyordu ve itiraf etmek istemediğim kadar sık tekrar ziyaret ediyordum.

Senden nefret etmiyorum. Ama keşke etseydim.

Bunun ne anlama geldiğine dair verdiği cevaplar farklı olabilirdi ve ben hiçbirini bilmek istediğimden emin değildim.

Başımı salladım ve ona sessizce onay verdim. Jordan'la olan geçmişini gerçekten merak ediyordum. Gece ile gündüz kadar farklıydılar ve dostlukları beni Vuk hakkında şimdiye kadar öğrendiğim her şeyden daha çok şaşırtmıştı. Tombala meselesi dışında, ki o konuda da dürüst olduğuna tam olarak ikna olmamıştım.

Başlangıçta arkadaş değildik. Medeniydik ama ben çok sessizdim, o da çok gürültücüydü. Farklı ilgi alanlarımız vardı. Sonra başım belaya girdi ve o hayatımı kurtardı.

Nefesimi içime çektim. "Bunu bana hiç

söylemedi." Vuk omuz silkti.

"Ne oldu?"

Üç soru sınırını geçmiştik. Ne kadar özel biri olduğunu düşünürsek, benim burnumu sokmaya hakkım yoktu, onun da cevap vermemeye hakkı vardı. Ama bu anla ilgili bir şey vardı - dışarıda yağan yağmur, soğuyan çay bardakları, arka planda kurutma makinesinin hafif uğultusu - bir samimiyet hissi yaratıyordu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ya da belki de onu mutfağımda, alfabetik baharatlar ve tül perdeler arasında tamamen evindeymiş gibi görmekti. Çok sert, çok soğuk, çok erkeksiydi ve yine de mükemmel uyuyordu.

Belirsizlik denizinin ortasında bir sükûnet adası.

Wron4 kalabalığına bulaşmadım. Onlara borcum vardı ve borçlu olmak isteyeceğiniz türden insanlar değillerdi. Jordan bunu öğrendiğinde, hiç soru sormadan tüm tutarı ödedi. Bir omuz silkme daha. ***Gerisi tarih oldu.***

Vuk'un her zamanki suskunluğu düşünüldüğünde, aslında bana altın değerinde bir bilgi madeni sunmuştu.

Hepsini ayrıştırmaya çalıştım.

Şimdi Vuk'un aralarındaki farklılıklara rağmen Jordan'a neden bu kadar sadık olduğunu anlıyordum. Ona borçlu hissediyor olmalı.

Ama Vuk üniversitedeyken hangi "yanlış kalabalıkla" ilişki kurmuş olabilir? Bir çete, mafya ya da başka bir suç örgütü? Bunlar en olası seçeneklerdi. IRS ne kadar korkutucu olursa olsun, kendilerine borcu olan insanları öldürmüyorlardı.

Uzun süren sessizliğim karşısında Vuk'un ağzı kıvrıldı. ***Sor .***

"Sana ne sorayım?"

Kho'ya borcum vardı.

Gözleri taştan bir yüze yerleştirilmiş buz parçacıkları gibiydi.

Geçmişinde şüpheli faaliyetlere karıştığına inanmak zor değildi ama bunun bir önemi yoktu.

Başımı salladım. "Hayır."

Vuk'un gözleri şaşkınlıkla parladı.

"Bana anlatmak istiyorsan anlatabilirsin," dedim. "Ama her ne olduysa, on yıldan fazla bir süre önce oldu. Sonunda her şey yoluna girdi ve geçmiş geçmişte kaldı. Sen rahatça tartışmadığın sürece eski yaraları yeniden açmak bana haksızlık olur."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

O buz gibi gözler eridi ve bana daha önce o kadar güzel ve beklenmedik bir şekilde gülen adamı gösterdi. Onu gardını indirmeye zorlamak en büyük zaferlerimden biriydi ve tekrarlanmasını beklemiyordum ama yine de o anın samimiyetini özlemiştim.

Eğer bu ters psikoloji ise, işe yaramayacaktır. Eğer sormazsan sana söylemem.

Kahkaha ve kızgınlık arasında kalarak homurdandım. "Senden bir şey beklemiyorum.

-Dediğimde ciddiydim. Ama ne kadar çıkarcı olduğumu *düşündüğünü* takdir ediyorum." Son kısmı şaka olsun diye söyledim.

Bir sürü özelliğin var, Ayana. Manipülatif bunlardan biri değil.

Eğlencem çiçek açtığı kadar çabuk söndü.

Bana tek kelime bile etmemişken sesini bu kadar net duymam çok garipti.

Elim tezgâhın üzerinde kıvrıldı. Nişan yüzüğüm dayanılmaz derecede ağır geliyordu ve onu çekip çıkarmaktan başka bir şey istemiyordum. Bir anlık özgürlük. Tek ihtiyacım olan buydu.

Vuk'un bakışları elmasa kaydı. Havada hissedilir bir ürperti dolaşıyordu.

Gözleri benimkilere döndüğünde yüzüğün ağırlığı iki katına çıktı.

Yaşamak için kameraların önündeydim. Gittiğim her yerde gözler beni takip etti. İzliyor, inceliyor, yargılıyorlardı. Kendimi diğer insanların olmamı istediği şekle soktum çünkü bu benim işimdi ve inceleme nesnesi olmaya alışmıştım.

Ama hiçbir kalabalık ya da kamera bana Vuk'un hissettirdiği gibi hissettirmedi, sanki yeniden kendimmişim gibi. Sanki *görülüyormuşum* gibi.

Yüksek sesli bir bip sesi gözlerimizi uzaklaştırdı.

Kurutma işlemi bitmişti.

Elimi bıraktım ve geri adım attım, kalbim olması gerekenden daha hızlı çarpıyordu. "Alabilirim-"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ön kapının çalınmasıyla sözüm kesildi. Kaşlarım çatıldı. Kimseyi beklemiyordum ve şehirde habersiz ziyaretçilere karşı temkinli olacak kadar uzun süre yaşamıştım.

Ancak Vuk'un varlığı beni aksi halde olabileceğimden daha cesur yaptı ve o gömleğini getirirken kapıda kimin olduğunu kontrol ettim.

Gözetleme deliğinden baktığımda midem dibe vurdu. Arkaya kayganlaştırılmış saçlar. Bronzlaşmış ten. Bileğinde parlak bir Rolex.

Ne oluyor lan? Menajerim ne zaman ev ziyaretleri yapmaya başladı?

Onu koridorda bırakıp evde yokmuşum gibi davranmayı düşündüm ama bu sadece kaçınılmaz olanı ertelemek olurdu. Yara bandını yırtıp atmak ve bu işi bitirmek daha iyiydi.

Kendimi çelikleştirdim ve kapıyı açtım. "Hank. Burada ne işin var?"

Nezaket gösterisinde bulunacak halim yoktu. Evim benim sığınağımdı ve onun bunu mahvetmesine izin veremezdim.

İlk defa, beni kontrol etmesinin nedeninin sağlığımla *çok* ilgilenmesi olduğuna dair sahte basmakalıp sözlerle beni aşağılamadı ama gülümsemeyen yüzü boğazımdan aşağı soğuk bir his yayılmasına neden oldu. "Konuşmamız gerek."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BÖLÜM 14

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Vuk

W Ayana kapıyı açarken ben de kurutucuya gidip gömleğimi aldım. Başıma geçirdim, zihnim bir anda
Bugün yaptığım hatalar.

Ayana'ya bir gezinti teklif ediyor. Yukarı gelmeyi kabul ettim. Ona Jordan'la olan geçmişimi anlatmak. Kahkahalarla *gülmek*.

Mesafemi korumam gerekirken beni onun yörüngesine yaklaştıran tüm tehlikeli yanlış adımlar.

Ona Kardeşlik ve Jordan'ın parasına ne için ihtiyacım olduğu hakkında yarım yamalak bir gerçek satmıştım, ama benden ayrıntıları isteseydi, ona söyleyebilirdim - her şeyi değil, ama bana diğer insanların baktığı gibi bakmasına yetecek kadarını. Sanki erkek kılığına girmiş bir canavarmışım gibi.

Onun gözünde, olabileceğimden daha iyi bir adamdım ve onu bu düşünceden vazgeçiremeyecek kadar bencil ve mazoşisttim.

Eğer onun tamamına sahip olamayacaksam, o zaman bana hala bir kurtuluş umudu sunan parçasını istiflerdim.

Girişten gelen alçak sesler düşüncelerime karıştı. Bir erkek, bir kadın.

Ayana ve kim? Jordan mı? Aşırı dost canlısı bir komşu mu? Çarşamba öğleden sonra onu kim ziyaret ediyordu?

Olasılıklar derimin altına işledi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kurutma makinesinin kapağını kapattım ve oturma odasına yöneldim. Ayana'nın sırtı bana dönüktü ama vücudundan akan gerginliği bir düzine metre öteden fark ettim.

"Oraya düğün için bir konuda danışmanlık yapmaya gittim. Hepsi bu," dedi. Sakin tonunun altında bir gerginlik vardı.

"Anlıyorum." Yağlı yanıt azı dişlerimin birbirine çarpmasına neden oldu. *Lanet olası Hank Carson.* Onun pespaye sesini nerede görsem tanırdım. "Brown, Kermit & Wells'in iş sözleşmelerinde uzmanlaştığını düşünürsek bunu ilginç buluyorum. Özellikle de onları bozma konusunda."

"Evlilik bir sözleşmedir ve oldukça fazla sayıda insan için kesinlikle bir iştir." Ayana'nın sesi bir derece daha soğudu. "Jordan'ı seviyorum ama kendimi korumazsam aptallık etmiş olurum."

Jordan'ı seviyorum.

Boğazımda şiddetli bir basınç oluştu. Zorla yuttum ama zehirli yeşil kalıntı solmayı reddeden bir leke gibi kaldı.

"Bunu duyduğuma sevindim." Hank'in sesi şüpheciliğinin tamamını olmasa da çoğunu gizleyecek kadar yumuşamıştı. "Sadece kontrol etmek ve aynı sayfada olduğumuzdan emin olmak istedim. Emmanuelle ayrılmayı planladığınızı duyarsa çok üzülür."

Yeterince duymuştum.

Ayana'nın arkasından yaklaştım, vücudum bastırılmış bir gerginlikle sarmalanmıştı. Kaliforniya'da limuzinle yaptıkları görüşmeden sonra Hank zaten radarıma girmişti ve sabırla doğru zamanı bekledim.

Ama sabrım tükeniyordu ve eğer onunla konuşurken sesindeki tehdidi kaldırmazsa, sabrına lanet olsun, dilini koparacaktım.

Hank ağzını açtı ama beni görünce donup kaldı. Hakkını yemeyelim, bu sefer Vault'taki gibi kaçmak yerine yerinde durdu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bay Markovic. Bu ne sürpriz." Toparlandı, bakışları benimle Ayana arasında gidip geliyordu. Gözlerinde meraklı bir parıltı belirdi. "Ayana'yla bu kadar yakın olduğunuzu fark etmemiştim."

"Daha önce karşılaştık ve beni yağmurda eve bırakacak kadar nazikti." Ben cevap veremeden o cevap verdi. "Kuruyabilsin diye onu yukarı davet ettim. Şimdi, eğer konuşmak istediğin başka bir şey yoksa, bir saat içinde kickboks dersim var."

"Tabii ki. Seninle antrenmanın arasına girmek istemem." Hank'in dudakları büzüldü. "Düğünün yüzünden bu yıl Paris ve Milano'yu kaçıracak olman çok yazık."

Boğazımdan bir uyarı sesi yükseldi.

İrkildi ve küçük bir adım geri çekilip hızla ekledi: "Çok güzel olacağından emin olduğum bir düğün." Bana tekrar baktı. Korku perdesinin ardında, gözlerindeki parıltı spekülatif bir hal aldı.

Bahse girerim Ayana'nın dairesinde bulunma nedenim hakkında binlerce hikâye uydurmaya başlamıştır bile; bu hikâyeleri daha sonra Ayana'yı kendi isteklerini yerine getirmesi için manipüle etmekte kullanacaktır.

Hank gibi adamlarla daha önce de karşılaşmıştım. Hank gibi adamları daha önce öldürmüştüm. Nasıl çalıştıklarını çok iyi biliyordum.

Havadaki tehlikeyi hissetmiş olmalı ki bakışlarını kaçırdı ve aceleyle vedalaşarak oradan ayrıldı.

Ayana kapıyı gereğinden fazla güç kullanarak kapattı. Yüzünü bana döndüğünde alnında bir kızgınlık kırışıklığı belirdi. "Bunun için üzgünüm. Uğrayacağından haberim yoktu."

Evinize habersiz gelmeyi alışkanlık haline mi getirdi?

"Hayır, bu yüzden çok şaşırdım." İç çekti. "Birkaç hafta önce bir hukuk firmasını ziyaret ettiğimi duymuş. Müşterilerini sağlam sözleşmelerden kurtarmalarıyla tanınıyorlar ve Beaumont'tan ayrılma planlarım olduğundan şüphelenmiş." Damarlarımda soğuk bir fısıltı dolaştı. Ekibim kurucu hakkındaki önsezimi doğrulayamadı, bu da beni kanıtlamalarından daha çok endişelendirdi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Doğru. Ya dosyayla kurduğum bağlantı üzerinde fazla düşünüyordum ya da Emmanuelle Beaumont geçmişini temizleyecek kadar iyi insanlarla işbirliği içindeydi.

Her iki durumda da Ayana ajans olmadan daha iyiydi, ama onu kaybetmeyi pek hoş karşılamayacaklardı.

Öyle misiniz? Leavin4 Beaumont, açıklığa .

Tereddüt etti. "Bunu düşünüyorum." Sözlerinin altında ihtiyat yatıyordu. "Ortada pek çok husus var, bu yüzden bir avukata danıştım. Belli nedenlerden dolayı Hank'e bundan bahsetmedim. Beaumont'ta kalmaya devam edersem ve ayrılmayı düşündüğümü öğrenirlerse, bunun kariyerime yansımaları... korkunç olur."

Modellik dünyasının inceliklerine aşina değildim ama bazı menajerlerin orantısız bir güce sahip olduğunu biliyordum. Emmanuelle Beaumont onlardan biriydi.

Ayana'yı inceledim. Belki de bilinçsizce elini tekrar kapı koluna dolamıştı ve bakışlarımı o kadar sabit bir şekilde karşıladı ki sanki yalan söylediğini düşünmemem için kendini göz teması kurmaya zorluyordu.

Beaumont'ta mutlu değildi, bu çok açıktı. Ama Hank'le aralarında geçen birkaç konuşmaya bakılırsa, eminim ayrılmaya çoktan karar vermişti. Sadece bunu henüz yüksek sesle söylemek istemiyordu.

Neden ayrılmak istiyorsun?

"Gördüğüm kadarıyla sorularla beni ters köşeye yatırıyorsun." Ayana'nın kısa gülümsemesi soldu. "Tüm kariyerim boyunca Beaumont'ta çalıştım. Benim için çok şey yaptılar ama sanırım artık farklı bir iş yapmamın zamanı geldi. Ayrıca, Hank... Kişiliklerimiz ve çalışma tarzlarımız pek uyuşmuyor."

Hikayede bana anlattığından daha fazlası vardı. Her zaman vardı. Ajansların bazı modellerine nasıl dair korku hikayeleri duymuştum. Belki Ayana'nın başarısı onu en korumuştu ama

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

En büyük isimler bile bu kadar az düzenlemenin olduğu bir sektörde sömürü ve istismardan muaf değildi.

Genel kamuoyu ünlülerin istedikleri her şeyi yapabileceklerini düşünüyordu, ancak birçoğu ajanslarına, plak şirketlerine ve diğer güçlere borçluydu.

İçimde karanlık ve sinsi bir şeyler kıpırdandı. Ayana'nın Beaumont'la ilişkisini daha derinlemesine incelemem gerekiyordu ama şu anda daha önemli bir sorum vardı: Ayana ajansının ayrılacağını bilmesini istemiyorsa, Hank avukata gittiğini nasıl öğrenmişti?

"Bir avukatla görüştüğümü nereden bildiğinden emin değilim." Sanki aklımı okumuş gibiydi. Elini kapı kolundan çekti ve boğazındaki kolyeye dokundu. "Ama şaşırmamalıyım. O her şeyi bilir."

Gözlerim kısıldı. ***Açıkla***.

Tereddütü normalden daha uzun sürdü. "Bazı şeyleri öğrenmenin bir yolunu buluyor," dedi sonunda. "Örneğin, Kaliforniya'da Jordan yerine benimle olduğunu biliyordu. Konuşmamız sırasında bundan bahsetmişti ama ben ona bu konuda tek kelime etmemiştim. Başka şeyler de var - gittiğim yerler ve iş dışında tanıştığım insanlarla ilgili küçük ayrıntılar. Ona bunu sormadım çünkü bunun beni rahatsız ettiğini bilmesini istemiyorum." Kederli bir kahkaha attı. "Belki de paranoyaklaşıyorum, ama onu bu konuda uyarırsam iki katına çıkacakmış gibi hissediyorum. Ve beni takip etmek için kullandığı şey konusunda daha dikkatli olacak, böylece bunu nasıl yaptığını asla öğrenemeyeceğim."

Buz damarlarıma yayıldı, soğuk ama *yakıcıydı*.

"Siz sormadan söyleyeyim, evet, dairemi ve cihazlarımı böceklere karşı taradım," dedi Ayana. "Hiçbir şey bulamadım."

Ne sıklıkla kontrol ediyorsun? İçimdeki canavar Hank'i avlamak için ağzından köpükler saçarken bile el hareketlerimi sıkı bir şekilde kontrol altında tuttum.

Yüz ifadesi utangaçlaştı. "Toplamda iki kez mi?"

Yüce İsa. Ekibim her gün evimi, arabamı, ofisimi ve cihazlarımı tarıyordu. Eski alışkanlıklar kolay kolay bırakılmıyordu ve kurumsal dünya da en az suç dünyası kadar acımasız olabiliyordu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bazı gözetleme cihazları vardır ki, basit bu4 dedektörleri bunları algılayamaz. Bilmem gerekir, kendim de kullandım. ***Ekibime kendi kontrollerini yaptıracağım. Tedbirli olacaklar ve biz de işin aslını öğreneceğiz.***

Ayana titrek bir nefes verdi. "Teşekkür ," dedi. "Minnettarım. Gerçekten."

İrtibatta olacağım. Kapıya doğru uzandım.

"Şimdiden gidiyor musun? Daha çayını bitirmedin," diye ekledi Ayana telaşla.

O gün neredeyse ikinci kez gülümsedim.

Kalmak istedim. Hank'le karşılaşmasından sonra açıkça sarsılmıştı.

-Tam da bu yüzden gitmem gerekiyordu.

Bir dahaki sefere bitiririm. Kapıyı açtım. ***gereken bazı işler var.***

Hank batı yakasında bir apartmanda yaşıyordu. Pahalı saatlerle gösteriş yapan ve onun kadar boşboğaz bir adam için çarpıcı derecede sıradan bir binaydı, ama bu tezat insan doğası hakkında bildiklerimle örtüşüyordu.

En küçük adamlar en büyük yollarla telafi edildi.

Birkaç blok öteye park ettim ve kapıcısı olmayan binaya sorunsuzca girdim. Gizemli Kardeş'i arayışım başka bir gün beklemek zorunda kalacaktı; elimde daha acil bir sorun vardı.

Sean'a attığım bir mesaj Hank'in adresini ve plaka numarasını verirken, tahminlerime göre ajan Ayana'nın evinden ayrıldıktan sonra doğruca evine gitmişti.

Beaumont'taki kıdemli temsilci rolü, evden çalışmak için daha fazla esnekliğe sahip olduğu anlamına geliyordu. Öğle yemeği için çok geç, akşam yemeği içinse çok erken bir saatti ve Ayana'nın dairesi moda tutkunlarının genellikle buluştuğu semtlere nispeten uzaktı. Eğer öğleden sonrasını dolu geçirseydi

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

onu görmeye *ve* toplantılarına yetişmeye vakti yoktu. Dolayısıyla, en olası yeri eviydi.

Bir vuruş beni haklı çıkardı.

Hank kapıyı açtı, üzerinde hâlâ aynı gömlek ve daha önce taktığı dandik saat vardı. Beni görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Nesin sen- hey!" Onu omuzlayarak geçtiğimde bağırdı. "Öylece içeri giremezsin! İzinsiz giriyorsun!"

Feryatlarını duymazdan geldim ve tarafsız bir bakışla dairesini değerlendirdim. Açık bir alandı, bu yüzden oturma odasını mutfak ve yemek alanlarından ayıran hiçbir duvar yoktu. Düz ekran televizyon, sehpanın üzerine yığılmış dergiler, lavaboda kirli bulaşıklar. Tipik bir bekâr evi.

"Çık dışarı yoksa polisi arayacağım." Hank eli titreyerek telefonunu karıştırdı. "Hemen şimdi."

Mutfağa doğru yürüdüm ve meyve sepetinden bir elma kopardım. "Beni duydun mu?" Sesi daha da yükseldi. "Polisi arıyorum!" Tahta bloğun içinden bir bıçak çıkardım.

Hank'in yüzü soldu ama 911'i aramadı. Polisin buraya gelmesi zaman alacaktı ve ben kısa sürede çok şey yapabilirdim.

Ses tonu ikna edici bir hal aldı. "Bu Ayana'yla mı ilgili? Çünkü yemin ederim, sadece onu kontrol etmek için oradaydım. O benim en önemli müşterilerimden biri. Onun iyiliğini önemsiyorum."

Ne kadar çabuk değişti. Artık gözünü korkutacak kolay bir hedefi olmadığı için o kadar da sert görünmüyordu.

Elmanın kabuğunu bıçakla yavaşça soydum. Metodik hareketler öfkemi dizginliyordu ama Hank gevezelik ettikçe bu dizginler daha da yıpranıyordu.

Sesi bana Ayana ile yaptığı konuşmayı hatırlattı. Ayana ile konuşması bana onun ne kadar üzgün olduğunu ve varlığımı belli etmeden önce kulak misafiri olduğum şeyi hatırlattı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Jordan'ı seviyorum.

Bıçağın keskin kenarı elmanın etini yırttı. Bir parçası, deri parçalarının yanındaki lavaboya düştü.

Yalan mı söylüyordu, yoksa doğruyu mu söylüyordu? Düğün için bir gelinin olması gerektiği kadar heyecanlı olmadığına kendimi ikna etmiştim.

Belki de yanılmışımdır.

Son deri parçası da lavaboya düştü. Hank sessizleşirken ben elmadan bir ısırık aldım. Bu kadar çok konuşmazsa hayatta kalma şansının daha yüksek olduğunu anlamış gibiydi.

İkinci bir ısırık almadım. Onun yerine, elimde elma ve bıçakla ona doğru yürüdüm. Adımlarım çıplak ahşap zeminde yankılandı.

Hank kanepeye çarpana kadar geri çekildi. Bakışları kapıya doğru kaydı, belli ki ben ona ulaşmadan önce kaçma şansını ölçüyordu. İyi değildi.

Bir adım ötede durdum. Yakından bakınca Hank'in gözleri hafifçe kan çanağına dönmüştü ve kolonya kokuyordu. Bana baktı, yüzü normalden birkaç ton daha solgundu.

Öfkem kaynadı ve kabardı. Tasmasını zorluyor, serbest bırakmam ve öfkemi abartılı bir kabadayıdan biraz daha fazlası olan bir adamdan çıkarmam için bana yalvarıyordu.

Düğün. Kardeşlik. Onunla konuşurken Ayana'nın yüzündeki stres.

Tüm bunlar bir ya da iki küçük dilimle çok daha iyi hissettirecektir.

Bakışlarım Hank'in yüzünden eline, oradan kanepeye ve tekrar geriye kaydı. Farkına varmadan önce kaşlarının arasında bir kırışıklık oluştu.

Ağzını açtı, sonra kapattı ve titreyen elini kanepenin üstüne koydu.

Başımı salladım ve çenemi yukarı kaldırdım. Avuç içlerini yukarı çevirmeden önce tereddüt etti. Saç çizgisinde boncuk boncuk terler vardı.

Elmayı avucuna koydum -yumuşakça, neredeyse nazikçe.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bir vuruş geçti. Alnındaki kırışıklık düzeldi ve omuzları gevşedi. "Eğer sen-"

Bıçağı indirdiğimde delici bir çığlık attı. Her şey o kadar hızlı oldu ki, bıçağı doğrudan çekirdeğe saplamadan önce Hank'in tepki verme şansı olmadı.

Bıçağın ucu insan etiyle buluştuğunda çığlığı hâlâ havada çınlıyordu. Kan meyveyi lekeledi, hafif bakırımsı kokusu Hank'in altına işediği idrar kokusuyla karıştı.

Ben geri çekilirken elmayı elinde tutuyordu, görünüşe göre şoktan katatonik olmuştu. Bıçak, uyguladığım şiddetin etkisiyle titreyerek sonunda durdu.

Durduğum anda durmasaydım, kas ve kemiği parçalayıp sağ elini işe yaramaz hale getirebilirdi.

Dudağım kıvrıldı. Onu sadece ısırmıştım ama neredeyse sakat kalacak olması tüm sahte kabadayılığını silip süpürmüştü. Rüzgârda yalnız bir yaprak gibi sallanırken derisi balmumu kâğıdını andırıyordu.

Ayana'yı tehdit etmekte ya da gözetlemekte bir sakınca görmüyordu ama biraz geri çekilince altına işiyordu.

Acınası.

Onu sidik ve kanla kaplı dairesinde bıraktım ve sakin bir şekilde arabama geri döndüm.

Elimde olsaydı, işleri birkaç adım daha ileri götürürdüm. Ancak, Ayana birlikte görüldüğü son kişiydi - binanın güvenliği gelişini belgelemişti - ve onu bir cinayet soruşturmasının ortasına yerleştirmek istemedim.

Yani hayır, ajansla henüz istediğim şekilde anlaşamadım ama yapmak istediğim şeyi başarmıştım.

Hank'in dairesinde yaşananlar, iletişim kurmak için her zaman kelimelere ihtiyaç olmadığını kanıtladı.

Uyarımı yüksek sesle ve net bir şekilde duymuştu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BÖLÜM 15

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Vuk

"

!" Jordan omzuma bir tokat attı. "Kahretsin, ben seninle gurur duyuyorum, dostum. Bu gece harika."

Ben de buna karşılık olarak onaylamayan bir ses çıkardım. "Harika" kavramını çok farklı tanımlıyorduk.

Cumartesi günüydü, o çok korkulan bekârlığa veda partisinin gecesiydi. Jordan hayatının en güzel anlarını yaşıyordu ve ben kendimi bir akü asidi havuzuna atmayı tercih ederdim. Birini öldürmeden geceyi atlatmam mucize olurdu.

Jordan bir tur daha içki almaya giderken ben köşedeki yerimden ayrılmadım. Titizlikle planladığım seyahat programımın sadece iki numaralı durağındaydık ve saatimi kontrol etmeden duramıyordum. Gecenin bitmesine *en az* dört saat daha vardı.

Tanrım. Biri beni hemen vursun.

Gecenin tek parlak noktası Jordan'ın ne kadar mutlu ve kolay memnun edilebilir olduğuydu. Onu ve Ayana'yı birlikte düşünmek içimi ürpertti ama arkadaşı olarak, onun eğlenmesine gerçekten sevindim.

Bekârlığa veda partisi için abartılı bir şey istemediğini açıkça belirtmişti - seyahat yok, saçma aktiviteler veya performanslar yok - bu yüzden denenmiş ve doğru olan müzik, alkol ve kadın üçlüsüne bağlı kaldım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İlk durağımız Xavier'in sadece bizim için ayırdığı Vault'un VIP odası olmuştu. En kaliteli içkiler ve İzlanda'dan gelen ünlü bir DJ, şu anki barımızın bulunduğu yeri dolduran yapışkan zeminlere ve yapışkan neon ışıklara dönüştü.

Etrafı lüksle çevrili olarak büyümüş biri olarak Jordan'ın duvardaki deliklere karşı zaafı vardı. Bekârlığa veda partisindeki herkes için aynı şey söylenemese de Soggy Bottom tam ona göreydi.

"Ne... ilginç bir bar." Kai Young, az giyimli bir esmerin huniden bira içmek için başını arkaya eğmesiyle yüzünü buruşturdu. Yanında bir çift fratty görünümlü adam göğüslerini çarpıştırıyor ve embesil goriller gibi bağırıyorlardı. "Burayı nasıl bulmuştunuz?"

Her şeyden çok şaşkın görünüyordu, ancak tüm katılımcılar arasında aristokrat İngiliz medya patronu bu kuruluşa adım atmaya en az istekli olanıydı.

Omuz silktim, gürültüden, insanlardan ve genel olarak geceden cevap veremeyecek kadar rahatsız olmuştum.

Toplam sekiz kişiydik - ben, Xavier, Jordan, yatılı okuldan arkadaşı Will, kuzeni Topher ve bir avuç iş ortağı/yakın tanıdık. New York sosyetesinde, bekârlığa veda partileri ve düğünler gibi kişisel etkinlikler bile ağ kurmak için bahaneden başka bir şey değildi.

Moda yayınlarında Jacob Ford'un önemli bir reklamveren olarak yer aldığı bir medya imparatorluğunun CEO'su olan Kai, networking kategorisine aitti. Bir lüks mallar holdinginin CEO'su olan Dante Russo da öyle.

Grubumuzun sekizinci ve son üyesi, arkadaş ile tanıdık arasındaki çizgide duran tek kişiydi. Killian Katrakis, Ford'ların yakın bir aile dostuydu ve bu yüzden düğünü İrlanda'daki atalarından kalma ünlü malikânesinde yapmayı kabul etmişti. Ancak Jordan'dan sekiz yaş büyüktü ve ikisi aile toplantıları dışında nadiren bir araya geliyorlardı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kai barda Jordan'a katılmak için ayrılırken, ben de bir bardak sek votka içtim. Ucuz alkol boğazımda ateşli bir yol açtı.

Bundan sonra üç durağımız daha vardı - iki bar ve Valhalla'daki beyefendiler kulübü. Sınıf ve kalite açısından Vermilion Lounge'un fersah fersah üzerindeydi, ancak burayı seyahat programımıza eklememin nedeni bu değildi.

Jordan'ın günaha girdiğinde ne yapacağını, sadık mı kalacağını yoksa yoldan mı çıkacağını görmek istedim. Saygılı mı kalacaktı yoksa gözlerinin ve ellerinin kabul edilebilir olanın ötesinde dolaşmasına izin mi verecekti?

Bu benim çıkarcılığımdı ama hiçbir zaman bir aziz olduğumu iddia etmemiştim. "Kıçına ne girdi ve öldü?"

Yanıma gelen Dante'yi görmezden geldim. Russo Group'u yönetmesinin yanı sıra Valhalla'nın yönetim komitesini devralmak için de sıradaydı. Geçiş sürecine hazırlanmak için aylarca yakın çalışmıştık, bu nedenle onu diğer katılımcıların çoğundan daha iyi tanıyordum.

Bu konuşmak istediğim anlamına gelmiyordu. Partilerden ve havadan sudan konuşmaktan nefret ederdim. Dante bakışlarımı Jordan'ın Xavier ve Topher'la gülüştüğü yere doğru takip etti. "Damat iyi vakit geçiriyor gibi görünüyor. Bunun bir nedeni var mı? Onu öldürmek ister gibi mi bakıyorsun?"

Bakışlarımı İtalyan'a çevirdim ve telefonuma bir yanıt yazdım.

Evde karın ve kızınla olman gerekmiyor mu?

Jordan'ın onu davet etmesini boş ver. Kabul etmek zorunda değildi. Bakışlarıma karşılık verirken Dante'nin sırıtışı düştü. "Kabul etmeliyim," diye homurdandı.

"Ama Josie büyükannesiyle birlikte ve Vivian da kız kıza bir gece geçiriyor." Bu gece ailesinden ayrı kalacağı için makul olmayan bir hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

. Kim çığlık atan bir bebeğe ara vermek istemez ki?

Dikkatimi tekrar bara verdim. İki aydan kısa bir süre içinde Jordan ve Ayana evlenecekti.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Onun evine taşınacaktı. Onun yatağında uyu. *Onun* yanında uyanacaktı. her sabah ve her gece onu tatlı tatlı öperim.

Bir gün onların da çocukları olacaktı ve boşanmış olsalar bile sonsuza dek birbirlerine bağlı olacaklardı.

Votka midemde çalkalandı. Boş bardağımı yakındaki bir masaya öyle sert çarptım ki küçük bir çatırtı duydum.

Dante'nin kaşları kalktı. Akıllıca sessiz kaldı ama Jordan ve partinin geri kalanı bize katılırken spekülatif bakışları üzerimde kaldı.

"Bir içki daha içsen iyi olacak gibi görünüyorsun." Jordan bana bir votka daha uzattı. Yüzü kıpkırmızı olmuştu, bu sarhoş olduğunun kesin bir işaretiydi. "Hadi, biraz gevşe! Bu harika bir gece."

İçkiyi aldım ve bir dikişte mideye indirdim.

Ayana'nın bekarlığa veda partisi de bu geceydi. Ne yapıyorlardı? Onlar da mı bardaydı, yoksa striptiz kulübünde miydiler?

Zihnimde yağlanmış bir erkek dansçının ona sürtündüğü bir görüntü canlandı. Elim kıvrıldı, zihnime ulaşmak ve hayali pisliği onun üzerinden çekmek için kaşınıyordu.

Will yüzünü buruşturdu. "Sek votka içtiğine inanamıyorum. Bu..." Ona baktığımda sözünü kesti. "Harika," dedi aceleyle. "Süper havalı."

"Düğün hakkında ne hissediyorsun?" Kai Jordan'a sordu. "Büyük gün yaklaşıyor."

Jordan'ın yüzüne bir gölge düştü. "Heyecanlıyım ama keşke koşullar farklı olsaydı," dedi. "En azından büyükannem bizimle birlikte kutlama ."

Herkes Ford'un hasta annesine sempati duyduğunu belirten zorunlu bir ses çıkardı.

Killian, "Töreni aradan çıkarmak iyi olacak, böylece resepsiyonun tadını çıkarabilirsiniz," dedi. Elektronik ve telekomünikasyon devi yakındaki bir korkuluğuna yaslandı, birkaç dikkatini çekti.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bekârlığa veda partileri yakınlarda. "Çalışanlarım, benden umutlarını kestiklerini düşündüklerinde, nihayet Westford'da bir düğün planlayabilecekleri için çok heyecanlılar."

Westford, ailesinin County Mayo'daki şatosuydu ve Killian asla evlenmemeye yemin etmiş kötü şöhretli bir bekârdı. Bu, Manhattan'daki diğer tüm kadınların onu elde etmeye çalışmasına engel olmamıştı - yıllar boyunca işe yaramadığı kanıtlanmış bir başarı.

"Gruptaki evli erkeklerden bir tavsiye var mı?" Topher bir eliyle Jordan'ın omzuna vurdu. "Daha önce hiç uzun süreli bir ilişkisi olmadı Ayana. Ölümcül bir evlilik hatası yapmadan önce onu hazırlamalıyız. Bir ay sonra boşanabilsin diye resepsiyon için İrlanda'ya kadar uçmayacağım."

Her yerde kahkahalar ve kıkırdamalar.

Hızlı bir boşanma. *İşte bu* bir düşünceydi. Ne kadar uzak görünse de bu ihtimalle teselli buldum.

"Hey, bana biraz daha güvenin," diye itiraz etti Jordan. "Ayana ve ben çok iyi anlaşıyoruz. Hiç kavga bile etmedik."

"Çünkü henüz hiç evlenmedin," diye karşı çıktı Topher. "Benim tavsiyem, seninle iyi geçinmek zorunda olduğunu söyleyen hiç kimseyi dinleme."

"dedi Dante. "Onları ne kadar az görürsen o kadar iyi. Kayınvalideler pisliktir."

"Hayır," diye düzeltti Kai. "*Senin* kayınpederlerin pislik. Benimkiler sevimli." Dante arkadaşına kaşlarını çatarken daha fazla kahkaha yükseldi.

Karısı Vivian'ın babasıyla arası pek iyi değildi. Dante'yle evliliğini ayarlayan oydu. Dante ve Vivian'ın ilişkisi yoluna olsa da, Francis Lau'nun düğünden önce kendisini hem kızının hem de damadının ebedi bok listesine sokan bazı el altından manevralar yaptığına dair fısıltılar vardı.

Jordan, "Ayana'nın ailesini seviyorum, o yüzden bunun bir sorun olacağını sanmıyorum," dedi. "Çok iyiler ve en iyi yemekleri yapıyorlar."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Dante ağzını açtı ama Kai onun kesti. "Russo'yu dinleme. O kinini nasıl bırakacağını bilmez," dedi. "Benim tavsiyem dinlemen, sabırlı olman ve asla ama asla karının kitaplarının yerini izinsiz değiştirmemen." Kai kaşlarını çattı. "Başlığa göre alfabetik sıralamanın mantıklı olduğunu düşünürsünüz ama görünüşe göre bu 'estetik açıdan hoş' değil."

"Neden kitaplarını yeniden düzenledin?" Xavier dehşete düşmüş görünüyordu. "Evli ya da değil, bir ilişki içinde olmanın bir numaralı kuralı budur. Onların eşyalarına dokunma. Sloane'un eşyalarını yeniden düzenlemeye çalışsaydım, şu anda burada olmazdım. Ölmüş olurdum."

Kai savunmacı bir tavırla, "İşi bitmek üzereydi ve ben de yardımcı olmaya çalışıyordum," dedi.

"Aptalca bir hareketti." Xavier Jordan'a döndü. "Ben evli değilim ama şahsen mutlu bir evliliğin anahtarının her gün seks yapmak olduğunu düşünüyorum. Bazen günde iki kez."

Dişlerim birbirine vurdu. *Lanet olası Xavier.* Onu öldüremezdim ama bunu düşünebileceğimden emindim.

"Tanrım." Topher inledi. "Kimsenin *gerçek* bir pratik tavsiyesi yok mu? J, çok pişmişsin."

"İyi tarafından bak." Killian giderek daha gergin görünen Jordan'a sırıttı. "Eğer boşanırsan, Davenport'tan onu nasıl geri kazanacağına dair ipuçları alabilirsin. Onda işe yaramıştı."

"O nerede bu ?" Xavier sordu. "Şehirde."

"Bu onun eski evlilik yıldönümü." Dante sırıttı. "*Bu* kutlamayı yine kaçırmayacağına emin olabilirsin."

Dominic Davenport güçlü bir Wall Street finansçısıydı ve karısı onu iki yıl önce boşamıştı. Bir yıldan kısa bir süre sonra yeniden evlenmişlerdi. Boşanmalarının ve barışmalarının detaylarını bilmiyordum ama Dante'nin kazmasına dayanarak bunun yıldönümleriyle ilgili olduğunu varsaydım.

Gerçekten umurumda değildi. Başkalarınınkini üstlenmeden de kendi sorunlarım vardı zaten.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Grubun geri kalanı Jordan'a evlilik hayatı hakkında takılmaya devam ederken, ben gözlerimi barda gezdirdim.

Ekibim gizemli Kardeş'i arama çalışmalarından hâlâ bir sonuç alamamıştı. Kardeşlik'in bu gece güvenliği iki katına çıkarmasından endişe etmiyordum - şehrin en güçlü adamlarından bazılarıyla birlikteydim ve örgüt ortalığın karışmasını istemezdi- ama tetikte olmalıydım.

Saat işliyordu. Er ya da geç Kardeşlik tekrar harekete geçecekti. Benim işim onları bulmak, etkisiz hale getirmek ve o gün gelmeden önce ne istediklerini öğrenmekti.

Topher tuvaleti kullanmak için çıktı - en azından denedi. Yolda diğer müşterilerden birine çarptı ve adam dönüp ona ters ters bakınca hava sessizleşti.

"Bir sorunun mu var?" diye hırladı. Neredeyse benim boyumdaydı ve iki kat daha genişti, kolları ağaç gövdesi gibi iki kat uzundu ve yüzünün yarısını kaplayan boz bir sakalı vardı.

"Sorun değil." Topher ellerini havaya kaldırdı. "Sadece idare etmeye çalışıyordum." "Öyle mi? İçkimi dökmeme neden oldun." Adam bardağını çarptı

en yakın masanın üzerinde. Büyümüş gözbebekleri ve nefesindeki alkol kokusu bana sarhoş olduğunu söylüyordu. "Etrafta öylece dolaşıp 'geçinmek' için insanlara çarpabileceğini mi sanıyorsun?"

Jordan'ın kuzeni farlara yakalanmış bir geyik gibiydi. O, Grizzly'nin yarısı kadar olan bir vakıf fonu bebeğiydi; aralarındaki bir kavga sadece bir yöne gidebilirdi.

"Bu bir kazaydı, ama neden üzgün olduğunuzu anlayabiliyorum." Kai devreye girdi, her zamanki gibi mantığın sesi. "Sana yeni bir içki ısmarlayıp ödeşmeye ne dersin?"

Grizzly alay etti. "Hayır'a ne

dersin?" Kai'yi itti. Sertçe.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kai ıslak el izlerinin daha önce tertemiz olan gömleğini kirlettiği yere baktı. Başını kaldırıp tekrar baktığında yüzü taş gibi sertleşmişti. "Bu," dedi, "bir hataydı."

Sonrasında yaşananlar o kadar hızlı gelişti ki, kimse denese bile doğru bir açıklama yapamazdı.

Grizzly Kai'ye doğru hamle yaptı ama Kai onun sarhoş hamlesini savuşturdu ve diğer adama iki büklüm olmasına neden olacak bir darbe indirdi. Grizzly'nin arkadaşlarından biri kavgaya atladı ama Dante onu ikiye bir dövüşe dönüşmeden geri çekti. Gerisi bulanıktı.

Büyüyen kavgaya daha fazla insan katıldı. Bir kalabalık oluştu, alaylar patlak verdi ve barın fedaisinin suçlulara ulaşmak için kalabalığın arasından ite kaka ilerlediğini gördüm.

Başka gece olsaydı, birkaç çürük çene ve ego ile kurtarabilirdik.

Ne yazık ki zaten gergindim ve Grizzly'nin diğer arkadaşlarından biri beni yemlemeye çalışınca içimde bir şeyler koptu.

"Neden orada öylece duruyorsun? Dövüşemeyecek kadar korkuyor musun?" diye alay etti. Bakışları yara izlerimin üzerine düştü. "Senin gibi çirkin bir orospu çocuğunun-"

Onu gömleğinin boynundan yakaladım ve parmaklıklara doğru fırlattım. Ucuz tahta çarpmanın etkisiyle parçalandı ve acı dolu feryadı o kadar yüksekti ki diğer kavgacılar bile durup baktılar.

Görüşümü kırmızıya boyadı. Pisliğe doğru ilerlerken tanıdık bir vızıltı kulaklarımı doldurdu.

Biri beni arkamdan yakalamadan önce yolu yarılamıştım. Ön kolunu boğazıma geçirerek beni zapt etmeye çalıştı ama ben onu kolayca savurdum. Adam yarısı boş bardaklarla dolu bir masaya doğru uçtu. Masa yere çarptı ve küçük parçalar etrafa saçıldı.

Çığlıklar barı doldururken müzik durdu. Fedai sonunda arbedenin ortasına ulaşmayı başardı, ancak kavgayı ayırmaya çalıştığında

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Grizzly'nin arkadaşlarıyla bekarlığa veda partisinde biri gözüne yumruk atmış.

İşte o zaman her şey cehenneme döndü.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BÖLÜM 16

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ayana

"W Sence çocuklar şu anda ne yapıyordur?" Indira sordu. "Kucak dansı mı yapıyorlar? barda mı içiyorsun? Biz de onlara katıl."

"Bekârlığa veda partileri böyle olmaz." Ablam Liya ona sert bir bakış attı. Aynı yüksek elmacık kemiklerini ve zengin kahverengi teni paylaşıyorduk ama o daha kısaydı ve daha yumuşak yüz hatlarına sahipti. "Bu gece Ayana'nın gecesi. Erkekleri düşünmeyi *bırak* ve *onu* kutla."

Indira omuz silkti, mahcup görünüyordu. Bir meslektaştan ziyade arkadaş olarak gördüğüm birkaç modelden biriydi. Her hafta birlikte takılmıyorduk ama sık sık aynı işler için randevulaşıyorduk ve zamanımızın çoğunu sektör hakkında yakınarak ve dertleşerek geçiriyorduk.

"Üzgünüm ama elimde değil. Bekârlığa veda partisinin davetli listesini gördün mü? New York'taki en seksi erkeklerin listesi gibi." Bana doğru hızlı bir bakış attı. "Sizinle eğlenmediğimden değil. Bu, gelmiş geçmiş en soğuk bekârlığa veda partisi gibi bir şey." Ses tonundan bunun pek de iyi bir şey olmadığı anlaşılıyordu.

Kuzenlerimin hepsi şehir dışında yaşıyordu ve yeni bekarlığa veda randevusuna gelemediler, bu yüzden grupta sadece beş kişiydik: ben, Indira, Sloane, Liya ve benim ölüm kalım kuaförüm Kim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kitschy dekoru, geniş kokteyl menüsü ve harika görünümlü sunucularıyla ünlü bir restoranda akşam yemeği yiyorduk. Burası bekârlığa veda partileri için popüler bir yerdi, canlı mekânın dört bir yanına dağılmış çok sayıda sash-and-tiara giyen kadından da anlaşılacağı üzere.

Hem kuşak hem de taçtan kaçınmıştım ama muhteşem yeni bir Stella Alonso elbisesi ve en sevdiğim topuklu ayakkabılarımı giymiştim. Aşk evliliği yapmıyor olabilirdim ama bu kendi bekarlığa vedamda en iyi şekilde görünmemem için bir neden değildi.

"Tamam, bu gecelik bu kadar *rahatlık* yeter," dedi Kim. Kırklı yaşlarının sonlarındaydı ama tanıdığım yirmili yaşlardaki gençlerin yarısından daha canlı bir sosyal hayatı vardı. "Lanet olası bir kitap kulübündeymişiz gibi kokteyllerimizi yudumluyoruz. İşleri biraz canlandırmanın zamanı geldi."

Liya kollarını kavuşturdu. "Nasıl? Dans pisti yok ki."

Baş nedimem olarak gecemizi planlayan oydu: akşam yemeğinin ardından özelleştirilmiş bir kaçış odası ve gece geç saatlerde bir jazz speakeasy'de kokteyller. Ben pek kulüplere giden biri değildim ve Liya'ya beni çıplak karın kaslarına ya da penis şeklindeki tatlılara yaklaştırmayacağına dair yemin ettirdim. Indira için fazla "soğuk" olsa da mevcut seyahat programımız mükemmeldi.

"Sanki dans etmek için dans pistine ihtiyacın var da." Kim alay etti. "Ama benim aklımdaki bu değildi. Eğer geceyi birlikte geçireceksek, birbirimizi daha iyi tanımalıyız. Basit, eğlenceli, müstehcen düşün..."

"İçki içme oyunu gibi!" Indira'nın yüzü aydınlandı. "Never Have I Ever'a ne dersin? Bu bir klasiktir."

"Bilmiyorum." Sloane burnunu kırıştırdı. "Üniversiteden beri bu oyunu oynamadım."

"Bu her şeyi açıklıyor," dedi Kim. "Alınma tatlım ama üç içki daha içip biraz gevşemeye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun. Kıçını aç. Daha iyi hissedeceksin."

Sesi sıcak ve alaycıydı. Yine de, kimseden bir bok almayan ve almayacak olan Sloane'a gergin bir bakış attım. Diğer arkadaşlarıma göre biraz daha tutucuydu ama onu uzun zamandır tanıyordum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Özellikle Xavier'le çıkmaya başladıktan sonra, isterse saçlarını açıp parti yapabileceğini doğrulayacak kadar.

Beni şaşırtan bir şekilde Sloane, Kim'in yorumunu görmezden geldi. "Bir içki daha içebilirim," diye kabul etti. "İşte berbat bir hafta geçirdim."

"Yani anlaştık." Indira ellerini çırptı. "Never Have I Ever o ."

Yeni bir tur margarita sipariş ettik ve Indira, ben ilk gitmeyi reddettikten sonra işleri başlattı.

"Daha önce hiç dörtlü yapmadım." demeden önce bir saniye düşündü. Henüz."

Kim ağırbaşlı bir yudum aldı ve masadakilerin soluk soluğa kalmasına neden oldu. "Ne?" Omuz silkti. "2000'lerin başı çılgın zamanlardı."

Bu sürprizden sonra oyun tüm hızıyla devam etti. Her itiraf bir öncekinden daha müstehcen oldu ve nihayet sıra bana geldiğinde, daha önce söylenmemiş iyi bir şey düşünemedim.

"Daha önce hiç... bir gecede bir partnerden birden fazla orgazm olmamıştım." Bulabildiğimin en iyisi buydu ama beklediğim son şey herkesin içmesiydi. Onlara bakakaldım. "Ciddi misiniz? Bana *hepinizin* birden fazla orgazm yaşadığını mı söylüyorsunuz? Bu istatistiksel olarak imkânsız!"

Çoğu kadın, iki ya da daha fazla orgazm olmak şöyle dursun, partnerinden bir kez orgazm olduğu bile şanslıdır.

"Yeterince deney yaparsanız her şey mümkün," dedi Indira. "Bu konuda kadınlarla erkeklerden daha şanslı olduğumu söyleyebilirim. İşe koyulma konusunda daha iyiler, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

"Şansım yaver gitti ve yurtdışında okurken *çok* yetenekli bir Fransızla tanıştım." Kim kendini yelpazeledi. "Gerard. Vay be! Hala zaman zaman o adamı düşünüyorum."

Dikkatimizi başını sallayan Sloane'a çevirdik. "Muz şeklinde lambaları olan bir restoranda seks hayatımı tartışmayacağım. Ama..." Bir omzunu kaldırdı, soğuk mavi gözlerini aydınlatan bir muziplik parıltısı vardı. "Bu konuda hiçbir şikâyetim olmadığını söyleyebilirim."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Sen, sakın bir şey söyleme," diye uyardım kız kardeşimi. "Yoksa Nathan'a bir daha asla eskisi gibi bakamam."

Sakin, sessiz kayınbiraderimi hayal edemiyordum...*hayır*. Ürperdim. *Sakın oraya gitme*.

Liya güldü. "Ayrıntı yok, ama tek söyleyeceğim, bazen biraz rehberlik gerekir. Biriyle rahat olduğunuzda, ona neyin işe yarayıp neyin yaramadığını söylemekten korkmazsınız. Bu da her şeyi daha keyifli hale getirir."

"Jordan'a oyununu hızlandırmasını söylemelisin." Kim dilini şaklattı. "Aşık olduğunu biliyorum ama o adamı dans ederken gördüm. Zavallı şey, bilinçli bir çamaşır tahtasının ritmine sahip."

Gülmemeliydim ama kendimi yakalamadan önce ağzımdan bir kıkırdama kaçtı.

Keşke bu konuşmanın şu anki seks hayatımla ne kadar alakasız olduğunu bilselerdi. Jordan dünyanın en iyi ya da en kötü aşığı olabilirdi ve benim bundan hiç haberim olmazdı. Görünüşün hatırı için öpüşmekten fazlasını yapmamıştık... ve bir ay içinde evleniyorduk.

Beş yıllık bekârlık düşüncesiyle keyfim kaçtı. Evlilik dışı bir ilişki fikrini aklıma bile getiremiyordum, kocamın onayladığı bir ilişki bile olsa, ama...

Aması yok. Bunun için imza attın. Kendinizi sorgulamanız için artık çok geç.

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyor musun?" Indira öne doğru eğildi. "Seks hayatını renklendirmeye ihtiyacın var. *Çok* rahat olduğunda, bu da bir sorun. Üçlü yapmayı dene."

Sloane, "Bekârlığa veda partisi sırasında yatak odasına üçüncü bir kişiyi getirmesi için onu teşvik etmemelisiniz," dedi. "Ama işleri renklendirmeye katılıyorum. Onun ofisi gibi yasak bir yerde seks yapmayı deneyin."

"*Ya da* sahne malzemelerini getirin," dedi Liya. "Kelepçe ya da göğüs ucu gibi." Neredeyse içkimi yudumlarken boğuluyordum. "*Liya.*"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bana 'Liya' deme. Ben on yıldır evliyim. İşleri ilginç kılacak yollar bulmasaydık, sıkıntıdan ölürdük."

"Gerçek bu değil mi?" Kim kıkırdadı. "Bir içki oyununun iyi bir fikir olacağını biliyordum. Bununla birlikte, sextoys.com'da çıldırmadan önce Jordan'a danışın. Kelepçe *ya da* meme ucu kelepçesi takacak bir adama benzemiyor."

"Yumuşak ve nazik' diye bağırıyor," diye düşündü Liya. "Bunda yanlış bir şey yok, ama yatakta genellikle süper maceracı bir tip değil."

"Görünüş aldatıcı olabilir." Sloane'un yanakları koyu pembe bir renk almıştı. Margaritalar onu etkilemişti. "Arkadaşlarımdan birine göre, dikkat etmeniz gerekenler sessiz olanlarmış."

"Oh, inanıyorum. Bu tanıma kim uyuyor biliyor musun?" Indira'nın yüzüne sinsi bir gülümseme yayıldı. "Vuk Markovic."

Bu sefer gerçekten boğuldum. Tekila ve limon suyu burnuma fışkırırken öksürmeye başladım.

Kendimi olabildiğince çabuk toparladım ama partinin geri kalanı Vuk'un ismine odaklandığında gözlerim hâlâ sulanıyordu.

"o?" Kim sordu. "İsim tanıdık geliyor."

"Jordan'ın sağdıcı." Indira telefonundan bir şey çıkardı ve stiliste uzattı.

"Ohhh. *İşte bu her* şeyi mahvedebilecek bir adama benziyor." Kim'in gözleri parladı. "Tam benim tipim."

"Bir muhasebeciyle evlisin," dedim.

"Vergi sezonunda hiç muhasebeci gördün mü?" diye karşı çıktı. "Korkutucu olabiliyorlar."

"Oh, hadi ama, Ayana." Indira ayağıyla bacağımı dürttü. "Bana Vuk'u merak etmediğini söyleyemezsin. O iğrenç yara izi var ama bu onun çekiciliğini artırıyor. Tehlike seksidir."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İğrenç kelimesiyle irkildim ve şehirdeki birkaç arkadaşımdan birini boğazlamak için ani bir dürtüye direndim. "Onun hakkında hiç o şekilde düşünmedim," dedim sertçe. "Ben nişanlıyım. Hatırladın mı?"

Buraya nasıl geldik? Bu akşam Vuk'un seks hayatını tartışmak için kaydolmamıştım - ya da hiçbir zaman. Aslında, onun hakkında ne kadar az düşünürsem o kadar iyiydi.

"Yani? Bu seni rahibe yapmaz. Ayrıca, bir rahibenin bile o adam hakkında kötü şeyler düşüneceğine eminim." Indira içini çekti. "Yüzü hakkında ne derseniz deyin, ama o vücut? Vay be. Her neyse, köpek stili bunun içindir ya da seks yaparken ışıkları kapatabilirim. Eğer o yaraları olmasaydı, gerçekten seksi olurdu, ama boşalmak üzereyken yüzüne bakmak istemezdim, anlıyor musun?"

Yüzüme ve boynuma kan hücum etti. Ellerim koltuğumun kenarına kıvrılırken kulaklarımda garip bir çınlama duydum. İçgüdülerim geceyi cinayetten hapiste geçirmemek için çatalıma ya da bıçağıma dokunmamamı söylüyordu.

"Yara izlerinde yanlış bir şey yok." Sesimdeki sertlik beni bile şaşırtacak kadar sertti. "Karakter katıyorlar."

"Evet." Indira bana tuhaf bir bakış attı. "Ben de öyle dedim."

"Sen-"

" edelim." Sloane hemen araya girdi. "Kaçış odamız yarım saat sonra, o yüzden hemen yola çıkmalıyız. Ben sunucuyu getireyim."

Ödemeyi yaptık ve restorandan ayrıldık. Son sohbet konumuzdan dolayı kızarmış ve sinirli bir şekilde gruptan uzaklaştım. Çınlama azalmıştı ama kalbim çarpmaya devam ediyordu.

Indira kim oluyordu da Vuk hakkında bir hayvanat bahçesi hayvanıymış gibi konuşuyordu? Birisi onun yüzüne bakmak zorunda kalmamak için seksten önce ışıkları kapatacağını söylese hoşuna gider miydi? Hayır. Bu... insanlar hakkında böyle konuşmak kaba, aşağılık ve düpedüz *yanlıştı*.

Vuk'un parası ve gücü olması onun taştan yapılmış olduğu anlamına gelmiyordu. Onun da duyguları vardı. Ve eminim, muhtemelen yokluğunda onu savunacak birine ihtiyaç duyan dünyadaki son kişiydi, ama-

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Vuk'un yara izleri kimi *rahatsız etmiyor* biliyor musun? Polina. Uzun zamandır pençelerini ona geçirmeye çalışıyor." Indira yanıma geldi, öfkeme ya kayıtsız ya da ilgisizdi. "Onun da orada olması umuduyla her etkinliğe katılıyor. Bu kız kararlı."

Polina, birkaç yıl önce İngiliz futbol yıldızı Asher Donovan'la yaşadığı kısa süreli ilişki de dahil olmak üzere bir dizi yüksek profilli ilişkisiyle tanınan bir modeldi.

Adımlarım duraksadı. Vuk'un Polina'yla çıkma ihtimali Indira'ya olan kızgınlığımın önüne geçmişti. "Bu berbat bir strateji. Halka açık etkinliklerden nefret eder."

Ayrıca, o ve Polina hiç uyuşamazlardı. Polina'nın "gör ve görül" zihniyeti onu çileden çıkarırdı.

Bununla birlikte, göz *kamaştırıcıydı*. Vuk bana sığ bir tip gibi gelmemişti ama çoğu erkek sarışın bir süpermodel kendisine doğru atıldığında onu geri çevirmezdi.

Akşam yemeğim boğazımdan geri çıkmakla tehdit ediyordu. O kadar çok margarita içmemeliydim.

"Etkinliklerden eskisi kadar nefret etmiyor." Indira yanımızdan geçen ve bizi arsız bir arzuyla süzen bir grup finansçıya göz kırptı. "Onu eskisinden çok daha fazla dışarıda görüyorum. Geçen yıl Londra'daki moda partisine bile katılmıştı."

O partiyi hatırladım. Katılmam gerekiyordu ama Versace ile son dakikada bir marka yemeği için kaçtım.

"Her neyse," dedim. "Gerçekten umurumda değil." Indira'yla daha fazla konuşmak zorunda kalmamak için hızlandım.

Kaçış odası restorandan sadece birkaç blok ötedeydi, bu yüzden taksiye binmek yerine yürümeyi tercih ettik. Manhattan şehir merkezinin tamamı bu gece dışarıdaymış gibi görünüyordu; kaldırımları dolduran insan kalabalığını zar zor geçebildik.

Kim gözlerini kısarak yakındaki barlardan birinin dışında duran bir grup erkeğe baktı. "Gözlüklerimi takmadığım için yanılıyor olabilirim ama... bu senin

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Nişanlın mı?"

Durakladım ve söz konusu gruba odaklandım. Adamların birçoğunda kesikler ve çürükler vardı. Biri yanağına buz torbası tutarken, bir diğeri öfkeli görünen bir polisle tartışıyordu. Sessiz polis ışıkları grubu kırmızı ve mavi parıltılarla aydınlatıyordu.

Gözlerimi kırptım, beynim özellikle herhangi bir kişiye odaklanamayacak kadar aşırı uyarılmıştı.

Sloane benden yarım saniye önce tepki verdi. Grubun yanında durdu ve nefesi kesildi. "*Xavier*?"

Erkek arkadaşı döndü. Yüzünde mahcup bir ifade belirirken gamzeleri göz kırptı. "Hey, Luna. Bu göründüğü gibi değil."

Kollarını kavuşturdu. "Görünüşe göre sen ve bekarlığa veda partisinin geri kalanı bir kavgaya karışmışsınız ve bardan atılmışsınız."

Xavier durakladı. "Tamam, o zaman tam olarak göründüğü gibi."

"Yemin ederim, ben-" Sloane onun çenesindeki çürüğe odaklandı. "Yaralanmışsın. Buz torbası nerede? Sen!" Yakınlarda dolaşan rastgele bir adamı işaret etti. "Bana bir buz torbası getir."

"Hanımefendi, kim olduğunuzu bilmiyorum-" "Buz torbası. Hemen."

Adam onun bakışları altında soldu. Yutkundu ve cehennem köpekleri peşindeymiş gibi bara koştu.

Sloane'un telaşlı bir tip olduğunu hiç düşünmezdim ama erkek arkadaşının yarasını görmek gizli bir koruma içgüdüsünü tetiklemiş olmalı.

Parmaklarını çenesinin üzerinde gezdirirken Xavier ciddiyetle, "Acıyor," dedi. "Şurayı öpebilir misin?" Kız çürüğe yumuşak bir öpücük kondurduğunda içini çekti. "Çok daha iyi."

Sloane'dan bir ipucu alıp doğrudan Jordan'a gitmeliydim, ama bunun yerine kendimi koyu renk bir saç kesimi ve soluk mavi gözler ararken buldum.

Hiçbir şey.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Midem bulandı, ama bunu üzerimden attım ve hemen Jordan'ı buldum. Nişan partimizde tanıştığım kuzeni Topher'la birlikte grubun kenarına yakın bir yerde duruyordu.

Topher'ın alnında bir yara vardı ve Jordan da morarmış gözüyle pek iyi görünmüyordu. Beni gördüğünde şaşkınlığı zayıf bir gülümsemeyle dağıldı. "Seni burada görmek ne güzel."

"Aman Tanrım. Ne oldu? İyi misin?" Hemen yanına koştum ve nazikçe yüzüne dokundum. Siyah ve mavi ten rengini görünce irkildim; gözündeki morluk çok acımasızdı.

"Evet. Topher, kendisiyle *ve* Kai'yle kavga etmeye çalışan sarhoş bir salağa çarptı," dedi Jordan. "Sonra Dante olaya karıştı, diğer adamın arkadaşları da olaya dahil oldu ve işler kızıştı."

Jordan'ın açıklamasını duyabilecek kadar yakınımda olan İtalyan'a bir bakış attım.

Dante en ufak bir pişmanlık belirtisi göstermeden, "O pislik bunu hak etmişti," dedi. "Vivian mutlu olmayacak," diye uyardı Sloane. Xavier'e ters ters baktı,

Yüz ifadesi endişeden uyarıya dönüşüyordu. Daha önce işe aldığı adam, Xavier'in çenesine tuttuğu bir buz torbasıyla geri dönmüştü. "Ve sen. Bu işe karışmaman gerektiğini bilmeliydin."

"Hepimiz birimiz, birimiz hepimiz için." Erkek arkadaşı da aynı derecede pişman görünmüyordu. "Arkadaşlarımı kendi başlarının çaresine bakmaları için bırakamazdım."

"Testosteron ve alkol karıştığında böyle olur." Liya başını salladı. Indira Killian Katrakis'le flört etmekle meşgulken o ve Kim sahneyi şaşkınlıkla izliyordu. "Striptizcilerin olduğu eski moda özel partilere ne oldu?"

"Uh, bir sonraki durağımız orasıydı." Jordan'ın yatılı okul arkadaşlarından biri sırıttı. Adı neydi onun? Wyatt mı? Walker mı? *Will*. İşte buydu. "Sizin gibi güzel hanımlarla sohbet etmekten rahatsız olduğumdan değil." Gözlerini grubumuzun üzerinde gezdirdi.

Liya ona, "Ben evliyim," diye bilgi verdi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kim, "Ben de evliyim ama iltifatınız için teşekkür ederim," dedi. "Gelmeye devam edin."

Will tam bunu yapacakmış gibi görünüyordu ki bakışları arkamdaki birine kaydı. "Hey, Markovic, hâlâ Valhalla'ya gidiyoruz, değil mi? İçerisinin nasıl bir yer olduğunu hep görmek istemişimdir."

Kendimi tutmadan önce neredeyse dönüyordum.

Jordan'a yeniden odaklandım, dalgın bir şekilde yüzünü okşarken tüm vücudum Vuk'un yaklaşmasını bekleyerek gerildi.

Bir tutam serin hava sırtımı okşadı. Kollarımın her yerinde tüylerim diken diken oldu ama elimi bırakıp dönmeden önce tam üç saniye bekledim.

Onu görmeden önce orada olduğunu biliyordum; varlığını fark etmemek imkânsızdı. Bu, ona baktığımda nabzımın atmasını engellemedi.

Partinin geri kalanının aksine, Vuk dövüşten yara almamıştı. Görünürde ne bir çürük ne de bir kesik vardı.

Will'in sorusunu duymazdan geldi ve gözlerini bana dikti. Çenesinde bir kas sıçradı.

Kızgın görünüyordu ama henüz bir şey söylememiş ya da yapmamıştım.

"Geçerken gördük," dedim, sessizliği kalbimin çarpıntısından başka bir şeyle doldurma ihtiyacıyla. "Başınız ne kadar belada?"

Polisler gitmişti ama fedai herkesi bir arka sokağa götürüp dövecekmiş gibi görünüyordu.

Yok. Ke polisle halletmiş. Vuk kesinlikle kızgındı. Bunu hareketlerinden anlayabiliyordum.

Bakışları düştü. Tekrar yüzüme odaklanmadan önce gözlerini bacaklarımın ve çıplak omuzlarımın üzerinde gezdirdi.

İncelemesinin ardından içimi bir sıcaklık kapladı. Kar fırtınasından sonra sıcak bir duşa girmek gibiydi - istesem de istemesem de tüm vücudum tepki verdi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Dur tahmin edeyim." Ürperdiğimi küstah bir gülümsemeyle gizledim. "Konuyu kapatmayı kabul edene kadar onları korkuttun mu?"

"Korkutmak" güçlü bir kelime. Onu ikna ettim.

"Mm-hmm. Bekârlığa veda partisi için planlarını bana söylemeyi reddettiğine şaşmamalı. Bingo kartımda bir bar kavgası yoktu, özellikle de şu adda bir yerde..." Gözlerimi kısarak girişin üzerinde vızıldayan neon yeşili harflere baktım. "Soggy Bottom."

Fi4htin4 Pit çoktan dolmuştu. Vuk cevabını öylesine soğukkanlı bir ifadeyle verdi ki, ağzının kenarındaki küçük sırıtışı fark edene kadar neredeyse ciddi olduğuna inanacaktım.

Kendi dudaklarımın kıvrımını düz bir çizgi haline getirmeye zorladım. "Bu bir şaka mıydı?"

Bana baktı, gözleri hiçbir şey ele vermiyordu ama yüzü nihayet yumuşamıştı. Daha önce onu kızdıran her neyse artık bir sorun değildi.

"Ayana." Indira bana doğru yaklaştı. Killian gitmişti ve hedefine yönelen bir füze gibi dikkatini Vuk'a çevirmişti. "Neden beni arkadaşınla tanıştırmıyorsun?"

Yanıtımı beklemeden Vuk'a yaklaştı ve elini uzattı. "Ben Indira, Ayana'nın modellik yapan arkadaşlarından biriyim." Sanki onun bir model olduğu gerçeğini anlaması için zaman tanımak istercesine durakladı. "Beni *Mode de Vie*'nin son kapağında görmüş olabilirsiniz."

Vuk onun uzattığı ele baktı. Eli tutmadı ve ben de onun bu ilgisizliği karşısında bir tutam memnuniyet hissettim.

Indira onun tepkisizliğinden etkilenmedi. "Görünüşe göre gruptaki tek bekâr ikimiziz." Vuk'la flört etmeye o kadar odaklanmıştı ki, kendisi gibi bekâr olan Killian'ı unutmuş görünüyordu. *Sanki daha önce onun yara izleriyle alay eden sen değildin*, diye hayıflandım. "Bir ara yemeğe çıkmalıyız. SoHo'da harika bir yer var..."

Mide bulantım on katına çıkınca onu duymazdan geldim. Jordan Topher ile konuşmasına geri dönmüştü, ben ise Vuk ile konuşuyordum, ama benim a ihtiyacım vardı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Dikkat dağıtıcı. Eğer bir an önce ondan ve Indira'dan uzaklaşmazsam, kızın iki santimlik Louboutin'lerinin üzerine kusacaktım.

"Partiyi bölmekten nefret ediyorum ama *gerçek* partilere geri dönebilir miyiz?" Liya dikkatle sordu. "Kaçış odası için çok geç kaldık."

"Bekârlığa veda partisi için kaçış odasına mı gidiyorsun?" Will alay etti. "Bu çok sıkıcı."

"Heyecan istiyorsan, her zaman taşaklarından birini kesebilirim," dedi, sesi şeker gibi tatlıydı. "Ben bir hemşireyim. Çeşitli tıbbi aletlerle aram iyidir."

Yüzü soldu ve hemen elleriyle kasıklarını kapattı. "İmkânı yok.
İkiyüzlü bir yemin falan imzalamanız gerekmiyor muydu?"

"Bu Hipokrat Yemini ve bu sadece doktorlar için." Liya, hemşirelerin Nightingale Yemini adı verilen değiştirilmiş bir versiyonunu okudukları kısmı atladı. "Şanslısın ki bu gece cinsel organlarınla uğraşacak vaktim yok. Ayana, hadi. Gerçekten gitmemiz gerek."

Tereddüt ettim. Etrafta dolanıp konuşmaktan başka bir şey yapmıyorduk ama garip bir şekilde ayrılmaya isteksizdim.

"Benim daha iyi bir fikrim var. Neden gruplarımızı birleştirmiyoruz?" Indira söyledi. "Zaten . Bunu büyük bir parti haline de getirebiliriz. Ne kadar çok o kadar iyi."

"Katılıyorum," dedi Topher çabucak. Süper modele sanki rüyalarından fırlamış gibi baktı. "Kesinlikle birlikte kalmalıyız."

"Benden şikayet yok." Kim omuz silkti.

Grup içinde bir anlaşma korosu dalgalandı.

"Durun. Bunun bize bağlı olmadığını unutuyorsunuz." Sloane buz gibi bir bakışla herkesi susturdu. "Bu gece Jordan ve Ayana'nın gecesi. Bırakın onlar karar versin." Bize döndü. "Siz ne düşünüyorsunuz?"

Jordan ve ben bakıştık.

Bekârlığa veda partim sırasında sevgi dolu nişanlıyı oynamak istemedim ama arkadaşlarımızla birlikteydik. Elbette bu bize kendi yapmamız için bir alan sağladı. Her

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Çift her zaman birbirlerine yapışıktı.

"Birleşme konusunda iyiyim," dedim. "Indira'nın dediği gibi, ne kadar çok o kadar iyi."

"Aynı, ama başka bar yok, tamam mı? Bu gece için yasaklıyım." Jordan kanıt olarak morarmış gözünü gösterdi.

Onayımızı verdikten sonra çözmemiz gereken bir sorun daha vardı. Tam olarak nereye gidecektik? Barlar ve kulüpler dışarıdaydı ve grubumuz kaçış odası için çok büyüktü.

Xavier devreye girene kadar mini golf, karaoke ve kumarhane gecesi önerileri havada uçuştu.

"Bekle. Mükemmel bir fikrim var." Sırıttı, gözleri muziplikle parlıyordu. "Ama üç kıza daha ihtiyacımız olacak."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BÖLÜM 17

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Vuk

Karma farklı yüzleri olan bir kaltaktı. Bazen bir girişimdi suikast; diğer zamanlarda, arkadaşım, gizliden gizliye takıntılı olduğum nişanlısı ve bana bir midye gibi yapışan bir modelle lanet olası bir laser tag gecesiydi. Bir de umursamadığım bir grup sarhoş insan.

Başka bir suikast girişimini tercih ederdim.

Polisler Soggy Bottom'daki kavgayı ayırdıktan sonra - gerçi Kai Grizzly'nin burnunu kırmadan ve ben Grizzly'nin iki arkadaşını gecenin karanlığında kaçmaya göndermeden önce değil - polisle işleri kolayca halletmiştim. Birden fazla tanık ilk yumruğu Grizzly'nin attığını doğruladı ve bekarlığa veda partisindeki insanların isimleri polislerin geri adım atması için yeterliydi.

Soggy Bottom'dan ömür boyu men edildik, ancak hiçbirimiz bu konuda çok fazla heyecanlanmadık.

Ancak, en son beklediğim şey Ayana ve arkadaşlarıyla karşılaşmaktı. Bardan çıktığımda onu Jordan'ın yüzünü okşarken yine bir şeylere vurmak istemiştim.

Kıskançlık beni diri diri yedi ve şimdi bütün bir geceyi onların birbirlerine sevgi dolu davranmalarını izleyerek geçirmek zorundaydım.

Xavier kuralları anlatırken Jordan'a ters ters baktım. Parti lideri olarak benim rolümü devralmıştı ama bu umurumda değildi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Erkekler kızlara karşı. Kazananlar evlerine övünme hakkı götürür." Xavier milyarderlerden, süper modellerden ve çeşitli arkadaş ve ailelerden oluşan eklektik gruba baktı. Takımları eşit hale getirmek için Sloane'un birkaç arkadaşını da işe almıştı; Vivian Russo, Isabella Young ve Sloane'un diğer müşterisi Maya da bu şekilde karışıma dahil olmuştu. Ben de dahil olmak üzere herkes laser tag yelekleri içinde gülünç görünüyordu. "Kurallar konusunda anlaştık mı?"

"Lazer oyunu," dedi Kai. "Bir yolunu eminim."

"Hiç laser tag oynamadım," diye düşündü Will. "Ama video oyunlarını severim.

İkisi de aynı şey sayılır, değil mi?"

Dante'nin dudağı kıvrıldı. "Onu Viv ile değiştirmek için dilekçe verin. En azından o sanal gerçeklik ile gerçek gerçeklik arasındaki farkı anlıyor."

Karısı sırıttı. "Hiç şansın yok. Seni dövmek için sabırsızlanıyorum."

Gözleri parlıyordu. Başını eğdi ve kızın yanaklarının kızarmasına neden olan bir şey fısıldadı.

"Sanki kazanacaksın da." Jordan alay etti. "Bu iş çantada keklik."

"Bahse girmek ister misin?" Ayana başını öne eğdi. "Kaybedenler gecenin geri kalanı için hesabı öder."

Herkes 56. Bölge'de tekrar buluşmadan önce üzerini değiştirmek için eve gitmişti. Ayana'nın siyah tişörtü ve şık pantolonu bir şekilde daha önce giydiği elbiseden bile daha cazipti ve mekanın topuklu ayakkabı giymemesi konusundaki önerisini görmezden gelmişti; deri botları boyuna en az üç santim eklemişti.

"Tamamdır," dedi Jordan. "Daha önce hiç laser tag oynamamış birine göre kendine çok güveniyorsun."

Karşılığında bir kaşını kaldırdı. "Yapmadığımı kim söyledi?"

"Touche." Onu yanağından öptü. "Eğer kazanırsan, bütün gece sana içki ısmarlamaktan mutluluk duyarım."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Burun deliklerim alevlendi. Gözlerimi kaçırdım ve diğerlerini beklemeden arenanın girişine doğru yürüdüm.

Buraya oyun oynamaya mı gelmiştik, yoksa ortalığı dağıtmaya mı? Diğerleri benim işaretimi aldı ve peşimden geldiler.

Xavier'e göre Area 56, üç eyalet bölgesindeki en iyi kapalı laser tag mekanıydı. Mükemmel hizmet, en son teknoloji, müşterilerin oyun aralarında en kaliteli içkiler ve gurme bar yemekleriyle ziyafet çekebilecekleri bir VIP odası - her şey vardı.

Gerçi ekstralar umurumda değildi. Tek istediğim sahte bir silahla da olsa bir şeyler vurmaktı.

Kapılar kapanıp oyun başladığında herkes hızla ayıldı. Rekabetçi bir gruptuk ve bar hesabını karşılamak hiçbirimizi kırmızıya sokmayacak olsa da, hiçbirimiz kaybetmek istemiyorduk.

Diğerlerinden ayrıldım ve tek başıma avlandım. Kimsenin beni yavaşlatmasını ya da konumumuzu ele vermesini istemiyordum.

Gizli hoparlörlerden müzik sesi geliyordu. Gözlerimi uzun saçlara ve tanıdık formlara dikerek bariyerden bariyere doğru ilerledim.

İlk hedefimi görene kadar sadece birkaç dakika geçti. Silahımı kaldırdım ve Isabella'yı tam kalbinden vurdum.

"Kahretsin!" diye feryat etti. "İlk rauntta elendim. Aksiyon filmleri izleyerek geçirdiğim onca saat *boşa* gitti."

Homurdanmalarının geri kalanını duymak için beklemedim. İlk iki arka arkaya maç bitmeden Liya ve Maya'yı "öldürmeyi" başararak yoluma devam ettim.

Şu anki ölü sayısı: sekiz. Dört erkek (Topher, Xavier, Killian ve Jordan) ve dört kadın (Isabella, Maya, Liya ve Indira) oyun dışı kaldı ve oyun berabere bitti.

Son maçtan önce yirmi dakikalık bir molamız vardı. Grubumuz tek bir masaya sığmayacak kadar büyüktü, bu yüzden iki komşu masaya ayrıldık.

Sonunda birlikte oturmak istediğim son kişiler olan Jordan, Ayana ve Indira ile oturdum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İçkilerimizi aldıktan sonra Indira, "Akşam yemeğinde Never Have I Ever oynuyorduk," dedi. Bana doğru sinsi bir bakış fırlattı. "Başka bir oyun oynamalıyız. Doğruluk mu Cesaret mi'yi öneririm."

"Bizler yetişkiniz. İçki oyunları için çok yaşlıyız," diye homurdandı Dante.

Xavier, "Yetişkin olduğumuz için bunu yapmalıyız," diye karşı çıktı. "Nostalji bir uyuşturucudur Russo. Kendini ona bırak."

Tanrı aşkına.

Bu yavan oyunları üniversitede hiç oynamamıştım ve şimdi de oynamak gibi bir arzum yoktu. Ne yazık ki çoğunluk kararını verdi ve Doğruluk mu Cesaret mi oyunu lehine oy kullandılar ama bir şartla: Pas vermek yasaktı. Cevap vermek zorundaydınız ya da cesareti yerine getirmek zorundaydınız.

Sıra Ayana'ya gelene kadar herkesi dinledim.

"Ne ?" Kim'in gözleri parladı. "Doğruluk mu cesaret mi?"

"Doğruluk."

"Şimdiye kadar seks yaptığın en vahşi yer neresi?"

Bardağım ağzımın yarısına kadar durakladı. Bir yudum almadan bıraktım ve arkama yaslandım, gözlerim Ayana'ya dikilmişti.

Dondu kaldı. Boğazını temizlemeden önce gözleri bir anlığına benimkilere kaydı. "Şimdiye kadar seks yaptığım en vahşi yer, şeydi... şeydi..."

Beklenti havada asılı duruyordu. Nabzım sabit ve tehlikeli bir ritimle atarken Jordan kıpırdandı, çılgınca rahatsız görünüyordu.

"Büyük bir mağazanın soyunma odasıydı," dedi Ayana. "Bergdorf's.

"Gece kıyafetleri bölümü."

"Oooh." Kim canlandı. "Seks *ve* couture. Bayıldım buna. İyi iş çıkardın." Jordan'a göz kırptı, Jordan da ona sıkı bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Nabzımın ritmi kesinlikle şiddetli bir hal aldı.

Bu oyunu kim icat ettiyse ölmeli. Eğer zaten ölmüşlerse, tekrar ölmeliler. Korkunç bir şekilde.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ayana, Indira'ya telefonunun arama geçmişini grupla paylaşması için meydan okudu - Tanrım, bu çok fazla alışverişti - ve sonra ben kalktım.

"Vuk." Indira bana döndü. "Doğruluk mu cesaret mi?" Hangisinin hangisi olduğunu belirtmek için sorusunu elleriyle vurguladı.

Sinirimi yuttum ve sol elini başımla onayladım. Cesaret.

Sırıtışından bu cevabı beklediği anlaşılıyordu. "Bu masada birini öpmen için sana meydan okuyorum."

Buradaki diğer tek kişi oydu. Oyunun pas vermeme kuralı düşünüldüğünde zekice bir hamleydi.

"Lanet olsun." Jordan güldü. "Seni yakaladı."

Yanında Ayana kaskatı kesildi, boynu ve omuzları gerginlikle kaplandı.

Indira'ya soğukkanlılıkla baktım. Nesnel bir bakış açısıyla yeterince çekiciydi, ama bir sümüklüböceği öpmek onu öpmekten daha çok ilgimi çekiyordu ve insanların beni yapmak istemediğim bir şey için tuzağa düşürmeye çalışmasından nefret ediyordum.

Gözlerimi onunkilerden ayırmadan uzandım ve yavaşça, kasten Ayana'nın elini tuttum.

Masanın üzerine gözle görülür bir sessizlik çöktü.

Elini ağzıma götürdüm, dudaklarımı parmak eklemlerine değdirdim... ve oyalandım. Tatlı bademin hafif kokusu duyularımı doldurdu.

Onu öpmeyi o kadar uzun zamandır hayal ediyordum ki, dudaklarımın eline kısa bir dokunuşu bile kalbimin çarpmasına yetti. Kulaklarıma kan hücum etti ve vücudumdaki her hücre ateşlendi.

Onu kendime çekmek ve gerçek bir öpücük vermek istedim -dilim ağzında, saçları avucumda, iniltileri kulaklarımda.

Onu masaya yatırmak ve daha fazlası için yalvarana kadar onunla ziyafet çekmek istedim. Adımı haykırana ve bu masadaki, bu şehirdeki, bu *dünyadaki* her bir lanet insan için onun benim ve sadece benim olduğu açık olana kadar.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sahip olamadığım her şeyi ve çalamadığım her anı istiyordum ama bir kalp atışı süresince neredeyse onun da bunları istediğine inanıyordum.

Ayana'nın parmakları kıvrıldı. Hafif titremeleri, bir hayaletle karıştırılabilecek kadar yumuşak, kesik kesik bir nefese eşlik ediyordu.

Ancak o zaman elini bıraktım ve arkama yaslandım, gözlerim hâlâ Indira'nınkilerdeydi. Ayana'ya doğru bakmadım.

Indira'nın dudakları aralandı. Hayal kırıklığı ve arzunun eşit parçalarından oluşan sırlı bir ifade takındı.

Xavier'in kahkahası sessizliği bozmadan önce, benim cüretimin ardından kalın, su altı bir sessizlik oluştu.

"İşte bu yüzden bu konuda spesifik olmanız gerekiyor," dedi. "Aksi takdirde insanlar boşluklar bulacaktır."

Aslında Indira, onunki gibi cüretler söz konusu olduğunda en büyük boşluğu unutmuştu - ne tür bir öpücük olduğunu belirtmemişti. Ayana'yı seçerek insanları bir kaçamak yaptığımı düşünmeleri için yanıltmıştım, çünkü ne tür bir küstah pislik arkadaşının nişanlısına onun önünde asılır ki?

Sonunda Ayana'ya baktığımda, okunamayan bir ifadeyle bana bakıyordu. Gözlerimiz buluşmadan önce gözlerini ama göğsünün hızla inip kalktığı belli oluyordu.

Kanım ısındı. İyi ya da kötü, öpücükten etkilenen tek kişi ben değildim.

Molamız sona erdi ve final maçı için arenaya döndük. İlk iki raunttan çok daha hızlı geçti. Yakmak için bastırılmış enerjim vardı ve insanlar yeni sarhoş olmuş ve/veya partnerleri tarafından dikkatleri dağıtılmıştı.

On dakika içinde ben, Ayana ve şaşırtıcı bir şekilde Will hariç herkes elendi.

Müzik tepemizde çalmaya devam etti. Duvarların üzerinde gölgeler titreşiyordu ve artık oyuncuların çoğu gittiğinden, arena neredeyse hayalet gibi bir havaya bürünmüştü. Etrafımda her biri potansiyel bir düşman saklayan bariyerler belirdi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sahte silahlar ve düşük bahislerle oynanan aptalca bir oyundu ama bu, deja vu hissinin ensemde gezinmesine engel olmadı.

Birden aklıma arka planda müziğin çaldığı ve ölümün ya da daha kötüsünün köşede beklediği başka bir gece geldi.

Çığlıklar. Korku. *Koku*.

Görüşüm karardı. Dilime metalik bir tat doldu ve duman kokusu duyularımla alay etti.

Silahı daha sıkı kavradım. *Aynı şey değildi.* Burası geçmiş değildi, burası evim de değildi. Bu, karton yapılar ve tanıdığım insanlarla dolu bir laser tag oyunuydu. Hepsi bu kadardı.

Nefeslerimi yavaşlatmaya zorladım.

Burada olsalar bile, benden alabilecekleri başka kimse yoktu-

Arkamda bir hışırtı duydum ve içgüdülerim harekete geçti. Düşünmedim; kim olduğunu bile kontrol etmedim.

Kimse bana gizlice yaklaşamaz. Asla.

Etrafımda döndüm ve onları en yakın duvara çarptım. Bileklerinden tutup başlarının üzerine sabitleyerek hareketsiz hale getirdiğimde blasterları yere çarptı. Diğer elim boğazlarına dolandı ve sıktı.

Adrenalin kanıma pompalandı, düşüncelerimi bulanıklaştırdı ve bir nefes bulanıklığı delip geçene kadar beni sıktıkça sıktı.

Altımda sıkışmış olan kişiye baktım. Görüşüm yavaş yavaş netleşti ve yüzünün hatları şekillendikçe içimi bir korku kapladı.

Uzun koyu kirpikler. Korkuyla parlayan kocaman gözler. Yontulmuş elmacık kemikleri ve dolgun, gür bir ağız o kadar yakındı ki nefes alış verişlerini hissedebiliyordum.

Ayana.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BÖLÜM 18

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ayana

Nefes alamıyordum.

Her girişimi için çekmek daha fazla oksijen başarısız oldu, ve ben büyüdüm

Hem boğazımdaki elden hem de vücudunun benimkine yapışmış olmasından dolayı başım dönüyordu.

Vuk üzerimde belirdi, yüzü kendini koruma içgüdülerimin çığlık atmasına neden olan bir kaş çatmaya dönüştü. Gözleri ayırt edemediğim karanlık bir duyguyla alev alev yanıyordu ama sanki orada değildi. Zihni bedeninden ayrılmış, ulaşamayacağım bir yerde kaybolmuştu.

Beni görmedi; etkisiz hale getirmesi gereken isimsiz, yüzsüz bir tehdit gördü.

Gözlerimin önünde noktalar dans ediyordu. Korku göğsümü delip geçerken garip, sonsuz ve tamamen yersiz bir coşku hissettim.

Bir saniye önce oradaydı ve bir saniye sonra yok oldu, ama bunun şoku o kadar büyüktü ki küçük bir nefes almayı başardım.

Bu ses Vuk'un aklını başına getirmiş gibiydi.

Farkındalık yavaşça yüzüne yayıldı ve ardından korku geldi. Tutuşunu hemen gevşetti ve ben tekrar nefes nefese kaldım, ciğerlerim ani hava akışından yanıyordu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Vücudumdaki her kas rahatlamayla gevşerken gözlerim yaşardı - duygusal bir tepkiden çok fiziksel bir tepki.

Vuk bana baktı, yüzü kaskatı kesilmişti. Rahatlamış olmasına rağmen eli hâlâ boğazımdaydı ve kollarım hâlâ başımın üzerindeydi. Vücudu benimkine o kadar sıkı yapışmıştı ki her çıkıntısını ve kasını hissediyordum.

Nefes alışım yavaş yavaş normale dönerken ağır pantolonum sabitlendi. Onu itmedim.

Korkmuş *olmalıydım*. Eğer Vuk o anda kendine gelmeseydi, bayılabilirdim ya da daha kötüsü olabilirdi. Ama bir parçam, biraz da kuruntuyla, koşullar ne olursa olsun bana zarar vermeyeceğine inanıyordu.

Bu hissi destekleyecek hiçbir veriye sahip değildim. Ne bir mantık ne de bir neden. Sadece içgüdüydü.

Vuk'un gözleri yüzümde gezindi. Pişmanlık gösterecek bir tip değildi ama çenesindeki tik, olanlardan dolayı yaşadığı kargaşayı ortaya koyuyordu.

"Ben iyiyim," diye fısıldadım. "Her şey ."

Sert bir yutkunmayla boğazı büküldü. Beni tutmak için hamle yaptı ama içgüdüsel olarak bir elimi serbest bıraktım ve bileğini kavrayarak onu hareketsiz hale getirdim.

Gözleri şaşkınlıkla parladı ve az önceki küçük ısı titreşimi yeniden canlandı.

Kendimi bir korku bağımlısı olarak görmezdim. Korku filmlerinden nefret eder, geceleri karanlık sokaklardan kaçınır ve Cadılar Bayramı'na vahşi bir kediye yaklaşır gibi temkinli yaklaşırdım. Seks hayatım bu noktaya kadar oldukça standarttı ve nefes oyunu hakkında hiç fantezi kurmamıştım.

Ama bu anla ilgili bir şey içimdeki şalteri indirdi. Belki alkoldü, belki de sadece *oydu*.

Vuk'un tenimdeki dudaklarının anısı yeniden canlandı. Tüy kadar hafif bir öpücüktü, o kadar kısa ve iffetliydi ki öpücük olarak bile nitelendirilemezdi. Yine de hatırladıkça vücudum ağrıyordu ve kalçalarım kendiliğinden yukarı doğru eğildi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Vuk kalçasını bacaklarımın arasına sıkıştırarak beni hareketsiz hale getirmişti ve kalçalarımın hafifçe hareket etmesi göbeğime dayanılmaz bir baskı uyguluyordu.

Isının titremesi tam bir yangına dönüştü. Tüylerim diken diken oldu ve kızışmış bir dişi aslan gibi bacağına sürtünmemek için tüm irademi kullandım. Açıklanamaz uyarılmışlığımı kontrol etmek için savaşırken nefeslerim yeniden düzensizleşti.

Neyim vardı benim? Nişanlım diğer odada beni bekliyordu ve ben onun sağdıcı hakkında fanteziler kuruyordum - arzularıma boyun neler olacağına ve ben onun altında sıkışmışken bana neler yapabileceğine dair kirli, pis fanteziler.

Alevler karnımda alçaktan titreşiyordu.

Tanrım, cehennemde benim için özel bir yer olmalı.

Vuk'un gözlerine yine karanlık doldu. Bileğini bırakmamıştım ve üzerimde nasıl bir etkisi olduğunu biliyor, şüpheleniyor olmalıydı.

Ağzım kurudu.

Ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim ama o kadar karanlıktı ve müziğin sesi o kadar yüksekti ki zaman tamamen akıp gitmiş gibiydi.

Kendi dünyamızdaydık. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Vuk dizini yukarı kaldırdı - bir santimetreden fazla değil, hareket o kadar inceydi ki duruşunun geri kalanını en ufak bir şekilde değiştirmedi.

Ama bu kadarı yeterliydi. Yenilenen basınç içimde bir zevk patlamasına yol açtı. Kanımda gezinerek beni içten dışa doğru aydınlattı.

Vuk'un avucu tekrar boğazıma kapandı -havamı kesecek kadar değil ama küçük, aşağılayıcı bir inilti çıkarmaya yetecek kadar.

Bundan hoşlanmamalıydım, ama *lanet* , hoşlandım.

Elim bileğinden omzuna doğru kaydı. Vuk başını eğdi, yüzü keskin kenarlardan ve soğuk, acımasız yoğunluktan oluşan korkunç bir maskeye dönüşmüştü, utanmadan ona sürtünmemi izliyordu, tüm kısıtlamalar ortadan kalkmıştı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Zar zor fark ettim. Tenime bir sıcaklık yayıldı ve dünya bulanıklaşarak bacaklarımın arasındaki iğne noktasına kadar daraldı. Basınç arttı, gittikçe yükseliyordu ta ki-

Bir ayak sesi puslu havamı dağıttı.

Vuk sanki yanıyormuşum gibi irkildi. Yeleği vurulduğunu gösterecek şekilde titrerken kafası soluma doğru sallandı.

Benimki bir saniye sonra titreşti. Bedenimden bir ürperti geçti ama dişlerimi sıktım ve kendimi doğrulmaya zorladım.

Davetsiz misafirle yüzleştim, göbeğim zonkluyordu, derim mahvolmuş orgazmımdan dolayı o kadar hassastı ki titreşimler korkunç alaylar gibi yankılandı.

"Ben kazandım!" Will bize gülümsedi ve küçük bir jig yaptı. "Kahretsin, ben !"

Bunun bir grup oyunu olduğunu ve Vuk'a vurarak kendi takım üyesini oyun dışı bıraktığını fark edemeyecek kadar zafer sarhoşu görünüyordu.

Fark etmezdi. Ayakta kalan son kadın bendim, yani her türlü kazanacaklardı.

Titrek bir nefes aldım. Laser tag oynadığımızı tamamen unutmuştum. Will bizi etiketlemeden önce ne kadarını gördü? O... ben...

Sıcaklık yanaklarımı kavurdu. Ben yokmuşum gibi davranmaya devam eden Vuk'a baktım. Bana hiç bakmadan yanımdan geçip çıkışa doğru ilerledi.

Aman Tanrım.

Yaptığım şeyin gerçekliği bana bir yük kamyonu gibi çarptı. Vuk Markovic'i lanet bir laser tag arenasında kuru kuru becermiştim. Ve o beni durdurmamıştı.

Bu ne anlama geliyordu? Belki de o kadar şaşırmıştı ki nasıl tepki vereceğini bilememişti *ya da* -düşünceli *bir şekilde*- neler olduğunu hiç bilmiyordu.

Bunun ihtimali zayıftı ama öpüşmüş ya da kıyafetlerimizi değildik. Will sağ olsun, ben bile gelemedim. Temelde

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

hiçbir şey olmamış gibi. Değil mi?

Küçük bir inilti çıkardım. Bahanelerim kendime bile dayanıksız geliyordu.

Vuk ve Will'i yukarıya, grubun geri kalanının bizi beklediği VIP odasına kadar takip ettim. Sadakatsizlikle suçlanmamın yüzümün her tarafını boyadığına ikna olmuştum ama kimse daha akıllı görünmüyordu.

"Harika iş, bebeğim." Jordan ayağa kalktı ve yanağımdan öptü.

Zorla gülümsedim. Başka bir adamın dokunuşunun hayaleti tenimde gezinirken öpücüğünü kabul ettiğimde içim suçluluk duygusuyla düğümlendi.

Dikkatim tekrar Vuk'a kaydı. Sarsılarak bize baktığını fark ettim. Gözleri Jordan'dan tekrar bana kaydı ve ağzı alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı, bu da yüzümün yeniden kızarmasına neden oldu.

Bakışlarımı çektim.

Ne yaptığımı biliyordu. Ama bu konuda böyle bir pislik olmak zorunda değildi.

o.

Neyse ki maç bittiği için fazla kalmadık. Çünkü

kızlar kaybetti, gecenin hesabını karşıladılar ve katkıda bulunma girişimlerimi reddettiler.

"Bu gece *senin* gecen," dedi Sloane kararlı bir şekilde. "Tek kuruş ödemeyeceksin." Onunla tartışmak tuğladan bir duvarla tartışmak gibiydi, bu yüzden zahmet etmedim.

Bir video görüşmesi yapmak için geride kalan Vuk dışında hepimiz dışarı çıktık. Herkes vedalaşıp evine gitti ve Jordan ile beni Rhode Island'dan döndüğünden beri ilk kez yalnız bıraktı.

Konuşmadan önce son taksinin arka lambalarının kaybolmasını bekledi. "Nasıl hissediyorsun?"

Sert bir esinti tenimde kalan kızarıklığı silip süpürdü. "Soğuk ve çakırkeyif," dedim ve kendime eğlenceli bir homurtu kazandırdım. Biraz endişeli bir şekilde "Altı hafta daha" diye düşünmeden önce gülümsedim.

"Evet." Jordan ellerini ceplerine soktu. "Hazır mısın?"

Hayır. "Öyle misin?"

"Olabileceğim kadar hazırım."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sessizce durduk, trafik sesini ve yoldan geçenlerin konuşmalarını dinledik. Genelde çok kolay sohbet ederdik ama bu gece ikimiz de kendi düşüncelerimizde kaybolmuştuk.

"Büyükannen nasıl?" Sonunda sessizliği bozarak sordum.

"Beklenebileceği kadar iyi. Onu bilirsin," dedi Jordan yarım bir sesle. Gülümseyin. "Sert bir kadındır ve yüksek lisansımı bitirdiğimden beri evlenmem için başımın etini yiyor. Evliliğimiz onu çok mutlu bir kadın yaptı, her şey düşünüldüğünde."

En azından bu iyi bir şeydi. Ama şimdi konu aileden açılmışken... "Anlaşmamız bittikten sonra ailene gerçeği söyleyecek misin?"

Gülümsemesi yüzünü buruşturmaya dönüştü. Bu konu nadiren konuştuğumuz bir konuydu ama sırrının onun için ne kadar ağır olduğunu biliyordum. Evliliğimizde ne olursa olsun, onun mutlu olmasını istiyordum. Ailesine neden aşk evliliği yerine mantık evliliğini seçtiğini anlatmadığı sürece bunun mümkün olduğunu sanmıyordum.

"Bilmiyorum. İstiyorum ama bunu iyi karşılamayacaklarını hissediyorum ve bununla başa çıkmaya hazır değilim," diye itiraf etti. Yine ılık bir gülümseme. "Beş yıl sonra tekrar sor."

"Takvimime ekleyeceğim," dedim.

Jordan güldü ama onu daha fazla zorlamadım.

Bu onun hayatıydı; her şeyi kendi zaman çizelgesine göre yapmalıydı. Ayrıca, neden bu kadar tereddütlü olduğunu anlıyordum. O ailesinin tek varisiydi. Onlara kimseyle romantik bir ilişkiye ilgi duymadığını nasıl söyleyebilirdi? Seks yapmış ve farklı ilişkiler denemişti ama bir hayat arkadaşına ihtiyaç duymuyor ya da onu istemiyordu. Kesinlikle çocuk istemiyordu.

Anlaşmamız için bana gelmesinin nedeni de buydu. Milano'da bir gece içki içerken bana itiraf ettiği sırrını zaten biliyordum. Bu yıllar önceydi, Jacob Ford kampanyamın bitiminden hemen sonraydı ve ben

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yörüngesinde onu bir şekilde kullanmaya, manipüle etmeye veya baştan çıkarmaya çalışmayan birkaç kişiden biri olduğunu kanıtladı.

Ayrıca ona aşık olmamın ya da onunla geleneksel bir evlilik yapmamın imkânı yoktu, bu da beni onun amaçları için mükemmel bir eş yapıyordu.

Her iki taraf için de faydalı bir anlaşmaydı ama bir yanım bunun gerekli olmamasını diliyordu. Jordan'ın hayatının -ve kendisinin- böylesine önemli bir parçasını ailesiyle paylaşamadığı için biraz üzgün hissetmekten kendimi alamıyordum.

"Anlaşmamızdaki paraya neden ihtiyacın olduğunu bana hiç söylemedin," dedi. "Bana ipucu vermek ister misin?"

"Para istemek için gerçekten bir nedene ihtiyacı olan var mı?" Ben konuyu saptırdım. Jordan'a güvenmeme rağmen, planlarımı paylaşma riskini göze alamayacağım kadar sektörle iç içeydi. Zaten kontratımla ilgili yapabileceği bir şey yoktu ve büyükannesi hastayken ve yönetmesi gereken kendi şirketi varken onu kendi karmaşama sürüklemek istemedim.

"Hayır. Ama senin gibi biri bunun için hayatının yarım on yılından vazgeçmeye hazırsa, genellikle güçlü bir motivasyon kaynağı vardır." Omuz silkti. "Güzelsin, zekisin ve başarılısın. Haftanın her günü benden daha iyi, daha zengin bir aşk eşi bulabilirsin."

Aşk uyumu. Doğru.

Başımı arkaya yatırdım ve gökyüzüne baktım. Manhattan'ın üzerinde yıldızları görmek imkânsızdı, ama orada bir denizin bize yardımsever melekler gibi parıldadığını hayal etmek hoşuma gidiyordu. Amaç, anlam ve mutluluğun en küçük parçasını ararken hayat boyunca tökezleyen insanoğlunun dramını ve sıkıntılarını izliyordum.

"Belki," dedim. "Ama şu anda bunun pek bir önemi yok."

Jordan'dan daha zengin adamlar var mıydı? Evet, vardı. Daha iyi adamlar mıydı yoksa potansiyel bir ruh eşi miydi? Kim bilebilirdi ki?

Laser tag girişine baktım. Vuk hâlâ içerideydi.

Zihnim, geçen ayki etkileşimlerimiz boyunca yasaklanmadan aktı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Onun varlığının mutfağıma kusursuz bir şekilde uyum sağlaması. Onu her gördüğümde karnımdaki küçük çekişme. Dudaklarının tenime dokunuşu ve elinin boğazımda oluşu.

Önemli olan onun kim olduğu değil, bana nasıl *hissettirdiğiydi* - yalnız değilmişim, hayattaymışım ve dünya engeller yerine olasılıklarla doluymuş *gibi*.

Eğer mantık evliliği teklif eden o olsaydı, düğüne kadar kendimi bu kadar hasta hisseder miydim?

"Ben eve gidiyorum," dedi Jordan. "Sana bir taksi çağırabilirim." Başımı salladım. "Yürüyeceğim. Evim o kadar uzak değil."

Vedalaştık. Sonra o gitti ve ben yine yalnız kaldım. Bazı nedenlerden dolayı, kendimi henüz gitmeye ikna edemedim.

Artık herkes gittiği için kendimi boş hissediyordum. Beni enerjileriyle doldurmuşlardı ve onların heyecanı olmadan sadece üzgün ve bitkin hissediyordum. Bir gelin adayının bekarlığa veda partisinden sonra hissetmesi gerektiği gibi değil.

Çok eğlenmiştim ama bu geceki insanların yarısını bile tanımadığım gözümden kaçmamıştı.

Liseden ve üniversiteden arkadaşlarımla bağlantımı kaybetmiştim. Zaman ve mesafe bu ilişkileri aşındırmıştı ve onların yerini alacak hiçbir şeyim yoktu. Belki de olsaydı, kendimi daha az başıboş hissederdim.

Heyecan verici haberlerim vardı ama paylaşacak kimsem yoktu; boktan günlerim vardı ama dertleşecek kimsem yoktu. En azından derin bir seviyede. Sanki herkesle aramda kalın bir cam duvar vardı. Onları görebiliyordum ama ulaşamıyordum. Gerçekten acil bir durum olsa, ailem dışında kimi arayacağımı bilemezdim.

Çünkü kendi istediğim şeyi bununla değiştirmiştim. İhtişam, şöhret, para (vergiler, ajans ücretleri ve diğer masraflardan sonra aslında o kadar da fazla değildi). Çoğu insan benim hayatım için adam öldürürdü, ama sık sık okulu bitirip doktor ya da kimyager olsaydım nasıl olurdu diye merak ederdim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Daha iyi olabilirdi, daha kötü olabilirdi ama en azından kendimi özgür hissederdim.

Laser tag mekanının kapısı açıldı. Vuk çıktı, yüzü bir kez daha taş kesilmişti. Cumartesi gecesinin bu geç saatinde ne karar vermesi gerektiğini bilmiyordum ama her neyse, bu onu çok kızdırmıştı.

Gözlerimiz buluştu. Gecenin olayları aramızda geçti, söylenmemiş sözlerle ağırlaştı.

Vuk'un çenesinde bir kas sıçradı. Döndü ve veda etmeden gitti.

Onu takip et ve uzaklaş, Ayana.

Arkasından bakakaldım. Elimdeki dudaklarının heyecanını ve karanlıkta yaşadığımız anın elektriklenmesini hatırladım. Uzun, çok uzun zamandır hissettiğim en canlı andı.

Köşede kaybolduğunda içimde bir şeyler koptu. Cesaretimi kaybetmeden peşinden koştum. "Bekle!"

Adımlarının ortasında durdu, sırtı hâlâ bana dönüktü. Sokak, arenanın dışındaki ana caddeden daha sessizdi ve ona doğru yürürken kalbimin gümbürtüsünü duyabiliyordum.

Mekânın tavsiyesine karşı yüksek topuklu botlar giymiştim çünkü en çok topuklularla rahat ediyordum. Genellikle özgüvenimi artırırlardı ve bana hayatım üzerinde bir kontrol hissi verirlerdi.

Bu gece o güven ya da kontrolün hiçbiri yoktu. Sinirlerim damarlarımda uğulduyor, tizleşiyor ve geriliyordu ama geri adım atmak için artık çok geçti.

Vuk sonunda döndü ve kayıtsızlığın resmi olarak yaklaşmamı izledi. Gölgeler yüzünde oynaşıyor, bıçak gibi elmacık kemiklerinin ve acımasız, sert ağzının etrafında dolanıyordu.

Bir ay önce, karanlık bir sokakta Vuk Markovic ile yalnız kalmak bana panik atak geçirtebilirdi. Ama bir şekilde, bir yerlerde, bu değişmişti.

O anda birlikte olmak için birini seçebilseydim, onu seçerdim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kalbim boğazımda, birkaç adım ötede durdum. "Maç sırasında elimi öptüğünde, bu bir kaçış mıydı yoksa... başka bir şey miydi?"

Direkt konuya girdim. Artık çok geçti ve başka bir şey yapamayacak kadar sinirliydim.

Yanıtını beklerken kalbim düzensiz bir şekilde çarpmaya başladı.

Vuk'un ifadesinde tek bir duygu kırıntısı ***bile yoktu. Bu 'başka bir şey' ne olabilir?***

"Sen söyle." Hiç kimseye karşı bu kadar açık olmamıştım ama haftalardır birbirimizin etrafında dans ediyorduk.

Odadaki filin üzerine ilk ve son kez gitmenin zamanı gelmişti.

Vuk gölgelerin arasından sıyrılıp aydınlığa çıktı. Adımları boş sokakta yankılandı ve içimi garip bir korku kapladı.

Arenada beni tüketen duygunun aynısıydı bu. Tehlikenin uçurumunda sallandığımı ve düşüşün şimdiye kadar yaşadığım hem en korkunç hem de en heyecan verici şey olacağını biliyordum.

Aramızdaki mesafeyi kapatması üç adımını aldı. O soğuk, mavi gözlerin ardında yaklaşmakta olan bir fırtınanın tehdidi gizleniyordu. ***Neden buradasın, Ayana?***

Bu bir bahane uydurmak için son şansımdı. Yapılacak en güvenli ve akıllıca şey buydu.

Ama güvende olmaktan, akıllı olmaktan ve beni buradan başka bir yere götürmeyen diğer her şeyden bıkmıştım - yaldızlı bir kafese hapsolmuş ve sevmediğim bir adama bağlanmıştım.

Ben "doğru" olanı yapmak zorundayken neden herkes istediğini yapabiliyordu? Hayatımın büyük bir kısmını başkalarının hayalleri ve hedefleri peşinde koşarak geçirmişken neden kendi mutluluğumun bir parçasının peşinden gidemiyordum?

Sadece kendim için *bir* şey istedim. Hayatı yeniden heyecan verici kılacak bir bağlantı kıvılcımı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Nefeslerim gecenin serin esintisinde şişti. Küçük bir adım daha yaklaştım, her nefes verişimde göğsüm onunkine değiyordu.

Vuk'un kasları gözle görülür bir şekilde gerildi ama uzaklaşmadı.

Beklenti kanıma işlemişti. Bir rollercoaster'ın tepesine santim santim tırmanıyor ve kaçınılmaz düşüşü bekliyordum. O ani, sersemletici telaş gibisi yoktu.

Cesaretimi toplayarak bir elimi omzuna koydum ve parmak uçlarımda durdum, çenemi yukarı kaldırırken pervasız bir cesaretin beni yönlendirmesine izin verdim ve-

Vuk'un eli havaya kalktı ve bileğimi kelepçeledi. Avuç içi derimi yaktı. "Yapma."

Kelime duyularımı sıyırıp geçti ve beni tam karnımdan vurdu.

Konuştu. Sözlü olarak. Benimle.

Hava ciğerlerimi boşalttı. Sesi derin ve çakıllıydı, kontrollüydü ama duygularla doluydu.

Şok, öpücük girişimimi bir seldeki enkaz gibi kenara süpürdü.

Vuk kendini mecbur hissetmedikçe konuşmazdı. Jordan bile üniversiteden beri onun pek konuştuğunu duymamıştı.

Peki neden sessizliğini bozmak için bu geceyi seçti?

Gözlerimi dikip ona baktım, ağzının gergin duruşunu ve bileğimi acı verici bir şekilde kavrayışını fark ettim.

Yapma. Acı dolu ses kulaklarımda çınladı ve o anda gerçek acı verici, iç burkucu bir netlikle ortaya çıktı.

Bu beni istemeyen bir adamın emri değildi; *isteyen* birinin ricasıydı.

Vuk Markovic beni istiyordu ve kendimi ona sunduğumda bile bana sahip olamamak onu öldürüyordu. *Özellikle* de ben kendimi ona sunduğumda.

Bu bilgi içimde baş döndürücü bir telaş yarattı. "Vuk..." Nefes aldım.

Kolumu öyle bir sıktı ki neredeyse haykıracaktım. Ağzını kulağıma yaklaştırdı, sesi o kadar alçak ve sertti ki içim ürperdi. *"Kada*

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

te konačno budem poljubio, nećeš više nositi njegov prsten na ruci."

Söylediklerinin tek kelimesini bile anlamamıştım ama duygusunu kavradım. Sanki bir tehdit ve vaat bir araya gelmiş gibiydi.

Vuk o gece beni ikinci kez serbest bıraktı.

Beni orada, karanlıkta, istekten nefessiz kalmış ve daha fazlası için yanıp tutuşurken bıraktı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BÖLÜM 19

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Vuk

Son şişe de cam yağmuruna dönüşerek patladı.

On iki şişeyi de bir dakikadan kısa sürede vurma rekorumu kırmıştım ama bundan hiç tatmin olmamıştım. Hâlâ gergindim, duygularım öfke ve pişmanlık arasında sikik bir sarkaç gibi sallanıyordu.

Bekârlığa veda partisinin üzerinden altı gün geçmişti.

Altı gün boyunca Jordan'ın Ayana'yı yanağından öpüşünü ve Ayana'nın da ona gülümseyerek karşılık verişini hatırladı.

Yüz otuz saat boyunca vücudunun benimkine doğru nasıl eğildiğini hatırladım.

Sekiz binden fazla dakika boyunca beni neredeyse nasıl öptüğünü hatırladım.

Ve onu durdurmasaydım ne olurdu diye sonsuza kadar düşündüm.

Bekarlığa veda gecesinde bunu yaparak ne halt etmeye çalışıyordu?

Ayana'nın Jordan'la olan nişanını sebepsiz yere tehlikeye atacağına bir an bile inanmadım. Bana karşı duyduğu ani arzunun etkisinde kalıp kendini tutamadığına da inanmıyordum.

Yeni bir şişe sırası oluşturdum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sosyalleşecek havada değildim, bu yüzden Valhalla'dakini ziyaret etmek yerine evdeki geçici atış poligonuma çekildim. Bekârlığa veda partisinden sonra en az iki ay boyunca kimseyle konuşmak istemedim.

Kapı açıldığında ikinci tur atışıma başlamak üzereydim.
Sean içeri girdi, yüzünde kasvetli bir ifade vardı.

Çalışanlarım bütün hafta benden uzak durdular. Kötü ruh halimi anlayacak kadar uzun süredir benim için çalışıyorlardı ve herhangi bir insani etkileşimin beni sadece daha fazla kızdıracağını biliyorlardı.

Sean, uşağım ve kapıdan kimin geçip kimin geçemeyeceği konusunda nihai yetkili olan Jeremiah'ı geçebildiyse, bu önemliydi.

Kulaklığımı çıkardım ve bekledim.

"Bir şey bulduk." Sean doğrudan konuya girdi. "Şehir dışında terk edilmiş bir garajda bir SIM kart. Onu aldık ve satın alındığı noktaya kadar izini sürdük. İşe yarar olma ihtimali düşüktü ama bir şey bulduk." Yorgunluğunun ardında memnuniyet parlıyordu. Haftalardır durmaksızın gizemli Kardeş'in peşindeydi ve bu ona fiziksel olarak zarar vermişti. "Devin Rhoades. Kardeşliğin bilinen bir üyesinin takma adı."

Vücudumun her hücresi, sudaki kanı algılayan bir köpekbalığı gibi bu bilgi parçasına kilitlendiğinde hava durdu.

"Bu onun hakkında bulabildiğimiz her şey." Sean bana bir dosya uzattı. "Adam bir hayalet, bağlantısı göz önüne alındığında bu beklenen bir şey. Ama soyadına bakın."

Dosyayı açtığımda gizemli Kardeş'in net bir fotoğrafını gördüm. Doğrudan kameraya bakıyordu, yüzü acımasız düzlemler ve soğuk yeşil gözlerden oluşan bir haritaydı. Otuzlu yaşlarının başında, Amerikalı, beyaz, en son New York'ta görülmüş. Birden fazla takma isimle faaliyet göstermiş, ancak dosyadaki en eski isim koruyucu aile kayıtlarından geliyordu.

Roman Davenport.

"Evet." Sean şaşkın sessizliğimi doğru okudu. "*Şu* Davenport. O ve Dominic Ohio'da aynı koruyucu aileye verilmişlerdi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ergenlik çağındaydılar. Dominic üniversiteye gitti ve Roman ortadan . Kardeşliğe alınma ve eğitiminin ayrıntıları bilinmiyor, ancak yaklaşık altı yıl önce Fransa'da yeniden ortaya çıktı. Söylentilere göre oradaki yerel bir suç lorduna yapılan suikasttan sorumluymuş. Kafa kesme. Oldukça ses getirdi."

Sessizce bilgi akışını sindirmeye çalıştım.

Roman ve Dominic Davenport üvey kardeşlerdi. Valhalla'da birlikte iş yaptığım, sık sık etkinliklere katıldığım ve nezaket alışverişinde bulunduğum aynı Dominic.

Dominic ailesinden ya da üniversite öncesi yıllarından hiç bahsetmedi. İçgüdülerim onun Kardeşlik'le bir ilişkisi olmadığını söylüyordu ama bu gibi durumlarda hiçbir şeyi göz ardı edemezdim.

Dominic ve Roman'ın şu anki ilişkisi nasıl?

"Belli değil," dedi Sean. "Anladığımız kadarıyla Dominic üniversiteye gittikten sonra irtibatlarını kaybetmişler. Ancak bunlar bizim ilk bulgularımız. Daha derin bir araştırma yapmamız gerekecek ama keşfimizden sizi hemen haberdar etmek istedim." Durakladı.

Tereddütü karşısında kaşlarımı kaldırdım. Bu onun yapacağı bir ***şey*** değildi. ***Başka?***

Çıkar ağzındaki baklayı.

"İki yıl önceki Sunfolk skandalını hatırlıyor musun?" diye sordu.

Başımı salladım.

Skandal, son yıllarda ana akım haberlerde yer alan en büyük suç hikayelerinden biriydi. Adı açıklanmayan bir paralı asker örgütünün bir üyesi, Sunfolk Bank CEO'su ile paralı askerler arasında Sunfolk'un rakiplerinden her ne şekilde olursa olsun (örneğin cinayet) kurtulmak için yapılan bir sözleşmeyi sızdırmıştı.

Sözleşme internette bir yangın gibi yayılmıştı. Ayrıntıların çoğu karartılmıştı, ancak bu söylentilerin ve komplo teorilerinin gelişmesini engellemedi. Sunfolk'un CEO'su gizemli koşullar altında

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

hapishane, ama başka biri bankayı satın almak için devreye girdi: Dominic.

Parçalar yerine oturdu. ***Kardeşliğin sözleşmedeki örgüt olduğunu düşünüyorsunuz.***

"Evet. Ve sanırım bunu sızdıran kişi Roman olabilir." Sean'ın ağzı ince bir çizgi halinde sıkıştı. "Henüz hiçbir şeyi doğrulayamam ama zaman çizelgesine ve işin içindeki oyunculara bakınca mantıklı geliyor."

Öyle oldu ve lanet olsun, keşke olmasaydı.

Dominic'in olaya dahil olması fazladan bir karmaşıklık katmanı ekleyecekti. Arkadaş değildik ama aynı çevrelerdeydik. Geçmişimle bugünümü ayrı tutmaya çalışıyordum ve o da geçmişimle bağ kuramayacak kadar şimdiki hayatımla iç içeydi.

Şu ipliği çek. Günlük güncelleme istiyorum.

Sean başını salladı. "Bir şey daha var. Güvenlik Şefiniz olarak, hem burada hem de ofisinizde koruma önlemlerini artırmanın ne kadar önemli olduğunu vurgulamazsam ihmalkâr davranmış olurum. Konuştuğumuz gibi yumuşak güvenlik yükseltmelerini uyguladık, ancak Kardeşlik sizi izliyorsa, Roman'ı arayışımızdan zaten haberdar olabilirler. Peşinizde olduklarını bildiğinizi bileceklerdir, bu da başka bir saldırının yakın olabileceği anlamına gelir."

O haklıydı. Tekrar.

Etrafımda silahlı korumalar olmasından nefret ederdim. İşin içinde ne kadar çok insan olursa, sızıntı ihtimali ve ihanet ihtimali de o kadar artardı. Her şeyin çökmesi için tek bir hata ya da tek bir hain yeterliydi. Ne kadar iyi incelendikleri önemli değildi; çoğu insan satın alınabilirdi. Onlarla köklü bir geçmişim olmadıkça ve sadakatlerini kanıtlamadıkça kimseye güvenmezdim.

Neyse ki kendimi korumanın kiralık kas gücü dışında başka yolları da vardı.

Vücut koruması yok. Diğer önlemleri arttırın. Sean tartışmak için ağzını açtığında, ***"Başımın çaresine bakabilirim***," diye ekledim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İçini çekti ama konuyu uzatmadı. "Olmuş bilin."

O gittikten sonra geçici atış poligonumda kaldım ve bulmacanın eksik parçalarını birleştirmeye çalıştım.

Roman. Dominic. Kardeşlik. Kasa. Aradaki çizgi neydi?

Eğer Sean haklıysa ve sözleşmeyi sızdıran Roman'sa, örgütün bir numaralı hedefi o olacaktı. Kiralık katiller iş için itibarlarına güvenirlerdi; bu büyüklükte bir sızıntı güvenilirliklerini yok ederdi. Halkın bir adı olmayabilirdi ama gölgede kalanların sırları ortaya çıkarmanın bir yolu vardı.

Eğer Roman örgütün hedefiyse, neden onlar adına beni öldürmeye çalışsın ki? Belki de haydutluk yapıyordu ama daha önce yollarımız hiç kesişmemişti. Kişisel olarak ölmemi istemek için bir nedeni yoktu.

Sonunda, o lanet not vardı. *Beni onlardan önce bul.* Bahsettiği "onlar" Kardeşlik miydi?

Kafam açık uçlu sorular ve binlerce olasılıkla dolup taştı.

Odaklanamıyordum, bu yüzden poligonu temizledim ve üst kattaki ofisime çıktım. Silahım yanımdaydı.

Evimin kanadı ana odalardan kapalı bir geçitle ayrılmıştı. Temizlik ve bakım dışında, personelim ben çağırmadığım sürece burayı kendi haline bırakıyordu ki bu da tam olarak hoşuma gidiyordu. Yukarı Doğu Yakası'ndaki bu mülkü özellikle satın almıştım çünkü yerleşim planı bana pek çok akranımın sevdiği çatı katları ve kahverengi taşlardan daha fazla mahremiyet sunuyordu.

Bekârlığa veda partisine kafayı takmışken ihmal ettiğim bazı işleri halletmeye hazır bir şekilde ofisime adım attım ama ensemdeki tüyler anında diken diken oldu.

Bir sorun vardı.

Daha doğrusu *burada* biri *vardı*.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yıllar boyunca birçok kazadan sağ kurtulmama yardımcı olan altıncı his, ben daha duvardaki gölgeyi ya da sandalyenin yanlış yöne çevrildiğini fark etmeden önce devreye girdi.

Davetsiz misafir sandalyemde bana doğru döndüğünde, silahımı çoktan kaldırmış ve doğrudan ona doğrultmuştum.

Sırıtarak kestane rengi derinin içine daha da yerleşti. "Misafirlerinizi karşılamak için pek de kibar bir yol değil bu."

Horozu kaldırdım.

"Beni vurabilirsin." Sesi sıkılmış gibiydi. "Ya da evine zorla girme riskini neden aldığımı öğrenebilirsin."

"Birinci seçeneği tercih ederim," diye homurdandım.

Yürüyen ölülere laf anlatmaktan nefret ederdim ama silahımı indirmeyeceğimden de emindim. Bu durumda iletişim kurmanın tek geçerli yolu konuşmaktı.

"Demek konuşuyor." Gülümsemesi mizahtan yoksundu. "Kim olduğumu bildiğini biliyorum, bu da ortak bir çıkarımız olduğunu bildiğin anlamına geliyor: Kardeşlik. Dediğim gibi, beni vurabilirsin ya da söyleyeceklerimi dinleyebilirsin. İçimden bir ses son zamanlarda kafandaki birkaç soruya cevap vereceğini söylüyor." Ellerini yavaşça kaldırdı. "Silah yok. Sadece konuşmak istiyorum."

Parmağım kıpırdadı. Tetiği çekip onu yine de vurmak istiyordum, Kardeşlik'in canı cehenneme. Kahretsin, dikkat dağıtıcı olabilirdi. Şu anda evde başka üyeler de olabilirdi, ben burada meşgulken koridorlara saldırıp personelime dehşet saçabilirlerdi.

Hiç alarm verilmediği düşünüldüğünde bu pek olası değildi ama imkânsız da değildi.

İçeri başarıyla girmiş olması hiç de iyi bir şey değildi ama bu güvenlik ihlaliyle daha sonra ilgilenecektim. Elimde daha acil meseleler vardı.

Gözlerini kırpmadan bana baktı.

Piç kurusu. Elinde bir koz vardı ve bunu biliyordu. Şu anda Kardeşler'le olan tek aktif bağlantım oydu ve bu da

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kafasının kopması, onunla birlikte ölecek istihbarata değmezdi.

Silahı bir santim indirdim ve konuşmaya başlamasını işaret ettim.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Roman Davenport öne doğru eğildi, gözleri sönmekte olan öğleden sonra ışığında parlıyordu. "Ayrıntılara girmeden önce, sana bir teklifim var."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BÖLÜM 20

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ayana

"Cut!" Wentworth kamerasını indirdi ve kaşlarını çattı. "Ayana, bebeğim,

Odaklanmıyorsun. Ateş nerede? Tutku nerede? Seni Yılın Modeli yapan *o faktör* nerede? Ben göremiyorum, tatlım."

Ben senin bebeğin ya da *tatlın* değilim.

Verdiğim sert cevabı geri aldım. En üst düzeyde profesyonellik dışında bir şey yapsaydım, "birlikte çalışması zor" olarak etiketlenirdim.

Ayrıca, itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, haklı olduğu bir nokta vardı. Aklım oyunda değildi. Sage Studios'taki denim çekiminin üzerinden iki saat geçmişti ve henüz hiçbir fotoğrafı çekememiştik. Milano'da gıda zehirlenmesi geçirip on bin dolarlık bir elbisenin üzerine kustuğumdan beri bir iş sırasında bu kadar zorlanmamıştım.

"Özür dilerim." Zorla gülümsedim. "Ben hazırım. Odaklanacağım."

Wentworth abartılı bir iç çekmeden önce bir saniye bana baktı. "Hayır. Herkes beş dakika ara versin. Biraz temiz hava alın, banyoda . Umurumda değil. Ama sete geri döndüğümüzde, *hepinizin* oyununun zirvesinde olmasını istiyorum, beni duyuyor musunuz? Hadi gidelim!" Parmaklarını şıklattı. "Çabuk, çabuk!"

Asistanlar, stilistler, makyaj sanatçıları ve kuaförlerden oluşan ekip dağıldı. Stüdyoyu sohbet doldurdu ve ben en yakın pencereye yönelirken birkaç kişi bana sempatik bakışlar fırlattı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kapıyı bir santim araladım ve Eylül ayının serin havasını açgözlülükle ciğerlerime çektim. Kahvaltıda içtiğim yeşil smoothie'den beri bir şey yememiştim ve stres ve açlık yüzünden biraz sersemlemiş hissediyordum. Wentworth'un arka planda emir yağdırması da yardımcı olmuyordu. Tanrım, o adamdan nefret ediyordum.

Şimdiye kadar profesyonelce davranmıştı ama varlığı bile beni ürkütüyordu. Etrafımızda başka insanlar olsa bile onun yanında tamamen rahat olamayacak kadar çok şey görmüş ve duymuştum.

Keşke Vuk burada olsaydı. Bu düşünce kafamın içinde yasaklanmadan süzülüyordu. Moda dünyasıyla hiçbir ilgisi yoktu ama ne kadar korkutucu ve çileden çıkarıcı olsa da kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu. Yarın kıyamet kopsa, bizi hayatta tutmak için ne yapacağını çok iyi bileceğinden emindim. O kadar yetenekliydi.

Ne yazık ki, bu çekimi bombalamamın nedeni de oydu.

Vuk onu öpmeye çalıştıktan sonra beni sokakta bırakalı neredeyse bir hafta olmuştu. Bunu düşündükçe suçluluk ve utanç duygusu beni daha çok yiyip bitiriyor ama yine de düşünmeden *edemiyordum*.

Bana bakışı, bileğimi tutuşu ve kulağıma fısıldadığı sert sözler...

Ne dediğini anlamamıştım ama önemli değildi. Hatırası omurgamdan aşağı sıcak bir ürperti gönderdi. Her seferinde.

Makyöz bana yaklaştı. "Bir dakika içinde tekrar çekim yapacağız.
Önce sana dokunmama izin ver."

"Tabii ki." Kargaşamı yuttum ve pencereyi kapattım. "Teşekkür ederim."

Ekip saçım ve makyajımla uğraşırken aklım geçen hafta sonuna gitti.

O zamandan beri Vuk'u görmemiş ya da onunla konuşmamıştım ve içgüdülerimi sorgulamaya başlamıştım. Belki de beni çekici bulmuyordu. Belki de alkol beni hayalperest yapmıştı ve hissettiğim hisleri sadece uydurmuştum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Eğer bu doğruysa, muhtemelen utanmazlığımdan iğrenmiştir. Ona göre ben, düğününden haftalar önce nişanlısını aldatmaya çalışan birinden başka bir şey değildim.

Eğer bu doğru değilse ve beni gerçekten çekici buluyorsa... bu pek bir şeyi değiştirmezdi, değil mi? Tabii kısa süreli bir haz için on üç yıllık arkadaşlığını tehlikeye atmaya istekli değilse.

Yumuşak bir inilti çıkardım. Sarhoşken her şey çok daha kolaydı.

Saç ve makyaj ekibi rötuşlarını bitirdi ve ben tekrar kamera karşısındaki yerimi aldım.

Wentworth beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Güzel," dedi, gözleri göğsümde ve bacaklarımda biraz fazla uzun süre kaldı. "Ama bu yeterli değil. Şu meşhur Ayana Kidane kıvılcımını görmeme izin verin."

Bunu ne kadar çabuk halledersem o kadar çabuk gidebilirdim, bu yüzden rahatsızlığımı ve Vuk ve düğünle ilgili tüm düşüncelerimi bir kenara ittim.

Regl dönemimdeyken İzlanda'da sırtı açık bir elbise ve stilettolarla bir kış kampanyası çekebilseydim, bunu yapabilirdim.

Derin bir nefes aldım ve sadece ben, fotoğraf makinesi ve deklanşörün ritmik tıkırtısı kalana kadar odanın geri kalanının kaybolmasına izin verdim. Hayatımın geri kalanı boktan olabilirdi, ama bu? Bu benim elementimdi.

Sonraki birkaç saat boyunca poz verdim, doğaçlama yaptım ve odada yükselen enerjiyle oynadım. Düşünmeme gerek yoktu; sadece bedenimin pozisyonlara doğal bir şekilde akmasına izin verdim.

Arka planda çalan Fransız elektronik müziği Wentworth'un "Muhteşem!" ve "Mükemmel!" haykırışlarına eşlik ediyordu. Daha fazla rötuş ve gardırop ayarlaması için ara ara durduk, ancak çekim o kadar sorunsuz geçti ki gün batımından önce bitirdik.

Bitirdikten sonra Wentworth, "Herkese iyi iş çıkardınız," dedi. "Bu kampanya harika olacak."

Ekip toparlanırken üstümü değiştirdim ve telefonumu kontrol ettim. Ailemden ve *İndira'*dan yeni mesajlar almıştım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ama Vuk'un kendisinden bir şey gelmemişti... ki numaramı ona hiç vermediğimi düşünürsek bu çok mantıklıydı.

Ama hayal kırıklığı yine de canımı yaktı.

"Harika iş çıkardın, tatlım. Bunu yapabileceğini biliyordum." Wentworth'un kulağıma gelen sesi beni sıçrattı. Başımı kaldırdığımda yüzünün benimkinden birkaç santim uzakta olduğunu gördüm ve taşaklarına diz engelleyen tek şey demirden bir kısıtlamaydı.

"Zor bir başlangıç yaptık ama iyi sonuçlandı, değil mi?" Gülümsemesi amaçladığı etkinin tam tersini yarattı.

Nesnel olarak, Wentworth iyi görünümlüydü. Kırklı yaşlarının başındaydı, gür kahverengi saçları, kahverengi gözleri ve sert yüz hatları vardı. Kadın arkadaş bulmakta zorlanacak bir tip değildi - ta ki kadınlar onu tanıyana kadar.

Sahip olduğu her türlü çekicilik, kibri ve genel pespayeliği ile hemen dengeleniyordu.

"Evet." Birkaç adım geri çekildim. "Çekim yaptığımıza sevindim."

Etrafıma bakındım ve bizden başka herkesin gittiğini fark ettim. Çekim biter bitmez ayrılmadığım için zihinsel olarak kendimi tekmeledim; hiçbir model Wentworth ile yalnız kalmak istemezdi.

"Bunu kutlamalıyız." Aramızdaki mesafeyi tekrar kapattı. Artık dinleyicisi olmadığı için profesyonel olmak konusunda o kadar da endişeli görünmüyordu. "Evim uzak değil. Yemek sipariş edebilirim. Şampanya. Başka şeyler de." Son iki kelimede ima vardı.

Derimin üzerinde gezinen örümcek ordusu çoğaldı. "Hayır, teşekkürler." Bir adım daha attım ama arkamdaki duvar daha ileri gitmemi engelledi. "Yakında başka bir randevum var. Aslında, ben-"

"Gerçekten mi?" Wentworth kaşlarını kaldırdı. "Hank bana bunun günün son işi olduğunu söyledi."

Lanet olsun. Lanet Hank.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Haber vermeden daireme geldiğinden beri şüphe uyandıracak kadar sessizdi. Normalde beni kontrol etmek için en az dört kez arardı, ama cırcır böcekleri gibiydi.

Belki de casusluk konusunda onun peşinde olduğumu bildiği içindi. Söz verdiği gibi, Vuk hafta başında evimi ve cihazlarımı böceklere karşı taraması için ekibini göndermişti. Bir tane telefonumda, bir tane de her yere götürdüğüm Beaumont markalı kalemde bulmuşlardı. Doğrudan Hank'e kadar izlerini süremediler ama sorumlunun o olduğunu biliyordum.

Vuk'un ekibi böceklerden kurtulmuş ve bana "takip edilemeyen" cihazları kendi başıma kontrol etmemi sağlayan bir tarayıcı bırakmıştı. Bilgi kesintisi Hank'i uyarmış olmalıydı, gerçi o zamandan beri sessizdi.

Gözetleme konusunda henüz onunla yüzleşmek istemiyordum. Neyi beklediğimden emin değildim; sadece zamanının gelmediğini biliyordum.

Bu arada, uğraşmam gereken başka bir endüstri pisliği vardı.

"Bu bir iş değil. Bu bir... yüz bakımı randevusu," diye yalan söyledim. Çantamı omuzlarımda yükselttim ve kapıya olan mesafeye baktım. Uzak değildi ama Wentworth doğrudan yolumu kapatmıştı.

"Bir ay kadar sonra evleneceğini duydum." Kolonyasının boğucu kokusuyla boğulmama yetecek kadar yaklaştı.

"Öyleyim," dedim sıkı bir gülümsemeyle. "Şimdi izin verirseniz-"

"Bu yüzden mi dikkatin bu kadar dağınık? Senden daha fazlasını beklediğimi söylemeliyim." Wentworth başını salladı. "Profesyonellik önemlidir."

Sinirlerim tepeme çıktı ama yemi yutmadım. Ona bu fırsatı vermeyi reddettim.

"Düğününüzle ilgili çok fazla dedikodu var," dedi kayıtsızca. "Kilisedeki törenin Orla Ford'un sağlığı yüzünden değil de bir skandal yüzünden ertelendiği gibi. Hamilelik, evlilik dışı çocuk, bu tür şeyler."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bunu kim söylüyorsa yanılıyor," dedim kısaca, numara yapmaya edemeyecek kadar sinirlenmiştim. "Dediğim gibi, yakında bir yüz bakımı randevum var, bu yüzden gerçekten gitmem gerekiyor."

Onu atlatmaya çalıştım ama çok hızlıydı. "Başka söylentiler de var," diyerek yolumu tekrar kesti. "Nişanlınla seks bile yapmadığınız gibi. Zor olmalı. İlişkilerde fiziksel yakınlık önemlidir." Koluma dokundu, nefesi yüzümde dalgalanıyordu.

Gözbebekleri çeyreklik büyüklüğündeydi.

Kafası iyi. Bunun farkına varmak beni çok etkiledi. Çekimden sonra ne aldığını bilmiyordum ama Wentworth kesinlikle kafayı bulmuştu.

Şimşek gibi hızlı hareket ederken kaburgalarımın arasına soğuk bir korku hançeri saplandı. Tepki verdiğimde artık çok geçti.

Ağzı benimkine çarptı. Ellerini başımın üstündeki duvara koyup beni hapsederken, dili dudaklarımın kenarını yokluyordu.

Olayların aniden gelişmesi karşısında o kadar afallamıştım ki, Wentworth Holt beni rızam olmadan öperken hareketsiz bir şekilde öylece durabildim.

Onu itmeliyim. Çığlık atmalı, ağlamalı, *bir şeyler* yapmalıydım. Ama beynimin bir kısmı olanları tam olarak algılayamıyordu.

Hikayeler duyduk ve bazı şeylere göz attık, ancak her insanın içinde istisna olduklarına dair küçük, sarsılmaz bir inanç vardı. Başkalarının başına gelenler onların başına gelemezdi. Felaket mümkündü ama olası değildi.

Onun hakkında dile getirdiğim tüm endişelerime ve hissettiğim tüm rahatsızlığa rağmen, böyle bir hamle yapacak kadar cesur olacağını hiç düşünmemiştim.

Wentworth benim tepkisizliğimi cesaretlendirme olarak algıladı. Beni daha sert öptü, ellerinden biri duvardan inip omzumu okşadı.

Avucunun çıplak tenime değdiğini hissetmek beni sersemletti.

Midem bulandı ve hızlı bir öfke dalgası diğer tüm duyguları bastırdı. O anda işim ya da itibarım umurumda değildi. Böyle adamlar

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Wentworth Holt çok uzun zamandır başkalarından faydalanıyordu ve ben bundan bıkmıştım.

Onu üzerimden ittim ve tokat attım. Yankılanan *tokat* sesi boş stüdyoda yankılandı.

"*Dokunma* bana." Kalp atışlarım morarmaya yetecek kadar sertleşti. Yapışkan, ekşi bir film dilimi kapladı ve ışıklar kulaklarımda eşek arıları gibi vızıldadı.

Diğer modellerle karşılaştırıldığında, Wentworth gibi sürüngenler söz konusu olduğunda şimdiye kadar "şanslıydım". Müstehcen bakışlara ve yorumlara maruz kalmıştım ve ara sıra dolaşan ellere katlanmıştım, ama kimse bu kadar küstah olmaya cesaret edememişti - ta ki şimdiye kadar.

Wentworth'un yüzü çirkin bir kaş çatmayla buruştu. *Hayır cevabını* duymaya alışık değildi ve reddedilme ile uyuşturucunun birleşimi onu kendisinin daha da korkunç bir versiyonuna dönüştürmüştü.

Bana tekrar saldırdı. Ondan kaçmaya çalıştım ama alanım kısıtlıydı ve o da yüksekte olmanın getirdiği insanüstü bir güce sahipti.

Kollarımdan tuttu ve beni duvara doğru itti. Boğazımda bir çığlık yükseldi, ardından yeni bir öfke dalgası geldi.

Bütün gün süren çekimlerden sonra aç ve bitkin düşmüştüm, ama bunun savaşmadan istediğini yapmasına izin vereceğim anlamına geldiğini düşündüyse *siktirsin* gitsin.

Wentworth beni tekrar öpmeye çalıştığında, tüm gücümü topladım ve ona kafa attım. Kemiklerin mide bulandırıcı çıtırtısı onun acı feryadına karıştı.

Onu kenara itip kapıya doğru koşarken burnundan kan fışkırdı ve tenime damladı.

"Seni kaltak!" Yanından geçerken kolumu kavradı. Eli kan yüzünden kaygandı ve ben de onu tuttuğu yerden çekip çıkarmayı başardım.

Beni tekrar köşeye sıkıştırmaya çalışması için ona zaman vermedim; düşünmedim bile. İçgüdülerimle hareket ettim ve dizimi kasıklarına olabildiğince sert bir şekilde vurdum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Wentworth tiz bir ulumayla iki büklüm oldu. Bu onu etkisiz hale getirmeye yetmediyse diye çantamı suratına doğru savurdum. Bu benim Shoot Day çantamdı ve ağzına kadar makyaj malzemesi, seyahat boy saç ürünleri, bir su şişesi, bir ajanda, bir telefon şarj cihazı, atıştırmalıklar, yedek bir çift topuklu ayakkabı ve acil durumlar için yanımda bulundurduğum binlerce başka şeyle doluydu.

Tüm bunları söylemek gerekirse, çanta çok ağırdı ve Wentworth'un yüzüne değdiğinde derinden tatmin edici bir gümbürtü duydum.

Vuruşun onu tamamen bayıltıp bayıltmadığını ya da sadece yavaşlatıp yavaşlatmadığını görmek için beklemedim.

Döndüm ve dışarıda yer ayırttım. Altıncı kattaydık ama asansör yerine merdivenleri kullandım çünkü hareket etmem gerekiyordu, beni yakalayıp ödeme yapma ihtimaline karşı hareket etmeye *devam* etmem gerekiyordu.

Lobiye ulaşıp Chelsea'nin ortasına daldığımda ciğerlerim yanıyordu.

Yoldan geçen bir çift beni bitkin ve kanlar içinde görünce soluk soluğa kaldı ama gerçek New York modasına uygun olarak beni yalnız bıraktılar. Stüdyodan çok ama çok uzaklara doğru hızla yürürken yoldan geçen diğer insanların meraklı bakışlarını görmezden geldim. Sokaktan sokağa geçtim ve yön duygumu tamamen yitirene kadar dönüş üstüne dönüş yaptım.

Sonunda Chase bankasının yanında rastgele bir köşede durdum. Hızlı yürüdüğüm için baldırlarım ağrıyordu ve yanaklarımın ıslak olduğunu ancak görüşüm buğulanınca fark ettim.

Sessiz hıçkırıklarla göğsüm kabardı. Gözyaşlarımı silmeye çalıştım ama akmaya devam ettiler ve sonunda pes ettim.

Duvara yaslandım. Az önceki adrenalin patlamam boşa gitmiş, uzuvlarım o kadar ağırlaşmıştı ki ayakta zor duruyordum.

Aylardır tükenmek üzereydim ve Wentworth'la olan tartışmam kalan enerjimi de tüketmişti.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Dümdüz önüme baktım, dünya insanlardan ve trafikten oluşan bir bulanıklığa dönüşmüştü.

Günlük olarak, takip etmem gereken yoğun bir programım ve dikkatimi dağıtacak akılsız eğlencelerim olduğunda, kendimi iyi olduğuma ikna edebilirdim. Ancak yalnız, çıplak ve savunmasız kaldığımda, kabul etmeyi reddettiğim şeyi artık inkâr edemezdim: Tükenmiştim. Fiziksel, zihinsel ve duygusal olarak.

Hayatım bir sarmala dönüşmüştü ve kontrolü yeniden ele almak için yaptığım her girişim onu daha da ulaşılmaz kılıyordu. Önce ailemi mali baskıdan kurtarmak için Beaumont'un sözleşmesini imzaladım. Sonra o sözleşmeden kurtulmak için Jordan'la evlenmeyi kabul ettim. Şimdi de Vuk'a karşı hissettiklerim ve Wentworth meselesiyle uğraşmam gerekiyordu. Beni kötü adam gibi göstermek için olanları çarpıtmaya çalışacağından emindim.

Şakağımın arkasında bir migren patladı.

Polise bildirmeliyim. Sloane'u aramalıyım. Nefsi müdafaa olduğu halde Wentworth'a "saldırdığım" için teşkilatım üzerime geldiğinde ne yapacağımı düşünmeliydim.

Beaumont'un benim tarafımda olduğu düşüncesini uzun zamandır aklımdan çıkarmıştım. Onlara göre modeller hiyerarşinin en altında yer alıyordu çünkü bizden hiç bitmeyen bir arz vardı.

Bir yerlerde, her zaman, gözlerinde yıldızlar olan, şöhret ve servet hayalleri kuran ya da en azından ailesinin sofrasına yemek koymanın yollarını arayan güzel bir genç kız vardı.

Yani hayır, Beaumont kaçınılmaz olarak ne olduğunu öğrendiğinde benim tarafımı tutmayacaktı. Bunu gizli tutup Wentworth'u yatıştırmanın bir yolunu bulacaklardı.

Öfkeyle elimin tersini tekrar yüzümde gezdirdim. Mantıklı yanım, biri ağlarken fotoğrafımı çekip internete yüklemeden önce sokaktan çıkmam gerektiğini fark etti.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İyi tanınıyordum ama neyse ki her hareketimi takip eden bir paparazzi sürüsünü gerektirecek kadar ünlü değildim. Bu, yoldan geçenlerin çekeceği samimi fotoğraflara karşı güvende olduğum anlamına gelmiyordu.

Uzun, sakinleştirici bir nefes aldım ve düşünmeye çalıştım. Bundan sonra ne yapmalıyım?

Eve boş bir daireye gitmek istemiyordum; güvendiğim biriyle birlikte olmak istiyordum. Ama gerçekten kimim vardı ki?

Jordan pratik açıdan bariz bir seçimdi ama ben pratik bir şey istemiyordum. Duygusal destek istiyordum ve bu ilk olarak ona başvurduğum bir şey değildi.

Kim çalışıyordu ve Indira kesinlikle hayır diyordu. Durumu anlayabilirdi ama sektöre çok yakındı. Sloane bu konuda çok mantıklı davranırdı ve ailem ne olduğunu öğrenirse *çılgına* dönerdi. Babam muhtemelen gelip Wentworth'u kendisi öldürecekti. Zaten bu kadar çok işleri ve resepsiyon planları varken onlara bu duygusal yükü yüklemek istemedim.

Gözyaşlarım sonunda yavaşlayarak damlamaya başladı.

Kendime karşı dürüst olsaydım, görmek istediğim tek bir kişi vardı.
Hiçbir anlamı yoktu ama artık hayatımda çok az şey anlamlıydı.

Kendimi bundan vazgeçiremeden en yakın metro istasyonuna gittim ve trene binerek şehrin yukarısına, tanıdığım en tehlikeli adama doğru yola çıktım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BÖLÜM 21

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Vuk

Sana bir teklifim var.

Roman'ın sözleri havada asılı kaldı. Masanın arkasına uzanmış, görünüşe göre

Umursamazdı ama bakışlarındaki keskinlik, cevabımın onun için sandığından çok daha fazla şey ifade ettiğini gösteriyordu.

"Kardeşliği alaşağı etmek istiyorum," dedi. "Ve bunu yapmak için yardımınızı istiyorum."

Silahımı tekrar kaldırdım.

"Biliyorum, biliyorum. Neden bana yardım etmek isteyesin ki?" diye düşünüyor olabilirsiniz. Roman bir Glock'un namlusuna bakmaktan korktuysa bile bunu belli etmedi. "Kasayı ateşe veren bendim. Seni neredeyse öldürüyordum. Bu yüzden neden biraz-"

Bir silah patladı.

Kurşun yanından geçip gitti ve duvarıma saplandı. Bir uyarı

-O kadar yakındı ki, aramanın hızı ve yakınlığı yüzünden saçları birazcık karıştı.

Roman durakladı. "Bu konuda üzgünüm," diye bitirdi soğukkanlılıkla. "Kişisel bir şey değildi. Kardeşliğe bir borcum vardı ve onu ödedim. Ödememiş olsaydım, ikimiz de bana ne olacağını biliyoruz."

Ağzım sulandı. Ne yazık ki, Kardeşler'e borçlu olmanın ne demek olduğunu ilk elden biliyordum. Bu, o piçin beni *öldürmeye* çalıştığı gerçeğini değiştirmiyordu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

En büyük zayıflığımı kullanıyorum.

Damarlarımda beyaz ateş fokurduyordu. Silahı bir kenara fırlatmak, en sevdiğim bıçağı çıkarmak ve duvarları onun kanıyla boyamak istedim.

Temel içgüdülerim onlara teslim olmamı istedi ama sonunda mantığım galip geldi.

Roman yaşadı, şimdilik.

"Bu arada, doğrudan konuya gireceğim. Burada ne kadar uzun kalırsam, seninle temas kurduğumu öğrenmeleri o kadar olası." Sanki Kardeşler'in kendileri gölgelerde saklanıyormuş gibi gözlerini ofiste gezdirdi. "Kardeşlik senin ölmeni istiyor. Hem *de çok kötü* bir şekilde."

Hadi canım. Bana bilmediğim bir şey söyle.

Sessizliğim, etkilenmemiş hoşnutsuzluğumu ifade ediyordu.

"Düşündüğünüz nedenlerden dolayı değil. Örgüt savaşta." Roman şaşkınlığım karşısında bir kez daha neşesiz bir gülümseme takındı. "Gallo geçen yıl öldü. Çırağı Shepherd görevi devraldı ama Kardeşler'den bir grup onun liderliğine şiddetle karşı çıktı. Bu da grubu ikiye böldü ve şimdi kontrol için savaşıyorlar. Birbirlerini vurmak yerine -ki bunun Kardeşliğin genel sağlığı ve uzun ömürlülüğü için zararlı olacağı açık- kazananın hepsini alacağı bir ödül belirlediler." Roman başını eğdi. "Sen."

Vahiy, jilet gibi derime battı.

Ayrıntı vermedi ama geri kalan boşlukları kendim doldurabilirdim.

Yıllardır Kardeşlik'in başındaki en büyük bela bendim. Kaçıp giden bendim - başarısızlıklarının yaşayan ve nefes alan bir hatırlatıcısı.

Onlar dünyanın en seçkin suikastçı ve kiralık katil gruplarından biriydi ve yüz yıllık tarihlerinde onlarla yüz yüze gelip kazanan tek kişi bendim.

Beni öldürmek onurlarını geri getirecekti. En önemlisi, başarılı olan taraf en çok değer verdikleri nitelikleri göstermiş olacaktı: Güç. Beceri. Güç.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Shepherd ile kaldım. Tanıdığın şeytan falan. Bana seni öldürme ve bunu bir kaza gibi gösterme görevi verdi. İşi bilerek savsaklamış olabilirim ama bir ihanetten şüphelenmemeleri için yeterince ikna ediciydi."

"Neden?"

Yapılacak en akıllıca hareket beni saf dışı bırakıp Shepherd'ın gözüne girmeye çalışmak olurdu. Yine de Kardeşlik savaştayken, diğer grup kazanırsa bu iyi niyetlerin hiçbir anlamı olmazdı.

Tüm bunlar Roman'ın doğruyu söylediğini varsayarak yapılıyordu. O anda doğrulama imkânım yoktu, bu yüzden hikâyesini kontrol edene kadar öyleymiş gibi davranmak zorundaydım. İyice.

"Düşmanımın düşmanı dostumdur." Omuz silkti. "Artık iki gruba da bağlılık yemini etmiyorum. İkisinin de altından çıkmak istiyorum. Ama onları tek başıma alt edemem, bu yüzden yardımınıza ihtiyacım var."

Bekledim.

"Ben istihbarat ve içeriden bilgi sağlarım. Siz de para ve kaynak sağlıyorsunuz" diye açıkladı. "Önce senin beni bulmanı beklerdim ama koşullar değişti ve adamlarının işi çok uzun sürdü. Ben de onları hızlandırmak için garaja küçük bir ipucu bıraktım."

Roman ofisime tekrar göz gezdirdi. Ya Oscar ödüllü bir aktördü ya da Kardeşler'in onu burada bulmasından gerçekten ürkmüştü. "Bir önceki patavatsızlığımdan sonra Kardeşler'in güvenini tam olarak kazanamadım. Beni yakından takip ediyorlar ve dikkatleri dağılana kadar doğrudan temas kurma riskini göze alamazdım."

"Sana güvenmemek için sebepleri var gibi görünüyor." Bu parlak kırmızı bir bayraktı. Hayatta kalmanın ilk kuralı: iki yüzlü birine güvenme. Eğer önceki bağlılıklarına ihanet edebiliyorlarsa, sana da ihanet edebilirlerdi. Ama eğer Kardeşler onun nerede olduğunu biliyorlarsa... "Notundaki 'onlar' kim?"

Onlardan önce beni bul.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Roman'ın yüzü kapandı. "Kardeşlik'ten saklanırken yolumun kesiştiği biri."

Bu kelimelerin ardında bir dünya sır saklıydı.

Tüm şirketim üzerine bahse girerim ki "önceki patavatsızlığı" sızdırılan Sunfolk sözleşmesiydi ve Kardeşler'den saklanmasının nedeni de buydu. Onu geri çeken neydi ve yolu kiminle kesişmişti? Deneyimli bir katili tedirgin edecek güce kim sahipti?

Hepsi merak uyandırıcı sorular, ancak şu anda derinlemesine inceleyecek zamanım yok.

Bana söylediği şeyi doğrulayana kadar işleri basit tutacaktım.

"Her iki grubun liderlerini de ortadan kaldırırsan," dedim, "Kardeşliğin yeni fiili lideri sen olursun. Uygun."

Roman her ikisinin de altından çıkmak istediğini söyledi; ayrılmak istediğini söylememişti, nokta.

Organizasyon eski dünya sürü kurallarını takip ediyordu. En güçlü olan en tepeye yükselirdi. Üyeler başka kimseyi takip etmezdi.

Eğer Roman Shepherd'ı ve diğer grubun liderini öldürürse, en güçlü o olacaktı ve biri ona meydan okumadığı sürece liderlik ona geçecekti.

"Akıllıca. Sana gelmekte haklıymışım." Dudaklarında samimi bir gülümseme belirdi. "Evet, liderlik rolünü neden istediğime dair son derece bencilce nedenlerim var ama bu senin için de faydalı olacak. Görevi devraldığımda Kardeşlik'le aranızdaki husumet ortadan kalkacak. Sonsuza kadar. Bundan emin olacağım."

"Sana inanmamı mı bekliyorsun?"

"Tabii ki hayır. Ama benim sözüm hiç yoktan iyidir." Roman silahıma başıyla işaret etti. "Kardeşlik sizden korktuğu sürece ateşkesiniz devam etti. Ne yazık ki aynı korku seni onların en büyük hedefi haline getirdi. Sana karşı henüz bir hamle yapmamış olmalarının tek nedeni savaştaki bazı gelişmeler. Dikkat dağıtıcı şeyler. Bunları çözdüklerinde, yine senin peşinde olacaklar."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ne gibi gelişmeler?"

Yumuşak bir kahkaha attı. "İyi denemeydi. Sana zaten yeterince şey söyledim. Daha fazlasını istiyorsan, karşılığında bir şeyler vermen gerekecek." Roman beni inceledi. "Kardeşlikle ilgili eski kaynakların kurudu. Ya öldüler ya da emekli oldular. Örgütle tek aktif bağlantın benim ve tekrar ne zaman saldırmayı planladıklarını sana söyleyebilecek tek kişi de benim. En azından Shepherd'ın hizbi, ama eminim diğer tarafa da sızabilirim."

Diğer grubun adını vermemeye dikkat etti. Kafamın üzerinde tuttuğu daha fazla bilgi mi, yoksa saçmalıklarının bir işareti mi?

Sessizce seçeneklerimi gözden geçirdim.

Roman yalan söylüyorsa ve ona yardım etmeyi kabul ettiysem, beni doğrudan bir tuzağa düşürebilirdi. Ancak, evime başarıyla girmişti. Eğer Kardeşler'le işbirliği içinde olsaydı, şimdiye kadar saldırmış olurlardı. İşleri uzatmak onlar için mantıklı olmazdı - tabii ki bir gösteri yapmak istemiyorlarsa. Önce Roman'ın yalanlarına inanacak kadar saf olduğumu kanıtlayarak beni küçük düşürmek, sonra da bana işkence etmek. Pek olası değildi ama mümkündü.

Eğer Roman doğruyu söylüyorsa, bu benim hayatta kalmak için en iyi şansımdı. Kardeşliğin yangına karıştığını öğrendiğimden beri savunmada kalmıştım çünkü başka seçeneğim yoktu; karanlıkta çalışıyordum. Roman'ın istihbaratıyla, sonunda saldırıya geçebilirdim.

Roman'ın organizasyonu devralmasının sonuçlarına gelince... bu başka bir günün sorunuydu.

"Yani?" Gözleri benimkileri delip geçti. "Anlaştık mı?"

Eski kaynaklarım kurumuş olabilir ama nereye bakacağımı bilirsem, ki biliyordum, Kardeşler'in iç savaşı doğrulanabilirdi.

Roman'ın ağzından çıkan her kelimeyi üç kez kontrol etmem gerekirdi.
O zamana kadar.

Tetiği çektim.

Kaçmaya fırsat bulamadı. Vücudu kurşunun şiddetiyle sarsıldı ve omzunu delip geçtiğinde keskin bir tıslama çıkardı. Kan

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

gömleğinin önünde çiçek açtı ve deri kolçağa damladı.

Lanet olsun. O benim en sevdiğim sandalyeydi.

Roman bana ters ters baktı, yüzü acıdan bembeyaz olmuştu. Ama çığlık atmadı. Bunun için bonus puan aldı.

"Kalbine nişan alabilirdim," dedim. "Teklifinle ilgili olarak seninle temasa geçeceğim. Şimdi fikrimi değiştirmeden önce evimden defol git."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BÖLÜM 22

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ayana

Sessizlik.

İngiltere'nin malikanesi sahibini andırıyordu: büyük, heybetli ve gizlenmiş

Dev siyah demir kapıların ardında yer alan ön avlu ve arka bahçe için yeterli alana sahip nadir Manhattan mülklerinden biriydi.

Daha önce Jordan'la bir kez ziyaret etmiştim. Büyüklüğü ve misafirperver olmayan dış görünüşü o kadar gözümü korkutmuştu ki tüm akşam yemeğini diken üstünde geçirmiştim. Sevgiyle ev yapımı gurme rostonun tadı karton gibi gelmişti.

Bu bir yıl önceydi.

Bu kez kapıları görünce içim rahatladı. Kendimi kalın taş duvarların ve kilitlerin güvenliğinin ardında kaybetmek istiyordum. Dış dünyanın var olmadığı ve Wentworth Holt gibi adamların bana dokunamadığı bir baloncuk istiyordum. Hepsinden önemlisi, bana olanları kısa bir süreliğine de olsa unutturabilecek tek kişiyi görmek istiyordum.

Girişteki çağrı düğmesine bastım ve birinin açmasını bekledim. Güneş batmıştı ve alacakaranlık sokağı serin mavi bir sessizlikle yıkıyordu.

Burası New York'un en güvenli mahallelerinden biriydi ama yine de dışarıda olmaktansa içeride olmayı tercih ederdim.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" Keskin, belli belirsiz İngiliz aksanlı bir ses dahili telefondan dışarı süzüldü.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Merhaba. Vuk'u görmeye geldim. Markovic'i görmeye geldim," diye ekledim anlamsızca, sanki bu arazide başka bir Vuk varmış gibi. "Ben bir arkadaşıyım."

Belki "arkadaş" biraz abartılı olabilirdi ama "bekarlığa veda gecesinde onu neredeyse kazara boğarak öldürdükten sonra öpmeye çalışan arkadaşının nişanlısı" aynı tınıya sahip değildi.

Ayrıca, böyle söylediğimde... yüzüm buruştu. Tanrım, berbat durumdaydım.

"Anlıyorum." Ses kibarca etkilenmemiş gibiydi. "Korkarım Bay Markovic şu anda meşgul, ama burada olduğunuzu kendisine bildireceğim. İsminiz nedir?"

"Ayana Kidane." Boğazımdaki utanç verici kalınlığı geçip yutkundum. Habersizce evine gittiğimde Vuk beni göremedi diye ağlamayacaktım. Ne bekliyordum ki? Orada oturup ziyaretçilerini bekleyeceğini mi? O bir CEO'ydu ve Valhalla'nın genel müdürüydü. Yapacak daha önemli işleri vardı.

Cevabımı uzun bir duraklama izledi.

Şok olmuştum, bir dakika sonra kapılar açıldı ve ardından biraz daha sıcak bir karşılama oldu. "Lütfen içeri gelin."

Kapı bekçisinin fikrini değiştiren şeyin ne olduğu konusunda kafam karışmıştı. Yine de boşa kürek çekecek değildim, bu yüzden avluya girdim ve girişe doğru yürüdüm.

Uzun boylu, beyaz saçlı, siyah takım elbiseli bir adam ön kapıda beni bekliyordu. Son ziyaretimde onu gördüğümü hatırlamıyordum. Yine de Vuk bizi kendisi karşılamıştı ve etkileşime girdiğim tek personel sunuculardı.

"Bayan Kidane, hoş geldiniz," dedi. "Ben Jeremiah, kahyayım. Lütfen benimle gelin. Bay Markovic sizi bekliyor."

Beni içeri almasının üzerinden bir dakikadan az zaman geçmişti. Vuk'a haber verecek zamanı nasıl buldu?

Önemli değil. Vuk'un ev incelemek için burada değildim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Jeremiah'yı içeri kadar takip ettim. Gelmeden önce bir mağazanın tuvaletinde temizlenmiştim ama gözyaşlarımla şişmiş gözlerimi düzeltemedim ya da Wentworth'un ağzının benimkinin üzerinde bıraktığı lekeyi silemedim.

Adımlarım bir an için duraksadı ve Jeremiah'nın çantamı düzeltirken elimin hafifçe titrediğini fark etmemesini umdum.

Fuayeden geçip ana yaşam alanlarına girdik. Tam olarak hatırladığım gibiydi. Uzun mermer koridorlar, güneşin altındaki her aktiviteye adanmış büyük odaların etrafını sarıyordu. Bir bilardo odası, bir sinema odası, bir oturma odası, bir oturma odası (bununla oturma odası arasındaki farkı hâlâ bilmiyordum) ve farklı müzik aletlerini sergilemekten başka bir amacı yokmuş gibi görünen bir oda vardı.

On dakika kadar gittikten sonra nihayet kütüphanenin önünde durduk. Kapılar aralıktı. Jeremiah girmem için eliyle işaret etti. , sessiz bir *kıkırtıyla* kapıyı arkamdan kapattı.

Tekrar normal bir şekilde nefes almadan önce ayak seslerinin uzaklaşmasını bekledim. Jordan'la buraya son geldiğimde Vuk bana tam bir tur attırmamıştı ve kütüphaneyi daha önce hiç görmemiştim.

Çok güzeldi; raflar dolusu deri ciltli kitap, yürüdüğümü duyamayacağım kadar kalın zümrüt rengi bir halı ve arka bahçeye bakan dev pencereler.

Vuk gül ağacından yapılmış masalardan birine oturdu. Dizüstü bilgisayarı önünde açıktı ve kaşlarının arasında derin bir çatık vardı. Ancak beni görünce bir parça yumuşadı.

Dizüstü bilgisayarını aniden kapattı ve ayağa kalktı, bakışları yüzümde ve çantamı sıkıca kavrayışımda gezindi. Gözleri keskinleşti.

Khat'ın mı?

Ağzımı açtım. Hiçbir şey çıkmadı.

Sadece merhaba demek için uğradım. Düğün için gözden geçirmem gereken bazı şeyler var. Geçen hafta sonu hakkında konuşmak istiyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Tren yolculuğu boyunca bir düzine farklı bahanenin provasını yapmıştım. Vuk'a Wentworth'ten bahsetmemenin daha iyi olacağına karar vermiştim çünkü doğruyu söylemek gerekirse, ne yapacağından biraz korkuyordum. Başının belaya girmesini istemiyordum.

Ama şimdi buradaydım ve uydurduğum bahaneler boğazımda düğümlendi. Korkudan gözlerim doldu.

Kısa bir an için onları kontrol edebileceğimi düşündüm. Sonra bir hıçkırık koptu ve hepsi bu kadar.

Omuzlarım çöktü, ağlamalarımın şiddetinden mideme kramplar girdi. Daha önceki gözyaşlarım bunun yanında hiçbir şeydi. Toplum içinde olduğum için bilinçsizce kendimi tutmuştum ama şimdi güvenli bir yerdeydim ve her şey bir anda ortaya çıkıverdi.

Öfke, tiksinti, korku, hayal kırıklığı ve endişe - geçen yıl ve daha fazlası boyunca beni rahatsız eden her duygu odayı doldurdu. Bu sadece Wentworth değildi; *her şeydi*. O sadece bardağı taşıran son damlaydı.

Daha fazla oksijen için her nefes alışım başarısız oldu; her titreme daha fazla titreme doğurdu. Titreme tenimi kapladı ve ıstırabımın o kadar derinlerinde boğuluyordum ki Vuk'un yaklaştığını fark etmedim.

Güçlü kolları etrafımı sardı ve beni kendine yakın tuttu. İçgüdüsel olarak yüzümü göğsüne gömdüm, sıcaklığıyla ve hafif dumanlı kokusuyla teselli buldum. Kalbi yanağımın altında sabit bir ritimle atıyordu.

Beni güvende hissettiren şeyin duvarları ve kapıları olduğunu sanıyordum ama değilmiş. Oymuş.

Dakikalar, saatler ya da belki günler sonra gözyaşlarım yavaşlayarak damlamaya başladı. Gözlerim ve boğazım acıyarak geri çekildim. "Özür dilerim." Burnumu çektim. "İçeri girip sana öyle ağlamak istememiştim. Önce bir merhaba bile demedim."

Özür dileme. Hareketleri ölçülüydü ama gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir şey fark ettim: panik. ***Bana ne olduğunu anlat.***

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yutkundum. Daha önceki inançlarıma rağmen ona yalan söylemek istemiyordum. O bu kadar endişeliyken ve ben birine güvenmek için bu kadar çaresizken olmazdı.

Bir şey yaptığını varsayarsak, en kötü ne yapabilirdi? Wentworth'ü kara listeye aldırmak için iyilik mi yapardı yoksa onu biraz hırpalar mıydı? Diğer adam bunu hak etmişti.

"Bir fotoğraf çekimindeydim ve fotoğrafçı..." Hıçkırdım. "Herkes gittikten sonra... o denedi... o..." Birkaç kez denedim ama sonunda kelimeleri çıkarabildim. Vuk'a olanları anlattım, Wentworth'un çekimden sonraki girişimlerinden başlayıp kaçışıma kadar. Ben konuştukça Vuk daha da durgunlaştı. Bitirdiğimde bir heykeli andırıyordu, gözleri o kadar soğuk ve düzdü ki ensemdeki tüyler diken diken oldu.

"Sana dokundu," dedi yumuşak bir sesle. Hiçbir titreşim ya da duygu yoktu. Sadece saf buz.

O kadar rahatsız ediciydi ki, bunun benimle üçüncü konuşması olduğu gerçeği üzerinde durmadım. "O yapmadı... öpücük dışında hiçbir şey olmadı." Wentworth'u savunmaya çalışmıyordum ama Vuk'un ürkütücü sakinliği beni öfkelenip bir şeyleri yumruklamasından daha fazla gerdi. "Ben iyiyim."

Bu doğru değildi. Fiziksel olarak iyiydim ama zihnim ve duygularım allak bullak olmuştu. Yine de ilk geldiğim zamankinden daha iyi hissediyordum.

Günün olaylarıyla ilgili yeni bir sorgulama için kendimi hazırladım. Şaşırtıcı bir şekilde, hiç gelmedi.

Vuk telefonuna bir şeyler yazdı ve beni en yakın masaya yönlendirdi. Dakikalar sonra iki personel gümüş tepsilerle gelene kadar kafam karışmış bir şekilde oturdum. Tepsileri önüme koydular ve ısıtıcı kubbeleri kaldırarak dumanı tüten bir fincan çay, çeşitli meyveler ve hamur işleri ile garip bir şekilde iki kavanoz fıstık ezmesini ortaya çıkardılar. Biri kremalı, diğeri çıtır çıtır.

Ye. Personeli gittikten sonra Vuk karşıma oturdu. ***Bu seni daha iyi hissettirecek.***

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sanki bir işaretmiş gibi midem guruldadı. Gerçekten açlıktan ölüyordum. "Nereden bildin?"

Bütün gün fotoğraf çekimindeydin. Seni düzgün beslediklerinden şüpheliyim.

Mideme bir sıcaklık yayıldı. "Peki ya fıstık ezmesi?" Suçlu zevklerimden biriydi.

Kaliforniya'dayken uykunda bundan bahsetmiştin. Hoşuna gideceğini düşünmüştüm.

"Uykumda fıstık ezmesinden mi bahsediyordum?" Mahcup bir şekilde sordum. "Bu çok-şimdi öldür beni."

Vuk'un ağzını bir gülümseme yumuşattı. Ben bir kruvasanı parçalayıp elma dilimlerini fıstık ezmesine batırırken başka bir şey söylemedi. Kalorileri boş ver. Bugün ne istersem yiyecektim ve bunun için daha sonra endişelenecektim.

Vuk'un Wentworth hakkında daha fazla soru sormamasına minnettardım. Olayı içimden atmıştım ve yaşadığım travmayı tekrar anlatmadan sessizce yemek yemek güzeldi.

Şu anda tam da ihtiyacım olan şey buydu.

Çaydan bir yudum aldım. Tadına bakınca gözlerim büyüdü. "Bu neredeyse sana evimde verdiğim çayın aynısı."

Vuk omuz silkti. ***Hoşuma gitti, bu yüzden mümkün olduğunca yakın bir şekilde yeniden yaratmasını istedim.***

"Nasıl? Bu annemin özel karışımı. İçine koyduğu her şeyi *bana* söylemiyor bile."

Kendi yöntemlerim var.

Tabii ki yaptı.

"Güzel olmalı," diye mırıldandım. Yeniden doldurmak istiyorsam

Washington'a dönmek zorundaydım. Rahatlatıcı tanıdıklığı bir nostalji

dalgası gönderdi.

Keşke evde olsaydım. Annemin bir sarılma ve sıcak bir içecekle yatıştıramayacağı hiçbir şeyin olmadığı gençlik günlerimin sadeliğini özledim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Vuk yine sırıttı, ama soğukluk asla tam olarak gözlerini bırakmadı.

Wentworth hâlâ aklının bir köşesindeydi.

Bu arada, odada bizimle birlikte oturan başka bir fil daha vardı. Bu konuyu açıp açmamakta tereddüt ettim ama er ya da geç bu konu hakkında konuşmamız gerekiyordu. Bütün yara bantlarını bir kerede söküp atabilirdim.

"Geçen Cumartesi hakkında," dedim . "Ben-"

Geçen cumartesi hiçbir şey olmadı.

Verdiği kısa cevap karşısında irkildim. Bir an bile tereddüt etmemişti. Hayal mi görüyordum? Sokakta olanları hayal mi etmiştim?

Hayır. *O kadar* sarhoş değildim. Onu kesinlikle öpmeye çalışmıştım ve o da beni kesinlikle durdurmuştu. Sırpça ne dediğini bilmiyordum ama ondan önce ne dediğini net bir şekilde duymuştum.

Yapma.

Vuk hiçbir şey gibi davranarak bana zarif bir çıkış yolu sunuyordu. Bu, her ikimiz için de en iyi senaryoydu.

Peki neden bu kadar hayal kırıklığına uğradım?

Konu değiştirdi. ***Kentworth ile olanları başkasına anlattın mı?***

"Henüz değil." Yanaklarıma sıcaklık doldu. "Söylediğim ilk kişi sensin."

İtirafımın çıplak savunmasızlığı, rüzgârda yırtılmış günlük sayfaları gibi aramızda dalgalandı.

Vuk'un gözleri biraz olsun yumuşadı.

"Hank ve Sloane'a söylemem gerekecek," diye hızla ekledim. "Zaten yakında Hank'i kontrol etmem gerekiyor. Bütün hafta ondan haber alamadım."

Gerçekten mi? Vuk'un ifadesi nötrdü. ***Ne kadar garip.***

"Evet." Çayımı bitirdim ve bardağı kenara ittim. "Yemek için ve beni dinlediğiniz için teşekkür ederim ama gitmeliyim. Yeterince vaktinizi aldım."

Neden önce Ürdün'e gitmedin?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Donup kaldım. Mantıken konuşursak, önce nişanlıma gitmeliydim. Ama Vuk'a görmek istediğim kişinin Jordan değil de o olduğunu nasıl söyleyebilirdim?

"Ona sonra söyleyeceğim," diye yalan söyledim. "Ama bugün iş yerinde büyük bir yönetim kurulu toplantısı var ve dikkatini dağıtmak istemedim."

Vuk'un gözleri kısıldı. Çürük bir bahaneydi ama neyse ki konuyu zorlamadı.

Bir sonraki sorusuyla tekrar yere yığıldığımda çoktan yerimden kalkmıştım.

An4ry misin?

"Ne?"

Kentworth hakkında.

Çenem gerildi. "*Tabii ki* kızgınım. Bana saldırdı ve ben onun taciz ettiği ilk model değilim. Keşke-" Kendimi durdurdum ve derin bir nefes aldım. "Bunun bir önemi yok. Öfke beni bir yere götürmez. Olaylarla pratik bir şekilde başa çıkmalıyım. Yine de muhtemelen burnunu kırdığım için mutluyum."

Umarım asla düzgün bir şekilde sıfırlanmaz ve o pislik hayatının geri kalanında çarpık bir burunla dolaşmak zorunda kalır. O kadar kibirliydi ki, bu onu öldürürdü.

Vuk aniden ayağa kalktı. ***Benimle gel. Yardımcı olabilecek bir şeyim var.***

Onu sorgulamamam, ona ne kadar güvendiğimin bir göstergesiydi.

Onu kütüphaneden çıkıp alt kata kadar takip ederken göğsüm meraktan diken diken oldu...

Gözlerimi kırptım, neye baktığımdan emin değildim.

Bodrum katındaki oda dairemin iki katı ama ortadaki masa ve içi ıvır zıvır dolu kasalar dışında bomboştu. Kırık şişeler ve şişe kapakları odanın uzak tarafını dolduruyordu ve hafif, keskin bir koku vardı. Neredeyse yanmış tost gibi, ama biraz daha dumanlı.

Vuk siyah bir sandığa doğru yürüdü ve sandığı açtı. Ona katılmam için bana işaret etti.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ben . İçeriye baktım, yarı ölü bir beden ya da başka bir şey görmeyi bekliyordum.

Onun yerine bir kask, yelek, gözlük ve eldiven buldum.

Kaşlarım birbirine çarptı. "Ne..." Durdum ve tekrar etrafıma baktım.

Aniden fark ettim. "Bekle. Kendi öfke odan mı var?"

Omuzlarını kaldırdı. ***Bazen işe yarıyor.***

İnsanların stres ve öfkelerini kırılabilir nesneleri parçalayarak boşaltmak için para ödedikleri mekânları duymuştum. Hiç gitmemiştim ama bu konsept hep ilgimi çekmişti. Bir barda kavga çıkarmaktan ya da etrafımdaki insanlara saldırmaktan kesinlikle daha iyiydi.

Etrafımızı saran tabak çanak kasalarına ve eski elektronik eşyalara baktım. Ailem beni eşyalarımıza değer vermem konusunda yetiştirmişti. Bu eşyaları gelişigüzel kırma düşüncesi beni kıvrandırdı - ta ki gözlerim eski bir fotoğraf makinesine takılana kadar.

Wentworth'un kullandığı marka ya da model değildi. Aynı renk bile değildi. Ama sadece görmek bile beni stüdyoya, üzerimdeki ellerinin çirkinliğine ve sergilediği yetkiye geri getirdi.

O eski öfke tekrar yüzeye çıktı, patlayacağımı düşünene kadar içimi kemirdi ve şişirdi.

Güvenlik ekipmanlarını aldım ve giydim. Kaskı takmadan önce gevşek dalgalarımı geri bağladığımdan emin oldum, böylece keçeleşmediler. İşim bittiğinde Vuk bana bir beyzbol sopası uzattı ve tek kelime etmeden dışarı çıktı.

Kapı kapandı.

Bir zamanlar boş olan masaya baktım. Ben giyinirken Vuk masayı eşyalarla doldurmuştu. Şarap kadehleri, tabaklar, bir televizyon ve o aptal kamera vardı. Televizyonun karanlık ekranı bana dönüktü ve titreyen halimi yansıtıyordu.

Wentworth bana baktığında ne görmüştü? Sistem onun lehine kurulduğu için faydalanabileceği birini. Diğer kızlar gibi, çenelerini kapalı tutan ve gemiyi sallamaktan korktukları için iyi davranan biri.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Öne çıkmadıkları için onları suçlamadım. Dünya, konuşmaya cesaret edenlere karşı nazik değildi.

Ama bu doğru olduğu anlamına gelmiyordu.

Nabzım hızla atarken masaya yaklaştım. Teçhizatım ve elimdeki sopayla, sık sık hissettiğim kadar çaresiz görünmüyordum. Karşılık veren biri gibi görünüyordum.

Derin bir nefes aldım, sopayı salladım ve kameranın üzerine indirdim. Korkunç bir çatırtıyla parçalandı.

Tatmin olmayınca televizyona geçtim. Tekrar, tekrar ve tekrar vurdum, ta ki ekran o kadar parçalanmıştı ki televizyon olduğu bile anlaşılmıyordu. Ondan sonra hüsranımı tabaklara, şişelere, seramik süs eşyalarına boşalttım. Öfkeme karşı hiçbir şey güvende değildi.

Yine de içimdeki ateş sönmedi, bir çıkış yolu bulmak için çaresizce çırpınıyordu. Kalbim çılgınca çarpıyordu. Ter tenimi sırılsıklam etmişti ve darbelerimin şiddetinden kaslarım ağrıyordu.

Ama sallanmaya devam ettim, cam ve seramik parçalarından oluşan yağmurdan sapıkça bir zevk aldım, ta ki *sonunda* kırabileceğim hiçbir şey kalmayana kadar. Ancak o zaman durdum.

Sopa yere çarptı. Eldivenli ellerimi masanın üzerine koydum ve göğsüm kabararak eğildim. Gözlükler buğulanmıştı ve boncuk boncuk ter yüzümün kenarından aşağı yuvarlanıyordu. Kollarım o kadar ağrıyordu ki onları kaldırmakta zorlandım.

Bu rahatlık değildi; daha da iyi bir şeydi.

Katharsis.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BÖLÜM 23

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Vuk

"Sir, oraya giremezsin. Efendim!" Asistan koştu, onun parlak mokasen ayakkabılar mermer zeminde gıcırdıyor.

Beaumont'un ofisinde dolaşırken bana aval aval bakan diğer personeli görmezden geldiğim gibi onu da görmezden geldim.

Bütün hafta sonu bunu bekledim ve sabrımın sınırlarına ulaşmıştım.

Cuma günü Ayana'nın benim derme çatma öfke odamla işi bittikten sonra onu evine bırakmış ve planımı oluşturmadan önce dairesinde güvende olduğundan emin olmuştum.

Aynı gece Wentworth Holt'u bulup öldürmemek için kendimi zor tutmuştum. Ama önce yapmam gereken bir şey vardı ve düşünmeden hareket etmek asla iyi bir fikir değildi.

Köşedeki ofisin önünde durdum ve kapıyı çalmadan içeri girdim.

Emmanuelle Beaumont geldiğime şaşırmış gibi görünmüyordu. Resepsiyondan bir uyarı telefonu almış olmalı.

"Vuk Markovic." Asistanına el salladı, adamın yüzüne kapıyı kapattığımda gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Bu ne sürpriz. Bu zevki neye borçluyum?"

Onun karşısındaki koltuğa oturdum ve ilgisiz bir şekilde ona baktım.

Nesnel olarak çekici bir kadındı ama hayatımda gördüğümde tanıyabileceğim kadar yılanla uğraşmıştım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bu cilalı görünümün ardında bir engerek yılanının kurnaz zekası yatıyordu. Alanının zirvesine iyi davranarak yükselmemişti ve acımasızlığı Ayana'yı etkilemeseydi ona bu yüzden hayranlık duyabilirdim.

Sadede geldim ve önceden yazılmış bir kâğıdı masasına bıraktım. İçinde iki kelime vardı: *Wentworth Holt.*

"Ne olmuş ona?" Nötr bir ses tonu, nötr bir ifade, ama olanlardan haberdardı. Bunu sakinliğinden anladım. Bu, neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi davranmak için çok çaba sarf eden birinin sakinliğiydi.

Yanımda basit tükenmez kalemlerle dolu seramik bir kap vardı. Onları atladım ve beş yüz dolarlık kişiselleştirilmiş Montblanc'ı doğrudan elinden aldım.

Emmanuelle'in ağzı gerildi ama sessiz kalacak kadar akıllıydı. Cevabımı kesin siyah darbelerle yazdım.

Cuma günkü fotoğraf çekiminden sonra Ayana'ya saldırdı.

Bunları yazmak öfkemi yeniden alevlendirdi. Sadece korkaklar karşılık veremeyeceklerini düşündükleri insanlara saldırırdı. Wentworth sahip olduğu gücün farkındaydı ve bunu hakkı olmayan özgürlükleri almak için kullanmıştı.

Bu en kötü türden bir korkaklıktı.

"Bu çok ilginç." Emmanuelle'in ifadesi tekrar nötr hale geldi. "Wentworth bu sabah beni aradı ve Ayana*'nın kendisine* nasıl saldırdığını anlattı. Bunu kanıtlayacak yaraları ve acil servis kayıtları var. Suç duyurusunda bulunmanın eşiğinde olduğunu söyledi."

Bırak onu.

Kâğıttaki kelimelere baktı. Arkalarındaki ima edilen tehdit havada ağır ağır asılı duruyordu.

Tekrar konuştuğunda sesinde ihtiyatlı bir ton vardı. "Ben onun patronu değilim, Bay Markovic. Hiçbir şey *yapmasına* izin vermiyorum. Kararları üzerinde hiçbir kontrolüm yok."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ama acentenizin rezervasyonları üzerinde kontrolünüz var. Kaynama noktasına gelmişti ama şimdilik kontrol altında tuttum. *Bir daha hiçbir modelinizi o adamla aynı odaya koymayın.*

Emmanuelle, "Moda sektöründe çalışmayan ve daha önce hiç konuşmadığım biri için bu oldukça büyük bir talep," dedi. Beni inceledi. "Siz Jordan Ford'un sağdıcısınız, değil mi?"

Ben de soğuk bir bakışla karşılık verdim. İkimiz de cevabı biliyorduk.

"Merak ediyorum." Kâğıdın üzerindeki siyah yazının üzerinde keskin kırmızı bir tırnak gezdirdi. "Neden burada durumu tartışan nişanlısı değil de sensin?"

Çünkü o benim.

Jordan onun sözde nişanlısıydı ama ilk başvurduğu kişi bendim. Neye ihtiyacı olduğunu anlayan bendim; teselliye değil, intikama. Onun için aynı nefeste hem ölecek hem de öldürecek olan bendim.

Yüzüklü ya da yüzüksüz, başka hiçbir erkek onunla boy ölçüşemezdi.

Gülümsedim. Gerçek bir gülümsemenin duygusundan yoksundu ve gerçeğinin kasıtlı bir taklidiydi. Hareket ağzımın etrafındaki yara izini büktü.

Emmanuelle yutkundu. Yüzünde bir tiksinti titreşimi belirdi.

Ayağa kalktım ve sandalyenin metal ayakları yere çarparak gıcırdayınca irkildi.

Sorusuna cevap vermeden çıktım.

Telefonumu çıkarıp şifreli bir uygulamaya giriş yapmadan önce kaldırıma çıkana kadar bekledim.

Emmanuelle'le Wentworth konusunda yüzleşmek istemiştim ama başka bir gizli amacım daha vardı: notumla dikkati dağılmışken masasının altına yapıştırdığım küçük gözetleme cihazı.

Şu anda ofisinden yüksek sesle ve net bir şekilde yayın yapıyordu.

Telefonumu cebime koymak üzereydim ki yeni bir mesajla cızırdadı.

Senin için hazırız.

Bu sefer gülümsemem neredeyse
gerçekti. Gün şimdiden güzelleşmeye
başlamıştı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kırk dakika sonra Brooklyn'in derinliklerindeki bir sanayi mahallesine vardım. Şehre yakın gözde bölgelerin aksine, ilçenin bu özel köşesi grafiti ve boş sokaklardan oluşuyordu. Terk edilmiş depolar, kirle kaplanmış çatlak kaldırımlar boyunca uzanıyordu. Buradaki gökyüzü bile daha griydi.

Tesadüfen oradan geçen birinin olma ihtimali yok denecek kadar azdı.

Beş numaralı deponun arkasına park ettim ve arka çıkıştan içeri girdim.

Sean arkadaki eski deponun önünde beni bekliyordu. "Onu evine giderken aldık," dedi. "Kimse bizi görmedi ve nerede olduğumuzu bilmesin diye tüm zaman boyunca gözlerini bağlı tuttuk."

Güzel. Kapı koluna uzandım. İçeri girmek için can atıyordum ama güvenlik şefim beni durdurdu.

"Bir şey daha var." Sesi alçaldı. "Arkadaşınızın iddialarını araştırdım. Kimse bana doğru dürüst bir cevap vermedi ama doğruyu söylediğine dair güçlü bir işaret var. Tüm yeraltı dünyası diken üstünde. Büyük bir şey olmadığı sürece nadiren bu kadar gergin olurlar." Sean elini ağzına götürdü. "Kardeşliği bir vekil aracılığıyla kiralamayı deneyebilir ve ne olacağını görebiliriz ama bu riskli olur."

Benree. Vekil yok. Bir vekilin izi bize kadar sürülebilir. Yakalanırlarsa, Kardeşler bilgi için onlara işkence ederdi ve konunun ne kadar zor olduğu önemli değildi. Herkes er ya da geç çözülürdü.

Bu durumla ben ilgileneceğim. İşim bitene kadar burada bekle.

Sean'a ve *sadece* Sean'a Roman'ın ziyaretinden bahsetmiştim. Birinin evime başarıyla girmiş olması onu dehşete düşürmüş ve öfkelendirmişti. Güvenlik açığını bulup yamalaması bir saatten az sürmüştü. Roman iki haftada bir yaptığımız bahçıvanlık hizmetinin bir üyesi olarak gizlice içeri girmişti.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Tüm ziyaretçilerin taranmasından sorumlu güvenlik görevlisi işi savsaklamıştı. Derhal kovulmuş ve yerine daha kıdemli biri getirilmişti.

Kardeşlik tekrar işin içindeyken yapamayacağımız aptalca bir hataydı.

Sean da Roman'ın teklifini duyunca pek heyecanlanmamıştı. Bununla birlikte, Kardeşlerle ilişkimin karmaşık olduğunu biliyordu ve Roman'a güvenmememem konusunda birkaç uyarının ötesinde bir yargıya varmaktan kaçınmıştı.

"Anlaşıldı," dedi. "Ben gözcülük yapacağım."

Kolu çevirdim ve depo odasına girdim.

Depoyu yıllar önce paravan bir şirket kullanarak satın almıştım. Mülkiyeti o kadar çok evrakın altına gömülmüştü ki, bana kadar izini sürmek birinci sınıf adli muhasebecilerden oluşan bir ekibin yıllarını alırdı.

Deponun büyük bölümünü olduğu gibi bırakmıştım, ancak depo alanı da dahil olmak üzere bazı odaları ses geçirmez hale getirmiştim. İçerideki insanların dışarıda olanları duyması ya da tam tersi imkansızdı.

Gerçek sahibi hakkında kimseye bilgi vermeden depoyu satın almak ve güçlendirmek tam bir baş belasıydı ama buna değdi.

Depo özel durumlar içindi. Sık sık ziyaret etmezdim ama bir işe yarıyordu.

İçerideki adam içeri girdiğimi duyunca doğruldu. Gözleri bağlı bir şekilde sandalyeye bağlanmıştı.

Yanına gittim ve eldivenli elimle bez parçasını sakince çıkardım.

Wentworth Holt bana baktı, yüzü solgundu. Gözlerinden bir tanıma titreşimi geçti.

"Nedir bu?" Sesi titriyordu. "Neler oluyor? Bana yardım etmelisin! İhtiyacın var..." Cebimden bir kâğıt parçası çıkarıp düzgünce kucağına bıraktığımda sustu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Geçen Cuma günkü programının çıktısıydı ve Sage Studios fotoğraf çekimi kırmızı daire içine alınmıştı.

Wentworth bir avcıydı ama aptal değildi. Yapbozun parçalarının yerine oturması bir dakikadan az sürdü.

"Bu Ayana'yla mı ilgili?" Gergin bir kahkaha attı. "Dinle dostum, sana ne söyledi bilmiyorum ama *bana* geldi. Neredeyse bana yalvarıyordu-"

Yumruğumu yüzüne indirdiğimde sözleri bir ulumayla kesildi. Burnunun Ayana'nın kafa darbesinden sonra tam olarak iyileşmediğini ve yumruğumla kolayca tekrar kırıldığını fark etmekten memnun oldum.

Acı dayanılmaz olmalı.

"Ben bir şey yapmadım bile!" Wentworth bağırdı. Yüzünden kan ve gözyaşı akıyordu. "Sadece aptalca bir öpücüktü. Yapamazsın... sen bir iş adamısın, değil mi? Seni gazetelerden tanıyorum. Bunu yapamazsın. Bu... Ben... Bu adam kaçırma!"

Bir, insanların bana neyi yapıp neyi yapamayacağımı

söylemesinden nefret ederdim. İki.

Telefonumdan bir cevap yazdım. *Eğer ölmediysen bu sadece adam kaçırmadır.*

Zımni tehdidim kafasına dank ettiği anda Wentworth'un gözleri o kadar geriye kaydı ki sadece beyazlarını görebildim ve bayıldı.

Oh, Tanrı aşkına.

Gözlerimi onun gevşek formuna diktim. Dudağım tiksintiyle kıvrıldı.

Bu moda adamların derdi neydi? Önce Hank, şimdi de Wentworth. Diğer insanları korkutmaya bayılıyorlardı ama verdikleri zararın bir kısmını bile kaldıramıyorlardı.

Ayana'nın zayıf olduğunu düşünüyorlardı ama o onlardan bin kat daha güçlüydü.

Saatimi kontrol ettim. İki saat içinde smokin provam ve Singapur'la bir toplantım vardı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Zaman kaybetmek yerine, Wentworth'u tokatlayarak uyandırdım ve yakındaki bir masadan bir çekiç alırken onun dehşet çığlıklarını duymazdan geldim. Kollarını çözdüm ve sağ elini masanın üzerine koydum.

Bu onun baskın eliydi - fotoğraf çekmek için kullandığı ve Ayana'ya dokunmak için kullandığı el. Kendisine ait olmayanı almaya çalışırken onu tutup zapt etmek için.

Onu ağlatmak için kullandığı eldi.

Wentworth yüzüme çizilmiş niyetleri okumuş olmalı yalvarışları ateş gibi yükseldi. Kaçmaya çalışacak kadar aptal değildi ama çığlıkları damarlarımda dolaşan buz gibi öfkeyi daha da artırdı.

Ayana'nın gözyaşlarına boğulmuş yüzünü hayal ettim. Hıçkırıklarının sesini yeniden duydum.

Kollarımda nasıl titrediğini hatırladım.

Kıpkırmızı bir ışık görüşümü kapladı ve bastırdığım tüm öfkenin çekici Wentworth'un eline vurduğumda *patladı*.

Kemiklerin mide bulandırıcı çıtırtısı o kadar yüksekti ki, insanlık dışı çığlıklarını bile duydum.

Çekici bir kenara fırlattım ve kalan öfkemi yumruklarımla yönlendirdim. Bıçaklar ve silahlar güzeldi, ama iş öfke boşaltmaya geldiğinde, hiçbir şey eski moda bir yumruktan daha iyi olamazdı.

Wentworth'un hıçkırıkları sağır kulaklara çarptı. Durması için çığlık atan birini kaç kez görmezden gelmişti? Sonunda o olduğunda bu hiç de iyi hissettirmiyordu, değil mi?

Ter derimi kapladı. Parmak eklemlerim yediği dayaktan dolayı morarmış ve hırpalanmıştı ama feryatları dinene ve tekrar bayılana kadar devam ettim.

Ancak o zaman durdum.

Kırık bedeninin yanından geçtim ve Sean'a onunla ilgilenmesini işaret ettim. Öfkemin şiddeti azalmıştı ama gözlerimin önünde kırmızı bir renk kalmıştı.

Wentworth kolay kurtulmuştu. Aletini kesip boğmak istedim ama bu çok pis olurdu. Bu yüzden onu bir

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kanlı bir yüz, parçalanmış bir el ve bir daha asla Ayana'ya yaklaşmaması, hatta onu *düşünmemesi* için söylenmemiş bir uyarı.

Bugün olanları insanlara anlatma girişiminin onun için iyi sonuçlanmayacağını söylemeye gerek yoktu. Belki Emmanuelle ofisinde yaptığım numarayı düşünerek noktaları birleştirebilirdi ama Wentworth'un kaderi onun için de ince bir uyarıydı. Ondan daha akıllıydı ve çenesini kapalı tutacaktı.

Depodan çıktığımda nefeslerim sakinleşmişti. Ayana ne yaptığımı asla bilmeyecekti. Bilmesi de gerekmiyordu; tek bilmesi gereken sorunun halledilmiş olduğuydu.

Kimse ona zarar vermedi ve yanına kâr kalmadı.

Wentworth'un icabına bakıldığına göre, dikkatim başka bir yarım kalmış işe yöneldi.

Tüm işaretler Roman'ın Kardeşlik'in iç savaşı hakkında doğruyu söylediğini gösteriyordu. Detaylar hakkında yalan söylüyor olabilirdi ama sırtımda bir hedef varken ince eleyip sık dokuma lüksüne sahip değildim.

Geçen gün onu evimden temelli kovmadan önce bana kullan at telefon numarasını bırakmıştı. Ona kısa ama öz bir mesaj gönderdim.

Ben de .

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BÖLÜM 24

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ayana

Kabul ediyorum, korktum.

Sloane'a, Jordan'*a ya da* ajansıma Wentworth'tan bahsetmedim. Ben de Bunu yapmaya niyetliydim, özellikle de dönüp beni kötü adam olarak göstermeye çalışacağına ikna olduğumda, ama olaydan bir hafta sonra sırra kadem bastı.

Tüm rezervasyonlarını iptal etti ve ardında öfkeli editörler ve markalar bıraktı. Ayrıntı vermedi ve telefon bağlantısını kestikten ve e-posta hesabını sildikten sonra insanlara kendisiyle iletişime geçmeleri için bir yol göstermedi.

Sage Studios fotoğraf çekiminden bu yana iki hafta geçmişti ve kimse nerede olduğunu bilmiyordu. Geri dönmeye çalışsa bile, son dakikada yeni bir fotoğrafçı bulmak için uğraşmak zorunda kalan o kadar çok güçlü insanı kızdırmıştı ki, moda dünyasındaki konumu asla eskisi gibi olmayacaktı.

Ne Hank ne de Emmanuelle çekimde olanlardan bahsetmedi.
Ya bilmiyorlardı ya da umurlarında değildi. İkisi de akla yatkındı.

Durum ne olursa olsun, Wentworth'un ortadan kaybolması ilk planımı tartışmalı hale getirdi. Öfke odasında zaten içimi dökmüştüm ve Vuk'tan başka kimseyle olayları tekrar konuşmak istemiyordum. Duygusal olarak çok yıpratıcıydı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Wentworth'un ortadan kaybolmasına neyin, daha doğrusu *kimin sebep olduğu* konusunda şüphelerim vardı ama günün sonunda bunun bir önemi yoktu. Sadece bu olayı geride bırakmak istiyordum.

Neyse ki, üç hafta sonra gerçekleşecek düğünüm ve bu akşam Valhalla Club'da yapılacak gala da dahil olmak üzere dikkatimi dağıtacak pek çok şey vardı. Ben üye değildim ama Jordan üyeydi.

Balo salonuna girdikten sonra, "Bir dakikalığına dışarı çıksam sorun olur mu?" diye sordu. "Dante'yle bir şey konuşmam gerek."

"Sen . Ben iyi olacağım." Elimi lüks odanın içinde gezdirdim. "Beni eğlendirecek çok şey var."

Gala okyanus temalıydı ve organizatörler bir şekilde salonun iki ucuna gerçek boyutlu akvaryumlar yerleştirmişlerdi. Serbestçe akan içecekler, canlı bir orkestra, akrobasi sanatçıları ve on beş ayak yüksekliğinde buzdan bir Poseidon heykeli vardı. Ben de dahil olmak üzere tüm konuklar mavi, yeşil ve gümüşün farklı tonlarında giyinmişlerdi.

Uzun süre düşündükten sonra, straplez korsajlı ve zarif katlar halinde yere kadar uzanan muhteşem, köpüklü bir eteği olan deniz köpüğü yeşili ipek tül bir elbise seçmiştim. Omuzlarımı sıyıran bir çift gösterişli altın ve yeşil kuvars küpe ve nişan yüzüğüm dışında mücevherlerimi minimal tutmuştum. Etki basit ama çarpıcıydı.

"Harika." Jordan bana dalgın bir gülümseme verdi. "Hemen döneceğim."

O Dante ile konuşurken ben de ana bara doğru yürüdüm ve limonlu bir su sipariş ettim. Son birkaç haftadır diyetimi aksatmıştım ve düğüne kadar sıkı bir alkol yasağı uyguluyordum.

"Ona bunun kabul edilemez olduğunu söyle." Öfkeli bir ses dikkatimi birkaç tabure aşağıda oturan kadına çekti. "*Hayır*, Sebastian Laurent ile eş başkanlık yapmayacağım. Son kişi olması umurumda değil, anne. Lütfen." Kadının iç çekişinde bir dünya bıkkınlık vardı. "Anlıyorum ama bunu daha sonra konuşabilir miyiz? Valhalla galasındayım. Tamam, evet. Evet, biliyorum. İyi geceler."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Telefonu kapattı ve şakağını ovuşturdu.

Doğal, zahmetsiz bir şekilde güzeldi. Hayatımda gördüğüm en parlak saçlara ve en uzun, en kalın kirpiklere sahipti. Sıkı, atletik vücudu zarif mavi bir elbiseyle kaplıydı ve pürüzsüz kahverengi teni ve yontulmuş elmacık kemikleri tanıdığım bazı modellere taş çıkartıyordu.

Ayrıca garip bir şekilde tanıdık geliyordu. Bir anda onun benim bekârlığa veda partime geldiğini fark ettim. Sloane'un diğer müşterilerinden biriydi.

Elini bırakıp bana bakmadan önce gözlerimin üzerinde olduğunu hissetmiş olmalı.

"Özür dilerim," dedim utanarak. "Kulak misafiri olmak istemezdim ama... sen Maya'sın, değil mi? Sanırım bekârlığa veda partime gelmiştin."

Tanışmak için garip bir yoldu. Çoğu gelin evlilik öncesi kutlamalarına yabancıların katılmasına izin vermezdi ama bu düğünde hiçbir şey normal değildi.

"Öyleydim." Maya aydınlandı. "Peşine takılmama izin verdiğin için teşekkürler. Doğum günü partimi planladığı için Vivian'la birlikteydim ve çağrı geldiğinde gelmek *zorunda kaldım.* Uzun zamandır laser tag oynamamıştım." Yüz ifadesi mahcuplaştı. "Umarım garip olmamıştır, çünkü biz..."

"Birbirinizi zar zor mu tanıyorsunuz?" Gülümsedim. "Sorun değil. Eğlenceli zaman geçirdik ve yeni insanlarla tanışmaktan hoşlanıyorum."

"Güzel. Teknik olarak tanıştığımızı biliyorum ama yine de kendimi yeniden tanıtacağım." Elini uzattı. "Maya Singh. Bekârlığa veda partini çoktan mahvettiğim için ihtiyacın olursa yedek nedime olmaktan mutluluk duyarım."

Güldüm ve elini sıktım. "Ayana Kidane. Adını yedek listeme ekleyeceğim."

Maya'nın sırıtışı genişledi. Sloane bizi laser tag mekanında tanıştırmıştı ama o kadar çok insan vardı ve o kadar çok şey oluyordu ki gerçekten konuşma fırsatımız olmamıştı.

Singh. Bu yaygın bir soyadıydı. Ama Valhalla'daki varlığına bakılırsa, Maya Singh'lerden biri olmalıydı - büyük ve olağanüstü zengin

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

dondurulmuş gıda endüstrisinde büyük işler başarmış bir aile. O zamandan beri imparatorluklarını diğer şeylerin yanı sıra atıştırmalıklar, içecekler ve şekerlemeleri de kapsayacak şekilde genişlettiler.

Temel olarak, Singh'lerin kurumsal şemsiyesi altına giren en az bir düzine markayı görmeden tek bir süpermarkete veya markete giremezdiniz.

"İrlanda resepsiyonuna davetliyim, yani ne olursa olsun beni göreceksiniz." Maya başını salladı. "Kilise töreninin birkaç ay öne alındığına inanamıyorum. Bunun neden gerekli olduğunu anlıyorum ama sen benden daha iyisin çünkü bu değişiklik beni çılgına çevirirdi."

"İdeal değil," diye itiraf ettim.

"En azından resepsiyon için heyecanlı mısın?" Maya barmene bir içki daha getirmesini işaret etti.

"Elbette." Sesim istediğimden biraz daha tiz çıkmıştı.

"Sorun yok. Bana saçmalamana gerek yok. O büyük düğünlerin nasıl olduğunu bilirim." Gözlerini devirdi. "Ablam evlendiğinde ailem tanıdıkları *herkesi* davet etmişti. Şaka yapmıyorum, Hint töreninde iki bin konuk vardı. Ablam o insanların yarısıyla bile tanışmadı ama davetli listesinde olmaları gerekiyordu yoksa 'sosyal olarak kabul edilemez' olurdu."

"Bizimkinde yedi yüz konuk olacak. İki bin değil ama seni anlıyorum." Yüzümü buruşturdum. "Bu karşılama sırası işkence olacak."

Maya, "Rahat ayakkabılar giyin ve yanınıza el dezenfektanı alın," diye öneride bulundu. "Ya da o kadar çok şampanya için ki hepsi gülümsemeler ve tebriklerle dolu dev bir konga hattına dönüşsün."

Yine güldüm. Keşke bekârlığa veda partimde daha fazla konuşma şansımız olsaydı. Onda beni anında rahatlatan bir şey vardı.

Sohbetimiz yavaş yavaş düğün sıkıntılarından seyahat, moda ve balkabağı aromalı yiyecek ve içeceklerden karşılıklı hoşnutsuzluğumuza kaydı (bu

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sonbahardı, bu yüzden her yerdeydiler, ama ben tatlı patates insanıydım).

Maya, ailesi birkaç milyar dolar değerinde olan biri için şaşırtıcı derecede gerçekçiydi. Sonunda işimle hiçbir bağı olmayan biriyle sohbet etmek de güzeldi. Modellik dünyasına dahil değildi ve profesyonel bir ilişkimiz de yoktu. Sadece uyum sağladığım biriydi.

"Keşke Sloane bizi daha önce tanıştırsaydı. Her gün uğraşmak zorunda kaldığım insanların yarısından çok daha eğlencelisin." Maya iç çekti. Omzumun üzerinden baktı ve mükemmel biçimli kaşları bir santimetre yükseldi. "Vay canına. Sırp burada. *İşte bu* bir sürpriz."

Kendimi durduramadan etrafımda döndüm.

Balo salonunu dolduran yüzün üzerindeki insana rağmen Vuk'u hemen fark ettim. İçeri girdiğinde hava onun etrafında bükülüyor gibiydi. Uzay ve zaman onun varlığının karşı konulmaz gücüne boyun eğmişti ve siyah smokininin içinde yıkımın resmiydi.

Nabzım çırpındı.

Beni bakarken yakalamadan önce hızla başka tarafa baktım. Yine de sırtım farkındalıkla karıncalandı. Ne kadar yakın ya da uzak olduğu önemli değildi; o aynı odadayken bunu hep hissederdim.

"*Ah*." Maya'nın gözleri büyüdü. "Bize doğru geliyor."

"Gerçekten mi? Yani..." Bir yudum su içtim. "İlginç."

Öfke odasından beri Vuk'u yüz yüze görmemiştim. Son iki haftadır ona defalarca mesaj atmak istemiştim ama sürekli vazgeçiyordum. Ne diyecektim ki?

Hey, bodrumunda bir şeyleri parçalamama izin verdiğin için teşekkürler. Bu arada, bir ara çay içmeye gelmek ister misin?

Hayır, teşekkürler.

"Oops. Boş ver." Maya hâlâ arkamda her ne yapıyorsa onunla ilgileniyordu. Vuk galalara pek sık katılmazdı, bu yüzden onun varlığı her zaman bir yenilikti. "Yanılmışım. Davenport'larla konuşuyor."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Hayal kırıklığıyla göğsüm sıkışmıştı. Tekrar arkama baktım. Vuk gerçekten de Dominic ve Alessandra Davenport ile konuşuyordu.

Bana doğru bakıyordu. Bu kez, ben döndüğümde gözleri bana doğru kaydı. Ağzının köşesi bilmiş bir sırıtışla yukarı kalktı.

Kahretsin. Suçüstü yakalandım.

Sıcaklık boynuma ve kulaklarıma dolandı. Bakışlarımı çektim ve suyumun kalanını bitirdim.

Burası ne zaman bu kadar sıcak oldu?

"Sen iyi misin?" Maya sordu. Kızın kaşları çatıldı. "Biraz kızarmış görünüyorsun."

"Mm-hmm." *Arkana bakma. Arkana bakma.* "Aslında benim tuvalete gitmem gerekiyor ama sohbet edebildiğimiz için çok mutluyum. Eğlenceliydi. Bir ara brunch yapmak ya da takılmak istersen numaralarımızı değişelim. Eğer istersen," diye ekledim çabucak.

Yaltaklanma dürtümle savaştım. Bir yetişkin olarak arkadaş edinmek flört etmek gibiydi - eşit derecede garip ve utanç verici, ama işe yaradığında, rahatsızlığa değerdi.

Maya'nın gülümsemesi göz kamaştırdı. " isterim."

Numarasını aldıktan sonra balo salonundan ayrıldım. Gerçekten tuvaleti kullanmam gerekiyordu ama gizli bir amacım vardı.

Çıkarken bilerek Vuk'un yanından geçtim. Ona bakmadım ama bakışlarının sıcaklığı tenime işledi.

Neyse ki tuvalette sıra yoktu. Hızlıca tuvaleti kullandım ve makyajımı tazeledim. Çıktığımda koridor boştu.

Söndüm. Belki de durumu yanlış anlamışımdır. Belki de-

Balo salonunun kapıları açıldı. Geniş omuzlar ve keskin siyah çizgiler çerçeveyi doldurdu. İşte böyle, kalbim tekrar daha hızlı atmaya başladı.

Vuk'un bakışları bana geldi, soğuk ve değerlendirici.

Onu görmezden geldim ve her adımda nabzım atarak üst kata çıktım. İkinci kat terk edilmişti. Kapılara ulaşana kadar yürümeye devam ettim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

koridorun en sonunda.

Nabzımın gürültüsü daha da arttı. Küçük bir nefes aldım ve kapı kollarını hızlıca çevirerek Valhalla Club kütüphanesine adım attım. Vitray pencerelerden ay ışığı süzülüyordu; pelüş halıdan üç kat yüksek tavana kadar sessizlik uzanıyordu.

Vuk'un arkamdan girdiğini duymak yerine hissettim. Bir an sonra kapılar yumuşak bir tıkırtıyla kapandı ve başımdan ayak parmaklarıma kadar bir ürperti yayıldı. "Aşağıda olmalıydın." Kaba sesi tenime çakıl taşlarıyla vuruyordu.

Tüylerim diken diken oldu.

Sonunda döndüm. "Sen de öyle yapmalısın." Sesimi hafif ve havadar tuttum. "Beni takip eden sendin."

Vuk yarım düzine metre bana baktı. Yüzü sert ve gülümsemiyordu. ***Bana gitmemi söyle.***

"Hayır."

Bu kelime aramızda bir meydan okuma ipliğiyle dolaştı. Bu kadar yolu şimdi geri çekilmek için gelmemiştim. Gitmek istiyorsa, bunu kendisi yapmak zorundaydı. Ona kolay bir çıkış yolu vermeyecektim.

Vuk keskin bir nefes verdi. ***Benimle bir kütüphanede için giyinip kuşanmadın.***

Belki de değil, ama Vuk'un bu gece ortaya çıkmasını ummadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

"Bir kez daha, beni buraya kadar takip eden sensin," dedim, bunu yapması için onu yemlediğimi çok iyi biliyordum.

Ve kalmamı isteyen sensin.

Bu da doğru.

Saniyeler ne benden bir yanıt ne de ondan bir hareket olmadan geçip gitti. Sessizlik uzadı, tüm birikmiş sıcaklık ve istememiz gereken soluksuz özlemle için için yanıyordu.

Vuk'un bakışları yüzümden boğazıma ve göğsüme doğru kaydı. Karnımı ve kalçalarımı sıyırıp geçti ve yavaşça boyum boyunca sürüklendi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Gözlerimle buluşmak için geri gelmeden önce bacaklarımdan.

Tüm nefesim yumuşak bir dalgayla içimden çekildi. İncelemesinin ardından binlerce ateşböceği tenimin üzerinde dans etti. O kadar sıcak, o kadar *samimiydi* ki, bunu bir sevgilinin okşaması kadar kesin hissettim.

Geçen hafta neden ilk bana geldin?

O kadar sersemlemiştim ki sorusunu anlamam bir anımı aldı. Wentworth hakkında soruyordu.

"Çünkü o anda görmek istediğim kişi sendin." Gerçek kolayca ortaya çıktı. Başka bir zamanda ya da yerde olsaydım yalan söyleyebilirdim ama artık bunu aşmıştık. "Başka bir nedeni yok. Hepsi buydu."

Vuk'un boğazı sert bir yutkunmayla hareket etti.

"Wentworth ortadan kayboldu," diye ekledim usulca. "Bu konuda bir şey biliyor musun?"

Hayır. Vuk'un gözlerindeki memnuniyet parıltısı bana aksini söylüyordu***. Ama adaletin onu bulduğuna eminim.***

Omurgamdan aşağı bir ürperti damladı.

Fotoğrafçının kayboluşuna karışması beni tedirgin etmeli. Wentworth tamamen egosuyla hareket ediyordu ve Vuk her ne yaptıysa fotoğrafçının yeraltına inmesini sağlamak için aşırıya kaçmış . Ama o kadar uzun zamandır sesimi duyuramamıştım ve o kadar uzun yıllardır tek başıma mücadele ediyordum ki, Vuk'un meseleyi kendi ellerine alma kararı bana her şeyden çok korunduğumu hissettirdi.

"Sence yaşıyor mu?" Temkinli bir şekilde sordum. Geçmek istemediğim tek çizgi buydu.

Vuk omuz silkti. ***Eğer akıllıysa ve kendine dikkat ediyorsa.***

"Anlıyorum." Dudaklarımı yaladım. Gözleri tekrar ağzıma kaydı ve önceki sıcaklık yeniden canlandı.

Nefesim kesildi ve Wentworth, iş ya da bu odanın dışındaki dünya hakkındaki tüm düşüncelerim Vuk'un bakışlarının ağırlığı altında eriyip gitti.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yüzümde gördüğü şey onun yüzünü kararttı. ***Bu ay 4ettin4 evleniyorsun.***

"Biliyorum."

Bu sessiz itiraf, sahip olabileceğim tüm makul inkarları sildi. Bu gece alkolü bahane olarak kullanamazdım. Ne yaptığımı çok iyi biliyordum.

Vuk'un hâlâ benden nefret ettiğini ya da Jordan'ın hatırı için bana katlandığını düşünseydim durum farklı olurdu ama son birkaç haftadır yaşananlar, ne kadar saklamaya çalışsa da onun da beni istediğini kanıtlıyordu.

Ama yine de buradaydık. Bir okyanusun iki yakasında sıkışıp kalmış, yanlış hiçbir şey yapmamış bir adama olan sadakatimizle birbirimizden ayrılmıştık. Jordan'a bir söz vermiştim ama o sözün kapsamı *bunu* içermiyordu.

Gerçek duygular. Baş döndürücü olasılıklar. Uzun zamandır ulaşılamayan bir dünyanın cazibesi.

"Bana onu sevip sevmediğimi sorduğun zamanı hatırlıyor musun?" Sessiz sorum Vuk'un gözlerini parlattı. "Gerçek şu ki, sevmiyorum. Romantik olarak değil."

Bu kez verdiği nefesin gücüyle bedeni titredi. "O da beni

sevmiyor," dedim. "Hiç sevmedi."

Kütüphane o kadar sessizdi ki omuzlarımdan kayarak yere düşen kabulümün ağırlığını duyabiliyordum. Kalbimin yarısı boğazımda, diğer yarısı elimde, savunmasız ve çırılçıplaktım.

Onca numara, yalan, aldatma ve inkârdan sonra geldiğim yer burasıydı. Tam da olmak istediğim yerde.

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" Vuk'un sesi soğuktu ama gözlerindeki ateş ayak parmaklarımı kıvrandıracak kadar sıcaktı.

Bunu ona neden anlatıyordum? Ne umuyordum? Bana karşı hisleri olduğunu itiraf etmesini mi? Ayaklarımı yerden kesmesini ve tüm sorunlarımı bir çırpıda yok etmesini mi?

Bunu yapabilecek gücü vardı ama ben sihirli bir istemiyordum. Onu

istedim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bütün mesele buydu. Parası ya da gücü umurumda değildi. Wentworth'e ya da bunu hak eden diğer insanlara karşı şüpheli davranışları umurumda değildi. Dün, yarın ya da üç hafta sonrası umurumda değildi.

Ben sadece bu anı önemsiyordum, tam burada, ikimizle birlikte.

"Çünkü bilmeni istiyorum," dedim. "Ve çünkü ben... Kendini suçlu hissetmeni istemiyorum."

"Ne hakkında?"

"Şu anda yapmanı istediğim şey hakkında," diye fısıldadım.

Vuk yavaş ve bilinçli adımlarla aramızdaki mesafeyi kapattı. Normalde solgun olan gözleri loş ışıkta gece yarısı rengini almıştı ve avlanmaya çıkmış bir yırtıcının sarmal zarafetiyle hareket ediyordu.

Kalçalarımın arasında korku ve arzu zonklasa da kendimi tuttum.

Benden birkaç santim uzakta durdu. "Benden ne yapmamı istiyorsun?" Sesi ölümcül derecede yumuşaktı. "Peki bu ne olabilir?"

Kolonyasının kokusu ciğerlerime işledi ve kelimelerimi elimden aldı. Dudaklarımı tekrar yaladım. Bakışlarım ağzına değdi ve gırtlağından acı dolu bir ses yükseldi.

Bu, kontrolünü kaybettiğinin ilk somut işaretiydi.

Alevler daha sıcak titreşiyordu; derim o kadar gerilmişti ki havadaki her küçük değişimi hissediyordum. Atmosfer o kadar yoğundu ki, en küçük bir kıvılcım onu alevlendirebilirdi.

"Yüzüğünü çıkar." Vuk'un sert emri damarlarıma doğru bir viski şırıngasıydı.

Ateş beni sardı, başımı döndürdü. Tenim kızardı ve elması parmağımdan kaydırırken elimde hafif bir titreme oldu.

Gözleri karanlık ve acımasız bir şekilde, sıkı bant sonunda serbest kalırken onu izledi.

Arkamdaki masanın üzerine koydum. Maun yüzeye daha yeni çarpmıştı ki Vuk ensemden tuttu ve soluğumu yuttu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ağız.

Alevler bir orman yangınına dönüştü. Duman ve sıcaklık kanıma karışıyor, beni içten dışa doğru tüketiyordu. Alev alev yanan bir dünyada tek serinletici şey onun teniydi ve ellerim umutsuzca içimdeki bu acıyı, doyumsuz *arzuyu* yatıştıracak bir şey arayarak onun üzerinde dolaştı.

Vuk inledi. Beni kaldırdı ve masanın üzerine koydu, öpücüğü yırtıcı, neredeyse cezalandırıcıydı. Bacaklarımı beline dolayarak onu daha da yaklaştırdığımda, hafif bir uyarıyla alt dudağımı ısırdı.

"Dikkatli ol, *srce moje*." Sesi hassaslaşmış tenime çarpıyordu. "Yoksa beni öldüreceksin."

Parmaklarım gömleğinin bir avucunun etrafında kıvrıldı. "Güzel," diye nefes aldım.

Vuk sıktı. Parmakları boynumun kenarlarına saplandı ve ağzı tekrar benimkini kaplamadan önce utanç verici bir inilti çıktı.

Bu. Özlediğim şey buydu. Daha önce hiç deneyimlemediğim için adını koyamıyordum ama vahşi ve pervasızdı ve bir öpücüğün olmasını hayal ettiğim her şeydi.

Bu, zamanı durduran türden bir öpücüktü. Hiç ayrılmak istemedim. Hiç bitmesini istemedim.

Yumuşak pantolonum onun ağır nefeslerine karıştı. Avuç içi omzumun kıvrımından aşağıya, belime doğru kayarken tenimi yakıyordu.

Büyük bir gürültü bizi o andan koparıp buzlu su dolu bir fıçının içine attı.

Vuk'un dokunuşu kayboldu. Ortaya çıkan soğukta tüylerimiz diken diken oldu ve gözlerimiz kapıya kaydı.

Gürültü salondan gelmişti. Sesi çıkaran her kimse *henüz* içeri girmemişti ama şamatalı kahkahalar ve ardından gelen baş döndürücü kıkırdamalar, mahremiyet arayışıyla balo salonundan sıvışan tek kişinin biz olmadığımızı kanıtlıyordu.

Vuk'un dikkati bana döndü. Öpücüğün verdiği coşku, gözlerindeki buza çarptı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Gerçeklik ortaya çıkmıştı.

Bakışları üzerimde gezindi. Çenesinde bir kas gerildi ve gözlerini ayırıp gitmeden önce söylenmemiş bir küfürle boğazı büküldü. Kapılar bu sefer daha sert bir şekilde arkasından kapandı.

Duymam için söylemesine gerek yoktu. *Sikeyim*. Yani,

biz ne *halt* ettik?

Koridordaki kahkahalar azaldı. O kahkahalar kime aitse buraya gelmiyordu.

Ben de orada oturdum, kalbim hızla çarpıyordu, saçlarım ve elbisem hayatımın en kapsamlı sevişmesinden dolayı dağılmıştı. Yüzüğüm halının üzerine düşmüştü ve suçlayıcı bir şekilde bana doğru parlıyordu.

Suçlu hissetmeliydim. Ben sağdıcını öpmekle meşgulken nişanlım muhtemelen aşağıda beni arıyordu. Eğer Vuk ve ben araya girmeseydik, öpüşmekten fazlasını yapardık.

Küçük bir nefes verdim. Yüzüğü almak için hareket etmedim. Evet, kendimi suçlu hissetmeliydim ama hissetmedim.

Kendimi hiç bu kadar güzel, harika bir şekilde canlı hissetmemişken olanlardan pişmanlık duymak zordu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BÖLÜM 25

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Vuk

Kütüphanede Ayana'dan uzaklaşmak için tüm irademi kullandım. Bu aldı öpüşmemizden sonraki hafta ona ulaşmamak için daha da fazla.

Kelimenin tam anlamıyla siber ekibime, önce ona e-posta gönderirsem, ararsam veya mesaj atarsam cihazlarımdaki her şeyi silecek lanet bir kod yükletmek zorunda kaldım. O kadar kötüydü.

Hayatımda pek çok hata yapmıştım ama Ayana'yı öpmek? Bu şimdiye kadar yaptığım en büyük hataydı.

Onu öpmemiş olsaydım, bilemezdim. Şüphelenirdim ama benim onu istediğim gibi onun da beni istediğini bilemezdim. Arzusunu tadamazdım ya da iniltilerini duyamazdım.

Bu bilgi benim sonumun başlangıcı oldu çünkü aramızda sadece bir engel kalmıştı ve ona olan sadakatim her geçen gün daha da zayıflıyordu.

Jordan'a baktım. Odasındaki film seçenekleri arasında geziniyordu, kaşları konsantrasyonla çatılmıştı. Beni aramış ve düğün hazırlıklarına ara vermek istediğini söylemişti. Mümkün olduğunca insan içine çıkmaktan kaçındığım için genellikle benim evimde takılırdık ama bugün tam tersi yerine onu ziyaret etmeyi tercih etmiştim.

Roman'ın haneye tecavüzünden beri evdeki güvenliği kilitlemiş ve gerekli personel dışında herkesin erişimini sınırlandırmıştım. Ayana tek kişiydi

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Her Zaman Alınacaklar listemde.

Jordan'ın bir güvenlik tehdidi olmasından endişe etmiyordum ama Kardeşlik'in evimi izlediğinden şüpheleniyordum. Potansiyel hedefleri onların önüne atmak istemedim.

Roman onu vurduğum için hâlâ kızgındı ve Kardeşler'in gözetleme çabalarını doğrulamayı ya da yalanlamayı reddetti. İş için çağrıldığını söyledi ama Shepherd'ın grubu tekrar saldırmayı planladığında bana haber vereceğine söz vermişti. Diğer grup için sağlam bir istihbarat garantisi veremezdi.

O piç kurusuna güvenebileceğim kadar güvenmiştim. Şimdiye kadar bana söylediği her şey temiz çıkmıştı ama Roman Davenport gibi birine körü körüne güvenmek insanın kendi ölüm fermanını imzalamasıyla eşdeğerdi.

Valhalla galasında Dominic'i köşeye sıkıştırıp eski üvey kardeşinin gelip gitmelerinden haberdar olup olmadığını anlamaya çalışmıştım. Öyle görünmüyordu ama yine de gözüm üzerindeydi.

Kardeşlik, Beaumont, Davenport'lar... bu noktada kendi casus şebekemi de yönetebilirdim. Güvenlik ekibim zaten çok zayıftı ve diğer sorunlarımızdan birini çözmeden önce hiçbir şeyin yüzümüze patlamamasını umuyordum. Yeni insanları eğitecek ne insan gücümüz ne de zamanımız vardı.

"Ben vazgeçiyorum. Sen seç." Jordan kumandayı bir kenara fırlattı ve birasından bir yudum aldı. "Karar yorgunluğum var."

Ne izlediğimiz umurumda bile değildi. Film havasında değildim ama evden çıkmaktansa evde kalmayı tercih ederdim. Roman'ın güvencelerine rağmen, gergindim.

Valhalla galası gibi etkinlikler bir şekilde kabul edilebilirdi çünkü yüksek güvenlikli ve denetlenmiş konukları vardı; sinema salonları ve diğer halka açık yerler böyle değildi.

Yine de seçeneklerimiz arasında gezindim ve rastgele bir soygun filmi seçtim. Umarım dikkatimin dağılması içimdeki düğümleri çözerdi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kendini suçlu hissetmeni istemiyorum.

O da beni sevmiyor. Hiç .

Ayana'nın itirafı beynime kazınmıştı. Bu doğru muydu, yoksa ikimizin de hüsnükuruntusu muydu?

"Bütün gün çok sessizdin," dedi Jordan. "Her şey yolunda mı?" Başımı salladım. ***Sadece aklımda çok şey var.***

"İşle mi? Yakında yeni bir ürün var, değil mi?"

Umursamaz bir ses çıkardım. Pazarlama ve satış ekiplerim lansmanın zirvesindeydi, bu yüzden bu konuda endişelenmiyordum. Yıl sonunda şirketimdeki herkese büyük ikramiyeler vermem gerekiyordu; ben ofisten çekilmiştim ve onlar da hiç vakit kaybetmeden boşluğu doldurmuşlardı.

Ama Jordan kara kara düşünmemin işle ilgili olduğunu düşündüyse, onu düzeltmeyecektim.

"Burada olacağımızı hiç düşünmüş müydün?" diye düşündü. "Sen, milyarlarca dolarlık bir şirketin CEO'su. Ben, evlenmenin eşiğindeyim." Birasının kalanını boşalttı. "Yirmi bir yaşındaki halimiz buna asla inanmazdı."

İnsanlar değişiyor. Ekrandaki açılış jeneriğine baktım. Bir süre düşündükten sonra ekledim***: "Bana nedenini hiç söylemedin.***

"Neden ne?"

Ayana ile evleniyorsun.

Bana nişan bombasını ilk attığında o kadar şaşırmıştım ki soru sormamıştım. Doğruca atış poligonuna gitmiş ve duygularımı kurşun yağmuruna tutmuştum.

Dünyadaki onca insan arasından *onu* seçmek zorundaydı. İstediğim tek kişi.

Jordan ve Ayana'nın yıllardır arkadaş olduklarını biliyordum ama duygularının romantik olduğundan hiç şüphelenmemiştim. Nişan beni tamamen şaşırtmıştı ve Jordan ilişkilerindeki değişimin ne zaman gerçekleştiği konusunda ketum davranmıştı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ama Ayana'ya göre ilişkileri hiç değişmemişti. Eğer dün gece onun tarafından bu kadar sarhoş edilmemiş olsaydım, birbirlerini sevmiyorlarsa neden evlendiklerini sorardım.

İhtiyacım olan cevapları almak için bu benim için bir şanstı.

Jordan tereddüt etti. Yeni bir şişe bira açtı, ağzına götürdü ve cevap vermeden önce yutkundu. "Bir insan başka neden evlenir ki? Aşk için."

İkimiz de insanların evlenmesinin başka nedenleri olduğunu biliyoruz.

"Benim durumumda değil."

Demek Ayana'yı seviyorsun.

Bana yandan bir bakış fırlattı. "Bugün bu sorular da neyin nesi? Bir şey mi oldu?"

Merak diyelim. Onu daha önce sorgulamamıştım çünkü ilişkileri hakkında şiirsel sözler söylemesini istememiştim. Bu benim hatamdı. ***Hun4ary'yi hatırlıyor musun?***

"Oh adamım, az önce bir sürü anının kilidini açtın." Jordan güldü.

Üniversite son sınıfta bahar tatili için Budapeşte'ye gitmiştik. Oradaki son gecemizde, otelimizde bir düğüne rastlamıştık. Düğünü basmış ve geceyi damadın Amerika'dan gelen uzak kuzenleri olduğumuzu düşünerek kandırdığımız konuklarla parti yaparak geçirmiştik.

Kendimi en son bu kadar kaygısız hissettiğim anlardan biriydi.

"Ne yolculuktu ama." Jordan bacaklarını uzattı. "Bunun on iki yıldan daha uzun bir süre önce olduğuna inanamıyorum. Zaman gerçekten de uçup gidiyor." Tekrar bana baktı. "Neden bu konuyu açtın?"

Düğünden ayrıldığımızda bana asla evlenmeyeceğini söylemiştin. Kabul ediyorum, zil zurna sarhoştu ama bunu öyle bir inançla söylemişti ki ona inanmıştım.

"Gençtim ve aptaldım," dedi şimdi. "Öyle demek istememiştim." Yalan söyleyip söylemediğini anlamaya çalışarak gözlerimi kıstım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Jordan yıllar boyunca ara sıra birileriyle çıkmıştı ama Ayana'dan önce hiçbir ilişkisi birkaç haftadan fazla sürmemişti. Evlilik ve çocuk arzusunu da hiç dile getirmemişti.

Ancak bunların hepsi tesadüfi.

"Peki ya sen?" diye sordu konuyu değiştirmek için. "Büyük Vuk Markovic düğümü atacak mı?"

Yüzüm kapandı.

Bu iki hafta içinde ne olacağına bağlıydı. Eğer Ayana ve Jordan evlenirlerse, her şey biterdi. Eğer evlenmezlerse.

Göreceğiz.

Düğün planları tüm hızıyla devam ediyordu. Ben durdurmadığım sürece törenin gerçekleşmeyeceğini gösteren hiçbir şey yoktu.

Başımı arkaya eğdim ve tüm şişeyi uzun bir yudumda içtim. Bana hiçbir şey yapmadı.

Kahretsin, biradan daha güçlü bir şeye ihtiyacım vardı.

"Seni kıskanıyorum," dedi Jordan sessizce. "Ne istersen yapabiliyorsun ve diğer insanların ne düşündüğü umurunda bile değil. Bu tür bir özgürlük... sarhoş edici olmalı."

Bu ironiye neredeyse kahkahalarla gülecektim. Ne istersem mi yapacaktım? Hiçbir fikri yoktu. Hayatındaki *tek bir* kişi için her şeyi takas edebilecekken, benim "özgürlüğümü" kıskanıyordu.

Özgürlük görecelidir. Hepimizin yükleri vardır. Böyle devam ettim.

"Belki." Jordan elini ağzına götürdü. İkimiz de hiç para ödemedik.

filme hiç dikkat etmedi. "Senden neden sağdıcım olmanı istediğimi biliyor musun?"

Yarımdan fazla beyin hücresi olan tek 4roomsman benim.

Hazırlık okulundaki arkadaşları, beyinsiz balçık küfünün iki bacaklı eşdeğeriydi. İkisini birbirine sürttüğünüzde zeka kıvılcımı bile elde edemezdiniz.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Hayır ve kibar ol," diye uyardı ama gözlerinde eğlence parlıyordu. "Sen ve ben uzun zamandır arkadaşız ama diğer sağdıçlardan bazılarını senden daha uzun zamandır tanıyorum. Ve Tanrı biliyor ki sen kelimenin tam anlamıyla bir parti planlayıcısı değilsin."

Kaşlarım kalktı. Bu bir sağdıç için ilginç bir açıklamaydı ama ben ne bilirdim ki? Hiç evlenmemiştim.

"*Ama*," dedi Jordan. "Tüm arkadaşlarım arasında en çok sana güveniyorum. Her zaman sadık ve her zaman dürüst oldun, öyle olmanı istemediğim zamanlarda bile." Güldü. "Birkaç yıl önce hazırladığım sonbahar pazarlama planının çöp olduğunu söyleyecek cesaret başka kimsede yoktu."

Çünkü hepsinin bir beyin hücresinden daha azı var, diye kestirip attım.

Jordan homurdandı. "Hayır, cidden. Ciddiyim. Bu sağdıç olayının senin rahatlık alanının dışında olduğunu biliyorum, bu yüzden ciddiye almanı takdir ediyorum. Duygusallaşmak falan istemiyorum çünkü bundan nefret edersin ama o *şeyin* üniversitede olmasına neredeyse seviniyorum. Eğer olmasaydı, arkadaş olmayabilirdik. Bunu söylemek berbat bir şey mi?"

İçimdeki düğümler sıkılaştı. ***Hayır. Ne demek istediğini anlıyorum.***

"Güzel." Boğazını temizledi, kulaklarının uçları pembeleşti. "Madem duygusal şeyleri aradan çıkardık, hadi şu lanet filmi izleyelim. O kasaya nasıl gireceklerini bilmek istiyorum."

Tekrar sessizliğe gömüldük.

Yüzümü öne çevirdim ama beynim dönüyordu.

Jordan'ın Ayana'yı sevip sevmediğiyle ilgili soruma hiç cevap vermemesi dikkatimden kaçmadı. İçgüdülerim bana sevmediğini söylüyordu ama her ne sebeple olursa olsun -ya ailesinin baskısı ya da bu kadar yakın bir tarihte yüksek profilli bir düğünü iptal etme düşüncesi- onunla evlenmekte kararlıydı.

Bu, Ayana'nın teklifine neden evet dediğini açıklamıyordu ama ona baskı yapmanın zamanı değildi. Jordan konuşmak istemediğini açıkça belirtmişti. artık bu konuda. Onu zorlamak sadece topuklarını daha fazla kazmasına neden olacaktı.

Ekrandaki görüntüleri gerçekten görmeden izledim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Jordan'a olan sadakatim, bana sorgusuz sualsiz beş yüz bin dolar gönderdiği günden beri devam ediyordu. Ben onlarla uzun vadeli bir çözüm üzerinde çalışırken para Kardeşlik'i uzakta tutmuştu.

Ancak Ayana'ya kadar hiçbir şey bu sadakati gerçekten test etmemişti. Ayana koridorda *ona* doğru yürürken mihrapta Jordan'ın yanında durma düşüncesi tüm kiliseyi ateşe verme isteği uyandırdı bende.

Asıl soru şuydu: Ona olan sadakatim, ona olan arzumdan daha mı ağır basıyordu?

Başım çarpıyordu. Hâlâ onun hayali tatlılığının tadını alıyordum. Hâlâ yumuşak dudaklarının hevesle altımdan ayrıldığını hissediyordum.

Bir içki daha almak için uzandım ve yutkundum ama tadı damağımda kaldı. Beni rahatsız ediyordu.

Üç saat süren saçma sapan aksiyon sahnelerinden ve saçma sapan atışmalardan sonra izin isteyip Jordan'ın evinden eve yürüdüm. Sadece on dakikalık bir yürüyüştü ve mahallenin düzeni tetikçiler için çok az koruma sağlıyordu. Ayrıca standart Kevlar takviyeli giysilerimi giydim ve gizli bir silah ve bıçaklar taşıdım.

Küçük bir parçam gizliden gizliye Kardeşliğin beni pusuya düşürmeye çalışacağını umuyordu. Sinirlerimi boşaltmaya ihtiyacım vardı. Ayrıca, bir kez harekete geçtiklerinde, bu çekilmez bekleme düzeniyle uğraşmak yerine misilleme yapabilirdim.

Beklemekten nefret ediyordum ama henüz saldırıya geçemiyordum çünkü Roman resmi bir işle meşguldü (ya da o öyle söylüyordu). Düzgün bir saldırı başlatmak için onun istihbaratına ve yardımına ihtiyacım vardı.

Bu arada, Emmanuelle'in ofisindeki dinleme cihazlarım işe yaramamıştı. Şifreli konuşmadığı sürece, model ücretleri ve rezervasyonlar hakkında saçma sapan şeyler konuşuyordu. İş yerinde çok fazla hassas bilgiden bahsetmesini beklemiyordum ama çiçeklerle ekoseler hakkında bir konuşma daha dinlemek zorunda kalırsam kulaklarımı kesecektim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Belki daha yararlı olur diye kuyruk taktım. Şimdilik bir şey yok.

Uzun lafın kısası: Tüm cephelerde ölü gibiydim ve bu beni gerçekten kötü bir ruh haline soktu.

Bir tırmalama sesi dikkatimi çektiğinde evin yolunu yarılamıştım. Gerildim ve içgüdüsel olarak silahıma uzandım, bakışlarım sesin kaynağına gelene kadar etrafımı taradı.

Küçük, uyuz, gri bir kedi geri dönüşüm kutusunun kapalı kapağının üstünden bana bakıyordu. Tasma ya da birine ait olduğuna dair başka bir işaret görmedim, bu yüzden muhtemelen başıboştu.

Rahatladım ama ters ters baktım.

İnsanların evcil hayvanlarına neden bu kadar düşkün olduklarını hiçbir zaman anlayamadım. Teoride onlara karşı değildim, ancak evimi kokan, muhtaç ve sahibinden önce öleceği neredeyse kesin olan yaratıklara açmanın cazibesini göremedim.

Bununla birlikte, kedi bana Ayana'nın yavru kedi kupasını hatırlattı, sadece daha az sevimli ve daha vahşi. Neredeyse o şeye karşı yumuşamama neden oluyordu.

Gök gürültüsü tepemde gümbürdedi. Kedi tısladı, görünüşe göre derme çatma oyun alanının yanından saygısızca geçip gitme cüretini göstermeme çok içerlemişti.

Sahip olabileceğim tüm yumuşak duygular yok oldu. Lanet olası bir *kediyle* tartıştığımı fark ettiğimde neredeyse hırlayacaktım.

Tanrım. Bugün neyim vardı benim? Eğer Kardeşlik beni izliyorsa, muhtemelen kıçlarıyla gülüyorlardır.

Kendimi toparladım ve uzaklaştım, kedinin şüpheli bakışları sırtımı yakıyordu.

Evime ulaştığımda doğruca ofisime gittim ve orada biraz iş yapmaya çalıştım. Cumartesi günüydü ama hafta boyunca bir yığın resmi evrak işini ihmal etmiştim.

Pencerenin dışında şimşek çakmadan önce yarım düzine belgeyi gözden geçirmeyi başardım. Gök gürültüsünün sesi daha da arttı ve

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

sık sık.

Nedense aklıma bir ağacın seyrek yaprakları altında büzüşmüş o aptal gri kedinin görüntüsü geldi. Bölgede sokak hayvanları için fazla barınak yoktu. Küçük haşere sırılsıklam olacaktı.

Umursadığımdan değil. Bu benim sorunum değildi. Bilgisayarıma yeniden odaklandım.

Bir dakika sonra gökyüzü açıldı. Yağmur kalın, acımasız tabakalar halinde pencerelere sıçradı. Bir gök gürültüsü daha evi sarstı ve tenime bir tedirginlik iğnesi battı.

Kedi gerçekten de Ayana'nın kupasına esrarengiz bir benzerlik gösteriyordu ve bu kadar küçük bir şeyin korunmadan sokaklarda bu kadar uzun süre dayanmış olması hem üzücü hem de etkileyiciydi. Sinir bozucu ya da değil, hayatta kalmayı başarmıştı.

Pencereden dışarı baktım. O kadar şiddetli yağmur yağıyordu ki dışarıdaki gökyüzünü göremiyordum.

Dişlerim birbirine vurdu. *Lanet olsun.*

Sandalyemi geriye ittim ve odama gittim. Gömleğimin üzerine siyah bir kapüşon geçirdim, bir şemsiye kaptım ve dışarı çıktım. Anında buz gibi bir su serpintisi ve sert bir rüzgârla karşılaştım.

Bazen kendimden gerçekten nefret ederdim.

Adımlarımı kediyi gördüğüm yere kadar takip ettim. Geri dönüşüm kutusunun üstünden kaybolmuştu. Etrafta yaptığım hızlı aramada bir kadın giyim butiğinin tanıtım broşüründen başka bir şey bulamadım.

Gri bir tutam gözüme çarptığında bu işi bırakmaya hazırdım. Kedi bir çalının içine girmiş, titriyordu. Kuyruğu dışarı çıkmasaydı onu asla göremezdim.

Ona uzandığımda yarım ağızla bir tıslama sesi çıkardı ama onu elime aldıktan sonra başka bir itiraz sesi çıkarmadı.

Artık o kadar sert , değil mi? Sessizce söyledim.

Göğsüme doğru sıkıca kıvrıldı ve titremeye devam etti.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Neyse ki eve kısa bir yürüyüş mesafesindeydi. Kimseye fark ettirmeden içeri girmeyi umuyordum ama şansıma antrede Jeremiah ile karşılaştım. Kucağımda bir kediyle beni görünce kaşları havaya kalktı.

"Misafirinizle ilgilenmemi ister misiniz, efendim?" Daha fazla yorum yapmaktan akıllıca kaçındı.

Başımı salladım. O uyuz şeyi eve getirmiş olmam yeterince kötüydü. Onu personelime yükleyecek değildim.

Mutfağa gittim, kediyi bir havluya sardım ve yere bıraktım. Görebildiğim kadarıyla bir erkek olduğunu tahmin ettim.

Sen misafir değilsin. Seni burada istemiyorum. Seni buraya getirdim çünkü bana Ayana'yı hatırlatıyorsun.

Hoş olmayan düşüncelerimi duyduysa da belli etmedi. Yüzü derme çatma battaniyeden dışarı baktı, gözleri yeni çevresine dikilmişti.

Muhtemelen acıkmıştı ama kedi mamam yoktu. Kediler başka ne yerdi ki zaten?

Hızlı bir Google aramasından sonra, bir kase su ve biraz konserve ton balığı koydum. Nankör şey, içine dalmadan önce bana bir teşekkür miyavlaması bile yapmadı.

Sinirli bir homurtu boğazımdan yukarı doğru çıktı.

Arkamdan biri kıkırdadı. Arkamı döndüğümde hizmetçilerden birinin bana ve kediye sırıttığını gördüm.

Kaşlarımı çattım. Gülümsemesi hemen kayboldu ve aceleyle uzaklaşmadan önce "Özür dilerim" diye ciyakladı.

Yemeğini bitirdikten sonra ne yapacağımdan emin olamadan durdum ve davetsiz misafir kediye tekrar baktım. Yağmur durduğunda onu tekrar sokağa mı atacaktım? Evlat edinilmesi için bir barınağa mı götürecektim?

Tüm bu durum karakterime o kadar aykırıydı ki ne yapacağımı şaşırmıştım.

Telefonum çaldığında kararsızlığımın içinde debelenmekten kurtuldum. Soğuk bir şaşkınlık şoku ciğerlerimi doldurdu, ardından bir sıcaklık çizgisi geldi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ayana'ydı.

AYANA

Merh
aba

Üç sohbet balonu belirdi, kayboldu ve sonra tekrar belirdi.

AYANA

Şu anda meşgul müsün?

Mesajlara baktım. Bunlar birbirimize gönderdiğimiz ilk yazılı mesajlardı. Yüz yüze konuşmuştuk ama konuşmalarımız hafızamızın mahzenlerinde kalmıştı. Bunlar somuttu. Tanımlanabilir.

Cevap vermeden önce o anın tadını çıkardım.

Ekibimin kodu önce mesaj atmama izin vermiyordu ama sonuçlarına katlanmadan cevap verebiliyordum.

Hayır, değilim.

AYANA

Önümüzdeki bir saat içinde burada buluşabilir miyiz?

Bana Madison'daki bir otelin adresini gönderdi.

AYANA

Konuşmamız lazım.

Öpücük. Bundan sonsuza kadar kaçamazdık.

Başparmağımı ağzıma götürdüm ve anlık bir karar verdim.

Otuz dakika içinde
orada olacağım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BÖLÜM 26

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ayana

Kendimi savunmam gerekirse, biraz kafam iyiydi.

Tamam, aslında bu bir savunma değildi, ama benim cesaretimi açıklıyordu. Bütün hafta telefonuma bakıp aramasını ya da mesaj atmasını beklediğimde önce Vuk'a mesaj attım.

Biraz acınası bir durumdu ama aynı zamanda heyecan vericiydi. Arayıp aramamasını *umursayacak* kadar hoşlandığım ilk erkekti. Sonunda aşkları için heyecanlanan ve takıntı yapan insanlar kulübüne girmiştim. Bu beni normal hissettiriyordu.

O sabah brunch'ta dipsiz mimozalar için Maya'ya katıldığımda alkol yasağım pencereden uçup gitmişti. Vuk hakkında konuşmamıştık, ama onun ne kadar özür dilemeyen ve belalı biri olduğunu görmek bende siktir et deme ve meseleyi kendi ellerime alma isteği uyandırdı.

Brunch'tan ayrıldım, en yakın otelde bir oda ayırttım ve sonunda Vuk'a mesaj atmadan önce saatlerce düşündüm. Şu anda onun gelmesini beklerken halıda bir delik açmıştım.

Düğüne iki hafta vardı. Ailem birkaç gün içinde gelecekti, bu da törene kadar kendime ayıracağım son hafta sonu anlamına geliyordu.

Ya şimdi ya da asla.

Kapı sert bir şekilde çalındı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Durakladım, nefesim ciğerlerimde duruyordu. Kapının bir kez daha çalınması beni donmuş halimden çıkardı ve kapıyı açmadan önce sinirlerimi yatıştırmak için üçe kadar saydım. İşe yaramadı.

Vuk'un kapı girişini dolduran çerçevesini görünce sinirleri yeniden gerildi. Siyah bir sweatshirt ve siyah bir pantolon giymişti ve yağmur damlacıkları tenini kaplamıştı. Onu şimdiye kadar gördüğüm en rahat kıyafetti.

Smokinden bile daha çok sevdim. Daha çok *o* gibiydi.

"Merhaba." Sesimin nefessiz çıkmasından nefret

ediyordum.

"Merhaba."

Ağzıma yumuşak bir gülümseme dokundu.

Aptalcaydı ama parfüm ve ayakkabı biriktirir gibi onun sözlerini biriktirdim. Kumdaki değerli taşlar gibi parıldıyorlardı, zorunda olmadığı halde benimle açıkça iletişim kuracak kadar bana güvendiğinin kanıtıydılar. O sadece bunu seçti.

"İçeri gel." Kapıyı daha geniş açtım ve kenara çekildim. "Son dakika daveti için özür dilerim." Daha iyi bir kelime bulamadım. "Yemek yedin mi? Otelin oda servisinin harika olduğu söyleniyor."

Saçma sapan konuşmalarım Vuk'un gözle görülür eğlencesinin altında eridi gitti.

Konuşmak istediğini söylemiştin. Ne hakkında?

"Ne istersen." Aslında öpüşmemiz hakkında konuşmak istiyordum ama o daha yeni gelmişken doğrudan çetrefilli bir konuya atlamak görgüsüzlük gibi geliyordu.

Pencerenin yanındaki masaya doğru yürüdüm ve bir bardak su doldurdum. Bu bana ellerimle yapacak bir şey veriyordu.

"Ee," dedim hafifçe. "Son zamanlarda hiç bingo gecesine katıldın mı?"

Vuk bana "*Gerçekten mi?"* der gibi alaycı bir bakış attı. *istediğin şey* bu mu*?*

Adil olan da buydu ama aklıma gelen ilk konu buydu. Tombala konusunda yalan söyleyip söylemediği konusunda hâlâ yarı yarıyaydım.

Hayır. Son sınıfları kaybetmekten kurtaracağımı düşünmüştüm.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Vay canına. Seksen yaşında bir grup insanı yenmek heyecan verici olmalı."

kinnin4, winnin4.

Tabii ki bunu söyleyecekti.

"Bir ara beni maça götürür müsün?" diye sordum. "Uzun zamandır bingo oynamadım."

Gerçekten oynamak istediğin için mi yoksa istediğime inanmadığın için mi soruyorsun?

"İkisi de."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. ***Güzel. Kimsenin söylediği hiçbir şeyi olduğu gibi kabul etme.***

Başımı salladım. "Hayata devam etmek için üzücü bir yol."

Belki de. Ama hayatınızı da kurtarabilir.

Vuk yanıma geldi. Sözsüzce suyu ona uzattım. Suyu aldı, parmakları en hafif dokunuşlarla benimkileri okşadı.

Bunu iliklerime kadar hissettim.

Profilini inceledim. Taştan oyulmuştu, yontulmuş düzlemleri ve uzak soğukluğu dünya için ikna edici bir maskeydi. Arada bir, bu soğukluk kalkıyor ve altındaki adama bir bakış sunuyordu.

Bu eskiden olduğundan daha sık oluyordu. Benimle beklediğimden daha fazla şey paylaşmıştı ama hâlâ bilmediğim çok şey vardı. Geçmişi, korkuları, umutları ve hayalleri.

Birbirimize olan fiziksel çekimimiz söz konusu değildi. Arzuladığım şey duygusal kısmıydı. Bu yılki en kötü günlerimde yanımda olmuştu ve ben de aynı sığınağı ona sunmak istiyordum.

Güven iki yönlü bir yoldu.

Bakışlarım yanık izlerini sıyırıp gözleriyle buluştu. Zaten beni izliyordu.

Vuk suyu masaya geri koydu. ***Bana sor.***

Bakışlarım ona kaydı. "Ne hakkında?"

khat herkes bilmek istiyor. Ben cevaplayacağım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kalbim küt küt atıyordu. Söz konusu o olduğunda herkesin aklına gelen tek bir soru vardı.

Yüzüne baktım, bu konuyu tartışmayı gerçekten sorun edip etmediğini ya da sadece benimle dalga geçip geçmediğini anlamaya çalıştım.

Ama Vuk, Vuk'tu. Ciddi olmasaydı teklif etmezdi. "Ne

oldu?" Sessizce sordum.

Yara izlerinin ardındaki hikaye halk için bir sırdı. Jordan bu konuda konuşmayı reddediyordu ve kimse Vuk'a doğrudan sormaya cesaret edemiyordu. Söylentiler gerçekçi (kontrolden çıkmış bir kazaydı) ile fantastik (Vuk düşman güçleri tarafından yakalanmış ve işkence görmüş eski bir CIA üyesiydi) arasında değişiyordu.

Gerçeğin ikisinin arasında bir yerde olduğundan şüpheleniyordum.

Gri ışık pencerelerden süzülüyor ve yüzünü gölgelerle boyuyordu. Uzun bir süre cevap vermedi. Cevap verdiğinde, sesi sertleşerek, kesik kesik konuştu. "Mezun olduktan sonra bazı eski tanıdıklarla... karşılaştım. Bana bunları bıraktı." Yüzünü ve boynunu işaret etti ve tekrar durakladı.

Sabırla bekledim.

"Mezuniyet törenimden sonraki gece kardeşimle kutlama yapıyorduk," diye devam etti sonunda. "Lazar üniversiteye gitmemişti. Okulla hiç ilgilenmemişti ama benim başarımla gurur duyuyordu. Eve zorla girdiklerinde evde içiyorduk. Bende istedikleri bir şey vardı. Nerede olduğunu söylemeyi reddettim, söyleseydim zaten bizi öldüreceklerdi. Bu yüzden kardeşimi bağladılar ve ona işkence ettiler."

Korku beni boğdu ve keskin bir nefes aldım.

Vuk olayları klinik bir soğukkanlılıkla anlattı ama gözlerinde derinlerde yatan bir öfke koru parlıyordu.

"Onlarla elimden geldiğince mücadele ettim ama sürpriz yapma şansları vardı. İzlerini kaybettirmek için evi ateşe verdiler. Onları alt ettiğimde artık çok geçti. Yangın hızla yayıldı ve bir anda her şey bitti. Benim

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ev, gitti. Tüm kişisel eşyalarım gitti. Kardeşim..." Boğazı büküldü. "Gitti."

İfadesi soğukkanlılığını koruyordu ama sözlerindeki ıstırabı duydum.

Göğsüm ikiye bölündü. "Vuk," diye nefes aldım, düzgün bir yanıt veremeyecek kadar sersemlemiştim.

Kardeşinin hastalıktan ya da kazadan öldüğünü sanmıştım. En çılgın rüyalarımda bile gerçeği tahmin edemezdim. Bu kadar acımasız olması düşünülemezdi.

"Hayatta kalmamın tek nedeni onu terk etmemdi." Vuk'un sesi kasvetliydi. "Onu kurtarmaya çalıştım ama düşen bir kirişin altında kaldı. Onu kurtaramadım. Onun için artık çok geç olduğunu ama benim hâlâ hayatta kalma şansım olduğunu söyledi. Eğer kalırsam beni asla affetmeyeceğini söyledi. Ben de onu yanmaya terk ettim."

Hâlâ o karar yüzünden kendini hırpaladığı belliydi. Onu suçlamadım. Suçluluk duygusu diğer her şeyin, hatta mantığın bile önüne geçiyordu. *Özellikle de* mantığı.

"Bu senin hatan değildi," dedim. "Eğer gitmemiş olsaydın, ikiniz de kapana kısılmış olacaktınız."

"Öldü" demeye dilim varmadı. Vuk'la hiç karşılaşmama düşüncesi
-Artık *var* olmaması bile ciğerlerimi sıktı.

Tekrar yutkundu. "Belki de."

"Senin... tanıdıklarına ne oldu?" diye sordum. Onları alt ettiğini söyledi. Bu ne anlama geliyordu?

Vuk'un yüz ifadesi hiç değişmedi. "Adalet onları buldu."

Valhalla'daki önceki konuşmamıza bir geri dönüştü bu.

Wentworth ortadan kayboldu. Bu konuda bir şey biliyor musun?" Hayır.

Ama sanırım adalet onu buldu.

Tüylerim diken diken oldu, kollarımı ve omuzlarımı kapladı. Polisten .

Ona adalet anlayışının ne olduğunu sormadım; bilmek de istemedim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Hiç düşünmeden elimi onunkinin üzerine koydum. Aşağı baktı, omuzları gerildi, sonra küçük bir nefes verdi ve yavaş yavaş tekrar gevşedi.

"Bana anlattığın için teşekkür ederim," dedim usulca. "Kolay olmadığını biliyorum."

Kulağa basmakalıp bir söz gibi geliyordu ama her kelimesinde ciddiydim. İlişkimiz aylar içinde birçok değişim geçirmişti ama bu şimdiye kadarki en büyük değişimdi.

Kendi isteğiyle açılmıştı ve eğer bu bir güven işareti değilse, neyin olduğunu bilmiyordum.

Bu benim için herhangi bir hediyenin ifade edebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyordu.

Daha önce olanları kimseye anlatmamıştım. Jordan'a değil. Ne de ekibime. Vuk alçak sesle "Sadece sen" diye eklemeden önce imzalamaya geri döndü.

Göğsümde bir sıcaklık yayıldı. "Neden ben?"

"Ayana." Adım onun dudaklarında bir dua ve lanet gibi tınlıyordu. "Nedenini biliyorsun."

Hava değişti. Sözleri melankoliyi sildi ve yerini acı veren bir farkındalığa bıraktı.

Öpüşmemizin karşılıklı bilgisi aramızda çiçek açtı, tatlı ve acıtıcıydı. İlişkilerin ateş ve dürtü dolu, tutkulu şeyler olması gerektiğini bilecek kadar film izlemiştim. Valhalla'da bunlardan bolca vardı.

Ama bu? Bu tamamen farklı bir yakınlık biçimiydi.

Vuk o kadar yakındı ki yaralarının her ayrıntısını görebiliyordum. Omuzları odanın geri kalanını kapatıyordu ve uzayın bu köşesinin dışında hiçbir şeyin var olmadığı hissine kapıldım.

Sadece o ve ben vardık. Onun varlığı havanın her molekülünü dolduruyor ve beni içten dışa aydınlatıyordu. Sanki kış uykusundaymışım ve onun yakınlığı yeniden canlanmak için ihtiyacım olan şalterdi.

Nabzım boğazımın dibinde çılgınca atıyordu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Nişanlıma karşı böyle hissetmem gerekiyordu, onun en iyi arkadaşına değil. Ama söz konusu Vuk olduğunda, "olması gerekeni" uzun zaman önce terk etmiştim.

Uzandım ve boğazını çevreleyen yanıklara hafifçe dokundum. Kalın, kabarık deri parmak uçlarıma battı.

İşkence görenin kardeşi olduğunu söylemişti ama yanık izlerinden hikâyenin önemli ayrıntılarını atladığını anladım; örneğin birinin boynuna ip geçirip ateşe verdiğini.

Vuk, kalıcı bir ses hasarına yol açmayacak kadar kısa sürede kaçmış olmalıydı ama olan bitenin kanıtı açıktı.

"Bu acıtıyor mu?" Sorum sessizlikte bir fısıltı gibiydi. Vuk'un

çenesi gerildi. Başını iki yana salladı.

Parmaklarımı boynunda ve çenesinin üzerinde gezdirdim.

Gözleri mesafeliydi ama ağzının yanındaki yara izine ulaştığımda boğazı gözle görülür bir yutkunmayla hareket etti.

Başparmağımı büzülmüş derinin üzerinde gezdirdim. "Peki ya bu?" Yumuşakça sordum.

Başını bir kez daha yavaşça salladı.

Sesim ve kalbimin atışları dışında hava o kadar gergindi ki, sadece bir esinti bile onu ikiye bölebilirdi.

Davul sesi daha da arttı.

Eğilip yavaşça, nazikçe ağzının köşesini öperken gözlerimi ondan ayırmadım. Dudaklarım yara izinin üzerinde oyalandı ve onunla birlikte gelen acı ve incinmeyi silebilmeyi diledim.

O güce sahip değildim. Verebileceğim tek şey buydu - acı veren anıların yerine yeni anılar yaratma olasılığı.

Vücudundan bir ürperti geçti.

Arkama yaslandım. Nişan yüzüğüme uzanıp parmağımdan santim santim kaydırırken bakışlarım ona kilitlenmişti.

Yumuşak bir gümbürtüyle halıya

çarptı. Karanlık Vuk'un gözlerini

yuttu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Hareket etmedi. Bana dokunmadı. Ama hırkamı omuzlarımdan indirdiğimde elleri hafifçe kıvrılıp gevşek yumruklar haline geldi.

Yere doğru sürüklendi ve yüzüğün üzerine düşerek onu gözden gizledi.

Üzerimde kısa, ipek bir elbiseden başka bir şey yoktu. Ayakkabı yok, kazak yok, elmas yok.

Kalp atışlarım o kadar yüksekti ki diğer her şeyi bastırıyordu.

Bunu yapmamam için binlerce neden vardı, ama hepsi *yapmam* gereken nedenin yanında sönük kalıyordu. Onunla birlikte olmak çok uzun zamandır bana gerçek mutluluğu getiren ilk şeydi. Eğer bu adımı atmazsam, kendimi asla affetmeyecektim.

Eğer bu bencil olduğum anlamına geliyorsa, olsun. "Yapma." Vuk'un sesi düzensizdi.

Yapma. Bunu bana daha önce de söylemişti ve ona şimdi olduğu kadar o zaman da inanmıştım.

Kanıtlar bana bakışında yatıyordu, sanki bana bakmak onu fiziksel olarak incitiyordu ama gözlerini kaçırmaya da dayanamıyordu çünkü bu daha da çok incitecekti.

Blöfünü gördüm. "O zaman git." Kaldı.

Dışarıda şimşekler çakıyordu. Cam sırtıma serin geliyordu ama ben yanıyordum.

"Ne istediğini bilmiyorsun, *srce moje*." Sesi ölümcül derecede yumuşaktı.

Srce moje. Ne anlama geldiğini bilmiyordum ama sesi içime baygın bir sıcaklıkla doldu.

"Bir keresinde bana özür dilemeyi bırakmamı söylemiştin," diye nefes aldım. "Eğer bana ne istemem gerektiğini söylemeyi bırakırsan bırakacağım."

"Peki sen ne istiyorsun?" Sözlerinin altında karanlık bir kenar kayıyordu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Tüylerim daha da diken diken oldu. Midemde bir alev titreşti, sıcak ve ihtiyaçtan ağırdı.

Valhalla'da bana benzer bir soru sorduğunda ne diyeceğimi bilememiştim. Artık benden kolayca akıyorlardı.

"Sen," dedim. Özür dilemeden, utanmadan. "Seni

istiyorum." Tutunduğu kontrol ipi koptu.

Vuk o kadar hızlı hareket etti pencere ile vücudunun sert, boyun eğmez kasları arasında sıkışıp kalmadan önce bir nefes daha alacak zamanım olmadı. Ağzı benimkini kaptı ve ben onun için hevesle ayrıldım, onun tadı ve temiz, baş döndürücü kokusuyla sarhoş oldum.

Kalçalarım utanmazca onun uyarılmışlığına bastırmak için yukarı doğru eğildi. Parmakları saçlarıma gömüldü; ellerim omuzlarını kavradı. Damarlarımdaki sıvı ateşi körükleyen acil nefesler aramızda soluk alıp veriyordu.

Nerede olduğumuz, kimin gördüğü ya da sonrasında ne olduğu umurumda değildi. Bu öpücük bir vahiydi, aynı anda hem vahşi hem de tapılasıydı ve ben doyamadım.

Vuk alt dudağımı ısırdı. Keskin bir sızı içimde zonkladı. "Başka ne istiyorsun? Seni becermemi ister misin, Ayana?"

Oh Tanrım. Sözlerindeki kirli sertlik, zaten alev alev yanan ateşin üzerine saf şehvet döküyordu. Uyluklarımın arasında ıslaklık birikti ve başımı salladım, ağzım kelimelerin geçemeyeceği kadar kuruydu.

İnledi ve elbisemin eteğini kavrayıp belime doğru itmeden önce Sırpça kalın bir kelime söyledi. Başım geriye düştü ve parmakları ihtiyacımın sırılsıklam kanıtını bulduğunda küçük bir inilti çıkardım.

"Söyle," diye emretti.

"Beni becermeni istiyorum." bastırdığında nefesim kesildi.
Zevk kanımda dolaşıyor, beni sıcakta boğuyordu.

Nazlanmaya yer yoktu. Bacaklarımın arasındaki boşluğu, ağrıyan boşluğu doyuracak bir şeye çok açtım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ne kadar ıslak olduğuna bak." İç çamaşırımı kenara itti ve başparmağını kaygan, şişmiş klitorisime sürttü. "Sikim için çok açgözlüsün, *srce moje.*"

Boğazımdan umutsuz bir ses çıktı. Ona sürtünmeye çalıştım ama bir eliyle kalçalarımı sabit tutmaya zorlarken diğer eliyle de benimle alay etti. Sürtünüyor, okşuyor, tüy gibi hafif okşamalar ve acımasız dokunuşlarla beni *öldürüyordu*.

Basınç arttı, sonra azaldı, sonra sonsuz bir kenar döngüsü içinde tekrar arttı. Artık ıslak değildim; sırılsıklam olmuştum. Sularım kalçalarımdan aşağı damlıyor ve tenime yapışıyordu ve muhtemelen görünüyordum. Bacaklar ayrılmış, saçlar çözülmüş, ahlaksız bir terk edilmişliğin resmi.

"Lütfen." Kalçalarım tekrar kasıldı, ama işkenceyi sona erdirmek için yeterli sürtünmeyi bulamadım. "Vuk, *lütfen*."

İnledi. "Aç ağzını." Normalde kontrollü olan sesinde bir gerginlik izi vardı.

Zihnim o kadar bulanıktı ki itiraz etmeden itaat ettim. Bir an sonra, sırılsıklam olmuş iki parmağını ağzıma soktu. Uyarılmamın tatlı, keskin tadı tat alma tomurcuklarımı doldurdu.

Boğuk bir şok çığlığı attım. Tenim utançtan kızarmıştı ama bunun altında başka bir şey vardı; daha karanlık bir arzu. Daha fazlası için bir özlem.

"Tadını aldın mı, *srce moje?*" Vuk'un gözleri benimkileri yaktı. "Bu senin *bana* olan ihtiyacının tadı. Başkasına değil. *Bana*." Parmaklarını daha derine itti. Boğuldum, gözlerim yaşlarla doldu. "Sen benimsin, Ayana. *Ben seni* seviyorum."

Elini geri çekti ve aşağı uzandı. Sonunda inledim,
Sonunda iki parmağımı içime soktum. Tükürüğümden dolayı hâlâ ıslaktılar.

Seks yapmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, iki parmağım bile zorlanmıştı, ama başlangıçtaki rahatsızlık kısa sürede akıl almaz bir zevke dönüştü.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Etrafında kenetlendim, *daha fazlası* için çaresizdim. Diğer elini boğazıma doladı ve parmaklarıyla beni titreyen, hıçkıran bir karmaşa haline getirirken kaldıraç olarak kullandı. Her sokuşunda yıldızlar görüyordum; her çıkışında başım dönüyordu. O kadar ıslanmıştım ki, her acımasız itişte odada müstehcen gıcırtılar yankılanıyordu.

Sularım kalçalarımdan aşağı akıyordu ama o kadar yükseklerde uçuyordum ki fark etmedim bile. Daha önce hiç bu kadar mükemmel bir sınır tanımazlık yaşamamıştım. Hiç kimseye beni böyle görmelerine izin verecek kadar güvenmemiştim ya da *kendimi* bu kadar tamamen bırakmamıştım.

Sarhoş ediciydi.

Vuk boğazımı sıktı, acıtmayacak kadar nazik ama inlememe neden olacak kadar sertti. Bu noktada beni ayakta tutan tek şey oydu; uzuvlarım işe yaramaz haldeydi ve beynim lapa gibiydi.

Yine de, üçüncü parmağını yavaşça içeri kaydırnefesimi tutacak kadar aklım kalmıştı.

"Aman Tanrım." Yeniden gerildiğimde nefes nefese kaldım. "Bu çok fazla... yapamam... oh, *lanet olsun*." Üç parmağını da içime gömdüğünde çıkan ciyaklamanın ağzımdan çıkması mümkün değildi.

Zaten nefes alamayacak kadar doluyken fazla muhtaçtı. Kıpırdandım. Ortaya çıkan sürtünmeden kaynaklanan hisler, sahip olabileceğim tüm protestoları yok etti. Bir öncekinden bile daha muhtaç yeni bir inilti kaçtı.

"Evet, yapabilirsin," dedi Vuk sakince. Bilmesem etkilenmediğini düşünebilirdim ama arzusu elmacık kemiklerini süsleyen soluk pembe kızarıklıktan ve sesinin koyu tonundan anlaşılıyordu.

"Elime nasıl fışkırdığına bak." Ağzını kulağımın yanına indirdi. "Seni bu kadar derinden sikenin benim sikim olmasını ister miydin, hmm?" Geri çekildi ve üç parmağını da tekrar içime soktu. Sertçe. Haykırdım ve omuzlarına pençe attım, sessizce daha fazlası için yalvardım. "Seni bu pencereye doğru itmemi ve tüm şehrin görmesi için arkadan almamı ister misin?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Evet, evet, *evet*!" Hıçkıra hıçkıra ağladım ve günahkârca dua ettim. "*Lütfen*."

"Kendini dinle." Vuk'un ağzı boğazımdan aşağı süzüldü. Boynumun kıvrımında durakladı ve dişlerini hassas etime batırarak beni işaretledi. Beni kendi olarak sahipleniyordu. Bu hareket beni bu kadar tahrik etmemeliydi. "Seni boşaltmam için bana yalvarırken sesin çok güzel çıkıyor."

Bu çok fazlaydı.

Dokunuşu, işareti, iğrenç sözleri karnımda bir ateş topu oluşturdu ve orgazmım patladı. Onun etrafında sarsıldım, salıverilme çığlığım keskin ve iniltiliydi. Zevkin acelesi o kadar yoğundu ki, dünya onun ağırlığı altında çöküyor . Zihnim ve bedenim bir hisler kaleydoskopuna dönüşürken ben de onunla birlikte çöktüm.

Dalga üstüne dalga beni savurdu. Sonunda gelgit hafifleyene ve yavaşça yeryüzüne geri sürüklenene kadar rüzgarda uçuşan binlerce konfeti parçası gibiydim.

Pencereye doğru yığıldım, nefesim kesildi.

Vuk başımın tepesine bir öpücük kondurdu, boğazımı serbest bıraktı ve parmaklarını kaygan bir *patırtıyla* içimden çekti. Alnını benimkine yaklaştırdı, nefesleri de aynı şekilde dengesizdi. Çelik gibi sert ereksiyonu karnıma baskı yapıyordu.

"Sen..."

"Gelmek mi?" Sesinde bir gülümsemenin hayaletini duydum. "Hayır."

"Sanırım bunu halledebiliriz." Hâlâ orgazmımın etkisinde yüzüyordum. Cesaretimi toplayarak kemerinin tokasına uzandım ama bileğime doladığı eliyle beni durdurdu.

Kafam karışmış bir şekilde yukarı baktım. Ciddi ifadesi karşısında göğsümden bir damla endişe sızdı.

"Düğünü iptal et." Soğukkanlı komutunun altında yumuşak bir çaresizlik yatıyordu.

Midem bulandı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Düğünden bahsedilmesi cinsel ilişki sonrası sıcaklığımı silip süpürdü. Bir ürperti içeri girdi ve ciğerlerimi parçaladı.

"Yapamam," diye fısıldadım. Kelimelerin tadı dilimde acıydı.

Vuk'un ifadesi düzleşti ve ürperti yoğunlaştı. "Yapamaz mısın, yoksa yapmayacak mısın?"

Başımı salladım, duygularım boğazıma düğümlendi. "Anlamıyorsun."

Durumumu ona nasıl açıklayabilirdim? Zaten çok derindeydim. Düğüne *iki hafta* vardı. Vuk'u ne kadar istesem de Jordan'ı böyle ortada bırakamazdım. Bir sözleşme imzalamıştım, bir söz vermiştim ve ona borçluydum.

Ama... belki de Jordan'la herkesin içinde, Vuk'la da özel olarak birlikte olmamın bir yolu vardı.

Vuk bileğimi bıraktı ve geri çekildi. Cevabını imzaladı. ***O zaman anlamama yardım et.***

Yine soğuk davranmaya başlamıştı. Uzak. Durum nasıl bu kadar hızlı değişmişti? Ziyareti bir duygu seli gibiydi ve ben buna ayak uyduramadım.

Düşüncelerimi tutarlı bir hale getirmeye çalışırken doğruldum ve kendimi toparladım.

"I..." Bocaladım.

Jordan'la olan anlaşmamı ona söyleyemezdim. Bu benden çok Jordan'ın sırrıydı ve onun izni olmadan bunu paylaşamazdım.

Sözümden dönüp düğünü iptal etsem bile bunun ne yararı olacaktı? Beaumont'la olan sözleşmemden kurtulmak için Vuk'un yardımına ihtiyacım olacaktı, bu da bir borcu başka bir borçla takas edeceğim anlamına geliyordu.

Vuk'a güveniyordum. Bana yardım edecekti ve bu yardımı başımın üstünde tutacağına inanmıyordum. Ama yine de bir güç dengesizliği olacaktı ve bir başkasının gelip sorunlarımı halletmesini istemeyi reddediyordum. Zaten beni Beaumont'a getiren de buydu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

En azından Jordan'la, bu karşılıklı yarar sağlayan bir anlaşmaydı. Benim ona ihtiyacım olduğu kadar onun da bana ihtiyacı vardı.

İkilemimi kendi başıma çözmek zorundaydım. Kendime bu kadarını borçluydum. "Jordan'la aramızda bir anlaşma var," dedim sonunda. "Biz aşık değiliz

ama diğer insanlarla görüşebileceğimiz konusunda anlaştık..." Vuk'un gözlerinde kopan fırtınayla tekrar daldım.

"Madem aşık değilsin, o zaman neden evleniyorsun?" diye sordu.

Titrek bir nefes verdim. "Sana söyleyemem ama bir nedeni *var*. Söz veriyorum."

Bundan nefret ediyordum. Eninde sonunda bu konuşmayı yapmak zorunda kalacağımızı biliyordum ama bu hayal ettiğimden de zordu.

En kötüsü de Vuk'un geldiğini anlamış olmamdı. Onun yerinde olsaydım, benim de kafam karışır ve sinirlenirdim.

Wentworth olayından sonra ona giden bendim. Valhalla'da beni öpmesini istemiştim ve düğünümden önce onu bir *otele* davet etmiştim. Tabii ki Jordan'la ilişkimi bitireceğimi düşündü.

Suçluluk duygusu, kaygan bir sefalet tabakasının altında parıldıyordu.

Kendime bir kez olsun bencil olma izni vermiştim, ama istediğinizi yapmakla ilgili bir şeydi bu - yüksek, sizi kaçınılmaz çöküşe hazırlamıyordu.

"Yani bir ilişkiden bahsediyorsun." Vuk'un sesi yine yumuşadı. Bu kez kibarlık yoktu, sadece alay vardı. "Beni bu yüzden mi buraya çağırdın? Sen Jordan'la sosyete hayallerini yaşarken beni yanında tutmak için yeterince iyi sevişip sevişmediğimi görmek için mi?"

"Hayır!" Gözlerim yaşardı. " bu değil. Ben *seni* istiyorum."

"Ama Jordan'ı bırakmayacaksın."

"Yapamam," diye tekrarladım kırık bir sesle.

Bir damla gözyaşı kaçtı ve yanağımdan aşağı süzüldü. Vuk gözleriyle onu takip etti, çenesi çelik gibi sertleşti.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Buz gibi tavrının altında alaydan daha kötü bir şey vardı: *incinmişlik*.
Ve onu oraya koyan bendim.

Keder göğsümü sıktı. Kendimden nefret etmenin ezici dalgasıyla savaşmak için yeterince hava çekemedim, bu yüzden orada durdum, yüzüm pişmanlıkla ıslanırken Vuk'un başı tekrar bana doğru eğildi.

"Benim hakkımda bilmen gereken bir şey var Ayana," dedi nefesi kulağımı sıyırarak. "Ben... Paylaşmam. Paylaşmam."

Sonra da gitti.

Kapı çarpıldı ve ben yine soğukta yapayalnız kaldım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BÖLÜM 27

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Vuk

Jordan ve Ayana'nın düğün sabahı parlak ve berrak bir şekilde doğdu. Yetmişlerin ortası, açık mavi gökyüzü, altın rengi güneş.

Hayatımın en kötü gününün aynı zamanda New York'un tüm yıl boyunca gördüğü en güzel günlerden biri olması kaderin acımasız bir cilvesiydi.

Dişlerimi gıcırdatarak pencereden dışarı baktım. Arkamda Jordan ve diğer sağdıçlar dinleniyor ve yaklaşan tören için hazırlanıyorlardı. Sadece bir saat uzaklıktaydı.

Görünmez bir demir bant boğazıma dolandı ve *sıktı*. Hepsini lanet balkondan aşağı atmak istedim.

Düğünü iptal et. İptal

edemem.

Ayana'yla otel odasında tanışmamızın üzerinden iki hafta geçmişti ve o iki kelime beynime kazınmıştı.

Yapamam.

Neden olmasın ki? Sevmediği ve kendisini de sevmeyen bir adamla evlenerek hayatını heba etmeye değecek kadar önemli olan şey neydi?

Bu gizem haftalar boyunca beni yiyip bitirdi ve ruh halimi öyle kötü bir hale getirdi ki Jordan dışında kimse yanıma yaklaşmaya cesaret edemedi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Jordan'ı konu hakkında tekrar sıkıştırabilirdim ama hem onun bu durumdaki rolüne duyduğum kızgınlık hem de yaptığım şeyden dolayı kendimden nefret ettiğim için mecbur kalmadıkça onunla konuşmaya dayanamıyordum.

Şu anda bile Ayana'nın iniltileri kulaklarımda yankılanıyor. Gözyaşları içindeyken ondan uzaklaşmak beni neredeyse öldürüyordu ama kalamazdım. Ayrıca Jordan'a olanları anlatmazsam ondan net bir cevap alamazdım ve bu benim olduğu kadar Ayana'nın da onunla olan ilişkisini etkileyecekti.

İşte buradaydık. Armageddon'dan bir saat uzaktaydık.

Göğsümdeki basınç balonlaştı ve neredeyse beni boğuyordu.

"Vuk." Jordan'ın sesi dikkatimi tekrar ona çevirdi. "Hazır mısın? Neredeyse gitme vakti geldi."

Döndüm. Onu düğün kıyafetleri içinde görünce gözlerim seğirdi. Diğer sağdıçlar ortadan kaybolmuştu. Gittiklerini fark etmemiştim. Nereye gittikleri umurumda değil.

Bugün bi4 günü.

Törenin yapılacağı kilisenin yakınındaki lüks bir otelde kalıyorduk. Gerçek düğüne davet edilenlerin sayısı elliden azdı; bunların çoğu Jordan ve Ayana'nın ailelerinin üyeleri ve en yakın arkadaşlarıydı.

Gelin odası iki kat üstümüzdeydi. Ayana şu anda oradaydı ve başka bir adamla evlenmeye hazırlanıyordu.

Bakırımsı bir tat ağzımı doldurdu. Oteldeki buluşmamızdan beri onunla konuşmak için kendime güvenmiyordum. Son iki haftayı bu karmaşadan bir çıkış yolu bulmaya çalışarak geçirmiştim ama onu kaçırmak dışında elim kolum bağlıydı.

Kaçırılma olayını da düşünmüştüm. Birçok kez. Kardeşlik ve hayatımı mahveden diğer saçmalıklar olmasaydı, bunu ciddiye bile alabilirdim.

"Her şey hazır olmalı." Jordan içimdeki çalkantıdan habersiz görünüyordu. "Törenden önce konuklarla kaynaşmak için hemen aşağı inmeliyiz.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Tören. Bir saate kadar-"

"Onunla evlenmek zorunda değilsin." Sözlerim ağzımdan kaçtı ve iğne ucu kadar bir sessizlik fıçısının içine düştü.

Jordan bana bakakaldı. Açıklamamdan mı yoksa konuşuyor olmamdan mı daha çok şaşırdığını anlayamadım.

Kardeşim öldüğünden beri onunla ara sıra sözlü olarak iletişim kurmuştum ama Ayana ile nişanlandığını açıkladıktan sonra tek kelime etmemiştim.

Sonunda ağzını kapattı. "Sen neden bahsediyorsun?" "Eğer onu sevmiyorsan," dedim, "onunla evlenmek zorunda değilsin."

Bu, işleri samimi bir şekilde çözmek için yaptığım son girişimdi. Ona bu kadarını borçluydum.

Ama ona baktığımda, özel smokini ve lanet yaka çiçeği içinde, o kadar çok kıskançlıkla yandım ki neredeyse boğuluyordum.

O yaka iğnesini yakasından sökmek istedim.

Bana neden bu sahte düğünü yapmakta ısrar ettiğini söylemesini talep etmek istedim.

Üst kata çıkmak, Ayana'yı kapmak ve binadaki herkesin önünde onu öyle bir sahiplenmek istiyordum ki, onun benim olduğuna dair kimsenin aklında bir şüphe kalmayacaktı. *Sadece* benim.

Küçük bir parçam onun ilişki teklifini kabul etmek istiyordu. Tanrı biliyordu ki, ondan alabileceğim her parçayı alacak kadar onu arzuluyordum.

Ancak, içimdeki büyük parça galip gelmişti. Ahlaki değerler ya da Jordan'la olan arkadaşlığım yüzünden değil, paylaşamayacak kadar bencil olduğum için.

Onu istediğimi söylediğimde, her şeyini istiyordum. Her gülüşünü, her gözyaşını, her iç çekişini ve inleyişini. O beni tüketti, bedenimi ve ruhumu ve karşılığında daha azına razı olmayı reddettim.

"Tanrım. Yine mi bu?" Jordan'ın kuşkulu kahkahası bir parça sinirle sarsıldı. "Onu sevmediğimi kim söyledi?"

"Öyle mi?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bana baktı. Bir dakika geçti ve o anda onun için taşların yerine oturduğunu gördüm.

Onu iyi tanıyordum, ama o da beni tanıyordu. Bazen bunu unutuyordum.

Sonunda anlamıştı. Neden onun Ayana'ya olan duygularıyla ilgilendiğimi, neden bugün bu konu hakkında konuşmayı seçtiğimi... Gözlerinde bir parıltıya dönüştü.

"Vuk." Adımı yarı dehşet, yarı farkındalıkla resmetti.

Başımı başka yöne çevirdim ve tekrar pencereden dışarı baktım. İçimdeki fokur fokur kaynayan kıskançlık tam bir kaynamaya ulaştı. Ona bakmaya devam edersem, pişman olacağım bir şey yapacaktım.

Jordan yanıma geldi ve aşağıdaki kalabalık caddelere baktı. Bir taksi kuyruğu sarı karıncalar ordusu gibi otelin önünden geçiyordu. "Ne kadar sürecek?"

Artık bildiği şeyi inkâr etme zahmetine girmedim. Artık yalanların işe yaramadığı bir noktaya gelmiştik. "Yeterince uzun."

Yıllar önce o lanet televizyon programında kahkahasını duyduğum andan itibaren ona vurulmuştum. O zamanlar yeni bir modeldi, ama konuşma ve kendini taşıma biçiminde pençelerini içime batıran ve bırakmayı reddeden bir şey vardı.

Özgünlük yayıyordu ve benim de gülümsemek istememe neden olan türden bir gülümsemesi vardı - ve ben gülümsemekten nefret ederdim.

Verdiğim tepkinin tesadüf olduğunu düşünmüştüm. Hâlâ Markovic Holdings'i büyütüyordum ve tanımadığım bir kadına kafayı takacak ne zamanım ne de isteğim vardı.

Ama onu düşünmeden edemiyordum, bu yüzden bir gece bilerek onunla aynı etkinliğe katıldım ve onun şahsen bu kadar büyüleyici olamayacağını kanıtladım. Herkes ekranda bir tanrıça yaratabilirdi; bu yalanı gerçek hayatta satmak daha zordu.

Haklıydım. O aynı değildi; daha iyiydi. Daha parlak, daha sevimli, *daha gerçek*. Ona yaklaşmadım ama izledim ve dinledim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

O geceden sonra, tüm görünüşlerini takip ettim ve tüm röportajlarını tükettim. İrlanda'daki üniversite eğitiminden örgü örmeye olan tuhaf sevgisine kadar ortaya çıkardığım her yeni ayrıntı beni onun esareti altına daha da çekti. Şöhreti yakaladıktan sonra bile aynı özgünlüğü korudu.

O benim gri dünyamda bir renk cümbüşüydü ve ben farkına bile varmadan tuzağa düşmüştüm. Hiçbir çıkış yolu yoktu.

Sonra Jordan bana nişanlandıklarını söyledi ve o zamandan beri yavaş yavaş ölüyordum.

"Hiçbir şey söylemedin." Sesi sessizdi. "Bir buçuk yıldır nişanlıydık ve sen hiçbir şey söylemedin. Şimdi de düğünüme bir saat kala iptal etmemi mi söylüyorsun?" İnançsızlığına bir öfke seli karıştı.

Onunla yüzleştim. Ona birden fazla şekilde ihanet etmiştim ama o da bana karşı dürüst olmamıştı. "Sana söylemedim çünkü ona karşı hislerinin gerçek olduğunu düşündüm. Öyle mi?"

"Önemli değil."

"Evet, öyle!" Sakinliğim bozuldu. Hayal kırıklığı içimde kaynıyor, bir kurtuluşa susamıştım. "Bana gerçeği söyle. Artık yalan yok. Onunla *neden* evleniyorsun?"

Jordan'ın gözleri parladı. Tartışacakmış gibi ağzını açtı ama sonra omuzları çöktü ve gözlerimin önünde söner gibi oldu.

A uzun Sessizlik geçti önce o konuştu tekrar. "Sen Biliyorum Büyükannem hasta. Bilmediğin şey, vasiyetine bir şart koyduğu. Eğer gelecek yılın sonuna kadar evlenmezsem, mirasımı kaybedeceğim. Hepsini." Bir elini yüzünde gezdirdi. "Mesele sadece para değil, Vuk. Aynı zamanda şirket. Aile mirasım. Evlenmezsem hepsini verecek."

Tanrım. Orla Ford hesaba katılması gereken bir güçtü, ama bu onun için bile aşırıydı.

"Ben onun tek torunuyum. Tek varisi. İstediğini yapmazsam Ford mirasını devretmektense sona erdirmeyi tercih ederdi. Bu yüzden ben de

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

bir plan." Jordan derin bir nefes aldı. "Ayana'ya bir mantık evliliğine açık olup olmadığını sordum. On milyon dolar karşılığında beş yıl boyunca karım rolünü oynayacak. Evet dedi ve şey..." Eliyle kendini işaret etti. "İşte geldik."

Başım döndü.

Bunca zamandır ilişkileri sahteydi. Bu ilişkiye iyi niyetle girdiklerini ve birbirlerine karşı romantik hisler beslemediklerini fark ettiklerini sanıyordum ama bu hayal bile edemeyeceğim bir şeydi. "Neden gerçekten evlenmek istediğin birini bulamadın? Sende yıl," dedim.

"Çünkü o kişiyi asla bulamayacağım." Jordan bana ince bir gülümseme verdi. "Romantik ilişkilerle ilgilenmiyorum. Hiç ilgilenmedim, hiç ilgilenmeyeceğim."

Ne dediğini anlamam biraz zaman aldı. Anladığımda ise keskin bir nefes aldım.

Bilmem gerekirdi. Bu Jordan'ın flört ve seks konusundaki umursamaz tavrını ve uzun süreli bir ilişkiye girme konusundaki isteksizliğini açıklıyordu. Çoğu zaman bir partnere kur yapmaktan çok akşam yemeğinde ne yediğiyle ilgilenirdi.

Artık nedenini biliyordum.

"Evet," dedi yüzümde farkındalık belirdiğinde. "Yani platonik olarak hoşlandığım biriyle evlenmenin neden benim için en iyi senaryo olduğunu anlıyorsun. Ayana ve ben yıllardır arkadaşız. O... en az kötü seçenek."

En az kötü seçenek.

Kanım kaynadı. O *en iyi* seçenek olmayı hak ediyordu. Aslında başka seçenek yoktu; sadece o vardı.

Evliliklerinin ardında yatan nedeni öğrenmek kararlılığımı azaltmadı, aksine daha da güçlendirdi.

Bu parayla ilgiliydi ve bende de fazlasıyla para vardı. "Sana yüz yirmi milyonu havale edeceğim."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Jordan'ın gözleri benimkilere kaydı. "Ne?"

"Mirasınızın değeri bu kadar." Zihnim sonraki adımlarla dönmeye başlamıştı bile. Düğünü iptal edebilmek için bu işi çabucak halletmemiz gerekiyordu. Davetliler şaşıracaktı ama Jordan ve Ayana'nın neden artık evlenmeyeceklerine dair inandırıcı bir hikâye uydurabileceğimize emindim. Çiftler her zaman vazgeçer. "Yüz yirmi milyon dolar. Eğer düğünü iptal ederseniz, yarın sabaha kadar tüm meblağ hesabınızda olacak."

Muhasebecim aklımı alırdı ve bir gecede bu kadar büyük bir meblağı havale etmek için bazı ipleri çekmem gerekirdi.

Umurumda değildi. üç katını öderdim. Ayana buna değerdi.

Jordan'ın yüzü rahatlamak yerine karardı. "Paranı almayacağım. Şirketle ilgili kısmı kaçırdın mı? Yüz yirmi milyondan fazlası söz konusu. Aile mirasını kaybeden Ford ben *olmayacağım*."

"Şirketin sahipliğini sürdürmenize yardımcı olacak bir yol bulabileceğimize eminim."

Lanet şeyi satın alır ve ona hediye ederdim. Hissedarlar yaygara koparırdı ama onlara reddedemeyecekleri bir rakam verirdim.

"Hiçbir şey yapmıyoruz," diye tersledi Jordan. "*Ben* evleniyorum ve bu iş burada bitiyor."

Öfke inançsızlığın önüne geçti. Benim çözümüm açıkça tüm taraflar için en iyi seçenekken neden bu kadar zorluk çıkarıyordu? "Evlenmek bile istemiyorsun!"

"Belki değil, ama yapmam gerekeni yapıyorum." Parmak eklemleri beyazladı. "Ben bir hayır kurumu değilim, Vuk. Etrafa saçacak yüz milyonların olabilir ama Süpermen'mişsin gibi günü kurtarmana ihtiyacım yok."

Yeni bir farkındalık başladı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bu şirketle ilgili değildi. Tam olarak değildi. Bu gurur ve ego ile ilgiliydi. Altın çocuk olması gerekirken başkasından para almaya dayanamıyordu.

Onu suçlamadım. Onun durumunda olsaydım, ben de teklifimi kabul etmezdim. Acımaktan nefret ederdim.

Ama aynı zamanda Ayana'yla aramda duran tek şey onun gururuydu ve bu kabul edilemezdi.

"Bu sadaka değil." Onu terslememek için sesimi olabildiğince kontrollü tuttum.

"Ne o zaman? Üniversitede sana borç verdiğim paranın geri ödemesi mi?" Jordan başını salladı. "Hayatını kurtarmamış olsaydım burada bile olmazdın, değil mi?"

Sessiz kaldım.

Yıllar geçtikçe onun arkadaşlığından hoşlanmaya başlamıştım ve ona bir arkadaş olarak değer veriyordum, ama bu doğruydu. Eğer hayatımı kurtarmasaydı, asla bir arkadaşlık kuramazdık. Kurmuş olsaydık bile, üniversiteden sonra bunu sürdürmek için çaba göstermezdim.

"O kısmı umursamıyorum. Neyse o," dedi. "Ama bunca zaman bana Ayana'ya aşık olduğunu bile söylememişken arkadaşlığımızın değeri ne kadar?"

İçgüdüsel olarak irkildim. Aşık mı oldun?

Ona karşı hissettiğim şey hayranlıktı. Meşguliyet. Bazen nefes alamayacağım kadar derin bir saplantı.

Ama aşk? Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyordum.

"İkimiz de sır sakladık," diye homurdandım. "Bunun bir aşk ilişkisi olduğuna inanmama izin verdin ve neden ilişki kurmadığın hakkında tek kelime etmedin. Peki arkadaşlığımızın değerini gerçekten kim zedeliyor?"

"Bunun için nedenlerim vardı." Jordan'ın yüzü kızardı. "İki yıl öncesine kadar neden seks ve romantizmle... ilgilenmediğimi anlamamıştım. Sadece henüz doğru insanla tanışmadığımı düşündüm. Ve eğer büyükannem benim

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ayana ile bir düzenleme yaparsak bu sonumuz olur. Onun her yerde gözleri ve kulakları olduğunu biliyorsun."

"Benimle birlikte mi?"

Gözlerini kaçırdı. "Bunu riske atamazdım. Ayana ve ben *kimseye* söylememeye karar verdik. Ailelerimize değil. Ne de en iyi arkadaşlarımıza. Tehlikede olan çok şey vardı."

Dişlerimi sıktım, onu sarsma ve ona sempati duyma dürtüsü arasında kaldım.

İkisi için de zamanım yoktu. Saat yarım saate doğru ilerliyordu ve bu işi sonsuza dek bitirmemiz gerekiyordu.

"Parayı al, Jordan," dedim.

Yüz ifadesi sertleşti. "Hayır. Ayana'ya karşı bir şeyler hissettiğini anlıyorum ama her istediğini elde edemezsin. Onu gerçekten istiyor olsaydın, daha önce bir şeyler söylerdin. Son dakikaya kadar beklemezdin."

Ses tonundaki acımasızlık dikkatimi çekene kadar beni şaşırttı.

İlk tanıştığımızda Jordan neredeyse her yönden üstündü. Ailesi nesillerdir Thayer'da okuyan zengin, popüler, yakışıklı bir miras çocuğuydu. Mezun olduktan sonra dünyanın parmaklarının ucunda olduğunu bilerek okulu bitirdi.

Ben dışlanmıştım, tek başına çalışan ve masraflarını karşılamak için ek işler yapan burslu öğrenciydim.

On üç yıl sonra, ben ondan kat kat daha değerliydim. Daha fazla güce, daha fazla statüye ve daha fazla nüfuza sahiptim. Bu onun için sarsıcı bir olay olmalı.

Jordan başarıma karşı hiçbir zaman açık bir kızgınlık göstermemişti, ama bu var olmadığı anlamına gelmiyordu.

Bir kez daha, gurur ve ego. Dünyadaki en iyi insanlar bile bundan etkilenebiliyordu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Haklısın." Boğazımdaki düğümü yutkunarak geçiştirdim. "Ama sana şimdi soruyorum. Bunu yapma." Yalvarmaya en çok yaklaştığım andı.

Başka seçeneklerim de vardı. Büyükannesine anlaşmadan bahsedebilirdim ya da onu bu odaya kilitleyip Ayana'çalabilirdim. Onu silah zoruyla istediğimi yapmaya *zorlayabilirdim*.

Ama bu seçenekleri asla kullanmazdım. Onunlayken olmaz. Benim bile geçemeyeceğim bazı çizgiler vardı.

Jordan'ın boğazı düğümlendi. "Artık çok geç," dedi sessizce. "Özür dilerim."

Bunun sağdıcım ya da arkadaşlığımız için ne anlama geldiğini sormadı. Öylece gitti.

Kapı arkasından kapandı. Yelkovan yarım saati geçti ve onun yumuşak tik takları beni uçurumun kenarına getirdi.

Öfkeyle kolumu bardakların bulunduğu masanın üzerinden geçirdim ve yere düşmelerini izledim. Patlayıcı parçalanma göğsümdeki yanmayı hafifletmek için hiçbir şey yapmadı.

Jordan'ı ikna etmeye çalıştım ama Ayana'nın başka biriyle evlenmesine seyirci kalamazdım.

Onunla konuşmam gerekiyordu. İhtiyacım vardı...siktir. *Ona* ihtiyacım vardı. Otelde onu bırakıp gitmemeliydim. Kalmalı ve bir şekilde çözmeliydim. Jordan'la olan bu anlaşmanın buna değmeyeceğine onu ikna etmeliydim.

Pişmanlık içimi burktu.

Saati tekrar kontrol ettim. Tören başlamadan önce hâlâ biraz zamanım vardı.

Koridora çıkıp asansörlere doğru yürüdüm, nabzım adrenalinle atıyordu. Kullan-at telefonum çaldığında yolu yarılamıştım. Özellikle Roman'la iletişim kurmak için kullandığım telefondu.

Lanet olsun. Görmezden gelemeyeceğim tek çağrı onunkiydi.

"Ne?" Asansörlere doğru yürümeye devam ettim.

"Bir sorunumuz var."

Zihinsel alarm zilleri onun acımasız ses tonu karşısında çınladı. "Ne tür bir sorun?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Arkadaşımız önceliklerini yeniden belirledi."

Tercümesi: Kardeşlik gruplarını uzakta tutan dikkat dağıtıcı unsurlar ortadan kalkmıştı.

"Eve geliyor mu?" Başka bir deyişle, yine aktif olarak beni mi hedef alıyorlardı?

"Evet." Roman'ın sesi gergindi. "Benden memnun olmadığından şüpheleniyorum. Ayrıntılara dair hiçbir şey bilmiyorum."

Bir lanet yuttum. Bu gelişme daha kötü bir zamanda olamazdı. "Ne zaman?"

"Emin değilim ama yakında olacak. Onu tanıyorsam, gardınızın düştüğü ve en az misilleme yapabileceğiniz bir zamanı seçecektir."

Gardımı hiç düşürmedim. Şu anda bile koridoru tararken kulaklarım en ufak bir sorun belirtisine karşı tetikteydi. Misillemeye gelince, gerçekten karşılık veremediğim tek zaman uyuduğum ya da...

Kanım buza dönüştü. Kafamdaki çarklar dönmeye başladı ve kaçınılmaz bir sonuca vardı.

Sikeyim.

Tek kelime etmeden kapattım ve hemen diğer telefonumdan Sean'ı aradım. İlk çalışta açtı.

Hoşbeşi es geçtim. "Düğün tehlikeye girdi."

Bir milisaniyelik sesli şokun ardından kendini toparladı ve hemen profesyonel moduna geçti. Tanrı'ya şükür, Ford'ların itirazlarına rağmen düğüne üç adamımı getirme basiretini göstermiştim.

"Anlaşıldı," dedi. Telefonu kapattı.

Saatimi kontrol ettim. Tören on dakika içinde başlayacaktı, bu da Jordan ve konukların çoktan içeride olduğu anlamına geliyordu. Ayana yakında olacaktı.

Yanıldığımı umuyordum ama içimden bir ses aksini söylüyordu.

Kardeşlik artık eski kurallarına göre çalışmıyordu. Vault'taki yangın bunu kanıtladı. Genelde gölgelerde faaliyet gösterirken bunun yüksek profilli bir düğün olması önemli değildi. Ve benim yokluğum

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kilise onları caydırmazdı; bana ulaşmak için değer verdiğim insanları kullanmaları onları cesaretlendirirdi.

Bunu daha önce de yapmışlardı.

Kalbim boğazıma kaçtı; hasta olacakmışım gibi hissettim.

Asansör geldi. Lobi için düğmeye bastım, vücudum o kadar gergindi ki dışarı çıkmadan önce patlayabilirdim.

Yirmi kat.

On dokuz.

On sekiz.

Nihayet zemin kata vardığımda, tüm numaraları bıraktım ve dümdüz koşmaya başladım. Yoldan geçen bağırışları ve küfürleri duymazdan geldim.

Adrenalin hızımı ama bu göğsümde uğursuz bir hissin yayılmasını engellemedi.

Lütfen çok geç kalmayayım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BÖLÜM 28

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ayana

"

İyi misin Ayaniye?" diye sordu annem. İlkini birleştirerek

Bir kişinin adının bir ya da iki hecesine -iye ekini eklemek Etiyopya'da yaygın bir sevgi gösterisiydi ama gençliğimden beri bana Ayaniye dememişti. Bu, acı verici bir nostalji dalgasını serbest bıraktı. "Biraz gergin görünüyorsun."

"Ben iyiyim. Sadece düğün öncesi gerginliği." New York'a geldiğinden beri taktığım neşeli maskeyi görmemesini umarak gülümsedim.

Kiliseye girmek için işaretimizi bekliyorduk. Nedimelerim çoktan koridorda yürümek için sıraya girmişlerdi ama annem ailemin geri kalanıyla oturmak yerine benimle kalmıştı. Babam saygılı bir mesafede durmuş, resmen evli bir kadın olmadan önceki son anne-kız konuşmamız için bize yer açmıştı.

Evliyim.

Bu düşünce midemi bulandırdı.

Rolümü oynamıştım. Narin çiçek dantelleri ve uçuşan tüllerle örülmüş çarpıcı bir elbise giymiştim. Makyajım mükemmeldi; saçlarım Kim'in izniyle yarı yukarı yarı aşağı tutturulmuş ve incilerle süslenmişti. Annemin yadigârı altın ve elmas küpelerle aksesuarlarımı tamamlamıştım.

Dünyanın en güzel kafesiydi.

"Güzel." Annem elimi sıktı, gözlerinde bir parça endişe vardı. Evden ayrıldığımdan beri geçen yıllar içinde yaşlanmıştı. Saçlarına aklar düşmüştü ve

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Gözlerinin kenarlarında çizgiler belirmişti. Ama teni pürüzsüz, lekesiz bir kahverengi olarak kaldı ve beni incelerken gözleri bilmişlikle parlıyordu. "Bu büyük bir gün. Baban ve benim tek istediğimiz senin mutlu olman."

Bu standart düğün öncesi tavsiyesi miydi, yoksa bir şeylerin yanlış gittiğini biliyor muydu? İyi bir rol yaptığımı sanıyordum ama bir annenin sezgilerini asla hafife almayın.

"Biliyorum." Gözyaşlarım boğazımı doldururken bile elini sıktım.

Kollarına atılmak ve yeniden çocukmuşum gibi dertlerimi dindirmesine izin vermek istedim. O zamanlar her şey çok kolaydı. Sözleşmeler, yırtıcı ajanlar ya da en iyi adamlara karşı karmaşık duygular yoktu. Ailem beni dünyanın en kötü yanlarından korumuştu.

Vuk'la ilgili düşünceyi aklıma geldiği anda kovdum.

Onun *ya da* ona karşı hissettiklerimin bunu mahvetmesine izin veremezdim. Bu yolu ben seçmiştim; şimdi yürüme zamanıydı. Beaumont'tan kurtulduğumda her şeye değecekti.

Orkestra müziği yükseldi. Nedimeler kiliseye girdi ve babam beni çağırdı. Vakit neredeyse gelmişti.

"Babamın doğru kişi olduğunu nereden biliyordun?" Soru bir anda ağzımdan dökülüverdi.

Buna neyin sebep olduğundan emin değildim. Hayatım boyunca annemle babamın sevgisini hafife almıştım. İkisi de yıllar önce çalıştıkları restoranda tanışmışlardı - babam aşçı, annem garson olarak. Kısa sürede birbirlerine aşık olmuşlardı ve eski işverenleri emekli olduktan sonra babamı kendi restoranını açmaya teşvik eden de annem olmuştu.

"Bunu açıklayamam. Sadece biliyordum," diye itiraf etti annem. "Bu, niteliklerin bir onay kutusu değil, *mamaye*. Bu bir duygu." Nazik bir avuç içini yanağıma dayadı. "Bunun pek yardımcı olmadığını biliyorum ama şüpheye düştüğünde kendine güven. Aklın bilmese bile kalbin her zaman bilir."

Gülümsedim ve göğsümde filizlenen ağrıya rağmen nefes almaya çalıştım.

Düğünü iptal et.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yapamam.

Vuk'un gözlerindeki acı parıltısı zihnimde yeniden canlandı. Onu bir kenara ittim.

Kalbimin sesini dinlemek teoride güzeldi ama burası gerçek dünyaydı. İdealizm lüksüne sahip değildim.

Kapılar tekrar açıldı. Önce annem içeri girdi. Sonra ben gözleri yaşlı babamın koluna girdim ve koridorda yürüdük.

Bir ayağımı diğerinin önüne atarken sanki bağlantımı koparıyormuşum gibi hissediyordum. Yanlarından geçerken ailemin ve arkadaşlarımın yüzleri bulanıklaşıyor ve kalbimin acı veren çarpıntıları dışında hiçbir şey hissedemiyordum.

Jordan mihrapta duruyordu, yüz ifadesi gergindi. Ağzı, aşık bir damadın yarı inandırıcı gülümsemesiyle sabitlenmişti.

Sağdıç da dahil olmak üzere sağdıçlar onun yanında sıralanmıştı.

Sakın bakma.

Ama yapmak zorundaydım.

Gözlerim Jordan'dan yanındaki adama kaydı. Ayağım tökezledi ve kalabalığın içinde yumuşak bir soluk dalgası dalgalanırken ben hızla tekrar ayağa kalktım.

"Her şey yolunda mı *kısrak*?" diye sordu babam ağzının kenarından.

"Evet," diye yalan söyledim.

Öyle değildi. Çünkü sağdıcın yerinde duran, yüzünde mutlu ama biraz da şaşkın bir ifade olan kişi Jordan'ın kuzeniydi. Vuk görünürde yoktu.

Bir yanım yeminlerimi ederken onunla yüzleşmek zorunda kalmayacağım için rahatlamıştı; daha büyük bir yanım ise onun yokluğuyla buruştu.

Aramızdaki ayrılığa rağmen onu bugün tekrar göreceğime güveniyordum. Bir bağımlının bir sonraki ilacını arzuladığı gibi onun varlığını arzuluyordum ve benimkini en son içtiğimden bu yana iki hafta geçmişti.

Belki mantıksızdı ama yokluğu bana onu bir daha asla göremeyecekmişim gibi hissettirdi. Sanki otel odasındaki buluşmamız ona tutunmak için son şansımdı ve ben fark etmeden parmaklarımın arasından kayıp gitmişti.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Taze gözyaşları gözlerimi yaktı.

Vuk'un gitmesine izin vermemeliydim. Bilmiyorum, *bir şeyler* yapmalıydım. Kendimi daha iyi açıklamalıydım. Bir ilişkiyi yürütmenin yolları üzerine beyin fırtınası yapmalıydım. Jordan'ı arayıp anlaşmamızdan Vuk'a bahsedip bahsedemeyeceğimi sordum.

En azından sonraki haftalarda ona ulaşmalı ve onunla birkaç dakika daha geçirmeliydim.

Artık çok geçti.

mihraba ulaşmayı başardım. Babam beni resmen evlendirirken gözyaşlarımı geri kırptım ve daha sert gülümsedim.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi Jordan. Yakından bakınca gözleri kan çanağına dönmüştü; ağlamış, içmiş ya da her ikisini birden yapmış gibiydi.

"Teşekkür ederim." Tereddüt ettim. Vuk'u sormalı mıydım? Jordan'ın bu kadar mutsuz görünmesinin nedeni onun yokluğu muydu?

Ben bir karar veremeden papaz törene başladı ve kilise sessizliğe gömüldü.

Jordan ve ben öne doğru baktık. Göğsümde giderek büyüyen boşluk yerine bakanın sözlerine odaklanmaya çalıştım.

" konuklar, bugün burada Jordan Ford ve Ayana' birlikteliğine tanıklık etmek üzere toplanmış bulunuyoruz."

Kapılar çarparak açıldı ve konuşmasını böldü.

Etrafımda döndüm. Kısa, parlak bir an için Vuk'un içeri girip evliliğimize itiraz ettiğini görmeyi bekledim.

Onun yerine koyu renk takım elbiseli üç adam içeri girdi, yüzleri asıktı. Öndekini Sean olarak tanıdım, Vuk'un güvenlik şefi.

Şaşkın mırıltılar havayı doldurdu. Jordan'ın büyükannesi ayağa kalktı, zayıf sağlığı torununun uzun zamandır beklenen düğününü "yabancıların" mahvetmesine duyduğu öfkeyle boy ölçüşemezdi. Babam ayağa kalktı ve bir adım öne çıktı, ancak annem onu geri çekti.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ne yapıyorsunuz? Bunun anlamı ne?" Sean yaklaştığında Jordan talep etti.

"Rahatsızlık için özür dilerim efendim ama kiliseyi boşaltmanız gerekiyor. Hemen," dedi güvenlik şefi. Adamları şaşkınlık içindeki konukları yerlerinden kaldırmaya başlamıştı bile.

"Ne demezsin. Vuk nerede? Seni bu işe o mu bulaştırdı?" Jordan'ın yüzü kızardı. "Tüm o-"

"Efendim, lütfen." Sean'ın sesi gergin geliyordu. "Düğün tehlikeye girdi. Hemen gitmelisiniz yoksa tehlikede olacaksınız."

Kalçasındaki silahı gördüm. Ağzım kurudu.

Neler oluyordu? Kilise kim tarafından ele geçirilmişti? Vuk neden kendisi gelmek yerine ekibini göndermişti?

Jordan hâlâ Sean'la tartışıyordu ve onu omzuna atıp zorla dışarı çıkarmasına bir saniye kalmış gibi görünüyordu. Adamları konukların çoğunu çıkışa doğru sürmeyi başarmıştı.

Tam araya girip Jordan'a dışarı çıkıp yeniden toplanmamız gerektiğini söyleyecektim ki ağır çekimde üç şey birden oldu.

Piyanist oturduğu yerden kalktı ve silahını çekti. Papaz Jordan'ı yakaladı ve tanıdık, uzun boylu, karanlık bir figür kilisenin içine, bize doğru koşmaya başladı.

Vuk. Yüzünü panik kaplamıştı.

Kulaklarım çınladı. Zaman yine hızlandı ve bir sonraki dakika o kadar çabuk geçti ki, her şeyi takip edemedim.

Piyanist silahını Vuk'a doğru savurdu, Vuk'un adamlarından biri ateş edemeden onu arkadan yakaladı ve bakan Jordan'ı Sean'ın silahına karşı bir kalkan olarak kullanarak etrafında döndürdü.

Piyanist kendini korumadan kurtarmayı başardı. Tekrar nişan aldı, bu sefer mihraba, doğrudan bana doğru.

Bir silah sesi duyuldu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Vücudum dehşetten buz kesmişti. Eğilmeliydim, koşmalıydım, orada donmuş halde durmak dışında bir şey yapmalıydım ama çok yavaştım ve kurşun çok-

Havaya daha fazla silah sesi yayılırken iri bir beden beni yere yapıştırdı. Bakırın tadı ağzımı doldurdu. Yeni çığlıklar patlak verdi, ağır bir şey yere düştü ve sonra...

Sessiz ol.

Orada yatıyordum, zihnim katliamdan o kadar kopmuştu ki az önce olanları kavrayamıyordum.

Nefes alıyordum, belki de. Bilemiyorum. Her şey uyuşmuştu.

Vuk kollarını iki yanıma dayadı. Vücudu benimkini tamamen kaplamıştı, koruyucu kalkanının arkasından yukarıdaki tavanı göremiyordum. Bir şeyler söyledi ama sesi sanki suyun altından geliyor gibiydi. Anlayamayacağım kadar boğuktu.

Onun yerine başımı yana çevirdim.

Karnım guruldadı ve bir çığlık daha sessizliği bozdu. Korkunç sesin benden geldiğini anlamam birkaç vuruş sürdü.

Çünkü yanımda bir kan gölünün içinde baygın yatan, teni ölümden daha beyaz olan Jordan'dı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BÖLÜM 29

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Vuk

Kan ellerimi lekeledi.

Kalın, kırmızı sıvı parmaklarımdan damlayarak zemini geçmiş ve şimdiki günahlarla boyadı.

Kömürleşmiş et. Çığlıklar. Lazar'ın beni gitmeye çağırdığında gözlerindeki teslimiyetçi kararlılık ve bir kurşunun sunağa doğru havada süzüldüğü o kalp durdurucu an.

Her iki durumda da seçimimi yapmak için bir saniyem vardı. Şimdi Lazar ölmüştü ve Jordan da...

"Efendim." Bu kelime çarpan kalp atışlarımın altında süzülüyordu. Duvarlar üzerime kapandı; dumanın keskin kokusu burun deliklerimi kirletti. *Damla, damla, damla,* kan akıyordu. "Efendim!"

Başımı kaldırdığımda Sean'ın bana baktığını gördüm, yüzü endişeyle kaplanmıştı.

Onun görüntüsü yavaşça dünyayı yeniden odak noktasına getirdi.

Kilisede değildim. Yangın yoktu ve kimse bana silah doğrultmuyordu. Ellerime baktığımda temiz olduklarını gördüm - en azından gerçek anlamda. Cilalı ahşap zeminde bir damla bile kan yoktu.

Kilise saldırısının ertesi günüydü ve Westchester'daki ikinci evimin oturma odasındaydık. Şimdilik güvendeydik.

Hiçbirimiz için değil, diye fısıldadı içimden bir ses.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Jordan'ın ölümcül derecede hareketsiz bedeninin görüntüsü gözlerimin önünden geçti. Suçluluk duygusu dilimin arkasına yerleşti ama onu yuttum ve nabzımı normale dönmeye zorladım.

Khat? Gergindim. Hepimiz öyleydik.

"Kidanes'in ikinci kata yerleştiğini teyit ediyorum. Biraz ikna etmek gerekti ama Pazartesi günü Washington'a dönmeyi kabul ettiler," dedi Sean. "Ayana'nın binasının yanı sıra Ford'ların evi ve hastane çevresine de ek güvenlik yerleştirdik. Onlara bunun basını uzak tutmak için olduğunu söyledik ve onlar da inandılar." Tereddüt etti. "Düğündeki faillerin de icabına baktık. Biri hariç hepsi ortadan kaldırıldı."

Biri hariç hepsi, diye tekrarladım.

Yani hâlâ serbest bir suçlu vardı. Koşuyor, nefes alıyor, gözlerinin arasında bir kurşunla altı ayak altında olması gerekirken *yaşıyordu*.

"Jordan vurulduktan sonra çıkan kargaşada kaçtı." Sean'ın yüzü ifadesizdi ama içinde acı bir suçluluk tohumu seziyordum. Kılık değiştirmiş bir Kardeşlik üyesi olduğu ortaya çıkan sahte bakanla mücadele etmekle meşguldü ama yine de Jordan'ı zamanında kurtaramadığı için kendini suçluyordu. "Şehirdeki tüm muhbirler ve güvenlik kameralarının yarısı onu arıyor. Onu bulacağız."

Jordan'ın kendi kanının içinde bilinçsizce yattığı anı, keskin ve ısırıcı bir şekilde yeniden su yüzüne çıktı. Ayana'nın dehşete kapılmış yüzünün görüntüsü ve çığlığının sesiyle örtüştü.

İçimde soğuk ve sinsi bir şey kıpırdandı.

Önceki düşüncemi geri aldım. Son Kardeş için bir kurşun çok iyiydi.

Eğer yaparsan, onu bana bırak.

Sean başını salladı.

Toplamda dört suikastçı vardı; bakan, piyanist ve dışarıda destek olarak bekleyen iki şoför. Ekibim onların asıl amacının beni en iyi performansımı sergilerken öldürmek olduğunu tahmin etti.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ve gardım düşmüştü. Bunun başarısız olması durumunda Jordan'ı yem olarak kullanacaklar ya da son çare olarak beni oyundan düşürmek için onu ortadan kaldıracaklardı. Strateji yerine dürtülerimle hareket etmemi ve daha sonra yararlanabilecekleri hatalar yapmamı sağlayacaklardı.

Yeterince iyi bir . Başarısız olmaları onlar için çok kötü oldu.

Diğer Kardeşler ben onları ele geçiremeden ölmüşlerdi ama sonuncusunu bulduğumuzda canını yakacaktım.

O zamana kadar ilgilenmem gereken başka şeyler vardı.

Sonunda sabahtan beri kaçındığım soruyu sordum. ***Jordan nasıl?***

Onunla birlikte hastaneye gitmiştim ama Sean'la bir savaş planı oluşturmam gerektiğinden kalamadım. O günden bu yana tam bir gün geçmişti. Her şey olabilirdi.

Sean tekrar konuşana kadar göğsüm sıkışmıştı.

"Durumu hâlâ kritik," dedi. "Bilinci kapalı ama hayati fonksiyonları stabil."

Uzun bir nefes aldım. Bu iyiydi. Bilinçsiz olmak ölmekten daha iyiydi.

Yine de, suçluluk denizinin ortasında küçük bir rahatlama adasıydı. Bunların hepsi benim yüzümden oldu. Kardeşliğin ortaya çıkmasının sebebi bendim. Jordan'ın vurulmasının ve Ayana'nın neredeyse çapraz ateşte ölmesinin sebebi bendim.

O kritik anda, birini ya da diğerini kurtarabilirdim. Ben Ayana'yı seçtim. Şimdi Jordan komadaydı ve ne zaman uyanacağına dair bir öngörü yoktu. Basın bayram ediyordu ve Ford'lar anlaşılabilir bir şekilde teselli bulamıyordu.

Ekibim hızlı bir şekilde saldırının daha büyük bir çete savaşının parçası olduğuna dair bir hikaye uydurdu. Bakan ve piyanist rakip çetelerin üyeleriydi. Saçmaydı ama gerçeklerden daha inandırıcıydı. Herkes yuttu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Teşekkür ederim. Sean'ı kovdum. Gitmek üzereydi ***ki, "Senin hatan*** değildi." diye ekledim***. Dün takdire şayan bir performans sergiledin.***

Bizim tarafımızdan kimse ölmemişti ve Sean elindeki zaman ve bilgiyle yapabileceğinin en iyisini yapmıştı.

Yutkundu. "Teşekkür ederim, efendim."

Biraz dinlen.

Son Kardeş yakalanana kadar rahat etmeyecekti. Kayıtsızlık onun DNA'sında yoktu ama yine de ağzından minnettarlık akıyordu.

O gitti, ben de merdivenlerden ikinci kata çıktım. Ayana'nın odasının önünde durdum, seslerin mırıltısını dinledim. Hiç ses duymadım.

Ailesi onu rahat bırakıyor olmalı. Ayana vurulduktan sonra şoka girmişti. dışında fiziksel olarak yara almamıştı ama dün bütün gün yanında kalmışlardı.

Midemde bir çukur açıldı. Geçtiğimiz gün o kadar kaotikti ki onunla gerçekten konuşma fırsatım olmamıştı. Ayrıca ona ailesiyle vakit geçirme fırsatı vermek istiyordum. Bu, onu Westchester'a getirdiğimden beri ilk yüz yüze konuşmamız olacaktı.

Bir süre tereddüt ettikten sonra kapıyı çaldım ve açmadan önce onun yumuşak "Girin" demesini bekledim.

İçeri girdim. Perdeler çekiliydi, ama öğleden sonra güneşinin bir damlası kenarlardan sızıyor ve zemine soluk bir parlaklık veriyordu.

Ayana yatağında oturmuş, büyük boy bir tişört ve eşofman giymişti. Dün gece ekibime onun için birkaç kıyafet ve tuvalet malzemesi getirtmiştim. Yorgunluktan gözlerine gölge düşmüştü ve siyah saçları doğal bukleler halinde omuzlarına dökülüyordu.

Kapıyı arkamdan kapattım ve onun yanına oturdum. ***Yemek yedin mi?***

Ona dokunmak için can atıyordum ama teselli hakkında ne biliyordum ki? Sıkıntısının sorumlusu benken onu teselli etmekle ne işim vardı? Tenim temizdi ama ellerim kanlıydı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Birazcık. O kadar aç değilim." Artık şokta değildi ama hâlâ dünkü olayları düşündüğü belliydi. Dizlerini göğsüne çekti, yüzü savunmasızdı. "Jordan hala..."

Bilinci kapalı. Ama durumu stabil. .

Güven verici görünmeye çalıştım. Son kısımdan kadar emin değildim ama hayatta kalmak zorundaydı. Başka bir seçenek yoktu.

Düğünün olmasını istememiştim. Hatta Roman'ın çağrısını almadan önce düğünü durdurmaya gidiyordum. Bu Jordan'ın ölmesini ya da yaralanmasını istediğim anlamına gelmiyordu.

Eğer hiç uyanmasaydı, son konuşmamız öfke dolu bir konuşma olacaktı.

Pişmanlık göğsümü yumruklayarak kaburgalarımın titremesine neden oldu. Çenemi tuttum ve acıyı bir kenara ittim. Şu anda keşkeler üzerinde duracak vaktim yoktu. En önemli önceliklerim herkesin güvende olduğundan emin olmak ve son Kardeş'i avlamaktı.

Ayana titrek bir rahatlama iç çekişi yaptı.

Jordan'la birlikte hastanede kalmak istemişti; bir saat sonra ayrılmamız konusunda ısrar etmiştim. Ona hayır demekten nefret ediyordum ama adamlarım nöbet tutarken bile bu çok tehlikeliydi.

"Çete üyelerinin" etkisiz hale getirildiğini söylediğimde Kidanes bana inanmıştı ama onlara çetenin geri kalanının Westchester'a götürmek için tanıkları ortadan kaldırmak isteyebileceğini söylemek zorunda kaldım.

Kardeşlik'in dünkü başarısızlıklarından sonra yeniden toparlanmak için zamana ihtiyacı vardı muhtemelen ama ben işi şansa bırakmıyordum.

Ekibim Pazartesi günü ailenize Washington'a kadar eşlik edecek. Sen de onlara katılmalısın. Biraz nefes al.

Dün gece Roman'ı kontrol ettim. Kardeşlik'in benimle ilgili bir sonraki planları hakkında hâlâ bilgisi yoktu ama iki grubun da safları sıklaştırdığını söyledi. New York'ta toplanmışlardı ve sahilin geri kalanındaki varlıkları seyrekti.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Son Kardeş'i yakalayıp sorgulayana kadar Ayana şehir dışında olsaydı kendimi çok daha iyi hissederdim.

"Hayır." Çenesi kararlılıkla dikleşti. "Aileme önümüzdeki hafta sonu onlarla kalacağıma söz verdim ama ondan önce kaçmayacağım. Jordan hastanedeyken ve tüm *bunlar* olurken olmaz." Eliyle telefonunu işaret etti. Birkaç dakikada bir yeni bir bildirimle aydınlanıyordu. Kendisiyle en ufak bir bağlantısı olan herkes tarafından aranıyor ve mesaj yağmuruna tutuluyor olmalıydı.

"Ben sadece... Yalnız kalmaya ihtiyacım var. Kalabilirsin," dedi Ayana ben gitmek için hareketlendiğimde. "Demek istediğim, tüm bu soru işaretlerinden uzakta zamana ihtiyacım var. Ailemin iyi niyetli olduğunu biliyorum ama sürekli beni kontrol ettiklerinde düşünemiyorum." Sallantılı bir gülümseme sundu. "Sen farklısın."

Nadiren konuştuğum için mi?

"Çünkü sen her zaman beni nasıl daha iyi hissettireceğini biliyorsun." Gülümsemesi soldu ve gözlerinde duygu parladı. "Bana sarılabilir misin?" diye sordu, sesi kısıktı. "Sadece birazcık."

Hay sikeyim. Kalbim tam ortasından çatladı.

Tek kelime bile etmedim. Sadece onu kollarımın arasına aldım, o da göğsümde bir top gibi kıvrıldı. Ağlamadı ama o kadar kırılgan ve savunmasız hissediyordu ki dışarı çıkıp ona zarar vermeyi *aklından* bile geçirmeye cüret eden herkesi yok etmek istedim.

Dakikalarca, belki de saatlerce sessizlik içinde oturduk. Otelden ayrıldığımdan beri ona ilk kez gerçekten sarılıyordum. O zaman olanlar düne kıyasla çok önemsiz görünüyordu, özellikle de Jordan'ın gerçeği itiraf etmesinden sonra, ama sonunda bunu kabul etmek zorunda kaldık.

"Otelde olanlar için özür dilerim." Sanki Ayana aklımı okumuş gibiydi. "Karışık sinyaller gönderiyordum ve senin... Jordan'la herkesin önünde evlenmek ve seni özel hayatımda saklamak istediğimi ima etmek istememiştim."

Kalp atışlarım boğazımda rahatsız edici bir düğüme dönüştü. "Biliyorum."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bu düşünce aklımdan geçti. O güzeldi, ben ise çirkin. Hangi insan bize bakıp da benim ona layık olduğumu düşünebilirdi ki? Ama Ayana o kadar sığ biri değildi. İnsanları görünüşlerine göre değil, karakterlerine göre değerlendirirdi. Ben de pek namuslu bir vatandaş sayılmazdım ama nedense varlığımı çekici buluyor gibiydi.

"Jordan bana anlaşmanızdan bahsetti," dedim sesimi alçaltarak.

Başını kaldırdı ve geri çekildi, gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Bunun için kavga ettik. Ona, tüm parasını ona havale edeceğimi söyledim. düğünü iptal ederse miras. Reddetti." Yutkundum. "Bu yüzden ilk başta kiliseye gitmedim. Onunla evlendiğini görmeye dayanamadım. Düğünün tehlikeye girdiğine dair bir ihbar aldığımda töreni bir şekilde durdurmaya gidiyordum."

Ayana'nın gözleri parlak bir ışıltıyla parladı. "Sana söylemek istedim. Ama Jordan..."

"Biliyorum," dedim tekrar.

Daha önceki pişmanlığımın bir damlası, onu kilitlediğim kutunun çatlaklarından sızdı. Keşke zamanı geri alabilseydim ve dünü baştan yaşayabilseydim.

Ayana titreyen bir nefes aldı. Sessizlik tekrar çökerken kollarımı ona doladım.

Şimdi onun anlaşmasını öğrendiğime göre, bu bizi nereye götürüyordu? Teknik olarak hâlâ Jordan'la nişanlıydı. Uyandığında hiçbir şey olmamış gibi düğüne devam edecekler miydi? Büyükannesinin sağlığı her geçen gün daha da kötüye gidiyordu ve dünkü saldırı da buna yardımcı olamamıştı.

Ayrıca, Jordan komadayken bunları düşünmekle ne kadar boktan bir durumdaydım? Gerçekten piçin tekiydim.

"Bahşiş aldığınızı söylemiştiniz." Ayana'nın sesi sessizdi. "Kilisedeki o insanlar kimdi? Rakip çetelerin bir parçası olduklarını söyleme. Bana gerçeği söyle. Bu kadarını hak ediyorum."

Bir irkilmeyi bastırdım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İçgüdüsel olarak ona gerçeğin bir kısmını anlatmak istedim. Benim berbat geçmişimi ya da aştığım pek çok çizgiyi bilmiyordu ve ben de bunun böyle kalmasını istiyordum. Bana baktığında gördüğü adam olmayı diledim - daha az kusurlu ve güvenine daha layık biri.

Ama Ayana haklıydı. Tüm gerçeği öğrenmeyi hak ediyordu. Geçmişim onu doğrudan etkiliyordu ve eğer onu korumak istiyorsam, neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmesine izin vermeliydim.

"Onlar Kardeşlik'in üyeleriydi," dedim. "Profesyonel kiralık katillerden oluşan bir örgüt. Son derece elit, son derece gizli bir örgüt. Doğu Yakası'nda faaliyet gösteriyorlar ve yıllar boyunca binlerce ölümden sorumlu oldular."

Ayana sanki şaka yaptığımı kabul etmem için bana zaman tanıyacakmış gibi durakladı. Kabul etmediğimde, yüzünde güvensizlik ifadesi belirerek geri çekildi. "Tetikçilerden oluşan gizli bir örgüt mü? Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Başımı salladım. "Kulağa inanılmaz geldiğini biliyorum ama Hollywood dışında da suikastçılar var. Güçlü insanlar ellerini kirletmekten hoşlanmazlar. Daha hassas sorunlarını halletmek için Kardeşlik gibi örgütlere ihtiyaç duyarlar."

Bir an donup kaldı. "Bu...tamam. Tamam. Tetikçiler. ." Gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. Gözlerini tekrar açtığında, merakla keskinleşmişlerdi. "Bu Kardeşlik. Senin peşindeydiler."

"Evet," dedim basitçe.

"Onları daha önce işe aldığınız ve işler gittiği için mi?"

"Çünkü eskiden ben de onlardan biriydim."

İtirafım acı verici bir netlikle çınladı. Yıllardır Kardeşlik'le olan ilişkim hakkında konuşmamıştım. Jordan ve Lazar dışında bunu bilen tek kişi Sean'dı.

Bu konuşmalar hiçbir zaman kolay olmamıştı ama Ayana'ya anlatmak en zoruydu. O, düğünlerin mutlu günler olduğu bir dünyaya aitti ve

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

suikastçılar yoktu. Benim kirli geçmişim yüzünden masumiyetinin elinden alınmasını hak etmiyordu.

Dudakları aralandı. Yatakta geriye doğru sallandı, görünüşe göre cevap veremeyecek kadar sersemlemişti.

"Kardeşimin üniversiteye gitmediğini söylemiştim," dedim. "Onun yerine Maryland'de bir kumarhanede çalıştığını söylememiştim. Başkentin önde gelenleri kumar oynamak ve gizli anlaşmalar yapmak için oraya gidiyorlardı ve içlerinden biri Kardeşler'in hedefi oldu. Kardeşim suikasta tanık oldu. Onu da öldürmeden önce kaçtı, ama yarım kalmış bir iş olduğunu ve tekrar peşine düşebileceklerini biliyordu. Bana olanları anlattı, ben de Kardeşlik'in izini sürdüm ve onlara bir anlaşma teklif ettim."

Ayana şaşkın görünüyordu. "Onları mi ettin? Nasıl?"

"Ben kardeşimin ikiziydim." Yaşadığı şok karşısında mizahsızca gülümsedim. "Kendimi yem olarak kullandım ve işe yaradı. O zamanlar Kardeşlik'ten haberim yoktu ama Lazar'ın bana anlattıklarına dayanarak, suikastı gerçekleştiren kişinin bir profesyonel olduğunu düşündüm. Ayrıca onlarınki gibi organizasyonların yararlı bulduğu becerilere sahip olacak kadar şanslıydım."

Çok az insan bir ikizim olduğunu biliyordu. Lazar ve ben dünyaya birlikte geldik, birlikte büyüdük ve neredeyse birlikte ölüyorduk. O benim her zaman güvendiğim tek kişiydi. Onu kaybetmek bir uzvumu kaybetmekten daha kötüydü.

Bu yüzden onun hakkında konuşmuyordum ya da onun fotoğraflarını sergilemiyordum. Aynada kendime bakmak yeterince acı vericiydi. Yansımamla her karşılaştığımda kayıplarımı hatırlıyordum - kardeşimi ve eskiden olduğum kişiyi.

"Kimya okudum," diye devam ettim. "Ama sınıf dışında daha pratik uygulamalarla ilgileniyordum. Thayer'da burslu okuyordum ve para kazanmak için... daha sonra aracılar vasıtasıyla sattığım maddeler yarattım. Etkileri çeşitlilik gösteriyordu. Bazıları öğrencilerin sınava konsantre olmalarına yardımcı olurken, bazıları da rahatlamalarına ya da kendilerini iyi hissetmelerine yardımcı oluyordu. Ölümcül ya da bağımlılık yapıcı değillerdi ama oldukça kârlıydılar ve ben

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

D.C.'deki bazı çevreler arasında bir itibar geliştirdi." O günler bir ömür önceymiş gibi geliyor. "Kardeşlik beni duymuştu ve şansıma o sırada bir kimyager arıyorlardı."

"Uyuşturucu yapmak için mi?"

Ayana cesaret etti. "Zehir yapmak

için."

Yorganı yumrukladı, parmak eklemleri sıkılaştı. Gözleri kocaman, karanlık ve okunmaz haldeydi.

Benim hakkımdaki düşünceleri şüphesiz, geri dönülmez bir şekilde değişmişti. Boğazım diken diken oldu ama rotayı değiştirmek için artık çok geçti. Hikâyeyi bitirmek zorundaydım.

"Kardeşimi rahat bırakırlarsa onlara katılmayı teklif ettim. *Kabul* ettiler - eğer sigorta olarak yarım milyon doları peşin verirsem. Eğer yapmazsam, anlaşma iptal olur ve ikimizi de öldürürler."

Ayana'nın gözlerinde bir farkındalık belirdi. "Bu Jordan'ın sana ödünç verdiği para."

Jordan'dan bahsetmek yine içimi burktu. Ben olmasaydım, asla tehlikede olmazdı. Bilinci yerinde olurdu. Sağlıklı. *Güvende*.

"Evet," dedim. "İki yıl boyunca Kardeşlik için çalıştım. Hedeflerinin çoğu iyi insanlar değildi. Yozlaşmış politikacılar, uyuşturucu baronları, seks suçlularıydı - ya da bana öyle söylediler. Onları çok fazla sorgulamadım. Hedeflerin bunu hak ettiğini düşünürsem yaptığım şeyi yapmak daha kolaydı."

Geriye dönüp baktığımda, zehirlerimin yalnızca "hak edenler" üzerinde kullanıldığına inanmakla saflık etmişim. Kardeşlik soğuk ve sert paranın mihrabında dua ederdi. Bedeli yeterince yüksekse herkesi öldürebilirlerdi.

"Ama sonsuza kadar onlarla kalamazdım," dedim. "İstediğim hayat bu değildi ve onlar hakkında daha fazla şey öğrendikçe, o dünyanın bir parçası olmayı daha az istedim. Oradan ayrılmak zorundaydım. Tek bir sorun vardı: Birinin Kardeşlik'ten ayrılmasının tek yolu, liderliğin imzalaması gereken resmi emeklilik ya da ceset torbasıydı. Beni isteyerek bırakamayacakları kadar değerliydim, bu yüzden beni serbest bırakmaya *zorlamak* için kozlara ihtiyacım vardı."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ayana'nın kafasında dönen çarkları görebiliyordum. "Evinize girdiklerinde aradıkları şey buydu."

Güzel ve akıllı. Kalbime göre bir kadın.

"Evet," diye onayladım. "Liderlik defterini ele geçirdim. Kardeşlik üyelerinin tam bir listesini, isabet oranlarını, takma adlarını ve onları kimin işe aldığını içeriyordu. Elbette tamamen şifreliydi. Şifreyi kırmak yıllarımı alırdı, o yüzden uğraşmadım. Sadece rakip örgütlere göndermekle tehdit ettim."

Şansıma, o zamanki liderlik üyelerinin sadakati konusunda aşırı paranoyaktı (dolayısıyla defter) ve güvenlik önlemleri konusunda kendilerine aşırı güveniyorlardı.

Defter hala bendeydi, ancak modası geçmişti ve yıllar sonra bir kaldıraç olarak işe yaramıyordu.

"Rakipleri hackleyememiş olsa bile, böyle bir öğenin varlığı ve olası keşfi yıkıcı olurdu," dedim. "Onların çalışma alanında gizlilik ve kulaktan kulağa yayılma çok önemlidir. Eğer müşterileri en karanlık sırlarının *yazılı olarak* kanıtlandığını öğrenirse, kimse onları bir daha işe almaz. Organizasyon çöker. Başlarında asılı duran defterin tehdidiyle, gitmeme izin vermeyi kabul ettiler. Ama sonra..."

"Sözlerinden döndüler ve senin peşine düştüler," diye bitirdi Ayana.

Kısa bir verdim. Lazar öldükten sonra Kardeşlere ne yaptığımı anlatmadım.

Benim o yönümü görmesine hiç gerek yoktu.

Kocaman bir nefes verdi. Bilgi bombardımanından bunalmış görünüyordu ki bu anlaşılabilir bir şeydi. Kabul etmesi gereken çok şey vardı ama yara bantlarını bir kerede söküp atmak, işi uzatmaktan daha iyiydi.

Yine de derim kemiklerimin üzerine gerildi. Her kalp atışı son kalp atışım olabilirmiş gibi hissediyordum.

Kontrolün bende olmasına alışmıştım. Para ve güç, otoritenin her zaman parmaklarımın ucunda, kullanılmaya hazır olduğu anlamına geliyordu. Ama Ayana'nın itiraflarıma verdiği tepkiyi kontrol edemiyordum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Beni tek bir kelimeyle öldürebilecek güce sahipti ve bunun farkında bile değildi.

"Bunların hepsi çok uzun zaman önce oldu," dedi. "Neden şimdi senin peşindeler?"

Omuzlarım bir santim gevşedi. Henüz çığlık atarak odadan kaçmıyordu.

"İç politika. Eski liderler gitti ve insanlar en üst nokta için savaşıyor." Ağzım buruştu. "Ben onların başının belası oldum. Beni öldürmek yeni muhafızların gücünü pekiştirir."

Ama yeni muhafızlar eskileri kadar zeki değildi. Daha özensiz ve daha az disiplinliydiler. Dünkü karmaşa bunu kanıtladı.

Eski Kardeşlik böylesine halka açık, yüksek profilli bir etkinlikte *asla* bir suikast ya da adam kaçırma eylemi gerçekleştirmeye çalışmazdı. Ya çaresizdiler ya da karşı tarafı yenmeye o kadar odaklanmışlardı ki doğru düzgün strateji kuramıyorlardı.

Bu iki şeyi de kendi avantajıma kullanabilirim.

Yakında Roman'la bilgi almak için buluşacaktım. Dünkü istihbarattan sonra az da olsa güvenimi kazanmıştı. Eğer bana haber vermeseydi, düğün olduğundan daha büyük bir felakete dönüşebilirdi.

"Anlıyorum," dedi Ayana. Nötr tonunun ardındaki duyguları ölçmek imkânsızdı. "Bana anlattığın için teşekkür ederim."

Açıklığa kavuşturma ihtiyacı hissettim. "Uzun zamandır o dünyaya dahil olmadım. Eğer beni aramaya gelmeselerdi, onları mutlu bir şekilde geçmişte bırakırdım."

İyi bir adam değildim ama artık *o* adam değildim. Mecbur kalmadıkça ol.

"Yani gizli bir zehir olarak hayatınıza geri dönmek istemediğinizi mi ? Ölümcül bir organizasyonun ustası mı?" Ayana'nın ağzının kenarları bir parça yukarı kıvrıldı ve göğsümün etrafındaki mengeneyi gevşeten bir rahatlama hissi oluştu.

Onu korkutmamıştım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"İnsanlar değişir ve siz de bu pozisyona zorlandınız. Bunun için seni suçlamıyorum. Ama tüm *bunlar*..." Eliyle odanın etrafını işaret etti. "İşlenmesi gereken çok şey var. Zamana ihtiyacım var. Sadece... düşünmem için bana biraz zaman ver, tamam mı?"

Bu makul bir talepti.

Boşluk ikimiz için de iyi olacaktı. Kaçak Kardeş serbestken ve Jordan'ın hayatı pamuk ipliğine bağlıyken, beklemek ve parçaların nereye düşeceğini görmek dışında bir şey yapmamız için çok fazla belirsizlik vardı.

Yine de onu terk etme düşüncesi midemi bulandırdı.

"Tamam." Hayal kırıklığımı gizleyerek ayağa kalktım. "Biraz dinlenmene izin vereceğim.
Uzun bir gün oldu."

Beni durdurduğunda kapıdan çıkmak üzereydim. "Vuk."

Döndüm.

Ayana'nın yüzü yumuşadı. "Beni tuttuğun için teşekkür ederim."

Kalın, yabancı bir his göğsümü işgal etti. O kadar sıcaktı ki neredeyse rahatsız ediciydi. Bunu tarif edecek kelimelerim yoktu, bu yüzden basit bir gerçekle karşılık verdim.

"Her zaman."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BÖLÜM 30

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ayana

"W Olanlar tam bir trajediydi. Jordan'ın bir an önce uyanmasını içtenlikle diliyorum. Onun ölümü moda dünyası için büyük bir kayıp olur."

Emmanuelle'in sesi telefonda sahte bir samimiyetle çıkıyordu. "Bununla birlikte, son işinden bu yana neredeyse bir ay geçti hayatım. İnsanlar sabırsızlanıyor."

İnsanlar derken kendini mi kastediyorsun? İğneleyici cevabımı ısırarak geri çektim ve pencereden dışarı baktım. Mükemmel bir sonbahar öğleden sonrasıydı. Dışarıda güneşin tadını çıkarıyor olmalıydım ama daireme kapanmıştım. Salı günü Vuk'un sert itirazlarına rağmen eve döndüğümden beri neredeyse hiç dışarı çıkmamıştım. Sonsuza kadar banliyöde kalamazdım. Bir normallik hissine ihtiyacım vardı.

Emmanuelle, "İşten daha iyi bir dikkat dağıtıcı yoktur," diye devam etti. "Sage Studios denim kampanyasından çok memnun. Ticari açıdan daha fazla eğilmeliyiz. Bu yıl yeterince editoryal iş yaptın ve reklamlar daha çok kazandırıyor."

Onu zar zor duydum. Aklım Westchester'a dönmüş, Vuk'un geçmişini anlatışını dinliyordum.

Tetikçiler. Cinayet. Zehir.

Sanki biri beni hayatımdan çekip almış ve bir Nate Reynolds geriliminin ortasına bırakmış gibi hissettim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Günler sonra kafamı toparlamakta zorlandım. Ailem hem Vuk'tan hem de polisten "çetelerin" icabına bakıldığına ve benim güvende olduğuma dair güvence aldıktan sonra isteksizce Washington'a dönmüştü. Vuk'un NYPD'yi bu örtbas hikâyesine nasıl ikna ettiğini bilmek istemiyordum.

Jordan'ı kontrol ettikten ve bazı "işleri" bitirdikten sonra bu hafta sonu ailemi ziyaret edeceğime söz vermiştim. Şimdiye kadar yaptığım tek iş yarım bir battaniye örmek ve parfüm koleksiyonumu yeniden düzenlemekti.

"Ayana!" Emmanuelle'in ipeksi sesi dişlerini gösterdi. "Beni dinliyor musun?"

"Evet." Genelde gözümü korkuturdu ama geçen hafta bir kilise çatışmasından ve *profesyonel suikastçılardan* kurtulmuştum. Sinirli bir ajans başkanı endişelerimin en küçüğüydü. Sabrım taştı. "Dinliyorum ama ne yazık ki şu anda yeni bir iş kabul edemeyeceğim. Sizin de nazikçe belirttiğiniz gibi nişanlım *komada*. Altı gün önce düğünümüzde vuruldu. Altı gün. Gün. Yas tutmak ve iyileşmek için zamana ihtiyacım var, bu nedenle sette ortaya çıkmamı ve yıkılmamı istemiyorsanız, tatil sonrasına kadar yeni kampanyalarla ilgili görüşmeleri ertelememizi öneririm."

Emmanuelle sesli bir nefes çekti. Yıllardır kimsenin onunla böyle konuştuğundan şüpheliydim. "Sen-"

"Ama madem konu işten açıldı," diyerek sözünü kestim. "Geçtiğimiz on iki ay boyunca yaptığım tüm çekimler için bana ödeme yaparsanız çok memnun olurum. Parayı takvim yılı bitmeden istiyorum. Hank'e ve muhasebeye çok sayıda e-posta gönderdim ve alacağımın sadece dörtte birini alabildim. Bir iş kadını olarak, bunun neden kabul edilemez olduğunu anladığınıza eminim. Şimdi izin verirseniz, ilgilenmem gereken bazı kişisel meseleler var. Geldiğiniz için teşekkür ederim."

Çığlık atan Emmanuelle'in yüzüne telefonu kapattım ve telefonumu kanepeye fırlattım, kalbim yerinden çıkacak gibiydi.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Elimi ağzıma götürdüm. *Ne yaptım ben?*

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Emmanuelle Beaumont modanın en güçlü kadınlarından biriydi. Eğer sizi kara listeye alırsa, kariyeriniz biterdi. Sizi ajansından atarsa, kariyeriniz biterdi. Eğer o... şey, siz anladınız.

Onunla bir ay önce konuştuğum gibi konuşmaya cesaret edemezdim. Ancak, ölüme yakın deneyimler her şeyi bir perspektife oturtuyordu. Kariyerim önemliydi ama kendimi savunmaktan daha önemli değildi. Yarın ölsem, hangisiyle daha çok gurur duyardım - Yılın Modeli ödülünü kazanmakla mı yoksa doğru olan için mücadele ettiğimi bilmekle mi?

Elimi bıraktım. Küçük heyecan baloncukları midemdeki dikenli sinirlerden kaçtı.

Daha sonra pişman olabilirdim ama Emmanuelle'e haddini bildirmek iyi hissettirdi. Keşke yüzünü görebilseydim.

O telefon görüşmesi, düğünden bu yana ilk kez kontrol duygusu hissettiğim andı ve bu duyguyu elimden geldiğince uzun süre sürdürecektim.

Yeni bir enerjiyle örgü şişlerimi ve yarım kalmış battaniyemi elime aldım. Liya her zaman "yaşlı kadın hobim" için benimle dalga geçerdi ama hareketlerin akılsızca tekrarı serotoninimi başka hiçbir şeyin yapamadığı kadar yükseltiyordu.

Telefonum çaldığında yeniden havaya girmeye başlamıştım.

Kaşlarımı çattım. Resepsiyondan arıyorlardı. Misafirim olmadığı sürece nadiren ararlardı ve ben de kimseyi beklemiyordum.

Telefonu ben açtım. "Alo?"

"İyi günler Bayan Kidane," dedi kapıcı. "Maya Singh adında biri sizi görmek istiyor. Onu içeri alayım mı?"

Şaşkınlığım üzerimden silindi. "Teşekkür . Evet, lütfen."

Maya daha önce hiç evime gelmemişti. Perşembe günü iş saatinde burada ne işi vardı?

Sorum birkaç dakika sonra, kapıyı çalması üzerine açtığımda ve onu elinde beyaz bir fırın poşetiyle koridorda dururken bulduğumda cevaplandı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Çok özür dilerim. Habersiz gelmek istememiştim," dedi onu içeri alıp mutfağa götürürken. Sesi biraz utanmış gibiydi. "Ama -ve bunun beni bir sapık gibi gösterdiğinin tamamen farkındayım- bu binada yaşadığınızı söylediğinizi hatırlıyorum. Zaten buralardaydım ve bir şeyler içmek isteyebileceğini düşündüm." Beyaz çantayı mutfak adasının üzerine koydu. "En sevdiğim fırından zencefilli chai kurabiyeleri. Kutunun içinde cennet gibi."

"Üzülme. Bu hoş bir sürpriz oldu ve beni zencefilli chai ile kandırdınız," dedim gülümseyerek. "Teşekkür ederim. Çok düşüncelisin."

"Her zaman." Maya alt dudağını dişlerinin arasına aldı. Beni inceledi, kaşları endişeyle çatılmıştı. "Nasıl hissediyorsun?"

Düğün fiyaskosu haberlere çıktıktan sonra beni mesajla kontrol etmişti ama bu ilk kez yüz yüze görüşmemizdi.

"Beklediğiniz gibi." Çantadan iki kurabiye çıkardım ve birini ona uzattım. Kabul etti ama bir ısırık almadı. "Ortalık sakinleştiği için kendimi biraz daha iyi hissediyorum. Basın yoluna devam ediyor ama Jordan hâlâ komada. Onun yanında daha fazla olmalıydım. Onun yerine buradayım."

Suçluluk duygusu midemi kemiriyordu.

Nişanlı ya da değil, Jordan benim arkadaşımdı. O tüm bu olaylarda masumdu ve tekrar uyanması için her şeyimi verirdim.

Pırlanta yüzüğüm sol elimde parlıyordu. Gerçek bir nişanlı onun yanında kalırdı. Evde saklanıp örgü örmez ve kaba kadife gibi bir sesi ve evi gibi hissettiren kolları olan bir adamı düşünmemeye çalışmazdı.

Vuk o gün yatak odasında bana sarıldığında, fırtınanın içinde uzun bir yürüyüşten sonra nihayet sığınağa ulaşmış gibi hissettim. Sıcak, rahat, *güvenli*.

Bana anlattığı her şey göz önüne alındığında mantıklı gelmiyordu. Tanıdığım en tehlikeli kişi o olmalıydı ve belki de öyleydi. Ama benim için değil.

Maya, "Kendinizi çok fazla hırpalamayın," dedi. "Hepimiz farklı şekillerde baş ederiz. Sen de çok şey yaşadın ve onun yanında kamp

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

bir şeyleri değiştirmeyecek. Şehirdeki en iyi doktorlar onunla ilgileniyor. Emin ellerde."

O kadar otoriter konuşuyordu ki neredeyse ona inanacaktım. Babasının onu şirketin tüm satış ve pazarlama departmanının başına getirmesine şaşmamalı. Doğuştan ikna ediciydi.

"Umalım da öyle olsun," dedim gönülsüz bir gülümsemeyle.

Sadece bir ay önce tanıştığım biriyle konuşmak tuhaftı, ama Maya'da ona güvenmeyi kolaylaştıran bir şey vardı.

"Bu kadar hastalıklı konuşma yeter." İkinci bir kurabiyeye uzanmadan önce ellerimdeki kırıntıları temizledim. "Bana neler yaptığını anlat. Biraz eğlenceli dedikodu işime yarayabilir."

İki kez sormama gerek kalmadı. Maya yaklaşan doğum günü partisiyle ilgili planlarını başladı ve aralara "Sebastian'ın Monte Carlo partisinin nasıl çocuk oyuncağı gibi görüneceği" ilgili notlar serpiştirdi. Sebastian Laurent'ı kastettiğini düşündüm. Nefret ettiğini iddia ettiği biri için ondan çok bahsetti.

"Kahretsin. Geç kalacağım," dedi ve Sebastian'ın parti konusunda kendisini geçtiğini fark ettiğinde yüzünün alacağı ifadeyi görmek için sabırsızlandığını bir *kez daha dile* getirdi. Saatine bakarak kaşlarını çattı. "Keşke daha fazla kalabilseydim ama yirmi dakika içinde bir toplantım var."

" değil. Bana eşlik edecek kurabiyelerim var." Yarısı boş poşeti ittim. "Bunlar *harika*."

"Biliyorum, değil mi? O kadar iyiler ki, onları üreten biz olmadığımız için biraz kızgınım." Maya tekrar atkısını taktı ve tereddüt etti. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at. . Kısa süre önce biliyorum ama herkese zencefilli çay kurabiyesi getirmem, biliyorsun."

Yüzümde içten bir gülümseme belirdi. "Öyle yapacağım. Teşekkür ederim. Ve unutma, doğum günü partin *senin* için. Sebastian için değil."

"Bu onun için değil. Onu dövmek için." Maya ofladı pufladı. "Her neyse, gerçekten kaçmam lazım, yoksa babam beni öldürecek. Sonra konuşuruz!"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Aceleyle çıktı.

O gittikten sonra kalan kurabiyeleri bitirdim ve kanepeye döndüm. Telefonum bildirimlerle uğuldamaya devam etti. Bir trajediye karıştığınızı duyduklarında bu kadar çok tanıdığın ortaya çıkması inanılmazdı.

Bu mesajlardan bazıları muhtemelen önemliydi. Bütün hafta bulaşıcı bir hastalıkmış gibi gelen kutumdan uzak durmuştum. Sloane Pazartesi günü beni aramıştı, bir reklamcıdan çok bir arkadaş olarak. Çatışma başladığında dışarı kaçmıştı ama olanlardan dolayı sarsıldığı belliydi. Şimdi yeniden toparlanmak için zamanı vardı, muhtemelen tam PR modundaydı.

Dürüst olmak gerekirse, basın umurumda değildi. Halkın kilise saldırısına olan ilgisi zaten azalmıştı. Haber kuruluşları ve internet ne yapıyorsa onu yapacaktı. Onları kontrol edemezdim; sadece tepkimi kontrol edebilirdim.

Bakışlarım tekrar pencereye kaydı.

Gerçekten güzel bir gündü. Dışarıda olmam gerekirken neden içerideydim? Ölümle burun buruna gelmekten bütün gün kanepemde oturup örgü örmek için kurtulmamıştım.

Ama ne zaman kendimi binadan çıkarken hayal etsem, silah seslerinin yankısını duyuyordum. Kanın hastalıklı metalik kokusu burun deliklerimi tıkadı ve Vuk bir saniye yavaş davransa ya da ben bir santim sola kaysam ölmüş olacağım gerçeğinin acı bir şekilde farkına vardım.

Her köşede işi bitirmek için bekleyen bir suikastçı saklanıyordu; her çatı, dürbünlerinde beni izleyen keskin nişancılarla doluydu.

Mantıklı değildi ama korku nadiren .

Dudağımı ısırdım. Vuk ondan istediğim gibi beni rahat bırakıyordu ve hikâyesine duyduğum kuşku azalmaya başlamıştı. Profesyonel katillerden oluşan bir örgüt için *zehir hazırladığını* düşünürsek çoğu insan ondan kaçardı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ben her şeyi farklı gördüm. O da benim gibi, başka çıkış yolu bir durumda yakalanmıştı. Yaptığı şeyden zevk almıyordu. Bu bir sadakat ve hayatta kalma eylemiydi, kötü niyet değil.

Her zaman yasaların doğru tarafında kaldığını mı düşünüyordum? Hayır. Wentworth'e ne yaptığını bilmiyordum ama bahse girerim bu mahkemeleri memnun etmezdi. Yine de onu öldürmedi ve kanun da her zaman haklı değildi. Kaç masumun hapse atıldığına ya da kaç şiddet suçlusunun serbest kaldığına bakın.

Vuk'un ahlakı siyah ve beyaz arasındaki çizgileri bulanıklaştırıyordu ama her zaman adalete doğru eğiliyordu.

Ya öyle ya da ondan hoşlandığınız ve hayatınızı kurtardığı için yaptıklarını haklı çıkarmaya çalışıyorsunuz.

İyi. Öyleysem ne olmuş? Bu, gerekçelerimi daha az doğru yapmazdı.

Gözlerimi kapattım, bedeninin benimkini saran sağlam gücünü hatırladım. Benim için kendini kelimenin tam anlamıyla bir kurşunun önüne atmıştı.

Bunun için ona her zaman minnettar olacaktım ama Vuk'un incineceği düşüncesi tüylerimi diken diken etti. Zeki, güçlü ve yetenekliydi ama yenilmez değildi. O da hepimiz gibi etten kemikten biriydi ve beni kurtarırken ölebilirdi.

Soğuk daha da derine indi, kemiklerimi ve ciğerlerimi dondurdu.

Çatışma sırasında, meşhur zor durumdaki genç kız olmuştum. Bir daha asla o kadar çaresiz hissetmek istemedim. Gerekirse dışarı çıkıp *kendimi* korumak istiyordum.

Kafamda bir planın çekirdekleri oluşmaya başladı. Kendimi vazgeçiremeden ceketimi kaptım, en sevdiğim topuklu ayakkabılarımı giydim ve iki gün sonra ilk kez evden çıktım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BÖLÜM 31

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Vuk

"

Her şey düşünüldüğünde daha kötüsü de olabilirdi." Roman karşısında

oturuyordu

Benden uzakta, sıkılmış bir ifadeyle duruyordu. Omzuna sapladığım kurşunun yaraları iyileşmişti ama geçen haftanın olaylarını gözden geçirirken hareketleri dikkatliydi.

Açıkça, "Jordan komada," dedim.

"Ama o ölmedi." Diğer adam bana soğuk bir gülümseme verdi. "Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirdim. O sırada sahip olduğum tüm bilgileri size verdim - bu arada bu beni tehlikeli bir konuma sokuyor. Eğer Shepherd suikastı önceden haber verenin ben olduğumdan şüphelenirse, başıma gayri resmi bir ödül koyar. Yine."

Sanki bu benim sorunummuş gibi söyledi. Uyardığı için minnettardım ama dikkatli olmak ona kalmıştı.

Perşembe günüydü, düğün felaketinden neredeyse bir hafta sonra. Roman ve ben, o zamandan beri akıllıca bir şekilde Karayipler'de bir adaya kaybolmuş olan Wentworth'u tuttuğumuz depoda buluşuyorduk.

Ekibim hâlâ kaçan Kardeş'in peşindeydi ama yaklaşıyorduk. Eşkaline uyan biri Philadelphia yakınlarındaki bir trafik kamerasında görülmüştü.

Roman, "Paranı ağzının olduğu yere koymanın zamanı geldi," dedi. "İstihbaratım hala iyiyken Shepherd'a karşı harekete geçin. Onu garanti edemem

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ona ihanet ettiğimi öğrendiğinde taktiklerini ve saklanma yerlerini değiştirmeyecektir."

"İş" taahhütleri ve düğün arasında, Roman ve ben anlaşmamızı yaptığımızdan beri savunma oynuyordum. Bana Shepherd ve yakın çevresini ortadan kaldıracak bir tuzak için kullanabileceğim bilgiler vaat etti ama yine de ona tam olarak güvenmiyordum.

Düğün bilgisi, bir tuzak kurmadan önce güvenimi kazanmak için kullandığı bir Truva atı olabilirdi. Daha fazla güvenceye ihtiyacım vardı.

"Önce kilisedeki son Kardeş'i bulacaksın," dedim. "Bulduktan sonra onu bana canlı ve bütün olarak teslim edeceksin. Ondan sonra konuşabiliriz."

Roman'ın çenesi sertleşti. "Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun. Ben de avlanma riski altındayken senin için evcil hayvan avcılığını oynayacak vaktim yok."

"Hayır mı?" Kaşlarımı kaldırdım. "Belki de bunun yerine Shepherd'la bir anlaşma yapabilirim. Bir hain karşılığında dokunulmazlığım ve kaçak bir üye. Kimi seçeceklerini merak ediyorum."

Eğer Kardeşlik paraya tapıyorsa, hainlerden *nefret ederdi*. İç savaş bir şeydi; yabancılarla komplo kurmak başka bir şeydi. Roman'dan önce, örgütün yüz yıllık tarihinde sadece bir kişi ikincisini deneyecek kadar aptalca davranmıştı. Onun ölümü o kadar korkunç olmuştu ki, on yıllar boyunca kimse çizginin dışına çıkmamıştı.

Roman öne doğru eğildi. Gözleri karanlıkta parlıyordu. "Beni tehdit etme Markovic," dedi yumuşak bir sesle. "Kardeşler söz konusu olduğunda aynı tarafta olabiliriz ama bu bana ihanet etmeye kalkarsan seni bir balık gibi deşmeyeceğim anlamına gelmez."

Beni bir ihanete karşı uyarmasının ironisi. Ağzım

kıvrıldı. "Deneyebilirsin."

Hava gergindi. Sızdıran bir borudan gelen su köşeye damlıyordu. Betona çarpan her damlacığın ses geniş depoda yankılanıyordu ve

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sessizlik, sadece yırtıcı bir hayvan saldırmadan önce var olan türden bir durgunlukla çınlıyordu.

Ne Roman ne de ben hareket ettik.

Sonunda, birkaç gergin kalp atışından sonra gözlerini kırpıştırdı. Tekrar arkasına yaslandı. "Kendini çok zeki sanıyorsun ama çaylakça bir hata yaptın." Sözlerine kötücül bir memnuniyet karışmıştı. "Ayana."

Düşüncesiz bir insan değildim. Mantıklı hareket eder, her hamlemde strateji belirler ve harekete geçmeden önce tüm seçeneklerimi değerlendirirdim.

Ayana tek istisnaydı. *Onun* adını ağzından duymak, onun varlığından ve muhtemelen benim için ne kadar önemli olduğundan haberdar olduğunu doğrulamak, varlığımın her bir lifini savaş moduna geçirdi.

Roman'ın onun kim olduğunu bilmesi mantıklıydı. Düğündeki lanet gelin oydu. Ama bir şeyi teorik olarak bilmekle yüksek sesle duymak arasında fark vardı.

Onu gündeme getirmesinin tek nedeni, onu oyununa bir piyon olarak katmış olmasıydı ve eğer onun *saçının teline* bile dokunursa...

Kızıllık görüş alanıma sıçradı. Adrenalinim yükseldi ve bakırın tadı ağzımı doldurdu. Oturduğum yerden fırladım, Roman'a doğru hamle yapmaya hazırdım ki onun kibirli gülümsemesi beni yolumda durdurdu.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi ben sakinleşince. Ellerimi masanın üzerinde yumruk yaptım, nabzım hızla atıyordu. "Onu kurtardığında kendini ele verdin. Vuk Markovic neredeyse bir başkası için kurşun mu yiyordu? Lütfen." Yumuşak kahkahasına kara mizah karıştı. "Önemsediğini gösterdin, bu da savunmasız olduğun anlamına geliyor. Bir zayıflığın var. Eğer Kardeşlik'in bu zayıflığı her şekilde kullanacağını düşünmüyorsan, o zaman saflaşmışsın demektir."

Omurgamdan aşağı buzlar süzüldü. "İşlerine sivilleri karıştırmazlar."

İçi boş bir cevaptı. Düğündeki saldırı bunun doğru olmadığını kanıtladı. Kardeşimi öldürdüklerinde zaten kuralları çiğnemişlerdi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ben onlarla anlaşma yapmadan önce onu öldürmeyi planladıkları için bu belirsiz bir durumdu.

Jordan'ın bariz bir hedef olduğu iddia edilebilir çünkü aramızda köklü bir dostluk vardı. Benim Ayana'ya olan bağlılığım çok daha gevşekti.

Ama Roman haklıydı. Onu kurtardığımda elimi göstermiştim ve kaçan Kardeş serbest kaldığına göre bir tanığım vardı. Olmasa bile, az önceki tepkim Roman'ın şüphelerinin doğru olduğunu kanıtlıyordu.

Kalbim göğüs kafesime çarptı. *Hay sikeyim*.

"Eskiden böyle bir şey yoktu," dedi Roman. "Tahmin edebileceğiniz gibi, yeni bir çağdayız. Kaos var. Eski kurallar artık geçerli değil, bu yüzden istersen beni tehdit edebilirsin. Ama beni kaybederseniz, tek varlığınızı da kaybedersiniz. Soğukta bile sizin için kendi başınıza yapabileceğinizden daha fazlasını yapabilirim." Gülümsedi. "Bir dahaki sefere beni tehdit ettiğinde bunu düşün."

Yumruklarımı çözdüm ve yerime oturdum. Yüzündeki o gülümsemeyi silip atma dürtüsü beni yiyip bitiriyordu ama yine sakinliğimi kaybetmeyi göze alamazdım.

"Dediğim gibi, sen benimkini hallettikten sonra ben de senin sorununu halledeceğim," dedim. "Sokaklarda bir jokerimiz varken Shepherd'ı pusuya düşürerek ekibimi dağıtmayacağım. Bu başarısızlığa giden kesin bir yoldur."

Roman'ın ağzı gerildi. Bir an sonra başını eğerek sessizce kabul etti.

"Bir şey daha var." Bu durumla ilgili bir şey haftalardır içimi kemiriyordu. "Gruplar operasyonlarını nasıl finanse ediyor? İç savaş söylentileri yeraltı dünyasına kadar ulaştı. İşler azaldı ama silah ve lojistik faaliyetlerinin maliyeti yüksek. Şimdiye kadar örgütün kasasının tamamını olmasa da çoğunu tüketmiş olmalılar. Peki nakit para nereden geliyor?"

"Detayları bilmiyorum. Ben onların finans müdürü değilim," dedi Roman. "Profesyonel katillerin para bulma yeteneğini hafife almayın ve

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

müşterilere ihtiyaç duyduklarında. Bir yerlerde birileri her zaman başkalarının ölmesini ister."

"Detaylara her zaman önem vermiyor gibisin."

"Karşılığında hiçbir şey vermeden hep ağır isteklerde bulunuyor gibisiniz."

Birbirimize ters ters baktık ama bir hışırtı gerginliği çabucak bastırdı.

Bir saniyeden kısa bir süre sonra yerimizden fırladık, silahlarımızı çektik ve gürültünün geldiği yöne doğru nişan aldık. Tepkimiz o kadar hızlıydı ki gözümüzü kırpmaya bile vaktimiz olmadı.

Tüylü gri bir yaratık gölgelerin arasından sürünerek çıktı.

Ne oluyor lan?

Gölge'nin esnemesini ve gerinmesini şaşkınlıkla izledim. Silahlarımızdan etkilenmiş gibi görünmüyordu, sürünerek yanımıza geldi, boş bir sandalyeye atladı ve sanki tahtı orasıymış gibi tembelce koltuğa kıvrıldı. Boynunda yılan gibi Markovic arması olan gümüş bir yaka parıldıyordu.

Çoğu Sırp ailesinin arması yoktu ama ben bunu yıllar önce miras sembolü olarak tasarlamıştım. Geriye dönüp baktığımda, bunu bir evcil hayvan tasmasına takmamalıydım.

"Lanet kedini mi getirdin?" Roman güvensizlikle sordu. "O benim kedim değil ve onu ben getirmedim," diye homurdandım.

O çekilmez yaratığa ters ters baktım. Yağmur fırtınasından sonra onu sokağa geri atmaya niyetliydim ama personelim ben pes edene kadar ağlamış ve itiraz etmişti. Görünüşe göre, kabarık küçük bir canavarı sevmek bazı insanları rahatlatıyordu. Tanrı nedenini biliyordu.

Benim hoşnutsuzluğuma rağmen, herkes söz konusu canavara bir isim vermemde ısrar etti. Etrafta gizlice dolaşmak ve gölgelere karışmak gibi esrarengiz bir yeteneği vardı, dolayısıyla yeni takma adı da buydu. Gölge bir insan olsaydı, benden habersiz beni buraya kadar takip etmeyi nasıl başardığının da kanıtladığı gibi, katil bir CIA ajanı olurdu. Arabamın arkasına saklanmış olmalı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Zaten başımın . Herkesin ondan bıkacağı günü iple çekiyordum, böylece onu en yakın barınağa bırakabilecektim.

Gölge benimle alay edercesine kuyruğunu ileri geri salladı. *Onlar* asla *Benden* bıktığını söylediğini hayal ettim. *Bu yüzden bana bu aldılar.*

Piç kurusu.

Ona o tasmayı *ben* almıştım. Oldukça isteksiz bir şekilde, ekleyebilirim. Personel, sırf onları susturmak için tasmayı yaptırana kadar oflayıp puflamıştı.

Roman silahını indirdi. Sanki Mısırlı Mau'nun insan bir suikastçıya dönüşmesini bekliyormuş gibi bir süre daha Gölge'ye baktı. Dönüşmeyince silahını indirdi ve başını salladı.

"Yeterince zaman kaybettik," dedi. "Son Kardeş hakkında ne bulabileceğime bakacağım. Sen de pusu için bir strateji oluşturmaya başla. Ya Markovic? Unutma. Shepherd neyin peşinde olduğumuzu öğrenirse ikimiz de boku yeriz."

~

Roman gittikten sonra depoda oyalanmadım.

Shadow'u orada bırakmayı düşündüm ama son anda o kendini beğenmiş kıçını sandalyeden kaldırıp eve götürdüm. Sanırım Jeremiah ve diğer personel Shadow'un kendi başına "kaçtığını" söylesem bana inanmazlardı. Yeni rahat ortamına ve süslü ton balığına biraz fazla alışmıştı. Döndüğümde uşağım fuayede beni bekliyordu.

"İyi günler efendim. Bir misafiriniz var," dedi. "Bayan Kidane sizi oturma odasında bekliyor."

Kısa kestim. Cevap vermeden önce öfkeli bir Gölge'yi yere attım. ***Ne zamandır burada?***

"Yaklaşık on dakika."

Neden beni aramadın?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Şey, efendim," dedi Jeremiah, yüzü sakinleşmişti. "Bir telefon görüşmesinin trafiği sihirli bir şekilde buharlaştırmayacağını varsaymıştım." Shadow'u almak için uzandı. "Yine de Bayan Kidane'ye çok iyi baktığımızı bilmek sizi memnun edecektir. Çok sevdiğiniz özel karışımlı çaydan ikram ettik. Büyük bir hayranınız."

Sivri tonunu görmezden geldim. Başka bir gün olsa bana laf attığı için onu azarlardım ama Ayana'yı yeterince bekletmiştim.

Evin içinden oturma odasına doğru yürüdüm. Boğazımdaki ilk düğüm yavaş yavaş çözülerek bir beklenti yumağına dönüştü.

Westchester'daki konuşmamızdan sonra onun isteklerine saygı göstermiş ve onu rahat bırakmıştım. Binasına yerleştirdiğim koruma eve döndüğünden beri dairesinden çıkmadığını söylemişti, yani burada olması bir konuda karar verdiği anlamına geliyordu.

Benimle hiçbir şey yapmak istemeseydi, burada olmazdı. Geçmişimin onun için çok fazla olduğunu ve beni bir daha görmek istemediğini söylemek için mesaj atabilirdi ya da beni tamamen hayalete çevirebilirdi.

Onun varlığı iyiye işaretti. Değil mi?

Odaya girdiğimde Ayana ayağa kalktı. Eşofmanları ve eski tişörtü gitmiş, yerine turuncu ipek bir bluz, kot pantolon ve topuklu ayakkabılar gelmişti. Altın küpeler gür buklelerin arkasından görünüyordu.

Ağzımda bir gülümseme belirdi. Ne giydiği umurumda değildi; bir patates çuvalı giyse bile şehirdeki tüm kadınlara taş çıkartırdı. Ama modayı seviyordu ve onu yeniden savaşçı formunda görmek güzeldi.

"Merhaba." Bir bukleyi kulağının arkasına sıkıştırdı. "Umarım uğramamın bir sakıncası yoktur. Önce aramalıydım ama son dakika işi çıktı."

İstediğin zaman gelebilirsin. Durakladım, aklıma Roman'ın uyarısı geldi. *Lanet olsun*. Eğer Kardeşlik izliyorsa, Ayana'nın ziyareti onun benim zayıf noktam olduğu fikrini güçlendirecekti. Artık çok geçti.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bu yüzden endişelenmeyi sonraya bıraktım. ***Senden bu kadar çabuk haber almayı beklemiyordum.***

"Bana söylediklerin yüzünden mi?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve başımı salladım.

Ayana ağzını açtı. Sonra bakışları beni geçti ve gözleri büyüdü. "Bir kediniz olduğunu bilmiyordum."

Gölge'nin odanın sahibiymiş gibi koşarak odaya girdiğini görmek için tam zamanında döndüm. Beni görmezden geldi ve doğruca Ayana'ya gitti. Başını onun bacağına sürttü ve kulaklarının arkasını kaşımak için eğildiğinde mırıldandı.

"O benim kedim değil." Kendimi tekrarlamaktan yorulmaya başlamıştım.

Ayana onu kucağına aldı ve göğsüne yaklaştırdı. "Onun adı ne?"

"Gölge," dedim, ses tonum ekşiydi.

Shadow onun göğsüne sokulurken gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Küçük bir miyavlama sesi çıkardı, o bunu bir sevgi işareti olarak yorumladı ve ben de bunu kocaman bir *siktir* git olarak yorumladım.

Azı dişlerim birbirine çarptı ama Ayana'nın bir sonraki sözleri hayvan katliamı düşüncelerimi geri plana itti.

"Söylediklerinizi düşünmek için zamanım oldu." İfadesi ağırlaştı. "Dürüst olacağım. İlk başta şaşırdım. Ve korktum. Senden değil ama kendimi aniden içinde bulduğum durumdan ve dünyadan. Moda sektöründe pek çok şüpheli şey gördüm ama bunlar tetikçiler, cinayet ve işkenceyle kıyaslanamaz bile." Derin bir nefes aldı. "Bunların beni huzursuz etmediğini söyleyemem ama yaptığın şeyi yapmak için iyi bir nedenin vardı. Senin yerinde olsaydım ve ailemi kurtarmanın tek yolu Kardeşliğe katılmak olsaydı, ben de aynısını yapardım."

Boğazımdaki düğüm tamamen çözüldü ama yine de kelimelerimi bulmam biraz zaman aldı. "Anlamı?"

Diğer insanların hakkımda ne düşündüğü umurumda değildi ama Ayana "diğer insanlar" değildi. Fikri önemli olan tek kişi oydu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Yani beni korkuttuğunu düşünüyorsan, korkutmadın." Ayana bana yarı utangaç, yarı muzip bir gülümseme verdi. "Bana takılıp kaldın, Markovic."

O yabancı sıcaklık yine göğsümü diken diken etti. Omuzlarımdan bir ağırlık kaydı ve ardından gelen hafiflik o kadar şaşırtıcıydı ki neredeyse tökezliyordum.

"Ağır sözler, *srce*," dedim *usulca*.

Gölge miyavladı ama o bile bu anı mahvedemedi.

Mutluluğa en çok yaklaştığım andı.

"Onlar gerçek." Ayana, Gölge'yi göğsüne daha sıkı sararak dudağını ısırdı. "Ama bir itirafım var. Burada olmamın tek nedeni bu değil."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Kendimi nasıl koruyacağımı öğrenmek istiyorum," dedi. "Kendimi savunma dersleri aldım ama bunlar silahlara karşı pek işe yaramıyor. Eğer kendimi tekrar tehlikede bulursam, beni kurtarması için başkasına güvenmek istemiyorum."

"'Kendinizi koruyun' derken... aklınızdan ne geçiyor?"

Ayana benim temkinli bakışlarıma kendi emin bakışlarıyla karşılık verdi. "Bana nasıl ateş edileceğini öğretmeni istiyorum."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BÖLÜM 32

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ayana

Şaşırtıcı bir şekilde Vuk önerimi geri çevirmedi. Aslında, o
Derslerin ne zaman ve nerede başlayacağına dair ayrıntı vermeyi reddetmesine rağmen bunu benimsemiş görünüyordu. Sadece "D.C.'den sonra" dedi.

Genel olarak silahların ya da şiddetin hayranı ama Kardeşlik gibi insanlar etrafta dolaşıp yakınlarımı öldürmeye çalışırken kafamı kuma .

Gerçi Vuk başkent konusunda haklıydı. Ertesi gün eve trenle dönecektim, bu yüzden onun evinden çıktıktan sonra toparlanmak ve kuaföre gitmek dışında bir şey yapacak vaktim yoktu. Kısa bir yolculuk olsa bile seyahat ederken saçlarımı az bakım gerektiren kutu örgülerle şekillendirmeyi severdim ve Kim bunları tanıdığım herkesten daha hızlı ve daha iyi yapardı.

Ancak Vuk trene bineceğimi öğrenince, "güvenlik nedeniyle" beni Washington'a kendisi götürmekte ısrar etti ve böylece kendimi Vuk'la birlikte Markovic'i korkutmak için bir yolculuğa çıkarken buldum.

"Kedini getirmene bayıldım." Shadow'u okşadım ve kuyruğunu kalçama vurduğunda gülümsedim.

"O geçici bir misafir ve onu ben getirmedim," dedi Vuk acı dolu bir ses tonuyla. "O bir kaçak yolcu. Benzin almak için durana kadar arkada saklandığını fark etmedim." Uykulu kediye kaşlarını çattı. Gölge kucağıma kıvrılmış, sahibinin kızgınlığından habersizdi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Vuk'un sevimli bir kahkaha attım.

"Hafta sonu için tüm dolabını toplamamış olsaydın onu daha önce fark ederdim," diye ekledi. Dikiz aynasındaki bagaj dağının arkasını zar zor görebiliyorum."

"Dolabımın tamamı değil," dedim. "Sadece sekizde biri."

Üç bavul, bir spor çantası ve bir makyaj çantası asgari düzeydeydi. Ayakkabıların ne kadar yer kapladığını *biliyor muydu*?

"Bu... korkunç." Sözlerine rağmen, ağzının kenarına küçük bir gülümseme yerleşti.

Kızgınlığım cevap veren bir gülümsemeye dönüştü. Belki onun arkadaşlığından, sevimli bir kediyi sevmenin verdiği rahatlıktan ya da ailemi tekrar görme ihtimalinden kaynaklanıyordu ama bu, bütün hafta boyunca hissettiğim en hafif duyguydu.

Geçen Cuma günkü saldırının bende yarattığı travma iyileşmeye yakın bile değildi. Olanlarla başa çıkmak için muhtemelen kapsamlı bir terapiye ihtiyacım vardı ve Jordan'ın kaderi belirsizlik içinde kalmaya devam etti. Kardeşlik arka planda uğursuz bir hayalet olarak kalmaya devam etti. Ancak insanların en karanlık zamanlarda umuda ihtiyacı vardı ve endişe çukuruna yuvarlanmak kimseye yardımcı olmayacaktı.

Telefonuma uzandım ve müziği daha neşeli bir şeyle değiştirdim. Yolculuğumuzun DJ'i bendim ve Vuk Spotify istasyonlarıyla istediğim gibi oynamama izin vermekten memnun görünüyordu.

"Bu yıl şehir dışına ilk seyahatiniz mi? San Francisco dışında," diye düzelttim. "Hiç tatile çıkmıyormuşsun gibi hissediyorum."

"Hayır ve tatil için zamanım yok." "Herkesin

tatil için zamanı vardır."

"Ben değil."

"Peki diğer seyahatleriniz ne içindi?" "İş

için."

Tanrım, çileden çıkarıcı olabiliyordu. "Bu çok sıkıcı."

Vuk yan gözle bana baktı. "Dedi dünyanın dört bir yanında fotoğraf çekiminden fotoğraf çekimine uçan kız. En son ne zaman

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Tatile mi gittin?"

"Bu aynı şey değil." Bir elimle Shadow'un tüylerini düzelttim. "Mümkün olduğunda fotoğraf çekimi için tatil günleri ayarlıyorum. Örneğin, Chanel için parfüm kampanyasını yaptıktan sonra Provence'ta kaldım ve dört gün izin aldım."

"Ama yine de iş için oraya uçtun. Orada olmanız gerekmeseydi Provence'a gitmezdiniz."

Ağzımı açtım, sonra kapattım. *Lanet olsun*. Haklıydı.

Seyahat etmek modelliğin en sevdiğim yanlarından biriydi ama iş konusunda hiç endişelenmeme gerek olmayan bir yere gitmek güzel olurdu.

Kendimi toparladıktan sonra "Peki," dedim. "Eğer tatil için zamanın olsaydı, nereye giderdin?"

Vuk'un kaşları düşünceyle birbirine yaklaştı. Onun bu yönünü severdim. Kasıtlı olarak umursamaz cevaplarla damarıma basmadığı zamanlarda, her soruyu bir CEO'nun önemli bir iş kararını değerlendirdiği ciddiyetle değerlendirirdi. Sorunun ne kadar aptalca olduğu önemli değildi.

Beni gördüğünü hissettirdi ama aynı zamanda duyduğunu da hissettirdi.

"Soğuk bir yer," diye düşündü. "Dağları ve karı severim. Orada daha az insan var."

"Neden şaşırmadım?" Alay ettim. "Ben sıcak hava kızıyım. Bana her gün bir plaj ve içinde küçük şemsiyeler olan meyveli içecekler verin."

"Kumsal ıssızsa iyidir." "İnsanlarla

ne alıp veremediğin var?"

Vuk bana alaycı bir bakış attı. *Haklısın.* Aptalca bir soru. İnsanlar ona ateş etmiş, kardeşini öldürmüş ve onu da öldürmeye çalışmıştı. Hayvanat bahçesindeki bir hayvanmış gibi yaralarına aval aval bakan yabancıları saymıyorum bile. Evden çıkmaktan nefret etmesine şaşmamalı.

"Boş ver. Issız kumsal ya da ıssız dağ. Not edildi." Dişlerim alt dudağıma gömüldü. Sormak istediğim başka bir soru daha vardı ama... *Boş ver.* Yolculuğumuzun bitmesine bir saatten fazla vardı ve ben sonunda

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bir süredir aklımda olan bir konuyu açacak kadar rahattım. "Bekarlığa veda partimden sonra benimle sözlü olarak konuşmaya başladın. O gece ne değişti?"

"Beni öpmeye çalışman dışında mı?" Vuk'un soğuk ses tonu boynuma ve göğsüme bir sıcaklık getirdi.

"Bunun dışında," dedim.

Rahat olduğu sürece Vuk'un kendini nasıl ifade ettiği umurumda değildi. Sözlü ya da ASL, önemli olan onun nasıl hissettiğiydi. Ancak, ben onu öpmeye çalışana kadar benimle sadece ASL dilini kullanmıştı. Yaşadığı şok nedeniyle bunun bir kereye mahsus olduğunu düşünmüştüm ama haftalardır neredeyse sadece sözlü konuşmalar yapıyorduk.

Jordan'la bile bu kadar çok konuşmamıştı ve Jordan onu yangından önce de tanıyordu.

"Doğru hissettirdi," dedi Vuk basitçe. "Willow dışında bu kadar çok konuştuğum tek kişi sensin."

Damarlarımda yeşil bir şey tısladı. "Willow kim?" İsim tanıdık geliyordu. Uzun bacaklı, yüzü olmayan bir güzellik hayal ettim ve kaşlarımı çattım.

"Eski asistanım."

"Hmm. Kaç yaşında?" Gelişigüzel sordum.

Vuk tek kaşını kaldırarak bana baktı. "Annemin en yakın arkadaşıydı, yani ellili yaşlarında. Ailem öldükten sonra beni yanına aldı. Bu yılın başlarında emekli oldu ve Oregon'a taşındı. Aramızdaki mesafe nedeniyle eskisi kadar çok konuşamıyoruz ama birkaç ay içinde onu ziyaret etmeyi planlıyorum."

"Ah." Şimdi o söyleyince, nişanımda onun yanında olan, korkutucu derecede yetkin yaşlı bir kadını hayal meyal hatırladım.

Bakışlarında karanlık bir eğlence vardı. "Kıskandın mı, *srce moje*?"

"Evet, doğru." Yanaklarıma sıcaklık yayıldı. "Seçilmiş iki kişiden biri olduğum için onur duyuyorum. Gerçekten." Samimiyet son kelimeyi yumuşattı.

Vuk'un ağzında hızlı bir gülümseme belirdi ve sonra kayboldu. Dikkatini tekrar otoyola verdi. Kısa bir duraksamadan sonra sordu

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Jordan sana neden konuşmayı bıraktığımı söyledi mi?"

Başımı salladım. "Bunun anlatılacak bir hikâye olmadığını söyledi."

"Öyle derdi." Vuk'un sesini bir parça melankoli renklendirdi. Rahat sohbetimize rağmen Jordan'ın mevcut durumu aklımızdan hiç çıkmıyordu.

Vuk tekrar konuşmadan önce uzun bir duraklama daha oldu. "Lazar'ın öldüğü gece her şeyin değiştiği geceydi. Evime giren Kardeşlerden biri beni bir iple boğmaya çalıştı. Bu işe yaramayınca ipin ucunu ateşe verdi. Zamanında kendimi kurtarmayı başardım ama bu olaydan sonra bu hale geldim." Boynunu işaret etti. "Doktorlar ses tellerimin tahrip olmamasının bir mucize olduğunu söylediler. Yine de tekrar normal bir şekilde konuşabilmem için çok sayıda ameliyat ve ses terapisi gerekti. Aylarca tek bir kelime söylemek bile acı veriyordu, ben de söylemedim. İnsanların bunun yanlış giden rastgele bir hırsızlık olduğunu düşünmelerine izin verdim. Jordan karanlık bir grupla ilişkim olduğunu biliyordu ama o bile olanların boyutunu bilmiyordu."

Müzik yeni bir şarkıya geçti. Kalbim boğazıma düğümlenerek kapattım. Yara izlerinin böyle bir şeyden kaynaklandığını tahmin etmiştim ama gerçek tahmin ettiğimden de kötüydü.

"Konuşmamaya alıştım," dedi Vuk gözlerini yoldan ayırmadan. Sözlerinin ardında yatan duygu, soğukkanlı ifadesine ihanet ediyordu. "ASL öğrendim ve bunun yerine iletişim kurmak için onu kullandım. Ama iyileştikten sonra bile konuşurken hayalet bir acı hissediyordum. Bana o geceyi çok fazla hatırlatıyordu. Yaralanmalar bir yana, dünyaya ve kendime de kızgındım. Evden sadece iş için mecbur kalırsam çıkıyordum. Sessiz olmak daha kolaydı. Tercihler alışkanlığa, alışkanlıklar da yeni normale dönüştü."

Göğüs kafesimin arkasında derin bir ağrı oluştu.

O zamanlar çok gençti. Suçluluk duygusu ve yalnızlık dayanılmaz olmalı. İkiz kardeşi ölmüştü ve gerçekte ne olduğunu kimseye söyleyememişti. Yarı gerçeklerle dolu bir dünyada yaşamak zorunda kalmıştı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Tetikçilerle ya da cinayetle ilgili kişisel bir deneyimim yoktu ama kalabalıkta yalnız hissetmenin nasıl bir şey olduğunu anlıyordum. Sırları göğsüme yakın tutmanın ve etrafım insanlarla çevrili olmasına rağmen güvenecek kimsem olmamasının ne demek olduğunu.

"Bazen konuşmaktan başka çarem kalmıyor," dedi Vuk. "Böyle durumlar nadirdir. Sözlerimi insanlar üzerinde boşa harcamayı sevmiyorum..."

Kalp atışlarım hızlandı. "Yoksa?"

"Benim için özel olmadıkça." Gözleri yolda kalmıştı ama sesi hiç duymadığım kadar yumuşaktı.

Nefesim ciğerlerimde durdu. Ballı sıcaklık içimde kıvrıldı, ipeksi dalları daha önce çiçek açmış olan ağrıyı yatıştırdı.

Duygularımı anlatacak doğru kelimeleri bulamadığım için onun yerine elini . Aramızdaki orta konsolda duruyordu ve parmaklarımı onunkilere geçirdiğimde teni sıcak ve pürüzlüydü.

Vuk'un eli gerildi. Bir süre sonra tekrar gevşedi ve parmaklarını benimkilere doladı.

Yolculuğun geri kalanında bu şekilde kaldık.

VUK

Kidane'lerin evine akşam yemeğine yakın bir saatte vardık. Yoğun trafik bizi yavaşlatmıştı ve tam zırhlı Range Rover'ımı almamış olsaydım, Kardeşlik'in yakındaki bir arabadan bizi pusuya düşürmesinden daha çok endişelenirdim.

Kurşun geçirmez cam, Kevlar ile güçlendirilmiş iç mekan, patlamaya dayanıklı lastikler, patlamaya karşı korumalı zemin - hiçbir şeyi şansa bırakmadım.

Neyse ki Ayana'nın ailesinin evine kazasız belasız ulaştık. Bavullarını kapıya kadar taşımasına yardım ettim, zaten endişeli ifadelerle bekliyorlardı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ayana'nın dokunuşuyla avuç içim karıncalandı. Göğsüm hâlâ gergindi - yangın sonrasını anlatmaktan mı yoksa onun şefkatli tepkisinden mi, emin değildim. Her iki durumda da, hafta sonu daha yeni başlamıştı ve ben çoktan boyumu aşmıştım.

Abel ve Saba Kidane, Shadow'un üzerine titreyerek kızlarının üzerine titriyor, öğle yemeğini yiyip yemediğini ve yeterince uyuyup uyumadığını öğrenmek istiyorlardı. Annesi bana dönerken babası selamlamak için elimi sıktı.

"Vuk." Sıcak bir gülümseme gözlerinin etrafındaki endişe çizgilerini hafifletti. "Ayana'yı buraya getirdiğin ve... her şey için çok teşekkür ederim. Bunların hiçbirini yapmak zorunda değildin."

Pazartesi günü iki adamım onları eve götürmüştü. Hâlâ Washington'daydılar ve ben gelene kadar işlere göz kulak oluyorlardı.

Saba'nın gözlerinde yaşlar parlıyordu. Kocası elini omzuna koydu ve o da mahcup bir ifadeyle gözyaşlarını sildi.

"Beni mazur görün," dedi. "Normalde bu kadar duygusal değilimdir ama eğer kilisede olmasaydın -eğer birkaç dakika geç kalsaydın- biz... Ben..."

Isı kulaklarımın etrafında kıvrıldı. Ayana'ya bakarak sessizce yardım diledim. Annesinin duygularını takdir ediyordum ama insanların bana teşekkür etmesinden nefret ediyordum ve gözyaşlarıyla ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

"Anne, ben iyiyim," dedi Ayana nazikçe. "Geçmişe takılıp kalmayalım."

"O haklı. Keşkelerle kendimize işkence etmeye gerek yok," dedi babası.
ilan etti. "Onları içeri alalım. Dışarısı serin."

"Haklısın." Saba boğazını temizledi ve Ayana ile kocasının Ayana'nın tıka basa dolu bavullarını girişe taşıyabilmeleri için kenara çekildi. Eğer bu Ayana'nın dolabının sadece sekizde biriyse, tüm koleksiyonunun neye benzediğini hayal bile edemezdim. "Vuk, Ayana senin de onu geri götüreceğinden bahsetti. Hafta sonu nerede kalacaksın?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ayana, teyzelerinden biri işitme yetisini kaybettikten sonra tüm ailesinin ASL öğrendiğini söyledi, ben de cevabımı imzalayarak verdim.

Yakınlarda bir otelde yer ayırttım.

Saba dehşete düşmüş görünüyordu. "Otel mi? Saçmalık. Kızımın hayatını kurtardın ve onu buraya kadar getirdin. Bizimle kalacaksın. Üst katta bir misafir odamız var ve akşam yemeğinde bize katılacaksın. Aaron ve Liya da gelecek."

"*Anne*." Ayana'nın sesi utanmış gibiydi. "Vuk'un muhtemelen çoktan akşam yemeği planları vardır. Kalması için onu zorlama."

"Akşam yemeği planları nerede? Hangi restoran yemeği ev yapımı bir yemekle kıyaslanabilir ki?" diye karşı çıktı yaşlı Kidane. "Ve bunu bir restoran sahibi olarak söylüyorum." Tekrar bana döndü. "Bizimle kalıyorsun. Misafir odasını hazırlayacağız."

Milyarlarca dolarlık bir şirketin CEO'su ve eski bir suikastçı örgütünün üyesiydim ama ben bile kararlı bir anneyle tartışılmayacağını iyi biliyordum.

Teşekkür ederim. Kalmayı çok isterim.

Önceki akşam yemeği planlarım paket servis ve dizüstü bilgisayarımda çalışmaktan ibaretti. Gitmelerine üzülmedim.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Ayana evin derinliklerine doğru yürürken. "Annem bir şeyi kafasına koydu mu, onunla tartışmak mümkün değil."

Tanıdığım başka birine benziyor.

Kaburgalarıma dirsek attığında ağzım seğirdi. Ayana'yla yalnızken konuşmayı seviyordum ama başkalarının duyabileceği bir yerdeyken ASL kullanmayı tercih ediyordum.

Kidaneler, iki ülke arasındaki sınırda iki katlı şirin bir evde yaşıyorlardı. D.C. ve Maryland. Ayana'nın dairesiyle aynı parlak renklerle dekore edilmişti ve her yerde çocuklarının ve torunlarının fotoğrafları vardı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Oturma odasındaki üç tam raf çeşitli mavi kurdelelere, akademik kupalara ve atletizm madalyalarına ayrılmıştı. Çerçeveli dergi kapakları duvarları süslüyordu; Ayana *Vogue* için poz veriyor, Ayana *Harper's Bazaar*'da gülümsüyor, Ayana *Cosmopolitan* için yanıyordu. Kız kardeşinin hemşirelik mezunları için düzenlenen rozet takma törenindeki fotoğrafları, erkek kardeşinin mutfaktaki kamera arkası görüntülerinin yanında sıralanmıştı.

Sevgi dolu bir evdi. Bunu yıllardır deneyimlememiştim ama Ayana'nın evde böylesine güçlü bir destek sistemine sahip olmasına sevinmiştim. New York'ta her ne saçmalık olursa olsun, en azından ailesi onun arkasındaydı.

Ayana bavulları boşaltırken ve Abel akşam yemeğini hazırlarken Saba bana tam bir tur verdi. Misafir odasında sona erdi.

"Akşam yemeği bir saate kadar hazır olur," dedi. "Banyo koridorun karşısında. Temiz havlular hemen yanındaki dolapta." Kapı zilinin sesi onu böldü. "Liya ya da Aaron olmalı. Affedersiniz."

Ona tekrar teşekkür ettim. O gitti ve ben de spor çantamı köşedeki sandalyeye attım. Oda küçüktü ama iyi döşenmişti. Yatağı lacivert bir yorgan örtüyordu; zemini el dokuması bir halı süslüyordu. Köşede bir koltuk vardı ve üzerine karmaşık bir şekilde dokunmuş pamuklu bir battaniye örtülmüştü. Ritz'de ayırttığım çatı katı süiti kadar lüks değildi ama burası Ayana'nın büyüdüğü evdi. Bu, herhangi bir beş yıldızlı konfordan daha iyiydi.

Bavulumu boşalttım, duş aldım ve üstümü değiştirdim. Shadow odama girip sanki ondan ton balığı saklıyormuşum gibi spor çantamı koklarken ekibime mesaj atarak Kidanes'le kaldığımı bildirdim.

Çık dışarı.

Sessiz mesajımı görmezden geldi, odanın diğer tarafına geçti ve yatağımın tam ortasına park etti.

Şerefsiz.

Homurdanmalarımı yuttum ve aşağı indim. Mutfaktan kahkahalar yükseliyordu ve tüm ev ağız sulandıran baharatlar gibi kokuyordu

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ve kaynayan et.

Shadow için yiyecek ve altlık bulmayı aklıma not ettim.

Yemek odasına girdiğimde Saba, "Mükemmel zamanlama," dedi. "Akşam yemeği neredeyse hazır."

Nasıl yardımcı olabilirim?

Bir bok pişiremezdim ama masayı hazırlayabilirdim.

"Kesinlikle hayır." Ses tonu sertti. "Sen bir misafirsin. Otur. Yemeği getireceğiz."

Biri erkek, biri kız iki çocuk çığlıklar atarak yanından geçti. Beş ya da altı yaşından büyük olamazlardı. Liya kaşlarını çatarak arkalarından geldi.

"Evin içinde koşmak konusunda ne demiştim?" diye seslendi. "Oyuncaklarınızı kaldırın ve yemekten önce ellerinizi yıkamayı unutmayın!"

Tek tepkileri hoşgörülü bir "Evet anne" ve ardından daha fazla kahkaha ve tiz bir "Kedicik!" oldu.

Shadow alt katta dolaşmış olmalı. O kedi her yere giderdi.

Liya başını salladı. "Merhaba Vuk," dedi mutfağa dönerken. "Seni tekrar görmek güzel."

Selamlamak için başımı salladım. Kilise saldırısından yara almadan kurtulmuştu. İçten içe nasıl hissettiğini bilmiyordum ama dıştan bakıldığında geçen haftaki olaylara en sakin tepkiyi o vermişti. Ayana'ya göre Liya acil servis hemşiresiymiş, yani berbat şeyler görmeye alışkınmış.

"Seni uyarmalıydım. Cuma geceleri biraz hayvanat bahçesi oluyor." Ayana'nın sesi arkamdan geliyordu.

Döndüm, onu görünce kaslarım gevşedi. O da daha rahat bir kıyafet giymişti. Kırmızı kazağı ve kot pantolonu koyu kahverengi tenini mükemmel bir şekilde tamamlıyordu.

Benim için fark etmez.

"İnsanlardan nefret ettiğini sanıyordum?" Alaycı bir kaşını kaldırdı. Omuz silktim. ***Bazı insanlardan. Hepsinden değil.***

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Gülümsemesi göz kamaştırdı ve her yerim ısındı.

Kısa bir süre sonra akşam yemeği başladı. Toplam on kişiydik; ben, Ayana, anne babası, kardeşleri ve eşleri, bir de Liya'nın iki çocuğu. Gölge, Saba'nın kendisi için hazırladığı kâseyi görmezden geldi ve çocukların ayaklarının dibine oturarak onların ilgisinin tadını çıkardı.

Söz verdiğimiz gibi, yemekler çok lezzetliydi. Soğanlı, jalapeñolu ve hafif limonlu soslu domates salatası; kızarmış balık; baharatlı dana yahnisi ve ekmek vardı. Ayana'nın annesi haklıydı. Hiçbir şey ev yemeğinin yerini tutamazdı.

"Ee, Vuk," dedi Aaron yemeğin yarısında. "Yine ne iş yapıyorsun?"

Bir alkol şirketi işletiyorum.

Islık çaldı. "Oldukça iyi iş çıkarıyor olmalı. Araban hasta."

Ya dünyanın en iyi aktörüydü ya da gerçekten kim olduğumu bilmiyordu. O kadar da uzak bir ihtimal değildi. New York ve iş dünyası dışında çok az insan CEO'lara yakın ilgi gösterirdi.

Fena değil.

"Mütevazı davranıyor," diye araya girdi Ayana. Yanımda oturuyordu, o kadar yakındı ki her hareketinde parfümünün kokusunu alıyordum. "Şirketi kendi sektöründeki en büyük şirket. Yirmi üç yaşındayken kurdu ve o günden bu yana büyüttü." Sesinde bir gurur tınısı vardı.

Kulaklarımın uçları yeniden ısındı.

İnsanların karşılığında bir şey istemeden beni övmelerine alışık değildim. Rahatsız ediciydi ama nahoş değildi.

Masadaki herkes bana baktı, çocuklar bile.

"Kahretsin," dedi Aaron. Liya ona ters ters baktı ve o da yüzünü buruşturdu. Tekrar bana dönmeden önce çocuklara "O kelimeyi söylemeyin," dedi. "Yemekten sonra arabana bakma şansım var mı?"

Benim 4uest'im ol.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Yine de direksiyona geçmesine izin vermeyin," dedi Abel. "Ehliyetini aldıktan iki gün sonra arabamı kaldırıma doğru sürdüğünü hatırlıyorum."

"Baba." Masanın geri kalanı gülerken Aaron kollarını kavuşturdu. "Bunu ne zaman bırakacaksın?"

"Yaşlandığımda ve hafızam beni hayal kırıklığına uğrattığında."

Daha fazla kahkaha ve neşeli şakalaşmalar. Aaron gözlerini devirdi ama ağzının kenarlarında bir gülümseme gizlendi.

"Kardeşim ceza olarak aylarca tüm ev işlerini yapmak zorunda kaldı," diye fısıldadı Ayana bana. "Liya ve ben gizliden gizliye arabayı tekrar çalmasını umuyorduk, böylece üniversiteden önce daha fazla bulaşık yıkamak zorunda kalmayacaktık."

Onun ve kız kardeşinin büyük kardeşlerine karşı komplo kurdukları görüntüsüne sırıttım.

Akşam yemeği de aynı şekilde devam etti; Ayana'nın ailesi birbirlerine takıldılar ve bana hayatım ve işim hakkında samimi sorular sordular. Kimse mahvolan düğünden ya da sonrasından bahsetmedi.

Geçen haftayı bunun üzerinde durarak geçirmiştik ve herkesin bir ruh sağlığı molasına ihtiyacı olduğundan şüpheleniyordum. Kimse rahat atmosferi ağır bir konuyla bozmak istemiyordu.

Kimse yaralarıma bakmadı ya da onlar hakkında soru sormadı, çocuklar bile. Ana yemeği bitirdiğimizde, gardımı biraz düşürecek kadar rahatlamıştım.

"Ayana sana oyun gecemizden bahsetti mi?" diye sordu babası kahve ve tiramisu eşliğinde.

Başımı salladım.

"Aklımdan çıkmış," diye itiraf etti Ayana. "Her ayın son Cuma günü masa ya da kart oyunu gecesi yaparız. Çocukluğumdan beri bir aile geleneğidir. Açıkçası taşındığımdan beri katılamıyorum ama çok eğlenceli. Yine de katılman gerekiyormuş gibi hissetme," diye ekledi aceleyle. "Sen

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İstersen yapabilirsin ama uzun bir gün oldu. Bunun yerine biraz dinlenmeyi tercih edersen seni anlarım."

Onun telaşlı gevezeliğine birazcık da olsa güldüm. ***Katılmayı çok isterim.***

Bana küçük bir gülümseme verdi, ben de neredeyse ona karşılık verecektim ki annesinin gözlerinde spekülatif bir parıltıyla bize baktığını fark ettim.

Ağzımı düz bir çizgi haline getirdim ve suyumu bitirdim. Hangi oyunu oynayacağımız konusunda hararetli bir tartışma başladı.

"Ben oyumu Monopoly'den yana kullanıyorum," dedi Ayana.

"Sıkıcı. Biz hep Monopoly oynarız," dedi Aaron. "Patlayan Kediciklere ne dersiniz?"

Gölge'nin kulakları diken diken oldu. Başını kaldırdı ve Ayana'nın kardeşine ölümcül bir bakış fırlattı. Kuyruğu yere sürtündü.

"Belki de değil." Aaron ayağını komplo kuran kediden biraz daha uzaklaştırdı. "Keşke tombala kartlarımız olsaydı," dedi Ayana . "Vuk," dedi muzipçe.

Bingo Kralı."

Masanın altında onun dizine uyarı amaçlı bir diz vurdum ve kendime bir kıkırdama kazandım. Tatlı, gümüşi ses içimde yankılandı.

Sonunda Pictionary'de karar kıldık. Ayana ve ben, annesi, erkek kardeşi ve yeğeniyle aynı takımda yer aldık. Bir buçuk saat süren hararetli bir rekabetten sonra diğer takım kıl payı kazandı.

Normalde, bu mağlubiyeti takım faaliyetlerinden kaçınmam gerektiğine dair bir kanıt olarak kabul ederdim. Kazanmak için sadece kendime güvenebilirdim.

Ama Kidanes'i seviyordum ve Ayana'nın her sayıyı küçük bir dansla kutlamasını izlemekten o kadar keyif almıştım ki kaybetmek o kadar da büyük bir mesele gibi görünmüyordu. "Onları şımarttığınız için teşekkürler," dedi kardeşleri gittikten ve anne babası gece için yattıktan sonra. Oturma odasında oyalandık, lambalar sahneye sıcak bir kehribar parıltısı yayıyordu. "Oyunlara çok meraklılar.

Gece."

"Güvenlik brifinglerini gözden geçirmekten daha eğlenceliydi," dedim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ama tombaladan daha iyi değil."

"Bingo takıntın nedir?"

"Takıntılı olan ben değilim." Ayana ofladı pufladı. "Yaşlılar merkezinde oynayan sensin."

"Ve bunu sürekli gündeme getiren sensin."

"Sadece oynama konusunda şaka yapıp yapmadığınızı doğrulamayı ya da reddetmeyi reddettiğiniz için."

"Öyle olsaydım, bu konuda benimle alay ettiğin için kendini aptal gibi hissederdin, değil mi?"

"Sen-" Dudaklarını birbirine bastırdı. Küçük titremeleri sert ifadesini azaltıyordu ama ses tonu yüceydi: "Biliyor musun, seninle bu konuda tartışmak için artık çok geç. İyi geceler."

Kendi dudaklarım kıvrıldı. "İyi geceler, Ayana."

Ağzının kenarı yumuşadı. Saat o kadar geç olmuştu ki hiçbir ses geceyi rahatsız etmiyordu ama nabzının boğazının dibinde çırpındığını görebiliyordum.

Bir örgüyü kulağının arkasına itti. Ağzını açtı. Kapadı.

Bir sonraki sessizlik ritmi, onu kendime çekip ağzımı onunkinin üzerine eğdiğimi hayal etmem için yeterince uzun sürdü. Akşam yemeğinden doymuştum ama onun öpücüğünün tatlılığını sonsuza dek içebilir ve asla doymayabilirdim.

Jordan'la hâlâ nişanlı olduğunu ve onun da hâlâ hastanede olduğunu düşünürsek, bu berbat bir düşünceydi. Ama arzularım karanlık ve bencilceydi ve aksini asla iddia etmedim.

Saplantılı düşüncelerimi duyuyormuş gibi dudakları aralandı. Bir an için önce beni öpeceğini düşündüm.

Sonra gözlerini kırpıştırdı ve başını hafifçe salladı. "Sabah görüşürüz," dedi, biraz fazla boğuk bir sesle

Merdivenlerden yukarı kayboldu. Uzun ve yavaş bir nefes almadan önce köşeyi dönmesini bekledim.

Oturma odasına göz gezdirdim. Gölge kanepede kıvrılmış uyuyordu. Pictionary kutusu masanın üzerinde duruyordu, dağılmış parçaları

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

sabah toplanmayı bekliyor.

Bu gece, ağabeyim öldüğünden beri ilk kez normale dönmüştüm. Kidaneler benim ailem değildi ama bana en çok özlediğim şeyi hatırlattılar: sıcaklık. Aidiyet. Hayatın basit zevkini.

Işığı kapatıp yukarı çıkmadan önce sessiz manzarayı bir an daha seyrettim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BÖLÜM 33

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ayana

Annem haklıydı. Evde, ailemle geçirdiğim bir hafta sonu
tam da doktorun emrettiği şey.

Ertesi sabah, bir haftadır ilk kez rahat bir uyku çektikten sonra, Vuk güvenlik ekibiyle bilgi almak için buluşurken ben de Aaron ve ailemle birlikte restorana gittim.

Okuldan sonra mutfakta yardım ederdim ve siparişleri hazırlamanın ve çantaları hazırlamanın rahatlatıcı ritmine çabucak geri döndüm. Bu sıradan işler moda dünyasından ve suikastçıların tehdidinden o kadar uzaktı ki neredeyse tedavi ediciydi.

"Sana söyledim, bunu yapmana gerek yok," dedi annem. "Rahatlamalısın. Bir kaplıcaya git. Alışverişe git. Eğlenmene bak."

Başımı salladım. "Bunu New York'ta da yapabilirim. Burada olmayı tercih ederim." Kahverengi bir kâğıt torbaya iki takım mutfak eşyası koydum. "Burayı özlemişim."

"Çalışmak istiyorsa bırak çalışsın," dedi Aaron elinde bir kase yahni ile geçerken. "Yardıma ihtiyacımız var ve o da uzun zamandır büyük şehirde tembellik ediyor. *Gerçek* emeğin neye benzediğini hatırlamasının zamanı geldi."

Koluna vurduğumda güldü.

Annemiz başını salladı. Gülümsüyordu ama bana baktığında gözlerinde bir endişe kırıntısı belirdi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ailem şimdiye kadar düğün ya da Jordan hakkında konuşmaktan kaçınmıştı. Sanırım bu konuları açarlarsa derin uçlara kayacağımdan ya da başka bir şeyden endişeleniyorlardı. Jordan'la olan anlaşmamı bilmiyorlardı, bu yüzden onların gözünde, dünyaya cesur bir yüz takınan harap olmuş bir nişanlıydım.

Yani, yıkılmıştım ve cesur bir yüz ifadesi takınıyordum ama ona aşık olsaydım olacağım kadar değil. Aslında dün tamamen aklımdan çıktığı anlar olmuştu, örneğin Vuk'a tombala konusunda takılırken ve iyi geceler dediğimizde. Bir saniye daha kalsaydım onu öpebilirdim.

Suçluluk evime eklenecek bir tuğla daha.

Neyse ki restoran çok yoğundu, duracak zamanım olmadı. Gösterişli bir yer değildi ama yıllar içinde bir kült haline gelmişti. D.C.'yi ziyaret eden her ünlü genellikle yemek için uğrardı.

Yüksek profilli konukların imzalı fotoğrafları yemek odasının Şöhretler Duvarı'nı kaplıyordu. Film yıldızı Nate Reynolds'tan İngiliz futbol fenomeni Asher Donovan'a ve Thayer Üniversitesi'ndeki öğrencilik günlerinde buranın müdavimi olan Eldorra Kraliçesi Bridget'e kadar herkes bu fotoğraflarda yer alıyordu.

"Ee," dedi annem duvara dayalı bir masada verdiğimiz öğle yemeği molası sırasında. "Vuk'la aranızda neler oluyor?"

Neredeyse suyum boğazıma kaçıyordu. Saldırmak için doğru anı beklediğini tahmin etmeliydim.

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum." Yüzümü nötr bir ifadeye dönüştürdüm.

"Ayana, artık bir yetişkin olabilirsin ama hâlâ benim kızımsın. Seni herkesten daha iyi tanıyorum." Sesi yumuşadı. "İstemiyorsan bunu şimdi konuşmak zorunda değiliz. Ağır bir hafta oldu. Ama dün gece ona nasıl baktığını gördüm. Mutlu görünüyordun. Uzun zamandır böyle güldüğünü görmemiştim."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sebze tabağıma baktım. Midemde tuğlalar birikmeye devam ediyordu. "Mutlu olmamalıyım. Jordan hastanede."

Nişan yüzüğüm parmağımda parlıyordu. Düğün sonrası dünyayı nasıl idare edeceğimi bilmiyordum. Daha çok bir nişanlı gibi mi yoksa endişeli bir arkadaş gibi mi davranmalıydım? Jordan süresiz olarak komada kalırsa, insanlara anlaşmamızdan bahsetmeli miydim yoksa yüzüğü geri verip işler zorlaştığında nişanlımı terk ettiğim için taş kalpli bir sürtük olduğumu düşünmelerine izin mi vermeliydim?

"Neşe, kederin yokluğunu gerektirmez," dedi annem. "Her ikisini de aynı anda taşıyabilecek kapasiteye sahibiz. Bu insan deneyiminin bir parçasıdır." Durakladı ve bir servis görevlisinin geçmesini bekledi. Yemek salonu o kadar gürültülüydü ki, beni tanımış gibi görünen bir grup genç kız dışında kimse bizi umursamadı. Sürekli bana bakıyor ve telefonlarıyla gizlice fotoğraf çekmeye çalışıyorlardı.

"Soracağım şeyi yanlış anlamanı istemiyorum," dedi annem garson gittikten sonra. "Ben senin annenim ve seni asla yargılamam. O yüzden bana gerçeği söyle. Küçük de olsa, düğünün gerçekleşmediği için rahatlamış bir parçan var mı?"

Ayaklarımın altındaki zemin açıldı. Düştüm, midem bulantı verici bir hızla serbest kaldı. Ağzımı açtım ama hiçbir kelime çıkmadı.

Bu kadar şeffaf mıydım? Eve geleli bir gün bile olmamıştı ve annem suçluluk duygumun ardındaki gerçek nedeni çoktan fark etmişti. *Haklıydı*; Jordan'la evlenmek zorunda kalmadığım için rahatlamıştım.

Mantık ve sadakat düğünü tek başıma iptal etmeme izin vermemişti ama evren araya girdiyse bu bir işaretti, değil mi? Düğünün bu şekilde bitmesini asla istemezdim ama şimdi bittiğine -ya da en azından ertelendiğine- göre kendimi daha rahat hissediyordum.

Top artık benim sahamda değildi. Tek yapmam gereken beklemekti.

"Evet dersem kötü bir insan mı olurum?" Küçük bir sesle sordum.

"Hayır." Annem elimi sıktı, sesi beklenmedik derecede sertti. "Duygularımızı kontrol edemeyiz. Kıskançlık, acı ya da evet, rahatlama olsun,

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Hepimiz hissetmekten utandığımız şeyler hissetmişizdir. Ama en önemlisi eylemlerimizdir. Çatışmayı kışkırtan ya da Jordan'ı komaya sokan siz değildiniz. Olanlar için herkes kadar siz de yas tuttunuz. Bu yüzden insan olan yanınız için kendinize lütufta bulunun. Nasıl hissediyorsan öyle hissetmeye hakkın var."

Boğazımda yanan duyguyu yuttum. "Nereden biliyorsun?" "Ben senin annenim. Bilmek benim işim." Gözleri hüzünlü bir ifadeyle kırıştı. Gülümseyin. "Düğün öncesinde gelinlerin genelde olduğu kadar heyecanlı görünmüyordun. Bana babanın doğru kişi olduğunu nasıl bildiğimi sorduğunda anladım. Koridorda yürümeden önce yüzünü gördüm, Ayaniye. O yüz aşık bir kadının yüzü değildi."

"Hayır." Sesim giderek kısıldı. "Değildi." "Ona

hiç aşık oldun mu?"

Başımı yavaşça salladım.

"O zaman neden onunla evlendin?" Annemin kaşlarının arasında bir

kırışıklık oluştu. "Karmaşık bir durum."

Jordan'la yaptığım anlaşmayı ona söylemeyi bilmem kaçıncı kez düşündüm. Olanlara bakılırsa, uyandığında "kimseye söyleme" kuralımızı çiğnediğim için muhtemelen üzülmeyecektir.

Yine de bu yükü ona yükleyemezdim. Bir arkadaşıma yardım etmek için olduğunu söylesem, hiçbir gerçek arkadaşın beni böyle rahatsız bir duruma sokmayacağını söylerdi. Para desem, paraya neden ihtiyacım olduğunu sorardı. Zaten model olarak rahat bir yaşam sürüyordum ve alışveriş alışkanlıklarım bir yana, o kadar da materyalist değildim.

Ama ona Beaumont'tan ayrılmak istediğimi söylersem, bu daha fazla soruya yol açacak ve sonunda bana ne kadar kötü davrandıklarını öğrenecekti. New York'ta gösterişli bir hayat yaşıyormuşum gibi davranmayı başarmıştım çünkü görünüşte öyleydim ve ailemi çatlakları fark etmelerini sağlayacak kadar sık görmüyordum. Ne kadar mutsuz olduğumu öğrenirse, bu onu mahvederdi. Şehirde tek başıma yaşamam konusunda yeterince endişeleniyordu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

En önemlisi, ailemin Beaumont sözleşmesini onlar için aceleyle imzaladığımı bilmesini istemiyordum. Kendilerini asla affetmezlerdi.

"Vuk'la olan ilişkinden daha mı karmaşık?" diye sordu annem kurnazca ve dikkatimi şimdiki zamana geri getirdi.

Acı bir kahkaha attım. "Bilemiyorum. Karmaşıklık ölçerde oldukça yakınlar." İnjera'mı küçük hamur şeritleri halinde parçaladım. Babamın yemeklerini severdim ama artık aç değildim. "Madem Jordan'ı sevmediğimden şüpheleniyordun, neden bir şey söylemedin?"

Birkaç atım boyunca sessiz kaldı. "Yapmalıydım," dedi sonunda. "Ama sanırım bunun doğru olmasını istemedim. Kağıt üzerinde Jordan senin için *iyi* bir eş. Nazik, başarılı ve varlıklı biri. Zaten arkadaştınız ve sana iyi bir hayat verebilirdi. O her annenin hayalindeki damattı ve onunla mutlu olduğuna inanmayı çok istiyordum. Kendime her şeyi fazla düşündüğümü söyledim. Bu benim hatamdı."

"Değildi," dedim. "Bir şey söyleseydin bile, muhtemelen düğüne devam ederdim. Dediğim gibi, onunla evlenmek için nedenlerim..."

"Karmaşık mı?"

Başımı salladım.

"Başın belada mı?"

"Hayır," diye geçiştirdim. "Pek sayılmaz." Beaumont'la kalırsam başım belaya girmeyecekti. Onun kastettiği şekilde değil.

"Bana bu komplikasyonların ne olduğunu söyleyecek misiniz?"

"Yapamam, ama her şey kontrolüm altında." Sayılır. Tam olarak değil. Ama bunu bilmesine gerek yoktu. "Başka bir şey hakkında konuşalım, tamam mı?"

"Tamam, tamam." Annem tısladı. "Sınırlarıma ulaştığımda bunu anlayabilirim. Ama başın derde girerse bana söylemelisin. Biz senin ailenizsiniz. Bunun için buradayız."

"Biliyorum anne. Yapacağım."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Geçen hafta yaşadığım travmatik olaylarla boğuşuyor olmasaydım, beni asla bu kadar kolay bırakmazdı. Annem çocuklarının hayatındaki sorunların kokusunu aldığında, kemiği olan bir köpek gibiydi.

Ne yazık ki Jordan'dan doğrudan başka bir rahatsız edici konuya geçti. "Vuk'a dönelim. O adam senin için bir kurşunun önüne atladı," dedi biraz fazla rahat bir şekilde. "Oldukça iyi bir kurtarıştı."

"Hmm." Cevap vermek zorunda kalmamak için bir ağız dolusu sebzeyi çiğnedim. "Onu Google'da araştırdım," dedi. "Çok etkileyici bir geçmişi var. Bu

o da bekar gibi görünüyor."

Yanaklarım alev alev yanıyordu. Yutkundum ve "Anne, lütfen." dedim. Hâlâ parmağımda duran elması işaret ettim. "Aşk ya da değil, ben hâlâ nişanlıyım. Hatırladın mı?"

"Olmadığını söylemedim." Annem masumiyetin resmiydi. "Tek söylediğim, Jordan uyandığında -ki *uyanacak*; bunu içimde hissediyorum- sorunlarını çözebilirsin. Ondan sonra kim bilir?" Suyundan ağırbaşlı bir yudum aldı. "Dünya senin istiridyendir."

Yüzümü buruşturdum. "Lütfen bir daha asla böyle bir şey söyleme. Çok yalaka ve klişe."

Güldü. "Bir ebeveyn olarak, yaltaklanmaya alışıyorsun." Gözleri yanımdan kaydı. Bir muziplik pırıltısıyla aydınlandılar. "Şeytandan bahsetmişken. İşte geliyor."

Etrafımda döndüm. Vuk içeri girdi, heybetli varlığı havadaki tüm oksijeni emiyordu. Sean da onu takip ediyordu, patronuna benzer bir tişört ve kot pantolon giymişti. Birkaç lokanta müşterisi yemek yemeyi bırakıp bana doğru gelirken onlara baktı.

Vuk'u restorana bakması için davet etmiştim ama gelmesini beklemiyordum. Peki onu gördüğümde kalbimdeki o çarpıntı? Tamamen normaldi.

Gözlerimiz buluştuğunda ağzı yukarı kalktı.

Annemin beni izlediğini hatırlamadan önce dudaklarım karşılık olarak kıvrıldı.

Yüzünde bilmiş bir gülümseme bulmak için geri döndüm.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İşaretle görmezden geldim ve salatadan bir ısırık daha aldım, kalbim hala çırpınıyordu.

Tamamen. Normal.

VUK

Kidanes'in restoranını ziyaret etmeyi planlamamıştım. Ayana'nın ailesiyle yalnız kalmaya ihtiyacı vardı ve benim de tabağımda bin bir çeşit iş vardı.

Ama sabah ekibimle yaptığım bilgilendirme toplantısı hızla geçmişti ve Markovic Holding için yapmam gereken sıradan işlere odaklanamıyordum. Önemli bir şey değildi, sadece imzalanması gereken bazı evraklar vardı. Ayrıca Jordan'ı her gün kontrol etmek için hastaneyi aradım. Hâlâ bilinci yerinde değildi ama hayati göstergeleri düzelmiş ve yaraları iyileşmeye başlamıştı. En azından bu da bir şeydi.

O sabah beni insan avı konusunda bilgilendirmek için buraya gelen Sean, beni "mola vermeye" ikna etti. Sadece Kidanes'in yemeklerini denemek istediğinden şüphelenmiştim ama yine de beni yoldan sapmaya ikna etmesine izin verdim.

Geçen ay Kardeşlik meselesi için canla başla çalışmıştı. Kaçan Kardeş'i henüz bulamamıştık ama istikrarlı bir ilerleme kaydediyorduk. O da bir molayı hak ediyordu.

O kendini Saba'ya tanıtıp yakındaki boş bir masaya otururken ben de Ayana'nın karşısına oturdum. Öğle yemeği telaşı azalıyor gibi görünüyordu, bu yüzden çalışma zamanlarına izinsiz girdiğim için kendimi biraz daha az kötü hissettim.

"Gölge nerede?" diye sordu.

Otelde, ekibimi rahatsız ediyorum.

Gülümsedi. Tesadüfen benim o günkü kıyafetime uyan düz siyah bir tişört ve kot pantolon giymişti ve saç örgülerinin etrafına mavi ve altın rengi ipek bir başörtüsü sarmıştı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Aç mısın? Sana yiyecek bir şeyler getireyim." Annesi omzuna sert bir el atarak onu geri itmeden önce oturduğu yerden yarıya kadar kalktı.

"Saçmalık," dedi Saba. "Ben bakarım. Sen Vuk'a eşlik et. Sean benimle yemek yiyecek."

Mutfağa girmeden önce Ayana'ya göz kırptı. Birkaç dakika sonra elinde injera ekmeği ve dana tibs tabaklarıyla döndü. Kendi yemeğini Sean'ın masasına taşıdı ve beni kızıyla yalnız bıraktı.

"Yani... burası aile restoranı," dedi Ayana. Kolunu yemek odasında gezdirdi. "Sen ne düşünüyorsun?"

Bu mükemmel. Ciddiydim. İyi yemeği takdir etmek için süslü porselenlere ya da beyaz eldivenli servise ihtiyacım yoktu. Restoranın mütevazı dekoru ve dünyevi ev sıcaklığı sahiplerine mükemmel bir şekilde uyuyordu.

Ayana'nın gülümsemesi genişledi. "Teşekkürler. Bununla gerçekten gurur duyuyoruz. Küçük bir yer ama ailem öyle olmasını tercih ediyor. Genişlemek için pek çok fırsatları oldu. Hatta geçen yıl Laurent Restoran Grubu'ndan biri franchise vermeyi teklif etti ama reddettiler. Ruh orada olmadıktan sonra daha fazla lokasyonun bir önemi olmayacağını söylediler."

Akıllı seçim. Franchise'lar vurabilir ya da ıskalayabilir. Laurent'lar mutfak dünyasının kraliyet ailesiydi ama daha fazla para daha iyi kalite anlamına gelmiyordu. Kidanes onlara satılırsa, Laurent'ların zaten kalabalık olan kemerinde bir çentik daha olacaklardı. ***Annenle baban emekli olduktan sonra kardeşinin devralacağını söylemiştin.***

Ayana başını salladı. "İlk günden beri planımız buydu. Liya ve benim restoran işletmek gibi bir niyetimiz yok, zaten Aaron aramızdaki en iyi aşçı. Gençken arka tarafta yardım ederdik ama hepsi o kadar."

Modelin4'ten memnun musunuz? Keşfedildikten sonra tesadüfen bu kariyere girmişti ve o zamandan beri olağanüstü bir başarı elde etmişti ama bu hiçbir şey ifade etmiyordu. Pek çok başarılı insan işlerinde mutsuzdu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Gözlerindeki ışıltı biraz söndü. "Bir dereceye kadar," dedi temkinli bir şekilde, sesini alçaltarak. "Dediğim gibi, modayı seviyorum. Iman, Beverly Johnson ve Pat Cleveland'ı örnek alarak büyüdüm. Tek yapmam gereken bir kamera ya da podyum önünde boy göstermek olsaydı, evet, çok mutlu olurdum. Ama işin iş tarafına ya da sektörde sizden faydalanmaya çalışan insan tiplerine hazırlıklı değildim. Bu çok sarsıcı."

Yani a4ents gibi insanlar mı?

Emmanuelle hakkında hâlâ elimde somut bir şey yoktu. Bu beni çok sinirlendirdi. Bu noktada, neredeyse ilk içgüdülerimin yanlış olmasını umuyordum. Eğer yanılmıyorlarsa, bu benim hata yaptığım ya da onun o kadar iyi olduğu anlamına geliyordu.

Ayana'nın yüzü bulutlandı. "Evet." Başını eğdi, gözleri kısıldı. "Hank evimde bana sürpriz yaptığından beri garip bir şekilde misafirperver davranıyor. Düğün için ayın çoğunda izin aldığımı biliyorum ama yine de. Normalde, 'işi savsakladığım' için başımın etini yerdi. Bu konuda bir şey biliyor olamazsın, değil mi?"

Omuz silktim ve yemeğimi suyla yıkadım. ***Belki de bir pislik olmanın geri dönüp onu kıçından ısıracağını . Gözetleme numarası için ona dava açabilirdin.***

Ekibim onun tüm cihazlarında hata ayıklaması yapmıştı, bu da onun peşinde olduğunu bilmesi anlamına geliyordu. Ayana ajanstan temelli ayrılmaya hazır olana kadar onunla bu konuda yüzleşmek istemedi ama bunu düşündükçe keşke bıçağı ona saplasaydım diyorum.

"Evet." Ayana yüzünü buruşturdu. "Ona inanamıyorum..." Sözünü yarıda kesti ve omzunun üzerinden geriye baktı. Annesi Sean'la hararetli bir sohbete dalmıştı ama belli ki Beaumont'la yaşadığı sorunları diğer kadının bilmesini istemiyordu. "Her neyse, her şeyin çözüldüğüne sevindim."

Şimdilik. Kardeşlikle meşgul olmadığım zamanlarda Hank Carson'ı bir kez daha ziyaret edecektim. Yaptıkları cezasız kalamazdı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ancak bu planı kendime sakladım. Ayana'yı işimin daha az tuzlu kısımlarına dahil etmeme gerek yoktu.

"Günün geri kalanı için planlarınız nedir?" diye sordu.

"Ekip ve ben onu bir şeyler içmeye götürecektik," dedi Sean ben daha cevap vermeden. Saba bir müşteriyle ilgilenmek için ayrılmıştı ve belli ki kulak misafiri olmuştu. "Bugün üç-beş yaşına girdi."

Onu boğabilirdim.

Ayana'nın gözleri yuvarlaklaştı. "Bugün doğum günün mü?"

Teknik olarak. İsteksiz cevabımın ardından Sean'a ters ters baktım, o da ikinci porsiyon bifteği mideye indirmekle meşgul olduğu için fark etmemişti.

İşinde tam bir profesyoneldi, ama onu bir tabak yemeğin önüne koyun ve tüm nezaketini kaybetsin.

"Aman Tanrım!" Ayana ellerini masaya vurdu. "Bunu kutlamalıyız."

Yüzümü buruşturdum. ***Kutlamaları sevmem.*** Doğum günlerinden nefret ederdim. Bana Lazar'ın artık benimle kutlama yapmak için yanımda olmadığını hatırlatıyorlardı.

Ayana'nın gülümsemesinin yavaş yavaş solması bana onun da aynı sonuca vardığını söyledi.

"Neyi kutluyoruz?" Annesi konuşmamızın sonunu duymak için tam zamanında döndü.

"Bugün Vuk'un doğum günü." Ayana bir örgüsünü kulağının arkasına sıkıştırdı. "Ama gösterişsiz olmasını istiyor, o yüzden biz-"

"Saçmalık." Saba ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Doğum günleri özeldir. Onları içeride harcamamalısınız. Aslında..." Dudaklarını büzdü. "Ayana, neden Vuk'a şehri gezdirmiyorsun? Eminim Washington'ı daha fazla görmek isteyecektir."

Bu-

"Anne, o istemiyor-"

"Anlaştık o zaman," dedi Saba, itirazlarımızı duymazdan gelerek. "Ama önce, sizin için bir şeyim var."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Teşekkür , ama gerçekten değil-

Mutfağa doğru gözden kayboldu.

Gerekliydi, bitirdim.

Ayana inledi. "Çok ama çok üzgünüm," dedi. "Annem bir şeyi kafasına koydu mu onu durdurmak mümkün değil. Eğer kutlamak istemiyorsan, kutlamak zorunda değiliz. Etrafta dolaşıp doğum günün değilmiş gibi davranabiliriz. Kendini kötü hissetmeni istemiyorum." Son kelimeyi söylerken tökezledi.

Bir parça eğlence kalbimin etrafındaki yumruğu gevşetti. Mümkün olduğunca doğum günümü unutmaya çalışıyordum ama o kadar sevecen bir şekilde endişeleniyordu ki, bu durum daha katlanılabilir hissettiriyordu.

Bunun için endişelenme. Ben iyi olacağım.

Mutfak kapısı açıldı. Saba elinde daha fazla tabak ve bir şişe altın sarısı turuncu sıvı ile dışarı çıktı.

"Baklava ve özel bal şarabımız," diye duyurdu. "Sizi *mutlu yıllar* şarkısına maruz bırakmayacağım ama gitmeden önce tatlımızı denemenizde ısrar ediyorum."

İtiraz etmedim.

Sean ve ben tabaklarımızı rekor sürede bitirdik. Ayrılmak için ayağa kalktığımızda bana ve Ayana'ya katılmaya çalıştığında, Saba kaşlarını kaldırarak onu durdurdu.

"Boş ver. Ben kalıp güvenlik planlarımızı gözden geçireceğim," dedi. "Önemli bir şey çıkarsa size haber veririm."

Eski Özel Harekât güvenlik şefimin yarı boyunda ve iki katı yaşında bir kadın tarafından dize getirildiğini görünce sırıttım.

4uys'a Shadow'u sonra alacağımı söyle. Durakladım, sonra ekledim***: Ona süt vermediklerinden emin ol. Kedilerin laktoza tahammülü yoktur.***

Bu kez sırıtan Sean oldu. "Anladım." Bana iki parmakla selam verdi. "İyi eğlenceler, patron."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BÖLÜM 34

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ayana

Başkente dönmek, eski rahat bir pijamayı giymek gibiydi. Hayır

Ne kadar uzun süredir uzakta olursam olayım, şehir o kadar kolay ve tanıdıktı ki nereye ve nasıl gittiğimi düşünmeme gerek kalmadı.

Kardeşlik, Jordan, Beaumont... hepsi güneş ışığı ve akçaağaç kokulu esintinin altında eriyip gittiler.

Vuk seyahat programını benim belirlememe izin verdi. Şehri daha önce ziyaret ettiği için turistik yerleri atladım ve onu en sevdiğim gizli mücevherlere götürdüm.

İlk durağımız, ağzına kadar yeni ve eski kitaplarla dolu büyüleyici bir kitapçı olan Apollo Hill Books oldu. Hiçbir şey satın almadık, ancak koridorlarda gezinmeyi ve kitapların keskin kokusunu içime çekmeyi çok sevdim. Daha sonra onu Crumble and Bake'e (gizli bir mücevher değil, ama en iyi kekleri vardı) ve harika bir interaktif casus müzesine götürdüm.

Müzeden çıktıktan sonra "Senden iyi casus olur," dedim. "Sende o karanlık, düşünceli hal var."

Vuk'un ağzı seğirdi. "Casusların karanlık ve düşünceli olduğunu

mu düşünüyorsun?" "Öyle değiller mi?"

"Genellikle hayır. Önemli olan ortama uyum sağlamaktır. Genellikle onun gibi mütevazi olurlar..." Mavi kazaklı ve gözlüklü, sade yüzlü bir adama başıyla işaret etti. "Ya da o." Söz konusu "o", kıvırcık gri saçlı ve pembe tığ işi hırkalı yaşlı bir kadındı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Sanırım," dedim şüpheyle. "Ama ben karanlık ve düşünceli olanı daha çok seviyorum."

Georgetown'ın arnavut kaldırımlı sokaklarında dolaştık. Öğleden sonra güneşi şirin vitrinlere vuruyordu ve benim her zamanki hızlı Manhattan tempom yavaşlamış, rahat bir yürüyüşe dönüşmüştü. Vuk yanımda sessizce yürüyordu, yüzünde dalgın bir ifade vardı.

Restorandan ayrıldığımızdan beri doğum gününden bahsetmekten kaçınıyordum. Kutlama önerim karşısında irkilene kadar bunun hassas bir konu olabileceği aklıma gelmemişti. Lazar onun ikiziydi, bu da aynı doğum gününü paylaştıkları anlamına geliyordu. Kardeşinin yokluğunu hatırlatmak inanılmaz derecede acı verici olmalıydı, bu yüzden bugünü mutlu anılarla doldurmaya kararlıydım.

Tanıdık beyaz bir vitrinin önünden geçerken "Buraya *bayıldım*," dedim. düzinelerce güzel cam şişe parıldıyordu. "En sevdiğim dükkânlardan biri."

"Hadi içeri girelim."

"Ama burası bir parfümeri." Bütün gün parfüm ve ayakkabı alışverişi yapabilirdim ama bu Vuk'un günüydü, benim değil.

"Farkındayım." Bir elini sırtımın küçük kısmına koydu ve beni sıkıca dükkânın içine yönlendirdi.

Avuç içi yün paltomu yaktı. Elini çektiğinde, dokunuşunun izi kaldı ve damarlarımda küçük elektrik kıvılcımları vızıldadı.

O kadar telaşlıydım ki satış görevlisinin bizi selamladığını neredeyse duymuyordum. "Hoş geldiniz. Bir şey bulmanıza yardımcı olabilir miyim?" Sesi kibardı ama ben

Vuk'un yara izlerine yan gözle bakarken yakaladı. Dudağı küçük bir yüz buruşturmasıyla kıvrıldı.

Yüzüme kan hücum etti. Ona ters ters baktım ve o da bakışlarını hızla kaçırdı.

"Hayır, teşekkür ederim," dedim sertçe. "Sadece bakıyorduk."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kolundan tutup onu arka tarafa, kaba iş arkadaşından uzağa sürüklediğimde Vuk kaşlarını kaldırdı.

Gözlerini dikip bakmanın kabalık olduğunu bilmiyor muydu? Bakmak *zorundaysa*, en azından iğrenmiş bir yüz ifadesi takınmayacak kadar terbiyeli olmalıydı.

Ben buna alışkınım. Vuk, yüzü ifadesiz bir şekilde esansiyel yağların bulunduğu bir rafı inceledi.

"Ne?" Sessiz öfkemi bastırarak nefes almaya çalıştım. Her şey bir yana, bir yabancının yargısı öncelikli sorunlar listesinde çok alt yer alıyordu ama nedense Vuk'a verdiği tepki beni kızdırmıştı.

Starin4. Ben buna alışkınım. Bir sandal ağacı yağı aldı, etiketini okudu ve yerine koydu.

İş arkadaşının davranışını fark etmiş olması beni yeniden çileden çıkardı. "Bu doğru olduğu anlamına gelmez. Bu-" Kendimi durdurdum. Bu zamanı gerçekten de önemsiz biri hakkında şikâyet ederek mi geçirmek istiyordum? Bu sadece Vuk'un kendini kötü hissetmesine neden olacaktı.

Zorla bir nefes daha aldım ve konuyu değiştirdim. "Her neyse, eskiden buraya hep gelirdim," dedim. O iş arkadaşı o zamanlar kesinlikle bir çalışan değildi. "Herkes beni ismimle tanırdı ve çoğunu satın alacak param olmamasına rağmen bir sürü koku denememe izin verecek kadar kibardılar." Bu anıyı hatırlayınca gülümsedim. "Sana kimya okuduğumu da söylemiştim, değil mi? Koku bilimi beni büyülemişti. İnsanların kokuyu nasıl işlediği, farklı notaların birbiriyle etkileşimi, aynı parfümün vücut kimyasına bağlı olarak farklı insanlarda farklı kokması. Eğer model olmasaydım parfümeriye yönelebilirdim ama şimdi onun yerine koku koleksiyonu yapmakla yetiniyorum."

Vuk raflara göz atmayı bırakmış, dikkatle dinliyordu. ***Sanırım koleksiyonu senin dairendeyken görmüştüm. Oturma odasındaydı.***

"Onlar boş şişelerdi. Güzel olanları sergide tutuyorum," diye itiraf ettim. "Gerçek koleksiyon dolabımda. Kız kardeşim benimle dalga geçiyor

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bunun için. Ömrüm boyunca hepsini kullanmamın mümkün olmadığını söylüyor ve bu muhtemelen doğru. Ama onları giymek için toplamıyorum. Onları hatırlamak için topluyorum sanırım. Bazı insanlar hatıra olarak kartpostal ya da tişört alır; ben parfüm alıyorum. Amalfi Sahili için limon mine çiçeği, Japonya için yeşil çay ve gül, Provence için lavanta. Farklı bir anı için farklı bir koku. Bu yüzden onları sadece sevdiğim yerler için satın alıyorum."

Parmaklarımı pürüzsüz ahşap raflarda gezdirdim. Yaşlandıkça nostaljiye daha duyarlı hale geldim. Tanıdık bir kokuyu burnuma çektiğimde, anında belli bir yere ve zamana geri dönüyordum.

Bir keresinde Liya'ya anlatmaya çalışmıştım ama pek anlamamıştı. O görsel bir insandı, bu yüzden fotoğraflar ve videolar onun için annemizin kahvesinin zengin aromasından ya da babamızın mutfağındaki baharat ve otlardan daha önemliydi.

"Beynin anatomisi nedeniyle kokunun hafızayla diğer tüm duyulardan daha yakından bağlantılı olduğunu biliyor muydunuz?" Bu özel hobim hakkında nadiren konuşma fırsatım oluyordu ve kelimeler düşünmeden dökülüyordu. "Dokunma, tat alma, görme, işitme; hepsi beynin ilgili bölümlerine iletilmeden önce talamustan geçer. Ancak kokular talamusu atlar ve doğrudan amigdala ve hipokampusa bağlı olan koku ampulüne gider. İşte bu yüzden..." Yüzüm kızararak sözümü kestim. Bugün onun doğum günüydü ve ben burada hobim hakkında konuşup duruyordum. "Kusura bakma. Kafayı yiyorum."

değil. Seni inek gibi dinlemek hoşuma **gidiyor.** Vuk'un ağzında bir gülümseme belirdi.

En son parfüm khat mıydı?

Gerçekten ilgileniyor gibiydi.

Zihnimi son satın aldığım ürüne geri götürdüm. "Kar ve çam," dedim. "Finlandiya. Geçen yıl Stella Alonso'nun kış koleksiyonu için orada bir fotoğraf çekimi yapmıştım. Sonrasında kalıp keşfetmek için yeterince boş zamanım olmadı, bu yüzden Kuzey Işıkları'nı göremedim ama dağlar o kadar güzeldi ki bir hatıra almalıydım."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Karnımız guruldayana kadar bir süre daha dükkânda oyalandık.
Tam ayrılmak üzereydik ki aklıma bir fikir geldi.

"Beni dışarıda bekleyebilir misin?" diye sordum. "Burası çok kalabalık oldu ve tuvaleti kullanmam gerekiyor."

Vuk gidene kadar tuvalete gidiyormuş gibi yaptım. Beni göremeyeceğinden emin olduktan sonra geri döndüm ve aradığım şeyi aldım. Ödemeyi yaparken daha önceki kaba satış görevlisini atladığımdan emin oldum.

Birkaç dakika sonra elimde alışveriş torbasıyla dışarı çıktım. Vuk telefonundan başını kaldırdı, poşeti ona doğru ittiğimde kaşları tekrar kalktı.

"Bu senin için," diye cıvıldadım. "Bu bir teşekkür hediyesi. Hayatımı kurtardığın için."

Sanki saldırmak için bekleyen bir engerek yılanıymış gibi çantaya baktı. ***Bana hiçbir şey vermene gerek yoktu.***

"Ben istedim. Süslü bir şey değil ama kokusu bana seni hatırlattı."

Hâlâ çantayı almadı.

İçimde bir şüphe belirdi. Bir hata mı yapmıştım? Onu rahat bırakmalı ve hiçbir şey almamalı mıydım? Bunu bir doğum günü hediyesi yerine bir teşekkür hediyesi olarak çerçevelemiştim, ama belki de genel olarak hediyeler onun için de bir tetikleyiciydi.

"Kolonyayı sevmiyorsan iade edebilirim," dedim kararsızca. "Yapmak zorundaymışsın gibi hissetme-"

Hayır. Ben istiyorum. Vuk çantayı hızla aldı. Gülümsememi

bastırdım. "Aç şunu."

Yüzünde temkinli bir ifade vardı. Gümüş işlemeli şık siyah şişe, çoğunluğu siyah olan gardırobuyla mükemmel bir uyum sağlıyordu. Göz gezdirirken gözüme çarpmıştı ve koku notaları da onun için mükemmeldi.

Onları ambalajın üzerinde gösterdim. "Dağlar için yumuşak ağaçlar, ki sevdiğini söylemiştin. Bir miktar rom, çünkü bir içki ve alkollü içki şirketi işletiyorsunuz. Vanilya, sıcaklık ve rahatlık için." *Benim için kastettiğin şey bu.*

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Son kısmı yüksek sesle söyleyemeyecek kadar utangaçtım, bu yüzden altta yatan anlamı anladığını umuyordum.

Vuk şişeyi elinin üzerinde çevirdi. Hiçbir şey söylemedi.

"Ne tür kokulardan hoşlandığından emin değildim, o yüzden tahmin ettim." Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine kaydırdım. Güneş tenimi dayanılmaz derecede ısıtıyordu. "Kesinlikle takmak zorunda değilsin. Sadece özel günler için güzel olur diye düşündüm. Kötü koktuğunu falan sanmıyorum."

Tanrı aşkına, konuşmayı kes. Gergin olduğumda, saçmalıyordum ve çok saçmalıyordum.

Vuk'un küçük gülümsemesi güvensizliğimi toz duman içinde bıraktı. Gardını indirdiğinde ne kadar güzel olduğunu unutmuştum. Tüm yüzü yumuşamış, olduğundan daha genç görünmeye başlamıştı.

Not edildi. Kolonyayı çantasına geri koydu.

"Teşekkür ederim, *srce*,*"* dedi. "Bayıldım."

Ben de gülümsedim, başım dönüyordu. "Bir değil."

Yürüyüşümüze devam ettik. İkimiz de acıkmıştık ve Vuk süslü bir şey istemiyordu, bu yüzden pizza (o) ve sebzeli burger (ben) için en yakın fast casual restoranda durduk.

"*Srce* ya da *srce moje* ne demek?" Yemeğimizin sonuna doğru sordum. "Bana sürekli öyle diyorsun."

Vuk cevap vermeden dilimini bitirdi.

"Alo?" Elimi yüzünün önünde salladım. "Dünyadan Vuk'a."

Yutkundu ve ağzını sildi. ***Bilmesen daha iyi.***

"Utanç verici bir şey mi? Bana küçük sıçan falan demiyorsun, değil mi?"

Vuk sırıttı ama ne doğruladı ne de yalanladı.

"Sadece bakabilirim," dedim. "Nasıl heceleyeceğimi öğrendikten sonra."

O yüzden araştır.

Sinirli bir hırıltı çıkardım. "Bu kadar düşünceli olabilen biri için gerçek bir pislik de olabiliyorsun."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Omuz silkti. ***Hiçbir zaman 4ood insanı olduğumu söylemedim.***

"Senin iyi bir insan olmadığını söylemedim. Pisliğin tekisin dedim." Sözlerim gerçek bir ısırıktan yoksundu ama ona kendi ilacının tadına baktırmayı düşündüm. "*Ahya*."

Gözleri kısıldı. ***Bu ne anlama geliyor?***

Suyumdan ağırbaşlı bir yudum aldım ve gülümsedim.

"." İşte o zaman oldu. Güldü. *Yine güldü*.

Onu sadece ikinci kez gülerken duyuyordum; gözlerinin kenarları kırışarak ve dişleri yüzünde bembeyaz parlayarak, içtenlikle ve utanmadan.

Görüntü ve ses o kadar büyüleyiciydi ki nefes alma yeteneğim yok oldu.

Ne yazık ki, kahkahaları, sahne fısıltılarıyla anı mahveden yakındaki bir üniversite öğrencisi masasının da dikkatini çekti.

"Bu düşündüğüm kişi mi? Aman Tanrım, bu *o*. Bu Ayana Kidane."

"mi? Aman Tanrım, haklısın. *Onunla* ne işi var?"

"Belki de gerçekten zengindir. Güzel kızlar para için her zaman çirkin erkeklerle çıkar."

"Hmm, çirkin olduğunu söyleyemem. Sadece o yara

izleri..." "Evet, oldukça iğrençler."

"Ama o Jordan Ford denen adamla nişanlı değil miydi? *Mode de Vie'de* bununla ilgili bir makale okuduğumu hatırlıyorum."

"Alo? ? Bir çete düğünlerini vurdu ve-"

Artık canıma tak etmişti. Satış görevlisiyle daha önce yüzleşmemiştim ama bu grubun cüreti kaldırabileceğimden fazlaydı.

Onlara doğru döndüm ve yüzleri kıpkırmızı kesilmiş bir halde sessizliğe büründüklerinde acımasız bir tatmin duygusu yaşadım.

Evet, sizi duyabiliyorum, pislikler.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bir dahaki sefere insanlar hakkında saçma sapan konuştuğunda, bunu duyma mesafesi içinde yapmama nezaketini göster," diye tersledim. "Kaba" ya da "kaltak" olduğum için bir ünlü dedikodu forumunda yer almam umurumda değildi. Bunu hak etmişlerdi. "Onun yara izleri karakterinin bir göstergesi, ama senin davranışların temel terbiyeden yoksun olduğunun bir işareti. Yerinizde olsaydım, aynaya bakmakta buradaki herkesten daha çok zorlanırdım. 'Çirkin' olan o değil, sensin."

Sandalyemi geriye ittim ve ayağa kalktım. Hamburgerimi bitirmediğimi geç de olsa hatırladım ama artık çok geçti.

"Hadi," dedim şaşkın bakışlı Vuk'a. "Hadi gidelim. İştahım kaçtı."

Tartışmadı.

Şaşkın meslektaşlarımızdan oluşan masa bize bakıyordu, ağızları dört aynı Os şeklinde açık kalmıştı.

Çıkarken "yanlışlıkla" gazozlarından birini kucaklarına düşürdüm. Önemsiz bir şeydi ama iyi hissettirmediyse ne olayım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BÖLÜM 35

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ayana

Vuk yine gülüyordu. Bu sefer, ilkinden daha az büyülenmiştim.
iki örnek.

"Hiç komik değil." Kollarımı kavuşturdum, akşam yemeğindeki karşılaşmamızın sıcaklığı hâlâ üzerimdeydi. "Çok kabaydılar. Bunu kim yapar ki? Masalarımız birbirinden o kadar da uzak değildi. Onları duyacağımızı bilmeleri gerekirdi."

"Onlar üniversite öğrencileri. Kendi dünyalarında kaybolmuşlar." Vuk şaşırtıcı derecede sakindi. "Sana söyledim, bakışlara ve fısıltılara alışkınım. Onların hakaretleri, insanların benim hakkımda söylediği en kötü şeylerin yanına bile yaklaşamaz."

"Hangisi ne?" Sormayacak kadar meraklıydım.

Başını salladı, dudaklarında bir gülümsemenin kalıntıları oynaşıyordu.

Vuk o sabah arabasını ailemin evinde bıraktığı için restorandan eve yürüyorduk. Bütün gün Uber kullanmıştık. Otuz beş dakikalık bir yürüyüştü ama hava çok güzeldi ve benim de serinlemeye ihtiyacım vardı.

"Vücudunda aşağılayıcı bir kemik olduğunu düşünmemiştim," dedi. "Sürprizlerle dolusun, Ayana Kidane."

"Sadece çok heyecanlandığım zaman. Bu pek sık olmaz. En az onlar kadar çatışmacı değilimdir," diye itiraf ettim. Ama benim de sınırlarım vardı.

Ailemin sokağından sağa döndük. İçimi garip bir hüzün Gecenin bitmesine henüz hazır değildim. Yıllardır ilk kez kendimi kaygısız hissediyordum. Aynı evde kalıyor olsak bile,

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ve Vuk sabah orada olacaktı, aynı olmayacaktı. Bu gecenin özel bir büyüsü vardı.

Eve vardığımızda "Bu çok tuhaf," dedim. Pencereler karanlıktı ve ürkütücü bir sessizlik vardı. "Şimdiye kadar evde olmalıydılar."

İçimi mantıksız bir korku dalgası kapladı. Kardeşlik bizi D.C.'ye kadar takip mi etmişti? Vuk ve ben şehirde yemek yerken ve alışveriş yaparken ailem pis bir bodrumda kilitli miydi? Yoksa daha sıradan ama aynı derecede sinsi bir şey miydi, bir araba kazası ya da yanlış giden bir soygun gibi?

Vuk yanımda gerildi. Düşünceleri çılgına dönen tek kişi ben değildim.

Annemi arayıp onu kontrol etmek üzereydim ki bana ürkütücü derecede mükemmel bir zamanlamayla mesaj attı. Yemin ederim, sihirli bir altıncı hissi vardı.

Anne: *Sana daha önce söylemeyi unuttum. Amcan bu gece Kennedy Center'a son dakika bileti aldı. Bizi beklemeyin.*

Anne: *Umarım Vuk ile iyi vakit geçirmişsindir. Yatmadan önce kapıyı kilitlemeyi unutma.*

Rahat bir nefes aldım. *Tanrıya şükür.*

"Her şey yolunda mı?" Vuk sordu.

"Evet." Çantamdan anahtarlarımı çıkardım ve kapıyı açtım. "Ailem Kennedy Center'da. Geç saate kadar evde olmazlar."

Vuk rahatladı. Girişe adım atıp ayakkabılarımızı çıkarırken başka bir şey söylemedi.

Evin bu kadar sessiz olmasına alışık değildim. Annemle babam sık sık dışarı çıkmazdı ve odalar genellikle babamın sesinin gürültüsüyle ya da televizyonun arka plan gürültüsüyle dolardı. Bu sessizlik rahatsız ediciydi.

Vuk ceketini çıkardı ve kapının yanındaki pirinç ağaca astı. Ben de aynısını yaptım. Kollarımız birbirine sürtündü ve omurgamın tabanında küçük bir elektrik kıvılcımı çaktı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

O da aynı şeyi hissediyor muydu, bilemiyordum. Sessizlik daha önceki dostluğumuzu yutmuş, onu daha ağır bir şeye dönüştürmüş gibiydi. Daha önemli bir şeye.

"İşte bu kadar," dedim. "Umarım bugün iyi vakit geçirmişsindir ve çok kötü geçmemiştir. Annemin seni günü benimle geçirmen için zorladığını biliyorum."

İrkildim. *Harika iş çıkardın, Ayana. Kelimelerle aran gerçekten iyi.*

"Korkunç... değildi." Vuk cümlesinin sonuna eğlenerek bir vurgu yaptı. Yüzümde bir ateş parladı. "Dikkat dağıtıcı bir şey olması güzeldi. Sean ve adamlarımdan daha iyi bir arkadaşsın."

"Gururum okşandı." Merdivenlere doğru yürüdük, adımlarımız kolayca senkronize oluyordu. Sesimde alaycı bir ton belirdi. "Ben bu muyum? Dikkat dağıtıcı mı?"

"Diğer şeylerin yanı sıra."

Tökezleyerek halının kenarına düştüm. Vuk fark etmeden kendimi yakaladım -umarım- ama ateş yanaklarımdan boynuma ve göğsüme doğru yayıldı. Binlerce kadifemsi çırpıntı kalp atışlarımı kesintiye uğrattı.

Diğer şeylerin yanı sıra.

Birlikte geçirdiğimiz gün tamamen platonikti. Öpüşmemiş, el ele tutuşmamış ya da cinsel imalarda bulunmamıştık; sadece birbirimizin arkadaşlığından keyif alan iki arkadaştık.

Ama şimdi şehrin gürültüsünden ve kalabalıklardan uzakta, yalnız olduğumuz için, gizli bir farkındalık kıvılcımı alevlendi.

Ahşap basamaklar ağırlığımızın altında gıcırdıyordu. Merdiven o kadar dardı ki birbirimize çarpmadan hareket edemiyorduk.

Yakınlığımızın ağırlığı altında kalbim yavaşladı. Sol tarafımda yükseliyordu; sağ tarafımda ise duvar beni çevreliyordu. Yine de vücudu taştan bile daha katı ve hareketsiz görünüyordu.

İkinci katın sahanlığına ulaştığımızda Vuk'un eli benimkine değdi. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Masum bir dokunuştu ama daha fazlasının vaadi havada dans ediyordu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yatak odamın önünde durduk. O kadar sessizdi ki her kalp atışının gümbürtüsünü sayabiliyordum.

"Bugün seni şehirde dolaştırmama izin verdiğin için teşekkürler," dedim. "Doğum günün kutlu olsun ve iyi geceler."

Doğum günü kısmı ben durduramadan kaçtı. *Kahretsin*. Tekrar yüzümü buruşturdum, umarım hatamla geceyi mahvetmemişimdir.

Neyse ki Vuk bu hatırlatmadan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Çenesini eğdi, yüzü karanlıkta esrarengizdi. "İyi geceler."

Bir vuruş geçti. Hareket etmedi ve benim nabzım fırladı. İşte bu kadar. O gidiyordu-

Uzaklaş ve misafir odasında kaybol.

Kapı kapandığında göğsüm daraldı. Ben de onu takip ettim, kapımı tekmeleyerek kapattım ve iç çekerek yatağıma uzandım.

"Tam bir aptalım," diye mırıldandım.

Saate bakmak için başımı çevirdim. Saat dokuza çeyrek vardı. Geriye dönüp baktığımda, aşağıda kalıp oyun falan oynamamızı önerebilirdim ama bunun için çok geçti. Eğer onu şimdi ararsam, bu çok açık olurdu.

Sanki ona acayip bir kolonya aldığın belli değilmiş gibi. Bu bir arkadaştan değil, bir kız arkadaştan alınabilecek türden bir hediyeydi; öpücüklerinin tadı ve dokunuşlarının hissi hakkında samimi bilgilere sahip olan bir arkadaştan. Tüm bir kızarıklık kapladı. Otel odasındaki buluşmamızı aklımın bir köşesine iterek iyi bir iş çıkarmıştım.

O zamandan beri, ama anı ani, şaşırtıcı bir yoğunlukla yeniden ortaya çıktı.

Elini boğazıma doladı. Vücudunun ağırlığı benimkini cama yapıştırıyor. O-

Kapının çalınması beni pis anılarımdan uyandırdı.

Hızla ayağa fırladım, kalp atışlarım yeniden hızlandı. Kalçalarımın arasında bir ağırlık toplandı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Donmuş bir halde kapıya bakıyordum, ta ki başka bir vuruş ayaklarımı yere ve odanın diğer ucuna getirene kadar.

Belli ki Vuk'tu. Başka biri olamazdı ama bu, kapıyı hızla açıp onu bir adım ötemde dururken bulduğumda hoş bir şaşkınlığın göğsümü delip geçmesine engel olmadı.

Benim gibi o da bütün gün giydiği kıyafeti değiştirmemişti. Siyah bir tişört omuzlarının genişliği boyunca uzanıyordu; siyah pantolon altındaki sert kasları ima ediyordu. Delici mavi gözleri yüzümde bir sıcaklıkla süzüldü.

"Doğum günüme üç saat kaldı." Yumuşak, o kadar yumuşaktı ki kelimeler bir fısıltının gölgesiydi.

Ben de sadece başımı salladım.

Konuşamıyordum. Zar zor nefes alabiliyordum. Hava o kadar yoğundu ki, yanlışlıkla çıkaracağım herhangi bir sesin etrafımızdaki havayı paramparça etmesinden korkuyordum.

"Tam uyumak üzereydim ki bir şey unuttuğumu fark ettim." Ses tonu vurdumduymazdı ama gözleri -gözleri o kadar sıcak ve *derindi* ki, bunu iliklerime kadar hissettim.

Ayak parmaklarım kıvrıldı. Kalçalarımın arasındaki ağırlık zonkladı ve boğazımda bir yerlerden bir cevap buldum. "O da ne?"

Nefes nefese verdiğim yanıt bana karanlık bir gülümseme kazandırdı. Aramızdaki fiziksel engelin ne kadar dayanıksız olduğunun son derece farkındaydım; birkaç santimlik bir alan ve daha da az kalp atışından başka bir şey değildi, kararlı bir adımla kapatılabilirdi.

"Bu." Bu sert, tek kelime, ensemi kavrayıp o bariyeri paramparça etmeden önceki tek uyarımdı.

Dudakları dudaklarıma yapıştı ve zihnim karardı, öpücüğünün emredici baskısı beni oksijenin var olmadığı bir yere sürükledi. Kanım erimiş lav haline geldi ama meme uçlarım buz gölüne dalmışım gibi çakıllaştı. Sıcak ve soğuğun zıtlığı tenimde bir dizi mini havai fişek patlattı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Vuk'un dili ağzıma girdi, dudaklarımı araladı ve boğazımdan bir inilti kopardı. Nefesim kesildi ve dünya tekrar hiper odak haline geldi.

Artık suyun altında değildim; çocukluğumun yatak odasındaydım, Vuk savunmalarımı sistematik ve ustaca yok ederken güç almak için ona umutsuzca tutunuyordum. Beni açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi öpüyordu, sanki beni sonsuza kadar içebilir ve doymak bilmeyebilirmiş gibi. Boynumdaki sahiplenici tutuşu beni heyecanlandırdı ve eğer beni tutmasaydı, bir ihtiyaç birikintisi içinde eriyip yere düşebilirdim.

"Biraz daha," diye nefes aldım. Gömleğinin altından çekiştirdim ve o da buna mecbur kaldı. Beni tekrar kendine yaklaştırmadan önce bir eliyle gömleği başının üzerinden çekmek için geri çekildi.

Tadı buz ve günah gibiydi; öyle sarhoş edici bir kombinasyondu ki, giysilerimizin geri kalanının ne zaman ve nasıl yere düştüğünü fark etmedim bile.

Teni benimkine karşı sıcaktı. Ona sıkıca bastırdım, yumuşak tenimin vücudunun sert düzlemlerine şekil verişini seviyordum. Zihnimin derinliklerinde bir yerlerde, bunu neden yapmamamız gerektiğine dair puslu bir hatırlama vardı. İyi nedenler olduklarından emindim. Hatta harika nedenler. Ama içimdeki çaresiz, pençeleşen *ihtiyacın* yanında bir mum bile tutmuyorlardı.

Otel odasında olanlar sadece bir alaydı, olabileceklerin bir tadıydı.
çok dikkatli bir şekilde çizdiğimiz çizgiyi geçmemize izin verirsek.

O çizgi yok edilmişti. Sadece bugün değil, son iki aydır her gün paylaşılan her sır, değiş tokuş edilen her bakış ve çalınan her dokunuş tarafından yıkıldı.

Bunun yanlış olup olmaması umurumda değildi. Bu kadar doğru hissettiren bir şey nasıl yanlış olabilirdi ki? Ve Vuk'la birlikteyken, ilk denemede tam oturan bir kazak ya da çok az çabayla yerine oturan bir yapboz parçası gibi, *her zaman* doğru hissettiriyordu.

Olmak istediğim yer burasıydı. Birlikte olmak istediğim kişi oydu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Hava pantolonlarımız ve iç çekişlerimizle ağırlaşmıştı. Başım dönüyordu ama elektrik düğmesine uzandığında onu durduracak kadar aklım başımdaydı.

Bu kadar yolu karanlıkta gizlice dolaşmak için gelmemiştik.

"Hayır." Sesim o kadar boğuktu ki benim sesim gibi çıkmıyordu. "Seni görmek ."

Vuk durdu. Uzun bir sürenin ardından elini yana bıraktı ve öpüşmemizdeki aciliyet yerini daha durgun bir şeye bıraktı. Gözlerimi yüzünden gövdesine indirdiğimde boğazı büküldü, onu içine çekiyor.

Takdir duygusu damarlarımda uğulduyordu. Yabancıların ya da toplumun ne söylediği umurumda değildi. Vuk Markovic çok *güzeldi*.

Sosyal medyada ya da sinema ekranlarında gördüğünüz türden bir güzelden bahsetmiyorum - spor salonunda karın kasları şekillendirilmiş, bronzlaşmış bir tene sahip, yüz hatları kıvrılmış, sıkışmış ve hepsi aynı görünmeye başlayacak kadar tekdüze bir mükemmelliğe yontulmuş erkekler.

Onunki gösterişten ve kibirden uzak, ham, ilkel bir güzellikti. Bir buçuk metre boyuyla beni tam yedi santim gölgede bırakıyordu. Kollarını ve bacaklarını kalın kas şeritleri sarıyordu; göğsünün üzerinde ve göbeğinin arkasında hafif bir saç teli vardı. Eski bir kurşun yarası ve bıçak izi sol karnının alt kısmındaki deriyi çukurlaştırmıştı. Boynundaki ve yüzündeki yara izleri kadar keskin değillerdi ama yine de vahşiydiler.

Vücudu, yaşadığı hayatın bir portresiydi - sert, bazen acımasız, ama o kadar güçlü ve heybetliydi ki, ham gücünü sorgulamak mümkün değildi. Her yara izi ve her yanık, *burada* yaşayabilmek, nefes alabilmek ve savaşa gitmeden önce bir savaş tanrısı gibi görünebilmek için atlattığı sınavların bir kanıtıydı.

Saf ihtişam.

Bakışlarıyla tekrar karşılaştım. Sanki kaçmamı, çığlık atmamı ya da tiksintiyle geri çekilmemi bekliyormuş gibi küçük bir endişe belirtisiyle doluydu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Önünde yavaşça dizlerimin üzerine çöktüğümde bu endişe yerini şaşkınlığa bıraktı.

Dudakları aralandı ama o bir şey söyleyemeden başımı salladım.

"Bugün senin doğum günün," dedim alçak bir sesle. Kapıma geldiğinde bu olaydan bahsetmişti, ben de şimdi bu konuyu açmamda bir sakınca olmadığını düşündüm. "Sadece rahatla..." Ellerim kalçalarında gezindi. "Ve izin ver senin için bununla ben ilgileneyim."

Yerde, dizlerim halıya gömülmüşken ve onun sıcak bakışları tenimi yakarken, onun uyarılmışlığının kanıtlarıyla göz hizamdaydım.

En az geri kalanı kadar muhteşem ve korkutucuydu. Uzun, kalın ve o kadar sertti ki, gergin uzunluğu boyunca titreşen damarları görebiliyordum. Şişmiş başından serbestçe ön sperm damlıyordu.

Ağzım sulandı. Ona tekrar baktığımda yüzü saf şehvetle kararmıştı.

Gözlerimi onunkilerden ayırmadan öne doğru eğildim ve dilimi yarığının üzerinde gezdirdim. Burun delikleri alevlendi, ancak ucunu ağzıma almadan önce her damla pre-cum'u yaladığımda ses çıkarmadı. İki elimle sikinin tabanını kavradım ve dilimi başının etrafında döndürerek tuzlu, erkeksi tadıyla inledim.

Emdim ve uzunluğunu yaladım, boğazımdan mümkün olduğunca fazla almadan önce onu güzel ve ıslak hale getirdim. Boğuldum, gözlerim yaşlarla doldu, ama bunun beni izin vermedim ve hızla bir ritme yerleştim. Başım açgözlü höpürtülerle aşağı yukarı sallanırken, ellerimi ters yönlerde sıktım ve büktüm, horozunun nabzının atmasının tadını çıkardım.

Gurgularım ve inlemelerim, boğazımın arkasına çarpan sikinin çıkardığı boğuk seslerle karışıyordu. Yanıyordum, onun tadında ve sıcaklığında boğuluyordum. Klitorisim çok acil bir şekilde titreşti, neredeyse kendime dokunmak için uzandım, ama onu bırakmak istemedim. Hele ki güçlü bir el

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

başımın arkasına indi ve Vuk sonunda derin, gırtlaktan gelen bir inilti çıkardı.

"*Siktir*," diye tısladı ve tüm sinir uçları yağmurda canlı teller gibi kıvılcımlandı.

Tadını seviyordum, kolanının boğazımı gerip tamamen doldurmasını seviyordum, nefes almakta zorlanıyordum ama bu kadar kontrollü birinin *benim yüzümden* kendini kaybettiğini duymak hormonlarımın aşırı hızlanmasına neden oldu.

Bacaklarımın arasında zafer ve şehvet birikti.

Daha sert emdim, yanaklarım çukurlaştı. Parmaklarımla ağrıyı hafifletmek yerine bacaklarımı açtım ve öne doğru eğilerek yere sürtünmeye çalıştım. Sürtünme ihtiyacı içimde yanan bir kibrit gibi parlıyordu.

"Şu haline bak, boşalmaya çalışıyorsun." Vuk başımı tuttu ve kendini boğazımın derinliklerine doğru itti. "Sikimde boğulmayı bu kadar çok mu seviyorsun? Hmm?"

İnleyerek verdiğim cevap, tekrar sokmak için çekildiğinde boğuk bir ciyaklamaya dönüştü. İlk başta yavaş başladı, ama kısa süre sonra yanaklarımdan gözyaşları dökecek kadar sert bir şekilde yüzümü beceriyordu.

Daha fazla dayanamadım. Bir elimi bıraktım ve çılgınca klitorisimi ovuştururken diğer elimle meme ucumu parmaklarımın arasında sıkıştırıp yuvarladım. O kadar tahrik olmuştum ki uyarılmamın kalçalarımı kayganlaştırdığını hissedebiliyordum ve her itiş vücuduma yeni bir zevk zap'ı gönderdi.

"Tanrım, şu haline bak." Vuk inledi. "Sikimi çok iyi alıyorsun, değil mi? Boğazını şişirdiğini görebiliyorum. Çok muhtaçsın."

Evet, evet, *evet*.

İğrenç sözleri içime viski gibi aktı. Tekrar inledim, parmaklarım daha hızlı çalışıyordu. Klitorisim o kadar şişmiş ve hassaslaşmıştı ki, yakında boşalmazsam ölebilirdim, ama ondan önce bitirmek istemiyordum.

Çok yaklaşmıştı. İtişleri düzensizleşiyordu ve yüksek sesle küfredip kalın, sıcak döl püskürtüleri ağzıma dolana kadar çabalarımı iki katına çıkardım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Orgazmım tam olarak aynı anda beni vurdu. Vücudum titreyerek haykırdım. Ağzımın kenarlarından sperm sızdı ve geri kalanını hevesle yutmadan önce biraz boğuldum. Onun tadının ve beyaz-sıcak his dalgalarının karışımı beni neredeyse ikinci bir kırılma noktasına doğru itti.

Nefes almak için geri çekildim. Ter, salya ve döl içinde berbat görünüyor olmalıydım ama umurumda değildi. Temizlemek için tekrar ona uzandım. Beni ayağa kaldırıp bir bez bebeği fırlatır gibi kolayca yatağa fırlatmadan önce ancak yarısına kadar gelebilmiştim.

"Çok eğlendin." Gözlerindeki karanlık parıltı kalçalarımın sıkılmasına neden oldu. "Sıra bende."

Ağzımı açtım ama söylemeyi planladığım her şey dudakları hâlâ hassas olan klitorisime yapıştığı anda yok oldu.

"Lanet olsun!" Bu sefer küfreden bendim. Ona dünyanın en güçlü adamlarından biri unvanını kazandıran aynı kararlılıkla beni yerken küfrediyor, çığlık atıyor ve hıçkırıyordum.

Acımasızdı, ağzı, parmakları ve dili beni delirmenin eşiğine getirip tekrar geri döndürmek için birlikte çalışıyordu. Tekrar tekrar, daha sert ve daha sert, beni o kadar çok ayırıp birleştirdi ki sayısını unuttum.

Bir zevk denizi ile diğeri arasında bir yerde, folyonun yırtıldığını duydum. Bir saniye sonra sikinin başı girişimi dürttü.

Utanç verici bir şekilde sırılsıklam olmuştum, ama o kadar büyüktü ve o kadar uzun zaman olmuştu ki, ilk itişi beni rahatsızlıkla gerdi.

"Nefes al, *srce*," diye mırıldandı Vuk, benden çıkardığı acımasız orgazmlar düşünüldüğünde sesi şaşırtıcı derecede yumuşaktı. "Bunu kaldırabilirsin."

Sadece yarısına kadar girmişti. Sınırlarıma çoktan ulaşmış gibi hissediyordum ama dişlerimi sıktım ve o içimde daha derine batarken rahatlamaya çalıştım.

"İşte bu kadar." İnledi. "Amın o kadar ıslak ki. Onu germem için bana *yalvarıyor*."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ve yaptı da. İnç inç, çevresi beni ikiye bölmekle tehdit etti, beni genişçe yaydı ve derinlere nüfuz etti. Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim ama sonunda amım onun sikinin tamamını yuttu.

Başımdan ayak parmaklarıma kadar bir ürperti yayıldı. O kadar dolmuştum ki doğru düzgün düşünemiyordum ve Vuk hareket etmeye başladığında ağzımdan çıkan sesler zar zor insan sesi gibi geliyordu.

Uzun, kolay vuruşlar daha hızlı, daha sert olanlara dönüştü ve cezalandırıcı bir ritim ayarlarken zevk sonunda acıyı gölgede bıraktı. Beni sonuna kadar sikti, taşakları tenime çarpıyordu. Ter ve seks havayı ıslatmıştı. Ağladım ve çırpındım, vücudumun en temel ihtiyaçlarına boyun eğmekten başka bir şey yapamayacak kadar sayıklıyordum.

Tırnaklarımla onu kan akıtacak kadar sert tırmaladım. Bu onu caydırmak yerine daha da vahşileştirdi. Dişleri meme ucumun etrafına dolandı ve çekiştirdi. Sertçe.

Keskin acı boğazımdan bir çığlık daha kopardı. Beni ters çevirip daha sert vurmaya başladığında çaresiz sesim hâlâ havada asılı duruyordu. Yatak başlığı duvara çarptı ve vücudum her güçlü darbede titredi ve sarsıldı.

Kollarım güçsüzdü ve sonunda yıldızları görmeme neden olan bir noktaya çarptığında dirseklerim büküldü. Yüzüstü yatağın üzerine yığıldım. Vuk yeni açının avantajını kullandı ve kalçalarımı daha yukarı kaldırdı. Boğazımdan çıkacakmış gibi hissettirecek kadar derine girdiğinde yastık çığlıklarımı bastırdı.

Seks çiğ, hayvani ve mutluluk verici, akıl almaz derecede harikaydı.

Son birkaç yıldır, vibratörümle bir erkekten daha fazla gece geçiriyordum. Buna aldırmıyordum. Önceki cinsel birlikteliklerim tatmin ediciydi ama evimde yazacak bir şey yoktu ve en azından beni boşaltmadan önce vibratörümle havadan sudan konuşmak zorunda kalmıyordum.

Ama bu? Bu, var olduğunu bilmediğim parçalarımı ortaya çıkardı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Oh, Tanrım. *Evet*!" Vuk klitorisimle oynamak için uzandığında inledim.

"Daha önce kaldıramayacağını düşünüyordun, ama şimdi kendine bir bak," diye alay etti. "Ne kadar açgözlü bir amcık. Sikimin her santimini içine aldın ve hâlâ daha fazlasını istiyor."

İğrenç sözleri içime işledi, içimdeki en karanlık kısımları uyandırmak için her türlü edep iddiasının ötesine geçti. Yanılıyordu; ben açgözlü değildim. Doyumsuzdum.

"Evet, lütfen," diye inledim. "Daha fazlasını istiyorum. *Tanrım,* beni becermene ihtiyac*ım* var."

Bana tam olarak istediğim şeyi ve daha fazlasını verdiğinde yalvarışlarım boğuk bir çığlığa dönüştü. Eğer daha önce kaba davrandıysa, şimdi acımasızdı ve orgazmımın kör edici bir yoğunlukla vurması sadece bir dakika sürdü.

Bir an, ellerimin ve dizlerimin üzerindeydim, onu derinlere çekiyordum. Sonra, bir kış fırtınasındaki kar taneleri gibi havada süzülen ve dönen binlerce pürüzlü parçaya ayrılıyordum. Amım sıkıştı ve . Her zevk dalgası bana çarptığında tekrar tekrar çığlık attım ama o devam etti.

Vuk beni ters çevirdi ve ağzını ağzıma yapıştırdı. Öpücüğünün sahiplenici aciliyeti beni tekrar harekete geçirdi ve o gece bilmem kaçıncı kez onun sikinin etrafına boşaldım. Üçüncü mü? Dördüncü mü? Beşinci mi? Sayısını unutmuştum. Hepsi birbirinin içinde yuvarlanıyor, dev bir his denizi gibi dalgalanıyordu.

Sonunda -tam ona durması, merhamet etmesi ve nefes almama izin vermesi için yalvarmanın eşiğindeyken çünkü bir kez daha boşalırsam gerçekten ölebilirdim- gırtlaktan gelen bir çığlıkla boşaldı.

Yanımda yığıldı, nefesleri düzensizdi. Zihnim hala endorfin hücumundan dolayı kısa devre yapıyordu ve bir dakika sonra kalktığında orada yatmaktan başka bir şey yapamayacak kadar sersemlemiştim.

Kapının açılıp kapandığını duydum. Vuk kısa süre sonra elinde bir bardak suyla döndü. *Hah*. Aşağı inmeden önce pantolonunu giyerdi. Nasıl kaçırdım

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bu mu?

"Yürüyecek kadar enerjin nasıl kaldı?" Mırıldandım. "Bu normal değil."

Çok yorgundum ve en çok çalışan ben bile .

Alçak sesle kıkırdaması beni gülümsetti. Yanıma oturdu ve bardağı dudaklarıma götürdü. "Aç."

İtaat ettim. Bardağı eğdi, böylece soğuk ve berrak su boğazımdan aşağı aktı. Yeterince su içtiğime kanaat getirdiğinde, sormadan beni kucağına aldı ve banyoya götürdü.

Duşta seksi yapılacaklar listemden çıkarabileceğimizi umuyordum. Derin hayal kırıklığıma rağmen Vuk başını salladı ve ikimizi de hızlı ama derinlemesine durulamadan önce saçlarımı duş bonesinin içine soktu.

"Bir dahaki sefere, *srce*, yoksa sabah yürüyemeyeceksin."

"Bunun için çok geç olduğuna eminim," diye somurttum.

Tekrar güldü, sesi eğlence ve saf erkek memnuniyeti ile doluydu.

Bizi kuruladı ve beni yatağıma geri götürdü. Yorganın altına girmeden önce saçlarımı ipek bir eşarpla bağlamak için yeterli enerjiyi topladım ve memnuniyetle tembelce iç çektim. Bu geceden sonra konuşmamız gereken yüzlerce şey vardı ama yarına kadar bekleyebilirlerdi. Herhangi bir şeyin şu anki balonumu patlatmasına izin vermeyecek kadar mutlu ve doymuştum.

Vuk yanımdaki yatağa kaydı. Beni kendine doğru çekti ve kucağına kıvrılmadan önce kendime hoşgörülü bir esneme izni verdim.

Belki de daha fazla sekse hayır demesi iyi bir şeydi. Duş kalan enerjimi de tüketmişti ve yapamıyordum... yapamıyordum...

Gözlerim kapandı. Hissettiğim son şey, uyku beni ele geçirmeden ve her şey kararmadan önce başımın tepesinde yumuşak bir öpücük oldu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BÖLÜM 36

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Vuk

Ayana uyuduktan sonra uzun süre kaldım.

yakınımda tuttum, sıcaklığının tadını çıkardım ve kokusunu içime çektim. Parfüm ya da şampuan değildi; *ona* özgü bir şeydi ve büyüleyiciydi. Eğer parfümeriye geri dönüp onu şişeleyebilseydim, şişelerdim.

Gözlerimi kapattım, anın tadını çıkarıyordum. Sorunlarımız kapının dışında pusuya yatmış, saldırmak için bekliyorlardı ama mutluluk ışıltımı mahvetmelerine izin vermeyecek kadar uzun süredir bunun hayalini kuruyordum.

Sadece seks değildi; her şeydi. Şehirde yürüyüş, sohbetler, onu rahatlamış ve kendi halinde görmek, parfüm hakkında sevimli bir şekilde saçmalarken. Bana aldığı kolonya o güne kadar aldığım en pahalı ya da en abartılı hediye değildi ama en düşünceli olanıydı.

Vanilya, sıcaklık ve rahatlık için.

Söylemesine gerek kalmadan ne demek istediğini anlamıştım. Birinin beni sıcak ve rahatlatıcı bulması fikri gülünçtü, ama o bana onun düşündüğüm kişi olabileceğimi hissettirdi. Onunla normal hissetmeye en çok yaklaştım.

Onun yara izleri karakterinin bir göstergesidir, ancak sizin davranışlarınız herhangi bir sağduyudan yoksun olduğunuzun bir işaretidir.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Göğsümdeki basınç arttı. Ayana'nın sert kaşlarının görüntüsü gözlerimin önünde canlandı. İnsanların bakışlarına ve fısıltılarına alışkındım. Benim için ayağa kalkmasına ihtiyacım yoktu ama bunu yapmış olması içimi burktu. Bir şekilde, yılın en korktuğum gününü bir anıya dönüştürmüştü Değer verirdim.

Başımı çevirdim ve onun uyuyan haline baktım. Kaşları düzeltilmişti ve ağzında küçük bir gülümseme belirmişti. Ay ışığı yüz hatlarını yumuşatıyor, elmacık kemiklerini yaldızlıyor ve cildini parlatıyordu. O kadar güzel ve huzurlu görünüyordu ki, onun bu halini sonsuza dek beynime kazımak istedim.

Parmak uçlarımı omzunun kıvrımında gezdirdim. Çalar saatindeki dijital rakamlar tam bire dönmüştü. Gerçekten gitmeliyim.

İsteksizlik içimi kemiriyordu.

Bütün gece onun odasında kalmak isterdim ama ailesinin beni sabah gizlice çıkarken yakalamasını istemiyordum. Bu çok fazla soruya yol açabilirdi, özellikle de Ayana için. Ayrıca biraz uyumam gerekiyordu. Uzun bir gün olmuştu.

Alnına yumuşak bir öpücük kondurmadan ve kendimi yavaşça kollarından kurtarmadan önce onun yanında kendime bir dakika daha izin verdim. Yataktan kayarak çıktım ve sonunda yattığım misafir odasına döndüm.

Israrlı bir zil sesi beni uyandırana kadar üç saat uyumayı başardım.

Homurdandım ama doğruldum ve telefonumu komodinin üzerinden çok az oyalanarak aldım.

Sean'ın adını görünce sersemliğim anında geçti. Acil bir durum olmadıkça bu kadar geç saatte aramazdı. Hatta hiç aramazdı; genelde mesajla haberleşirdik.

Telefonu ben açtım. "Onu yakaladık." demeden önce selam vermemi beklemedi.

Kalp atışlarım birbirine çarptı. Dik oturdum, ağzım adrenalinin ani tadıyla doldu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sean sorumu tahmin ederek, "Arkadaşından gelen ipucunu takip ettik," dedi. Roman dün sabah bana mesaj atmış ve Philly'deki araştırmayı iki katına çıkarmamı söylemişti. Hiçbir söz vermemişti ama Shepherd'ın grubunun özellikle sevdiği birkaç mahalleyi işaret etmişti. "Bruce ve Mav onu otelinde yakaladı. Tanık yok. Onu depoya geri getiriyorlar ama Kardeşlik'in onun deşifre olduğunu anlaması an meselesi. Fark ettiklerinde, elini attığı her şeyi ters yüz edecekler. Ondan alacağımız her türlü bilgi işe yaramaz."

Aklım karıştı. O haklıydı. Esirimiz sadece Shepherd onu elimizde tuttuğumuzu bilmediği sürece işe yarıyordu.

"Penceremiz ne tarafta?" diye sordum. Sean'la daha önce de sözlü olarak konuşmuştum ama bu nadiren oluyordu.

İlkel ve vahşi bir yanım, istihbaratın değersiz olmasını umursamıyordu. Sadece o piç kurusuna bunu ödetmek istedim.

Kana kan. Bu benim ahlak kurallarımdı. Yıllar önce Kardeşliğe karşı yürüttüğüm intikam kampanyası öyle bir iz bırakmıştı ki, on yıldan uzun bir süre benden uzak durmuşlardı.

Ama artık intikam peşinde koşan yalnız bir operatör değildim. Bir işim vardı. Çalışanlarım vardı. En önemlisi, Ayana vardı. Onun güvenliğini tehlikeye atacak acele kararları göze alamazdım.

"En fazla kırk sekiz saat," dedi Sean. "Güvenli tarafta olmak için yirmi dört. Sanırım bir kontrol protokolü var. Çoğu kuruluş için bunlar genellikle her on iki ila yirmi dört saatte birdir. Biri iki kontrolden kaçırırsa, yüksek alarma geçerler."

Lanet ettim. Bu en kısa zamanda New York'a dönmem gerektiği anlamına geliyordu. Ayana Pazartesi gününe kadar Washington'da kalacaktı ve ona erken ayrılmamın gerçek nedenini . Kardeşlik'i biliyordu ama işimin kirli tarafını ondan çok ama çok uzakta tutmayı planlamıştım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Hemen yola çıkacağız," diye karar verdim. "Mevcut ekip Ayana'ya göz kulak olmak için burada kalsın ve Pazartesi günü onu ve Gölge'yi şehre geri götürsün. Sizi otuz dakika içinde alırım."

"Anlaşıldı."

Telefonu kapattım, üstümü değiştirdim ve çantamı yeniden doldurdum. Uzun sürmedi; yanımda fazla bir şey getirmemiştim.

İki not yazdım, biri Ayana için, diğeri de ailesi için. Ev ölüm sessizliğine bürünmüştü ve dikkatli adımlarım koridordaki kalın halıda neredeyse hiç ses çıkarmıyordu.

Ayana'nın kapısının önünde durdum. Daha önceki mutluluk ve şehvet dolu seansımız sanki bir ömür önceymiş gibi geliyordu.

Hay sikeyim. Ekibimin Kardeş'i yakalamasına sevinmiştim ama gerçekler araya girmeden önce kendime tam *bir* gece ayırabilmeyi diliyordum. Sean aramadan önce Ayana'yla geçirdiğim zamanın etkisi henüz geçmemişti.

Parmaklarım notun kenarında kıvrıldı. Bir anlık tereddütten sonra, onu uyandırmak yerine katlanmış kâğıdı kapısının altından içeri attım.

Onu görürsem, kalmak için çok istekli olurdum. Shepherd'ın hizbini alt etmekle etmemek arasındaki fark olabilecekken, kollarımda onunla geçireceğim fazladan bir ya da iki saatin bir fark yaratmayacağını düşünerek kendimi ikna ederdim.

Aşağı inmeden önce kapısına son bir kez baktım. Ailesi için yazdığım notu sehpanın üzerine koydum. Misafirperverlikleri için teşekkür ediyor ve yüz yüze vedalaşmadan ayrıldığım için özür diliyordu. Umarım gecenin bir yarısı sıvışıp gittiğim için çok üzülmezlerdi.

Ön kapılarını arkamdan kapatıp saksının altında sakladıkları yedek anahtarla kilitlediğimde -kendime not*: Ayana'ya ailesine o anahtarı daha güvenli, daha az görünür bir yerde saklamalarını söylemesini hatırlat*- evdeki tek bir kişi bile kıpırdamadı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sean'ı otelden aldıktan sonra rekor bir sürede Brooklyn'e vardık. Gece geç saatlerde/sabahın erken saatlerinde trafik olmaması, yolculuğumuzu neredeyse bir saat kısalttı.

Depoya vardığımızda, gökyüzünde soluk turuncu bir renk zar zor belirmeye başlamıştı ve ben Kidanes'le ilgili tüm düşüncelerimi işim lehine bir kenara itmiştim. Ayana için daha sonra endişelenecektim; şu anda odaklanmam gerekiyordu.

Sean ve ben depoyu geçip bodruma yöneldik, Philly'ye gönderdiğimiz iki adam özel bir çelik kapının yanında bizi bekliyordu. Depo odası Wentworth gibiler için işe yarıyordu ama Kardeşlik üyeleri başka bir konuydu.

Mav ve Bruce bizi saygılı bir şekilde başlarını sallayarak selamladılar.

"Onu sakinleştiriciyle bayılttık," dedi Mav. "Şimdi kendine geliyor."

"Güzel." Sean bana baktı.

Bunu kendim halledeceğim. Bu benim kavgamdı,

onların değil. Kimse tartışmadı.

Kapıyı açtım ve içeri girdim. Bodrum katı deponun geri kalanından daha da çıplaktı. Taş duvarlar, taş zemin, duvar boyunca uzanan bir masa, yerde bir muşamba ve ortada bir sandalye dışında minimal mobilyalar.

Şu anda sandalyeye bağlı olan adamın başına bir torba geçirilmişti. Göğsü düzenli nefes alıp vererek inip kalkıyordu. Canlı ve bütün, tam istediğim gibi.

Ses geçirmez odada adımlarım sessizdi. Boynunda ve omuzlarında bir miktar gerginlik olsa da nefes alış verişinde bir değişiklik yoktu. Takma adı Dexter'dı; aynı adı taşıyan televizyon seri katilinden arsızca esinlenmişti.

Kafasındaki torbayı çıkardım.

Kahverengi gözleri tel çerçeveli gözlüklerinin arkasından bana bakıyordu. Tuzlu ve biberli saçları ve tüvit ceketindeki deri dirsek yamaları yumuşak huylu bir profesör imajı çiziyordu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Dediğim gibi, birinden onu öldürecek kadar nefret ediyorsanız, bunu yakından ve kişisel olarak yapacak cesaretiniz olsun.

"Dex." Gülümsememde sıcaklıktan eser yoktu. "Seni tekrar görmek güzel."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

37. BÖLÜM

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ayana

Boş bir yatağa uyandım.

Çarşaflar dün geceki aktivitelerden dolayı buruş buruştu ama Vuk'un tarafı yatak soğuktu. Ben uyuduktan sonra kaçmış olmalı.

Akıllıca bir hamleydi. Annemle babam erken kalkarlardı ve hemen koridorun sonundaydılar. Onun çocukluk odamdan seks kokarak çıktığını görmelerini istemezdim.

Bacaklarımı yatağın kenarına doğru salladım ve gerindim. Bacaklarımın arasındaki lezzetli acı, Vuk'un gitmiş olmasından duyduğum mantıksız hayal kırıklığını hafifletti.

Dün gece inanılmazdı. Bunu tarif edecek başka bir kelime yoktu. Bütün *gün* inanılmazdı -yemekte pisliklerle karşılaşmamızı saymazsak- ama Vuk'un gardını tamamen indirdiğini ve kontrolünü kaybettiğini görmek asla unutamayacağım bir şeydi.

Aletinin boğazımı dolduruşunu ve boşalırken attığı çığlığı hatırlayınca ayak parmaklarım kıvrıldı. Vücutlarımız o kadar mükemmel, o kadar doğal bir şekilde uyuşmuştu ki, yaptığımız şeyleri başka biriyle yapmayı hayal bile edemezdim.

Beni diğer erkekler için mahvetti.

Boku yedim. Hem gerçek anlamda hem de mecazi anlamda. Yine de yanaklarım gülümsemekten acıdı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Pazar günüydü, yani ailem evdeydi. Restoran bugün öğlene kadar açılmamıştı ve alt kattan hindi pastırmasının cızırtısını duyabiliyor ve kahvenin kokusunu alabiliyordum.

Kaşmir eşofmanlarımı giydim ve mutfakta onlara katılmak üzereydim ki kapının yanındaki katlanmış beyaz kare gözüme çarptı. Üstünde Vuk'un tanıdık el yazısıyla adım yazılıydı.

Notu aldım ve açtım.

New York'ta acil bir iş durumu var. Hemen gitmem gerekiyordu ama seni uyandırmak istemedim. Ekibim sizi Pazartesi günü geri götürecek. O zamana kadar ailenle iyi vakit geçir. Şehirde görüşürüz. Not: Bunu telafi edeceğim. Söz veriyorum.

Kalın, bloklu harflere baktım, duygularım zevkten dehşete ve tekrar geriye doğru sallanıyordu.

Hafta sonuydu. Ne tür bir acil durum CEO'nun hemen geri dönmesini gerektirebilirdi ki? Yine de Markovic Holding binlerce çalışanı olan milyarlarca dolarlık bir şirketti. Her an pek çok şey ters gidebilirdi. Vuk'un yalan söylediğini düşünmüyordum; mantıken mantıklı geliyordu.

Ancak duygusal olarak bir başka hayal kırıklığı daha yaşadım. Güvensizlik damarlarımda dolaşıyordu. İlk kez birlikte yatmıştık ama gecenin bir yarısı çekip gitmişti. Veda etme şansım bile olmamıştı.

Evet, bu harika hissettirmedi. Hem de hiç.

Ama... bir not bırakmıştı. Kendi standartlarına göre uzun bir not. İçeriği onu tanımayan birine ağır gelebilirdi ama samimi olmasaydı en fazla üç kelimeyle ortadan kaybolurdu ya da büyük ihtimalle hiç not bırakmazdı.

Bunu telafi edeceğim. Söz veriyorum.

Taze bir sıcaklık dalgası güvensizliğimi silip süpürdü. Vuk'a güveniyordum. Oyun oynayacak bir tip değildi. Eğer acil bir durum olduğunu söylüyorsa, acil bir durum vardır.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Notu çantama tıkıştırdım. Elimi yüzümü yıkayıp kendime çeki düzen verdikten sonra aşağıya indim. Babam pazar gazetesini okuyor, annem de mutfakta oyalanıyordu.

"Günaydın," dedim. "Kennedy Center nasıldı?"

"Oh, harikaydı. Oraya gerçekten daha sık gitmeliyiz." Annemin gözleri parladı. "Vuk'la günün nasıl geçti?"

"Güzel." Yüzümün kızarmasına karşı koydum ve gözlerini kaçırdım. Bazen aklımı okuyabildiğine yemin edebilirim.

"Buraya. Otur." Masayı işaret etti. "Senin için biraz kahvaltı ayırdık. Soğumasını istemezsin."

İkinci kez sormasına kalmadı. Açlıktan ölüyordum.

Babamın karşısına oturdum ve bir tabak yumurtaya yumuldum, pastırmayı tuttum. Moda endüstrisinin titiz ve çoğu zaman zehirli kilo standartlarına rağmen kendimi aç bırakmayı reddediyordum. Haftada beş kez spor yapıyordum ve genellikle sağlıklı, dengeli besleniyordum ama Vuk'la dünkü tıkınmamızdan sonra aşırıya kaçmamak konusunda dikkatli olmam gerekiyordu.

Babam elindeki kâğıdı bir kenara bırakmadan önce aileme Kennedy Center hakkında daha fazla soru sordum.

Bana değerlendirici bir bakışla baktı. "Yani," dedi. "Vuk gitti." "New York'a dönmek zorunda kaldı. Acil iş." Şarabımdan bir yudum aldım. Annemin özel shai karışımı (chai ile karıştırılmamalı). Bir fincandaki rahatlık gibiydi. "Bunu özlemişim." İçimi çektim. "Teşekkürler anne."

Gülümsedi. "Eve götürmen için fazladan birkaç çanta hazırlayacağım."

"Evet, biliyorum," dedi babam, konuyu tekrar Vuk'un yokluğuna getirerek. "Bize bir not bırakmış."

Kalbim hoş bir şaşkınlıkla çarptı. Elbette öyleydi. İstediği zaman çok düşünceli olabiliyordu.

"Çok güzel bir tane," diye araya girdi annem.

"Evet, evet." Babam elini havada salladı. "İlginç bir adam. Kendini sana çok adamış görünüyor, Ayana."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Onun kurnaz bakışları altında kıpırdandım. "O iyi bir insan."

"Eminim öyledir. Eğer o olmasaydı, kim bilir kilisede neler olurdu?"

"Abel, lütfen. Daha yeni uyandı." Annem uyarıcı bir bakışla onun sözünü kesti. "Sorgulamayı sonraya saklayalım."

"Ya da asla," diye ekledim. "Sorgulamayı hiçbir zaman için saklayabiliriz."

"Onu sorguya çekmiyorum. Retorik bir soru sordum," diye homurdandı babam ama yüzü yumuşadı. "Ben sadece senin için en iyisini istiyorum Ayaniye. Vuk'un kötü bir insan olduğunu ya da kötü niyetli olduğunu söylemiyorum. Onu severim ama bu resimdeki tek erkek o değil." Sol elime - *çıplak* sol elime- sivri bir bakış attı. Nefesim kesildi. *Kahretsin*. Aşağı inmeden önce yüzüğümü takmayı unutmuştum. "O senin hayatını kurtardı. Güçlü... duygular normaldir. Ama duygular şekillendirilebilir; dürüstlük öyle değildir. Eski bağlar kopmadan yeni bağlar kurmayız."

Yumurtalar midemde çalkalandı. Tabağımı kenara ittim, boğazım daha fazla yemek yutmak için çok kalındı.

Vuk'la dün gece doğal görünüyordu. Kaçınılmazdı. Hormonlarımızı kontrol edemediğimiz için atladığımız korkunç bir tek gecelik ilişki değildi; hem fiziksel hem de duygusal olarak aylardır artan bir yakınlaşmanın doruk noktasıydı.

Ama gün ışığında, babamın sözleri kulaklarımda yankılanırken ve yüzüğüm üst katta otururken tek hissettiğim utançtı.

"Bu kadar yeter." Annem onu susturdu ve Amharca'ya geçti. "Ağzından çıkanı kulağın duysun. Kızımız korkunç bir trajediden sonra nihayet evine döndü ve sen onu kahvaltıda pusuya düşürüyorsun. Ne tür bir örnek teşkil *ediyorsun*?"

"Bu bir tuzak değil, Saba. Nazik bir hatırlatma."

"'Nazik' kelimesinin farklı tanımları var."

Annemle babam tartışırken, mide bulantımı yatıştıracağını umarak çayımın kalanını yudumladım.

Olmadı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Babam iyi niyetliydi. Jordan'la olan durumumun farkında değildi ve (umarım) Vuk'la olan ilişkimdeki son cinsel değişim hakkında da hiçbir fikri yoktu. Annem benim tesellimdi; babam ise yol gösteren yıldızımdı. Yolumu kaybettiğimde beni doğru yöne yönlendireceğine güvendiğim kişiydi ve haklıydı da.

Vuk'la ilişkimi sürdürmek istiyorsam, önce Jordan'la ilişkimi resmen bitirmem gerekiyordu. Ama bunu nasıl yapabilirdim-

Telefonum çaldı.

Geriye dönüp baktığımda, zamanlama o kadar tesadüfiydi ki, evrenin bir işaretinden başka bir şey olamazdı - tüm zil ve ıslıklarla birlikte yanıp sönen dev bir neon tabela.

Ama o anda, aramanın şoku o kadar büyüktü ki oturup dinlemekten başka bir şey yapamadım.

Kısa bir güncelleme aldıktan sonra telefonu kapattım.

Annemle babam tartışmayı bırakmış, merak ve endişenin farklı tonlarıyla bana bakıyorlardı.

"Kimdi o? Ne oldu?" diye sordu annem.

"Jordan'dı." Nabzım hızlandı. "O uyandı."

Ondan sonra her şey çok hızlı gelişti.

Jordan'ı ziyaret etmek için hemen New York'a dönmekte ısrar ettim ve ailemin bana katılma girişimlerini reddettim. Duygularını takdir ediyordum ama ne durumda olduğunu bilmiyordum. Çok fazla insan bunaltıcı olabilirdi. Ayrıca annemle babam yaşlanıyordu; uzun yolculuklar vücutlarını zorluyordu.

Hızlı bir toparlanma seansından ve onları en kısa zamanda bilgilendireceğime dair verdiğim sözlerden sonra Vuk'un güvenlik ekibiyle dışarıda buluştum. Jake ve Peter kilise saldırısından sonra aileme eve kadar eşlik etmişlerdi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Vuk notumun arkasına numaralarını bırakmıştı. Arayıp durumu anlattığımda, Sean izin verdiği sürece beni hastaneye götürmeyi kabul ettiler.

Güvenlik şefi evet demiş olmalı, çünkü Jordan'ın annesinden gelen telefonun üzerinden bir saat geçmeden zırhlı siyah bir Suburban'la Manhattan'a geri dönüyorduk. Shadow arka koltukta kıvrılmış uyuyordu.

Tüm bu süre boyunca düşüncelerim karmakarışıktı. Rahatlama, endişenin yanına kamp kurmuş, duygularımı bir savaş alanına çevirmişti.

Jordan uyandığı için çok heyecanlıydım ama dün gece hâlâ aklımdaydı. İnsanlar bunu görebilir miydi? Hastaneye girdiğimde ailesi tenimdeki sadakatsizlik lekesini fark edecek miydi? Ölümün pençesinden yeni kurtulmuşken ona anlaşmamızı bozmak istediğimi nasıl söyleyebilirdim? Eğer ona söylersem, bunu hemen mi yapmalıydım yoksa beklemeli miydim?

Peki ya Vuk, arkadaşının bilincinin yerinde olduğunu biliyor muydu? Çoktan Jordan'ın yanında benim gelmemi mi bekliyordu, yoksa acil durumu o kadar vahim miydi?

Varsayımsal sorulardan oluşan bir gayzer fışkırdı ve zihnimi tıkadı. Vuk'a mesaj atmak istedim ama aşırı yüklenmiş beynim daha fazla bilgiyi kaldıramadı.

Kafatasımın tabanında donuk bir ağrı oluştu. Gözlerimi kapattım ve kendimi birkaç derin nefes almaya zorladım.

Bir. İki. Üç.

New York Şehri sınırlarına girdiğimizde, çarpan kalbimi başarıyla sakinleştirmiştim. Varsayımlar üzerinde kendimi çılgına çevirmenin bir anlamı yoktu. Şu anda en önemli şey Jordan'dı. Diğer her şey bekleyebilirdi.

Hastaneye vardık. Jake arabayı park ederken Peter bana Jordan'ın odasına kadar eşlik etti. Jake arabayı park ederken, o saygılı bir mesafede durdu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Jordan'ın babasını selamladı. Koridorda duruyordu, gömleği kırışmış ve saçları dağılmıştı. Yüzünde yorgunluk okunuyordu.

"O nasıl?" Sessizce sordum. Richard Ford'la sadece birkaç kez grup ortamlarında karşılaşmıştım. Jordan'ın annesinden yıllar önce boşanmıştı ve zamanının çoğunu İskoçya'da golf oynayarak ya da Karayipler'de yelken yaparak geçiriyordu.

"Beklenebileceği kadar iyi," dedi Richard. "Margot şu anda onunla birlikte." Margot Jordan'ın annesiydi.

"Peki ya Orla?" Büyükannesinin de burada olmamasına şaşırmıştım. Annesi bir dizi sevgilisiyle meşgulken ve babası dünyayı gezerken Jordan'ı o büyütmüştü.

"Uyandığında buradaydı ama uzun süre kendini çok fazla zorlayamaz." Richard ellerini ceplerine soktu. "Cuma günü düştü. Onu koridorun sonundaki bir süite taşıdık."

Suçluluk duygum daha da arttı. Jordan'ın ailesiyle yakın değildim ama o onları önemsiyordu, ben de *onu* önemsiyordum. Mantıken, Ford'lar bana söylemediği sürece büyükannesinin düşüşünden haberim olamazdı, ki söylememişlerdi. Yine de Orla hastanedeyken Cuma günü Pictionary oynadığım gerçeğini düşünmeden edemiyordum.

Kapı açıldı ve Margot dışarı çıktı.

Etrafından dolaşıp Jordan'ın odasına girmeden önce soğuk bir şekilde selamlaştık.

Annesi beni en az seven Ford'du. Nedeninden emin değildim ama hislerim karşılıklıydı. Donmuş bir kirpi kadar sıcak ve bulanıktı.

İşlevsizliklerine rağmen, Lordlar oğulları için en iyi nekahet süitine para harcamışlardı. Son teknoloji ürünü televizyonu ve şık dekoruyla bir hastane odasından çok bir otele benziyordu ama süslü püslü şeyleri görmezden geldim ve bana gülümseyen adama odaklandım. Zayıf bir gülümsemeydi ama yine de bir gülümsemeydi.

"Hey, MOTY," dedi Jordan.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Sana bunun sevimli bir lakap olmadığını söylemiştim." Yatağının yanına yaklaştım, ne kadar solgun ve zayıf göründüğünü görünce kalbim sıkıştı. Ama yaşıyordu, bilinci yerindeydi ve aklı başındaydı. Önemli olan da buydu. "Eğer öyle olduğunu düşünüyorsan, beynini kontrol etmesi için doktoru arayacağım."

Kahkahası ciğerlerinde çınladı. Öksürdükten sonra şöyle dedi: "Annem D.C.'de olduğunu söyledi. Aynı gün aceleyle geri dönmene gerek yoktu. Yaşıyorum, ölmüyorum."

"Tabii ki yaptım." Elini sıktım. "Onun yerine ne yapacağımı sanıyordun? Sen hastanede tek başına gündüz televizyonu izlerken ben ailemin evinde tembellik mi edecektim?"

"Gündüz
televizyonundan
nefret ediyorum."

"Aynen öyle."

Jordan yine güldü ama sesi kısa süre sonra ağırbaşlı ifadesinin altında kayboldu. "Nasılsın?"

"İyiydim." *Burada olduğunu düşünürsek, olmam gerekenden daha iyiydim.* Boğazımdaki bir düğümü yutkunarak geçiştirdim. "Bu soruyu sana sormalıyım. Olanlardan sonra seni kilisede gördüğümde düşündüm ki..."

"Biliyorum. Ben de," dedi sessizce. Elimi bıraktı ve kendi elini yüzünde gezdirdi. "Ne vahşi bir gündü ama. Bir tür çete savaşının ters gittiğini duydum?"

"Onun gibi bir şey."

Jordan, Vuk'a borcunu ödemesi için para verdiğine göre Kardeşlik'i biliyor olmalıydı ama *ne kadarını* bildiğinden emin değildim. Bu benim sırrım değildi, bu yüzden onu düzeltme konusunda kendimi rahat hissetmiyordum. Gerçeği açıklamak ya da saklamak Vuk'a kalmıştı.

"Dünyadaki onca düğün arasında bizimki olmak zorundaydı," dedi esprili bir şekilde. "Eğer bu evrenin bir işareti değilse, nedir bilmiyorum."

Gerçekten de öyle. Çok batıl inançları olan biri değildim ama nişanlınızın neredeyse mihrapta ölmesini kişisel olarak algılamamak zordu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Nişan yüzüğüm floresan ışıkları altında göz kırptı. Ayrılmadan önce tekrar takmayı hatırlamıştım ve ağırlığı parmağıma bağlanmış bir düzine kaya gibi hissettiriyordu.

Jordan yeni uyandıktan sonra onu zor bir konuşmaya zorlamamalıydım ama kararımı çoktan vermişken işleri uzatmak da adil değildi. Pratiklik uğruna düğün öncesi duygularımı bir kenara itmiştim ve bakın bu bizi nereye getirdi.

Eğer kalbimin sesini dinleseydim ve zorlamak yerine töreni iptal etseydim, kilisede olmayacaktık ve Jordan vurulmayacaktı.

Mideme beton çamuru doldu. Zihnimi tırmanan sinirlerimden uzaklaştırıp elimdeki göreve odaklandım. "Aslında, madem konu açıldı, sana söylemem gereken bir şey var."

"Bekle. Önce ben gideyim. Lütfen." Jordan derin bir nefes aldı. "Bu konuşmayı daha sonra, ben hastaneden çıktıktan sonra yapmayı umuyordum, ama birbirimize karşı her zaman dürüst olduk, değil mi?"

Çamur katılaşarak granite dönüştü. "Doğru." Zayıf bir gülümsemeyle geçiştirdim. *Cehenneme gideceğim.*

"Yani." Tekrar öksürdü. "Anlaşmamızı neredeyse iki yıl önce yaptık. O zamanlar yapılacak en doğru şey gibi görünüyordu. İkimiz de istediğimizi elde edecektik. Zaten arkadaşken evlilik o kadar da kötü görünmüyordu ve insanlar sonunda bana ne zaman yuva kuracağımı sormayı bırakacaktı. Bir oda arkadaşına sahip olmak gibi olacağını düşündüm, anlıyor musun? Tamamen yapılabilir. Ama düğüne yaklaştıkça, daha çok... Bilmiyorum. Çekingenlik değil. Ama *şüpheler*. Küçük şüpheler. Baştan kolay. Beş yıl boyunca aşıkmışım gibi davranmak zorunda kalmam kimin umurundaydı? Çevremizdeki insanlar bunu hep yapar. Ailemin beni *gerçekten* tanımaması kimin umurundaydı? Zaten pek ortalıkta değiller. Sonra törenden önce neredeyse her şeyi yeniden düşünmeme neden olacak bir şey oldu, ama yapmadım. Gururum, egom, yüzümü kurtarmak için. Her neyse." Bu

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bu sefer gülüşü acı doluydu. "Bir saat sonra vuruldum. Dediğim gibi, evren hiç de ince değil. En başta içgüdülerimi dinlemeliydim."

Sözleri beynimde dönüp duruyordu. Sanki... ama hayır, yapamazdı... ama ya...

"Ne demek istiyorsun?" Cevabına karşı nefesimi tuttum. Jordan yutkundu. "Anlaşmamızı iptal etmek istediğimi söylüyorum." Nefesim büyük bir hızla dışarı çıktı ve başım döndü.

"Seni böyle yüzüstü bıraktığım için özür dilerim." Gözleri benimkilerle birleşti. "Yine de harcadığın zaman için sana ödeme yapacağım. Biz hiç evlenmedik ama sen son on sekiz ayını benim nişanlım gibi davranarak geçirdin. Bunun bir değeri var. Beş milyon olmayacak -o kadar likiditem yok- ama en azından bir milyon olacak. Umarım bu-"

"Jordan." Elimi omzuna koyarak onu koşuşturmasının ortasında durdurdum. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki, göğsümden fırlayıp hastanenin ortasında mutlu bir jig gösterisi yapmasını bekliyordum. "Dur. Sana kızgın ve bana hiçbir şey borçlu değilsin. Aslında ben... ben de sana bu anlaşmayı bitirmek istediğimi söyleyecektim."

Ağzı açık kaldı. "Ciddi misin?"

Başımı salladım.

"Siktir." Tekrar yastığına yaslandı. "Önce senin gitmene izin vermeli ve kendimi bu konuşmadan kurtarmalıydım. I..." Bir başka öksürük onu cümlesinin ortasında böldü. "Tüm bunlardan sonra biraz suya ihtiyacım var."

Bir kıkırdama boğazıma tırmandı. Bastırmaya çalıştım ama bir kez harekete geçince durdurmak mümkün olmadı. Bir kahkaha patlamasıyla dışarı taştı ve şok edici bir ritmin ardından Jordan da gülmeye başladı.

İki büklüm oldum, sevinç gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı. Jordan'ın omuzları o kadar sert sarsıldı ki yatağı gıcırdadı. Başımın üzerindeki kara bulut nihayet dağılırken oda rahatlama seslerimizle yankılandı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Beaumont ve Kardeşlik gibi diğer sorunlar kenarda köşede pusuda bekliyordu ama şimdilik bu anın tadını çıkarmak için kendime izin verdim.

Kahkahalarımız nihayet dindiğinde Jordan'a odanın mini buzdolabından bir şişe su getirdim ve bir sonraki adımlarımızı düşünmeye çalıştım. "Ayrıldığımızı" duyurmak konusunda çok endişeli değildim. Düğün saldırısı bize ayrılmak için bir sıçrama tahtası vermişti ve Sloane ile Ford'ların halkla ilişkiler ekibi ince ayrıntıları halledebilirdi.

Ben daha çok Jordan için doğacak somut sonuçlar konusunda endişeliydim. "Mirasına ne olacak?" diye sordum.

Belirsizlik mizahının geri kalanını yuttu. "Bilmiyorum ama neredeyse ölüyordum Ayana. Bu gerçekten insanın önceliklerini yeniden değerlendirmesine neden oluyor. Kurşun bana isabet ettiğinde -bilincimi kaybetmeden önce- parayı düşünmüyordum. Yaşadığım hayatı ve pişmanlıklarımı düşünüyordum. Aileme gerçeği söylemeden ölebilirdim. En büyük pişmanlığım buydu." Jordan'ın ağzı inceldi. "Büyükannemin durumu iyi değil. Yani, bir süredir iyi değildi ama umarım ayrılığımız onu daha da erken bir mezara göndermez."

Uzandım ve elini tekrar sıktım. Keşke daha fazla yardım edebilseydim ama bu Jordan'ın savaşıydı. Bununla kendi başına yüzleşmek zorundaydı.

"Dürüstlüğe değer veriyor, yani bu da var. Ama benimle ya da önceki anlaşmamızla ilgili... ifşaata nasıl tepki vereceğini bilmiyorum." İçini çekti. "Sanırım en kötü ihtimalle beni mirasından mahrum eder ki bu da ölmek kadar kötü bir şey değil. Şirketi kaybetmek paradan daha çok acı verir ama en azından artık gerçekte kim olduğumu saklamak zorunda kalmam."

"Onu henüz sayma. Büyükannen mantıklı bir insan. Seni şaşırtabilir," dedim. Orla Ford pek çok şey olabilirdi ama dar görüşlü olmak bunlardan biri değildi.

"Belki." Jordan bana kurnaz bir bakış fırlattı. "Peki ya sen?
Anlaşmayı sona erdirmek istemenizin nedeni nedir?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Şey..." Vuk'la birlikte olmamızı umursamazdı, ama o burada baygın yatarken ona oynaştığımızı söylemek çok adice görünüyordu.

"Vuk, değil mi?"

Bir haftalık komadan birkaç saat önce uyanan biri için şaşırtıcı derecede gözlemciydi.

Vuk ondan düğünü iptal etmesini istediği için Vuk'un bana karşı bir şeyler hissettiğini zaten biliyordu ama bu hislerin karşılık bulup bulmadığını bilmiyordu - ta ki şimdiye kadar.

"Evet," diye itiraf ettim. "Törenden önce bana tartışmanızdan bahsetti ve benimle birlikte Washington'daydı. Bu sabah acil bir iş için ayrıldı ama biz... Yani..."

"Sorun değil," dedi Jordan. "Bana söylemek zorunda değilsin. Biliyorum. Bunu yüzünün her yerinde görüyorum."

"Özür dilerim," dedim sefilce. "Seninle gerçekten çıkmıyor olsak bile, arkandan iş çevirmemiz yanlıştı. Törenden önce bir kez oldu. Ekim ayının başında. Ve ayrıca... bu hafta sonu. Anlaşmamızı resmen sonlandırmadan önce." Utanç bayrakları elmacık kemiklerimi kavurdu.

"Ayrıntıları bilmeme gerek yok ama evliliğimizde gizli olduğu sürece ilişkilere izin verileceğini söylemiştik," diye kabul etti Jordan, ses tonu kuruydu. "İkinizin arasında olanlar bunun bir yinelemesiydi. Kabul ediyorum, yakın bir arkadaşınızla birlikte olmanız biraz garip olurdu - bu işleri daha da karıştırırdı - ama yaptığınız şey için ikinize de kızgın değilim. Daha çok bana daha önce söylemediğin için üzgünüm." Başını iki yana salladı. "Yine de ben de şüphelerimi kendime sakladım, sanırım ikimizin de sırları vardı."

"Sanırım öyle oldu." Hüzünle gülümsedim. Başından beri dürüst olmamız gerekirken çok zaman kaybetmiştik ama bazı şeyler ancak sonradan anlaşılıyordu. "Umarım artık hepsi geride kalmıştır."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Umarım." Jordan'ın enerjisi azalıyordu. Gözleri düştü ve nefesleri sığlaştı. Bilinci yerine geldikten kısa bir süre sonra bu ona çok ağır gelmişti ama onu tekrar yatırmaya çalıştığımda beni başından savdı. "Vuk hakkında. Mükemmel değil ama *birine* değer verdiğinde -gerçekten değer verdiğinde- onun için dünyanın öbür ucuna bile gider. Bir dahaki sefere seni kızdırdığında bunu hatırla çünkü bu kesinlikle olacak."

Boğazımda taze bir kahkaha fokurdadı. "Oh, biliyorum. Güven bana." Telefonuma baktım. Henüz yeni bir mesaj ya da arama yoktu. "Uyanık olduğunu biliyor mu?"

"Kim bilir? Annem onu aradığını ama telesekretere düştüğünü söyledi. Piç kurusu." Jordan iç çekti. "Ölümden dönüyorum ve o beni bir 'hoş geldin' balonuyla karşılama nezaketini bile göstermiyor." "Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, o daha çok Votka."

"Doğru." Jordan'ın gözleri açık tutmak için mücadele ediyormuş gibi dalgalandı.

Gitme vaktim gelmişti.

"Biraz dinlen. Sonra konuşuruz." Elması parmağımdan kaydırdım ve yavaşça avucuna bastırdım. Ben eğilip yanağına bir öpücük kondururken eli elmasın etrafında kıvrıldı. "Senin nişanlın olmak bir zevkti, Jordan Ford."

Gülümsemesi uzun dostluğumuzun tüm nostaljisini taşıyordu. "Sana da, Ayana Kidane."

Odasından çıktığımda ailesi çoktan gitmişti.

Asansörle lobiye çıktım ve kendimi yıllardır hissetmediğim kadar hafif hissederek gün ışığına doğru yürüdüm.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BÖLÜM 38

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Vuk

Dexter, Kemik Adam olarak da bilinir. Yaş: kırk bir. Öldürme sayısı:

elli-

Bu da onu Kardeşlik'in en üretken katillerinden biri yapıyor.

Yıllar boyunca pek değişmemişti. Aynı gözler, aynı gözlükler, bana sırıtırkenki aynı boktan tavır.

"Markovic." Yumuşak, neredeyse tiz sesi aldatıcı bir şekilde nazikti. "Gördüğüm kadarıyla hâlâ hayattasın. Ne yazık."

Yemi görmezden geldim ve masaya doğru yürüdüm. Ahşap yüzeyin üzerinde bir dizi alet parlıyordu. Başlangıç için kolay bir şey olan penseyi seçtim.

Döndüğümde Dexter'ın yüzü sakindi ama gözlerinin bir anlık masaya kayışını yakaladım.

Her bir enstrümanın ne işe yaradığını çok iyi biliyordu. Kemik Adam lakabını boşuna kazanmamıştı.

Çoğu kiralık katil temiz cinayetleri severdi. O, müşterilerin daha pis işler için çağırdığı biriydi.

"Düğün sırasında saldırmak bir hataydı," dedim usulca. Ellerinden birini sandalyeden çözdüm ve tören yapmadan kerpetenle başparmağının tırnağını kopardım.

Daha küçük bir adam çığlık atardı; Dexter sadece dişlerini sıktı, kasları gerildi. Kan muşambanın üzerine sıçradı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Yıllar önce kendimi açıkça ifade ettiğimi sanıyordum." İkinci bir çivi çaktım ve bir irkilmeyi hak ettim. Seansımıza sıkıcı bir başlangıç oldu ama ısınma hareketleri önemliydi. "Eğer benim için geleceksen..." Üçüncü çiviyi zalimce, acı verici bir yavaşlıkla çıkarırken gözlerinin içine bakmak için eğildim. "Sakın ıskalama."

İlk çığlığı beş numaralı çivide geldi.

Tetikçilerle ilgili bir şey vardı: Av olmaya alışık değillerdi. Elbette, bazıları Özel Operasyon geçmişinden geliyordu ve bazıları diğerlerinden daha sertti, ama sonunda herkes kırıldı. Bu sadece bir zaman meselesiydi.

Ne yazık ki birlikte geçireceğimiz zaman sınırlıydı. Ondan ihtiyacım olan bilgiyi almak için birkaç saatim vardı, bu da işleri hızlandırmam gerektiği anlamına geliyordu. Onunla sonsuza kadar oynayamazdım.

Neyse ki Dexter'dan hep nefret etmişimdir. Gerektiğinde aşırı şiddete başvururdum ama o vahşetin hatırına vahşetten zevk alırdı. Profesör kılığına girmiş küçük bir psikopat. Dürtülerini kontrol etmek için Kardeşlik'e sahip olmasaydı, ayrım gözetmeyen bir seri katil olurdu.

Eski liderliğin ya da evime giren grubun bir parçası değildi, yıllar önce tasfiyemden kurtulmasının tek nedeni de buydu. Ama Jordan'ı vurdu ve neredeyse Ayana'yı vuruyordu. Gecikmiş ölüm fermanını bir hafta önce imzalamıştı.

Onu on çividen de kurtardıktan sonra penseyi bir kenara attım ve işe koyuldum. Elimde bir sürü alet vardı ve eğer çığlıkları ya da muşambayı ıslatan kan miktarı beni korkuttuysa, Jordan'ın yerde yatarken gözlerini kocaman açtığını hayal etmem yeterliydi. Ayana'nın çığlığını duydum ve şoka girerken titrediğini hissettim. Kalbine bir kurşun yemeye ne kadar yaklaştığını düşündüğümde içimi kaplayan soğuk, metalik korkunun tadını aldım.

Hatırladım, hissettim ve *öfkelendim*.

Geçen hafta -hatta geçen yıl- hissettiğim suçluluk, öfke, utanç ve çaresizliğin her zerresi damarlarımdan ve adreslerinden adresime aktı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kana susamışlık.

Bu odanın dışında bir dünya yoktu. D.C. uzak bir hatıraydı; Ayana yüzeyin üzerinde bir iğne ucu kadar ışıktı, ahlaksızlığımın derinliklerinde buraya ulaşmam için çok uzaktı.

Damarlarım nabız gibi atıyordu. İçimdeki uyuyan canavar, gülümsemelerin, parfümlerin ve güneşte öğleden sonra yürüyüşlerinin hatıralarını parçalayarak dışarı çıktı.

İşte buydu. Takım elbiselerin ve saygınlık kisvesinin altında, ben buydum. Düşmanlarımdan bir kilo et aldım ve bundan zerre kadar pişmanlık duymadım.

"Bir sonraki vuruş ne zaman, Dex?"

Seansımıza saatler kalmıştı. Tanınmaz haldeydi, yüzü yara bere ve etten oluşan kıpkırmızı bir posa gibiydi. Birkaç dişi tırnaklarının yanında yere dökülmüştü.

"Siktir git," diye mırıldandı.

Yani içinde hâlâ biraz mücadele gücü vardı.

Kardeşlik'in mali durumu, güvenli evleri ve iç işleyişi hakkında bildiklerinden vazgeçmişti ama yakın gelecekteki planları hakkında henüz bir şey söylememişti.

"Söyle ya da . Her öleceksin. Ama bunu nispeten hızlı yapabiliriz..." Matkabı bir kenara attım ve bir el testeresi aldım. "Ya da bunu zor yoldan yapabiliriz."

Dexter'ın nefesi panikle fokurdadı. El testeresi en sevdiği oyuncağıydı. Kullanıcılarının ne kadar yaratıcı olabileceğini çok iyi biliyordu.

Yaklaşmamı izledi, gözlerindeki meydan okuma kıvılcımı kaybolmuştu. Kardeşliğe sonsuz sadakat sözü vermemişti. Onlar sadece bir işverendi ve bana istediğimi vermeyi reddetmesi gurur ve kinden kaynaklanıyordu, başka bir şeyden değil.

Neyse ki gurur ve kin, acının acımasız dişleriyle kıyaslanamazdı.

Testerenin amacına ulaşması on beş dakikadan az sürdü.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Dexter Shepherd'dan vazgeçti ve ben de ona söz verdiğim (nispeten) hızlı ölümü verdim.

Silahımı kafasına dayadım ve tetiği çektim. Kıpkırmızı sis tenime sıçradı. Vücudu yere yığıldı ve her şey bitti.

Ortaya çıkan sessizlikte durdum, tenim kanla yapış yapış olmuştu. Katliam ve kan, en güçlü mideleri bile titretecek bir sahnede etrafıma yığılmıştı ama ben kendimi her şeyden kopmuş hissediyordum.

Bu yüzden. Kardeşliğin beni bunca yıl yalnız bırakmasının nedeni buydu. Onlar profesyonel katillerdi ama ben bir hedefe kilitlendiğimde acımasızdım. Acımasız.

Adrenalin pompalamaya devam etti ve ölümün pis kokusu ciğerlerimi boğdu. Gitmeli ve adamlarımın bu pisliği temizlemesine izin vermeliydim ama yapmadım.

Bedenim buradaydı ama zihnim yüzlerce mil ve yıl . Tam olarak on üç yıl önce, kardeşimin ölümünden sorumlu olanları sistematik olarak avladığım ve yok ettiğim zaman.

Kardeşliğin eski liderlerinin kibri onların çöküşü oldu. Tek bir adamın tehdit oluşturabileceğini düşünmüyorlardı ama intikam duygusu sıradan insanları canavara dönüştürüyordu. Onlarla geçirdiğim yıllar boyunca öldürme yöntemlerini sessizce inceledim ve zamanı geldiğinde kendi kullanımım için uyarladım.

Yangından sonra saklanmaya başladım. Planımı oluştururken onlardan kaçmak için hileleri ve yetenekleri hakkındaki bilgilerimi kullandım. Tamamen iyileştikten sonra, bir yıl boyunca liderlerin izini sürdüm. Evime girenler sadece piyadelerdi; asıl bedel ödemesi gerekenler tepedekilerdi.

Onları evlerinde, arabalarında ve gösteriş yapmak için çalıştıkları gündelik işlerde buldum. Peşimden en iyilerini gönderdiklerinde onları da öldürdüm ve ölümlerinin diğerlerini beni avlamaktan caydıracak kadar korkunç olmasını sağladım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sonunda, liderliğin safları bir ateşkes önerecek kadar azaldı. Onlar defteri unutacak, ben de intikam kampanyamı sonlandıracaktım. Payıma düşeni ve daha fazlasını almıştım. Birbirimizin yolundan çekildiğimiz sürece, huzursuz bir barış içinde bir arada yaşayabilirdik.

Kabul etmiştim. Demek istediğimi anlatmıştım ve Kardeşliği yok etmek Lazar'ı geri getirmeyecekti. Ya gitmelerine izin verecektim ya da hayatımın geri kalanını omzumun üzerinden bakarak geçirecektim.

Şimdi buradaydık, en başa dönmüştük. Onlar beni avlıyor, ben de intikamımı alıyordum. Yaşam ve ölüm döngüsü devam ediyordu.

Görüş alanımın önünde noktalar titreşti. Gözlerimi kırptım ve dünya yavaş yavaş parça parça geri geldi.

Dexter. Depo. New York.

Ölümcül bulanıklığım dağılırken aynı zamanda berraklık da yerleşti.

On iki saat önce Ayana'yı kollarıma almıştım. Ona, bir adamın hayatına işkence ederek son veren aynı ellerle dokunmuştum. Başka bir insanı eskiden olduğu kişinin kabuğuna dönüştürürken *daha fazla* bilgi, daha fazla çığlık için bastıran aynı ağızla onu öpmüştüm.

Gerçekten neler yapabileceğimi bilseydi ne derdi?

Bakırımsı kan kokusu yoğunlaştı. Boğazımdaki safra yükseldi ve Dexter'ı arkamda bırakma hevesiyle aniden döndüm.

Bodrumdan çıktığımda Sean beni bekliyordu. Bruce ve Mav'i çıkışları tutmaları için yukarı göndermiş olmalı.

"Sanırım iyi geçti," dedi. Sıçrayan giysilerimden ürkmedi. Dolabında kendi payına düşen iskeletler vardı; yaptıklarım onu en ufak bir şekilde korkutmazdı.

Başımı salladım. Topladığım bilgiyi paylaştım ve Sean'ı doğruluğunu teyit etmekle görevlendirdim. Dexter'ın bana kötü bilgi vermiş olma ihtimali çok düşüktü ama çoğu Roman'ınkiyle uyuşuyordu. Uyuşmayan detaylar Roman'ın bilmedikleriydi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Hızlı hareket etmeliydik. Dexter'a göre Shepherd'ın grubu ay sonundan önce yeni bir suikast planlıyordu. Bu sefer tanık ya da halka açık bir olay olmayacaktı, doğrudan beni hedef alacaktı. Tek bildiği buydu.

Ona inandım; Shepherd tüm stratejisini astlarıyla paylaşmazdı. Neyse ki Dexter bana ana savaş odasının ve silah zulasının yerini vermişti. Bunları önceden yok edersek ya da daha iyisi Shepherd'ı öldürürsek, Kardeşlik'in iç savaşını sona erdirebilir ve onları kıçımdan kurtarabilirdik.

Sean, "İstihbaratı iki kez kontrol edeceğim ve birisinin savaş odalarını yeniden aramasını sağlayacağım," dedi. "Ama zaten elimiz kolumuz bağlı ve bu iş tüm kaynaklarımızı tüketecek. Shepherd'a ulaşana kadar Emmanuelle'i geri çekmemizi ister misin?"

Beaumont ajansının başında kuyruğumu kıstırmıştım ama aylarca süren keşiften bir şey çıkmamıştı. İçgüdülerim onu göz ardı etmemem gerektiğini söylüyordu - orada bir şey vardı - ama parçaları henüz birleştiremiyordum. Bu şartlar altında öncelikleri belirlemem gerekiyordu.

Tekrar başımı salladım ve Sean'a kaynaklarımızı birleştirmesi için izin verdim.

Onu, Mav'ı ve Bruce'u Dexter'dan kurtulmaları için bıraktım, ben de temizlendim, banyoda üstümü değiştirdim ve eski kıyafetlerimi yakma fırınına attım. Fazla bir şey değildi ama en azından artık bir korku filmi setinden çıkmış gibi görünmüyordum.

Telefonumu açmadan önce depodan yarım saat uzaklaşana kadar bekledim. Cevapsız aramalar ve kısa mesajlar ekranımı doldurdu.

Kalbim durdu. İlk başta Ayana'ya bir şey olduğunu ya da Jordan'ın öldüğünü düşündüm ama mesajlara hızlıca göz atınca aksini anladım.

Serin bir hava şoku ciğerlerimi yaktı.

Uyanmıştı.

Benim yüzümden ölmemişti.

Uyanıktı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BÖLÜM 39

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Vuk

Jordan'a vardığımda uyuyordu, ben de gözleri açılana kadar yanında bekledim. Hemşireler bunu öğrenmeden önce itiraz etmişlerdi. Kim olduğumu ve hastaneye her yıl ne kadar para bağışladığımı sordular. Ondan sonra beni yalnız bıraktılar.

Neyse ki Jordan kısa bir süre sonra uyandı da ben de bütün gün rahatsız plastik bir sandalyeden ona bakmak zorunda kalmadım.

Gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Tanrım," dedi. "Çok mu süründün? Beni özlediğini biliyorum ama Edward Cullen'mışsın gibi beni uyurken izlemek zorunda değilsin."

Göğsümdeki rahatlama sesini duymazdan geldim ve homurdandım. ***Uyanır uyanmaz saçmalıyorsun. Tipik.***

"Sen nereden bileceksin ki? Uyandığım anda burada değildin," diye karşılık verdi. "Saatler oldu. Siktirip gittiğini ve beni unuttuğunu düşünmeye başlamıştım."

Sana hiç çok muhtaç olduğunu söyleyen oldu mu?

"Evet. Sen."

Sırıtmaya başlamadan önce gergin bir an boyunca birbirimize baktık. O sırıttı, ben de gülümsedim sayılır.

Öne doğru eğildim ve onu kucakladım - yıllar sonra ilk kez. Doğam gereği sarılmayı sevmezdim ama onu yeniden formda görmek iyi hissettirdi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Burada bulunduğum süre boyunca kalp monitörü sürekli bip sesi çıkarmıştı ama o koca ağzını açana kadar Jordan'ın gerçekten ölmediğine ikna olmamıştım.

Çekilmeden önce sırtına son bir kez vurdum. Gülümsemem soldu. Esprilerine rağmen, hastanede geçirdiği bir haftanın ardından solgun ve zayıftı - benim yüzümden burada geçirdiği bir haftanın ardından.

Onu vurdurmuştum *ve* o baygınken nişanlısıyla yatmıştım. Kolaylık olsun ya da olmasın, yine de yapılması gereken boktan bir şeydi.

Cehennemde çürüyecektim. Bu zaten belliydi ama son yaptıklarım beni gerçekten zor duruma soktu.

Son konuşmamızın ağırlığı aramızda balon gibi şişmişti. İkimiz de söylememiz gereken şeyler söylemiştik ama zaman ve ölüme yakın bir deneyim öfkemizin sivri uçlarını yumuşatmıştı.

4lad iyisin. Kaçınılmaz olana atlamadan önce bariz olanla yetindim.

"Ben de." Jordan bana yarım bir gülümseme verdi. "Doktorlar bir süre daha böyle devam edeceğini söylediler ama benden o kadar kolay kurtulamazsın." Tereddüt etti. "Tetikçilere ne oldu?"

Onlara ben baktım.

Jordan Kardeşlik hakkında çok az şey biliyordu. Ona üniversitede neden paraya ihtiyacım olduğunu açıklayacak kadarını anlatmıştım ama ne yaptıklarını ne de benim onlarla olan ilişkimi tam olarak kavrayabilmişti.

Bu şekilde kalmasını planlamıştım. Onu hayatımın keyifsiz derinliklerine sürüklemeyi reddettim.

"Onların icabına baktın," diye tekrarladı. "Nasıl olduğunu bilmek istiyor muyum?" Omuz silktim.

"Doğru." Yüzünü buruşturarak bana şüpheleri olduğunu ama bunları doğrulamak istemediğini söyledi. "Ayana bu sabah geldi. Bana ikinizden bahsetti."

Gözlerim onunkilere kaydı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Merak etme. Kızgın falan değilim," dedi alaycı bir gülümsemeyle. "Uzun bir konuşma yaptık. Çok yardımcı oldu, o yüzden ona söylediklerimin aynısını sana da söyleyeceğim. Vurulmak gerçekten önceliklerimi yeniden değerlendirmeme neden oldu. Eğer ölüm riski olmasaydı, herkese denemesini tavsiye ederdim çünkü elde ettiğiniz berraklık eşsiz." Şakacı tonu sonraki sözleriyle birlikte kayboldu. "Artık olmadığım biri gibi davranmak istemiyorum Vuk ve törenden önce olanların aramıza girmesini kesinlikle istemiyorum."

Bu sefer yüzünü buruşturan bendim. Sonunda olanlar hakkında konuşmak zorunda kaldık, ama bunu anestezi olmadan kanal tedavisini dört gözle beklediğim kadar dört gözle bekliyordum.

"Ayana olayı yüzünden gafil avlandım." Jordan içini çekti ve bir suçluluk duygusu tenimi sızlattı. "Bana daha önce söylemeliydin, Vuk. Nişanlı olduğumuz onca ay boyunca hiçbir şey söylemedin. Tanrı aşkına, pasta tadımı için onu Kaliforniya'ya götürmeni ben istedim."

O zamanlar bunun bir önemi yoktu. Çünkü aşık olduklarını ve saplantımı kaçınma duygusunun altına gömebileceğimi düşünmüştüm. Ne kadar .

"Düğünden bir saat önce beni satın almaya çalışman yeterince önemliydi. Yüz yirmi milyon dolar. Bu çok büyük bir taahhüt," diye karşı çıktı Jordan. "Benden bu kadar büyük bir sır sakladığın için kızgındım. İkinizi sürekli bir araya getirdiğim için kendimi aptal gibi hissettim, oysa sen..." Tekrar iç çekti ve bir elini ensesinde gezdirdi. "Her neyse, önemli değil. Gerçek ortaya çıktı. Asıl soru şu: Şimdi ne olacak?"

Bir taş kaburgalarıma doğru bastırdı.

Artık rol yapmak istemediğini söyledi. Bu, umut etmeye cesaret edemediğim anlamına mı geliyordu?

"Seni merakta bırakmak istiyorum ama siktir et." Jordan yatağının başucundaki çekmeceden bir şey almak için uzandı. Elini açtığında, tanıdık bir

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Elmas avucunun içinde parlıyordu. "Ayana ile ilişkimi bitirdim. Resmi olarak."

Nefesim bir anda kesildi. Kaya parçası çöktü, ağır bir korku ve endişe yumağını da beraberinde sürükledi.

Ayana ile ilişkisini bitirmişti. Nişan yok. Düğün yok. Jordan'ın arkasından iş çevirmek yok. İkisi de bekar ve *özgürdü*.

Oturmasaydım, Mary Poppins gibi tavana doğru uçabilirdim.

"Uzun zamandır bekliyordum. Anlaşmayı çok uzun zaman önce yapmıştık ve tören yaklaştığında ikimiz de bu işin içinde değildik. Son dakikada iptal edemeyeceğimiz kadar çok yatırım yapmıştık," diyor Jordan. "İtiraf etmeliyim ki egom da buna engel oldu. Kimse kendini yardıma muhtaç biri gibi hissetmek istemez ve sanki beni başından savmak için para saçıyormuşsun gibi hissettim. Sanki benim için bu kadar önemli olan bir miktar sizin için hiçbir şey ifade etmiyordu."

Bir suçluluk duygusu beni dünyaya geri bağladı.

Niyetim bu değildi ama konuşmamız sırasında pek de nazik davranmadığımı biliyorum. Tereddüt ettim. ***Törenden birkaç hafta önce Ayana'dan düğünü iptal etmesini istedim. O reddetti. Son dakikaya kadar, ikinizin de isteklerine saygı duyabileceğimi ve yine de buna katlanabileceğimi düşündüm. Onun başka biriyle evlendiğini görmek beni içten içe öldürmeyecekmiş gibi davranabilirdim. Ama yapamadım. Törenden önceki o son saatte paniğe kapıldım ve sen bana evlilik planından bahsettiğinde, açık bir çıkış yolu gördüğümü sandım. Düğünü durdurmak dışında hiçbir şey düşünmüyordum. Bu benim hatamdı. Özür dilerim.***

Duygularımı paylaşmayı ya da özür dilemeyi pek sevmezdim. Ne yaptıysam öyle hissettiğim için yaptım ve kimse bir şey söylemeye cesaret edemedi.

Ama Jordan ve Ayana'nın durumu farklıydı. İkisi de benden daha fazlasını hak ediyordu.

"Tanrım." Jordan aval aval bana baktı. "Seni hiç bu kadar çok kelimeyi aynı anda ifade ederken görmemiştim. Üniversitede bile."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Homurdandım***. Sakın alışma. Bu yılki kelime kotamı doldurmak üzereyim.***

"İyi ki yıl bitmek üzere, ha?" Bana doğru küçük bir gülümseme fırlattı. "Özrünü takdir ediyorum ve kabul ediyorum. Egomun hareketlerimi yönlendirmesine izin verdiğim için ben de özür dilerim. Düğünü zorlamaya çalışmamalıydım. Bu hiçbirimiz için adil değildi. O yüzden." Jordan boğazını temizledi. "Sanırım ikimiz de özür dilediğimize göre uzun uzadıya *konuşmaya* gerek yok, değil mi? Sorun yok değil mi?"

Ağzım kalktı. ***Evet, o rin4'ü kaldırdığın sürece. O lanet ince şeyi bir daha görmek istemiyorum.***

"Hey, bu 'lanet şey' bir ton paraya mal oldu." Ama Jordan dediğimi yaptı.

Evde misin?

"Doktorlar beni birkaç gün izlemek istiyor. Ondan sonra buradan gideceğim." Kapıya baktı, ifadesi bulanıklaştı. "Eve döndüğümde aileme her şeyi anlatacağım. Bundan korkuyorum ama belki de neredeyse ölmek üzere olduğumu düşünerek bana yumuşak davranırlar. En çok endişelendiğim kişi büyükannem. Cuma günü düştü ve teşhisinin üstüne bir de bu eklendi. Umarım konuşmamız işleri daha da kötüleştirmez."

Ne diyeceğimi bilemedim. Bu tür konularda tecrübem yoktu. Endişelendiğimde kendimi eve kapatmayı ve dünyanın geri kalanını dışlamayı severdim. Jordan'ın istediği şeyin bu olmadığını düşündüm.

Sonunda her şey yoluna girecek. Ne kadar aptalca bir söz ama insanlar bunu duymaktan hoşlanıyor.

Jordan bana baktı. "Vuk Markovic'ten teselli sözleri mi?" diye şaka yaptı. "Ayana'nın etkisi var sanırım."

Benden alacağın tek şey. Daha fazla konuşmak ister misin? Gerçek bir terapist bul.

"Sen tam bir pisliksin," dedi gülerek.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bir hemşire gelip ziyaret saatinin bittiğini söylemeden önce bir süre daha atıştık.

Oradan ayrıldım, vücudum rahatlamıştı. O iyiydi, biz de iyiydik.

Yıllarca Jordan'la geçmişimiz dışında pek ortak noktamız olmadığını düşünmüştüm. Şimdiye kadar önemli bir özelliğimizin olduğunu fark etmemiştim: sadakat. Ayana olayına bakılırsa o benden daha sadıktı ve ben bunu hafife almıştım. Bunu bir daha yapmayacağım.

Jordan'ı ziyaret etmeden önce temizlenmiştim ama eve gittiğimde gerçek ve kapsamlı bir duş aldım. O sabahki olayların lekesini temizlemeye kararlı bir şekilde kendimi keseledim. Dexter başına geleni hak etmişti ama ben yaptığım şeyden doğal bir zevk almıyordum.

Ancak tertemiz olduğumda ve yeni kıyafetlerimi giydiğimde Ayana'yı aradım.

İkinci zil sesinde telefonu açtı. "Selam." Sıcak sesi göğsümden içeri süzüldü. "Acil işlerini hallettin mi?"

"Çoğunlukla." Masama oturdum ve karanlık bilgisayar ekranıma baktım. "Jordan'ı görmekten yeni döndüm. Bana ikinizin ilişkinizi bitirdiğinizi söyledi."

Duyulabilir bir nefes kesilmesi oldu ve ardından temkinli bir şekilde "Başardık" denildi. "İyi." Tek bir kelime bir duygu dünyasını kapsıyordu.

Ayana şehre geri dönmüştü. Bu beni pek heyecanlandırmamıştı - Kardeşlik'teki gelişmelere bakılırsa biraz fazla yakındı - ama Jordan'la ilişkilerini bitirmişlerdi, bu da birlikte olmamızı engelleyen hiçbir şey olmadığı anlamına geliyordu.

Kardeşlik hakkındaki endişelerim şu anda beni onun dairesine gitmekten alıkoyan tek şeydi. Ayrılalı daha bir gün bile olmamıştı ve ben onu şimdiden özlemiştim. Acınası bir durumdu.

Ne yazık ki önce Shepherd'la ilgilenmem gerekiyordu. O aradan çıktıktan sonra, onunla birlikte olmak için istediğim kadar zaman ayırabilirdim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Önümüzdeki birkaç gün içinde bu iş projesi için bazı yarım kalmış işleri tamamlamam gerekiyor," dedim. "Ama hâlâ atış dersi almak istiyorsan, Cuma günü Valhalla Club'da buluşalım. Akşam altıda. Rahat bir şeyler giy."

"Bu bir randevu." Ayana durakladı. "Yani,

demek istediğim-" "Bu bir randevu."

Telefonda gülümsediğini duyar gibiydim. "O zaman işin olduğu için seni daha fazla tutmayacağım. Cuma günü görüşürüz. İyi geceler."

Damarlarımda garip bir sıcaklık dalgalandı. "İyi geceler, *srce*."

Ayana ile yaptığım telefon görüşmesi, çalışma moduna geçmeden önceki son huzur anımdı.

Sean'ın Dexter'ın istihbaratını doğrulaması sekiz saatten az sürdü. Sınırlı zamanımız ve kaynaklarımız göz önüne alındığında olabildiğince hızlı, çevik ve etkili bir stratejiyi formüle etmek ve hazırlamak on iki saatimizi daha aldı.

İdeal bir dünyada, seçkin suikastçılara karşı bir suikast gerçekleştirmek için iki günden fazla zamanımız olurdu. Ne yazık ki, Dexter'ı yakalamak elimizi güçlendirdi. Shepherd ürkmüştü ve hemen harekete geçmezsek, biz onu yakalayamadan yeraltına inecekti.

Bu işi gereğinden fazla uzatmayacaktım. Kardeşlik sorununu ilk ve son kez arkamda bırakmak istiyordum. Shepherd öldükten sonra Roman birlikleri toplayacak ve diğer grubu ortadan kaldıracaktı. Zaten bir planı vardı; sadece bunu gerçekleştirmek için benim kaynaklarıma ihtiyacı vardı. Bu gerçekleştiğinde Kardeşlik'in kontrolünü ele geçirecek ve örgütün bir daha benim peşime düşmesini engelleyecek bir kan yemini edecekti.

Plan, doğası gereği güvenilmez olan birine çok fazla güvenmeyi gerektiriyordu. Ne yazık ki daha iyi bir seçeneğim yoktu. Ya Roman'a uyacaktım ya da omzumun üzerinden bakıp Kardeşlere karşı savaşacaktım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Tanrı bilir ne kadar zamandır. Eski kurallarını çiğnedikleri ve sivillerin peşine düştükleri için bunun olmasına izin veremezdim.

Kullanıcı 02: T-eksi beş dakika.

Roman'ın şifreli mesajıyla nabzım hızlandı. Ekibin geri kalanına hazırlanmalarını emreden Sean'a başımla işaret ettim.

Çarşamba gecesiydi. D-Day. Ekibimde kendim hariç on iki kişi vardı. Yarısı burada benimle birlikteydi. Bu A takımıydı. B takımı, desteğe ihtiyacımız olursa diye beş dakikadan az bir mesafede bekliyordu.

Shepherd'ın ana güvenli evi Jersey'de bir çıkmaz sokağın sonunda, şehirden arabayla yaklaşık kırk dakika uzaklıkta bulunuyordu. Keşif ekibim Pazartesi gününden beri onu izliyordu ve son birkaç gündür faaliyetlerinde bir artış olduğunu rapor etti. Ekipmanlarını taşıyordu, bu da o karakolu terk etmeden önce hızlıca saldırma kararımı doğruluyordu.

Sokaktaki diğer sakinleri New York'un en ünlü restoranlarından birinde ücretsiz bir "özel yemek deneyimine" davet etmesi için isimsiz olarak yerel bir aktör tutmuştum. Yemeğin kişi başı değeri bin doların üzerindeydi ve rezervasyon yaptırmak genellikle imkansızdı. Aktör bunu restoranın birinci yıl dönümünü kutlamak için özel bir hediye olarak çerçeveledi. Teklif kimsenin geri çeviremeyeceği kadar iyiydi, bu yüzden bu gece sokak bizim dışımızda boştu.

A Takımı Shepherd'ın evine en yakın eve yerleşti. Roman hizip liderini saçma sapan bir bahaneyle güvenli evinden çıkardıktan sonra içeri sızmayı ve yerleşmeyi başardık. Neyse ki orada başka üye yoktu.

Şimdi, Shepherd ve Roman'ın dönmesine dakikalar kalmıştı ve gerginlik o kadar yoğundu ki bıçakla kesebilirdim. Sean, Mav ve Bruce'la birlikte aşağıdaydım. Diğerleri üst kattaydı.

Evin gerçek sahiplerinin, oturma odalarında ve yatak odalarında silahlar ve bilgisayarlarla donatılmış yedi adam gördüklerinde ne düşüneceklerini merak ettim. Muhtemelen iyi bir şey düşünmezlerdi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Her şey plana uygun giderse silahlarımızı kullanmamıza gerek kalmayacaktı ama hazırlıklı olmaktan zarar gelmezdi.

Siyah bir SUV caddeye yanaştı ve güvenli evin önüne park etti. Gerildim. Yanımdaki Sean da aynısını yaptı.

Gümüş saçlı bir adam dışarı çıktı, zayıf vücudu ve sert ifadesi gündelik kıyafetlerini yalanlıyordu. Hemen ardından Roman geldi. Evimize tek bir bakış bile atmadı.

Ekibim ve ben gölgelerde iyi saklanmıştık. Yine de Shepherd'ın dönüp onu pusuya düşürmeye çalıştığımızı göreceği anı nefesimi tutarak bekledim.

O an hiç gelmedi.

O ve Roman eve girdiler. Bilgisayar yayınlarımız titreyerek canlandı ve içerideki iki adamın siyah-beyaz görüntülerini gösterdi. Ön kapıya bağladığımız zamanlayıcı işlemeye başladı.

Beş dakika.

Shepherd ve Roman yemek odasında durdular. Karşılıklı konuştular, yüz ifadeleri sakindi. Ne yazık ki ses bağlantısı kuracak vaktimiz olmadığı için ne konuştuklarını duyamadım.

Dört dakika.

Roman çıkışı işaret etti, ifadesi hâlâ sakindi. Çıkışa doğru yürüdü ama daha iki adım atmadan Shepherd onu yakaladı.

"Siktir," diye fısıldadı Sean.

Kalp atışlarım hızlandı. Plana göre Roman, Shepherd'ın eve girmesini ve patlayıcılar patlayana kadar orada *kalmasını* sağlayacaktı. Kendisinin dışarı çıkması için beş dakikalık bir süresi vardı, yoksa hizip lideriyle birlikte paramparça olacaktı.

Üç dakika.

Roman, Shepherd'ı kendisiyle birlikte evden çıkmaya ikna etmek için yeterince ikna edici olmalı, çünkü diğer adam zaten Dexter'ın

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ortadan kaybolması. Ancak, Roman'ın ani ayrılma girişimi belli ki bazı kırmızı bayrakları yükseltmişti çünkü Shepherd'ın yüzü kaşlarını çatmıştı.

İki dakika.

Shepherd Roman'ın kolunu bıraktı. Zar zor takip edebildiğim yılan gibi hızlı bir hareketle silahını çıkardı ve doğrudan Roman'ın şakağına dayadı.

"Kahretsin." Bu sefer Mav. "O piç kurusu kızarmış."

Bruce, "En azından ev havaya uçarken Shepherd'ın içeride olduğundan emin oluyor," dedi. "Bu da bir şeydir."

Kimse cevap vermedi.

Bir dakika.

Nabzım son geri sayımla aynı anda atmaya başladı. Karmaşık bir duygu yumağı içimde düğümlendi.

Roman'ı sevmezdim. ona zar zor güvenirdim. Kendini kıl payı kurtarmasaydı o gün ofisimde onu seve seve vurup öldürebilirdim.

Hainler haindi ve benim tarafımda olsa bile, yaptıkları ağzımda kötü bir tat bıraktı.

Bununla birlikte, Kardeşlik'e karşı mücadelemde çok değerli yardım ve istihbarat da sağlamıştı. Bencilce sebepleri var mıydı? Evet, vardı. Ama beni henüz yanlış yönlendirmemişti, ki bu da ondan beklediğimden çok daha fazlasıydı.

Zamanlayıcıya baktım. Otuz saniye kalmıştı.

Shepherd'ın evinin alt ve üst katlarını patlayıcılarla donatmak için zamana karşı yarışmıştık. Menzilleri evle ve bahçenin bir kısmıyla sınırlıydı, ancak bu yarıçap içindeki herkesi yok edecek kadar güçlüydüler.

Keskin nişancı ya da zehir gibi daha ince seçenekleri araştırmıştık ama bunlar işi şansa bırakıyordu. Bazen tek yol kaba kuvvetti.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ekranda Roman konuşuyordu. Her ne söylediyse Shepherd'ın tetiği çekmesini engellemeye yetmişti. Bu bir hataydı.

Roman, Shepherd'ınkinden bile daha hızlı bir hareketle diğer adamın kolunu büktü ve silahı odanın öbür ucuna fırlattı.

Yirmi saniye.

Roman hizip liderine dönüp bakmaya zahmet etmedi. Çıkışa doğru koşmaya başladı. Shepherd onun peşinden koştu, yüz ifadesi neredeyse vahşiydi.

On saniye.

Bruce ve Mav doğruldular. Kalbim gümbür gümbür atıyordu.

Beş.

Shepherd gömleğinin kuyruğunu yakaladığında Roman neredeyse kapıya varmak üzereydi. Panik Roman'ın yüzüne yayıldı.

Dört.

Döndü ve dizini diğer adamın kasığına vurmak için yeterli kaldıracı buldu. Shepherd iki büklüm oldu.

Üç.

Roman kendini kurtarmayı ve kapıyı açmayı başardı.

İki.

Avluyu koşarak geçti ve-

BOOM.

Patlama onu sokağa uçurdu. Alevler pencerelerden dışarı fırladı ve gece gökyüzünü aydınlattı.

Ekibim ve ben koruyucu işitme cihazlarıyla hazırlanmıştık, ancak patlama yine de o kadar yüksekti ki evi salladı ve kemiklerimi sızlattı.

A Takımı olaydan sonra yaşananlarla ilgilenmek ve Shepherd'ın öldüğünden emin olmak için hemen gecenin karanlığına karıştı. İçlerinden biri isle kaplı ve sinirli görünen bir Romalıyı kaldırımdan çekti.

Evin içinde kaldım. İki düzineden daha az bir dans eden alevlere baktım. Çok güzellerdi, bu da onları daha sinsi yapıyordu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Dumanın keskin kokusu sürgülü pencerelerden sızarak ciğerlerime doldu.

Yanmış et. Bütün bir ceset. Shepherd'ın cesedi kardeşimin cesedine benziyor muydu? O da Lazar kadar acı çekerek mi öldü, yoksa onunki hak etmediği kadar hızlı ve merhametli bir ölüm müydü?

"Vuk." Sean'ın sessiz sesi beni çıkardı.

Ateşin üzerimde yaratacağı etkiyi tahmin etmişti; yine de gelmekte ısrar ettim. Ben de aynısını yapmak istemesem adamlarımın hayatlarını riske atmalarına izin vermezdim.

Yüz ifademi düzelttim ve güvenlik şefime döndüm. Kulaklığı aracılığıyla ekiple iletişim kuruyordu.

"Her şey yolunda," dedi. "Shepherd evdeki tek kişiydi. Cesedi adamların elinde. O öldü."

Öldü.

Shepherd ölmüştü. Acele planımız bir şekilde aksamadan gerçekleşmişti.

Tekrar pencereden dışarı baktım.

Ekibim alevleri kontrol altına almıştı. Roman beklendiği gibi ortadan kaybolmuştu. İlk müdahale ekiplerinin bizi rahatsız etmemesi için acil durum telefon hatlarını kesmiştik ama yine de olay yerini olabildiğince hızlı ve temiz bir şekilde terk etmek akıllıca olacaktı.

Müfettişler nihayet patlamayı araştırdıklarında, yarı gerçek bir suç liderinin hasımları tarafından ortadan kaldırıldığına dair yerleştirilmiş kanıtlar bulacaklardı. Kolluk kuvvetleri katillerin katilini adalete teslim etmek için asla çok fazla çaba sarf etmedi. Kısa süre sonra dava bir daha dokunulmamak üzere çekmecenin arkasına kaldırılacaktı.

Shepherd ölmüştü.

Vahiy tekrar zihnimde dönüp durdu. Rahatlamayı bekledim ama omuzlarımdaki kaya yerinden oynamadı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Roman'ın ölümün eşiğinden dönmesi bir yana, Kardeşlik'in hizip liderlerinden birini kolaylıkla ortadan kaldırmış olmamız anti-klimaktik görünüyordu. *Çok* anti-klimaktik. B Takımı'nı çağırmamıştık bile.

Gerçekten bu kadar kolay mıydı? Yeni nesil, aceleyle kurgulanmış bir planın kurbanı olacak kadar dikkatsiz miydi?

İçeriden bir kaynağımız vardı ve sürpriz unsuru bizim tarafımızdaydı (bir nevi), bu da başarımızı açıklayabilir.

Yine de, adamlarım ve ben yarım kalan işlerimizi tamamlayıp ayrılırken, sorunlarımın henüz bitmediği hissinden tam olarak kurtulamadım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BÖLÜM 40

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ayana

Vuk'u tekrar görmek için bütün hafta diken üstünde bekledim.

Bu süre zarfında alışveriş yaptım, örgü ördüm, televizyon izledim ve Gelecek ay için rezervasyon. Onu azarladıktan sonra Emmanuelle'in bir şekilde misilleme yapmasını bekliyordum ama telefon görüşmemizden beri sessizdi. Bana kampanya fırsatını gönderen Hank'ti ama henüz işe dönmeye zihnen hazır değildim.

Üzgündü ama Cuma günü Valhalla Kulübü'nün kapalı atış poligonuna vardığımda aklımdaki son şey oydu.

Tesis, yüksek bahisli bir casus gerilim filminden fırlamış gibi görünüyordu. Açık gri taş zeminler, Kevlar kaplı duvarlar, ateşli silah seslerini menzilin aşağısına yönlendiren ve böylece kabinlerdeki desibel seviyesini düşüren özel tasarım bölücülerle ayrılmış on dört son teknoloji hedef şeridi. Girişteki net siyah bilgi sayfasına göre, poligon ayrıca silah dumanını gideren bir hava filtreleme sistemine ve ne anlama geliyorsa sanal gerçeklik bölmesine sahipti.

Üst düzey, yüksek teknolojili süslemelerine rağmen, Vuk ve benim dışımda tamamen boştu. On dakika erken gelmiştim ama geldiğimde o beni bekliyordu.

Siyah gömlek, siyah pantolon, siyah saç kesimi. Her zamanki gibi görünüyordu ama sanki bu ilk karşılaşmamızmış gibi karnım zonkluyordu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Onu Washington'dan beri görmemiştim. Altı gündür. Bir ömür gibi geldi.

Beni gördüğünde dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Rahat bir kıyafetten anladığın bu mu?"

Ultra yumuşak kaşmir bir elbise ve diz üstü Christian Louboutin stiletto botlar tercih etmiştim. Saçlarımı topuz yapmış ve bir çift sade altın küpe ile süslemiştim. Mücevherlerimin herhangi bir şeye takılmasını istemiyordum.

Sorun görmediğim için omuz silktim. "Topuklu ayakkabılar ve elbiseler içinde rahatım."

Gençliğimden beri stiletto giyiyordum. Bu noktada, onlarla bir maraton koşabilirdim.

Vuk başını salladı ama sırıtışı bir santim daha genişledi. "İşini hallettin mi?" diye sordum.

"Evet." Ona doğru yürürken gözleri beni takip etti, kalçalarım podyumdaki çalımlarımın daha rahat bir yorumuyla sallanıyordu. Bir sıcaklık parlaması bakışlarındaki mizahı yuttu.

"İstediğin gibi gitti mi?" "Evet."

"Güzel." Ondan birkaç santim ötede durdum. Vanilya, yumuşak odun ve biraz da rom kokusu ciğerlerime doldu. Ona doğum günü için aldığım kolonyayı sürüyordu. Kokuyu içime çektim ve liseli bir kızın hoppa gülümsemesini bastırdım. "Daha azını beklemezdim."

"Bildiğim iyi oldu." Özürle yumuşatılmış gözlerinden yine eğlence akıyordu. "Gecenin bir yarısı gizlice dışarı çıktığım için tekrar özür dilerim. Konu... acildi."

"Sorun yok." Bir adım daha yaklaştım. Göğsüm onunkine değdi ve nefesi kesildi. "Bunu telafi edebileceğin bir yol biliyorum."

"Öyle mi?" Gözleri kapkara oldu. "Nasıl?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Öne doğru eğildim, dudaklarım kulağını gıdıklıyordu. "Bana nasıl ateş edileceğini öğreterek."

Gülüşü beni atış kabinine kadar takip etti.

Sırıttım. Onunla uğraşmak hoşuma gidiyordu ve gülüşünü duymak daha da hoşuma gidiyordu.

İlk kez atış poligonuna gittiğim için Vuk bana güvenlik prosedürlerini açıklayarak ve işlerin nasıl yürüdüğünü anlatarak başladı - hedeflerin nasıl asılacağı, ne zaman mola verileceği, bir şeyler ters gittiğinde ne yapılacağı vb. Bana tüm süreci anlattıktan sonra güvenlik ekipmanlarımızı giydik ve başladık.

Vuk arkamda durdu ve formumu düzeltti. "Yarım santim daha yukarıda tut. Sol dirseğini bük ve sol tarafını hedefe doğru çevir." Eli sert ve sıcaktı, talimatları soğuk ve kesindi. "İşte böyle. Güzel."

Övgüsünün yumuşak nefesi ensemde gölgelendi.

Karnım sıkıştı. Bu o kadar da ateşli olmamalıydı ama yakınlığı ve bedenimi tam da istediği pozisyona sokmak için kullandığı kendinden emin, becerikli yol, arzunun kalçalarımın arasında nabız gibi atmasına neden oldu.

Bu şehvetli düşünceyi bir kenara ittim. Elimde gerçek bir silah tutarken dikkatimin dağılması isteyeceğim son şeydi.

Vuk formumdan memnun kaldığında kenara çekildi. Tetiği çektim ve... hedefimi ıskaladım. Bir sonrakini ve ondan sonrakini de ıskaladım. Geri tepme ve sinirlerim arasında, ateş etmek Nate Reynolds'ın aksiyon-gerilim filmlerinde gösterdiğinden çok daha zordu.

Dürüst olmak gerekirse, hedefin bazı kısımlarını vurdum, sadece vurmak *istediğim* kısımları değil. Kalbine nişan aldığımda dizi ve ön kolu delik deşik olmuştu.

O kadar utanmıştım ki neredeyse yarıda bırakacaktım ama bırakmak başarısız olmaktan daha kötüydü. Bu yüzden son atışım birkaç saniye içinde gelene kadar dayandım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kalbin birkaç santim ötesinde. Harika değildi ama dizini tekrar vurmaktan daha iyiydi.

"Daha iyi." Vuk kaçırdığım onca şey boyunca şaşırtıcı derecede sabırlı davranmıştı ve şimdi suratımı asmama gülümsüyordu. "Alışacaksın."

"Umarım öyledir. Aksi takdirde kendimi de başkaları gibi vurabilirim," diye homurdandım.

İç karartıcı performansıma rağmen küçük bir gurur çırpınışı hissettim. Aslında kimseyi vurmayı planlamıyordum - silahlar beni hala geriyordu ve cansız bir nesneye ateş etmekle etten kemikten bir insana ateş etmek arasında fark vardı - ama nasıl yapılacağını öğrenmek beni daha güvende hissettirdi. Daha kontrollü.

Kardeşlik gibi örgütlerin var olduğu bir dünyada her avantaj önemliydi.

Dersimiz bittikten sonra banyoda kendime çeki düzen verdim ve bekleme alanında Vuk'la tekrar buluştuk. Poligondan birlikte çıktık, adımlarımız kolayca senkronize oluyordu.

"Sana topuklularla ateş edebileceğimi söylemiştim," diye takıldım.

Vuk, "Belki başka bir şeyde olsaydınız hedefi vurabilirdiniz," dedi.

Yaldızlı bir asansörün önünde durduğumuzda nefes nefese kaldım ve koluna vurdum.

Sırıttı, gözleri muziplikle dans ediyordu.

Sevgili ayakkabılarıma karşı mutlak saygısızlığına rağmen, onun bu alaycı ve neşeli yönünü seviyordum. İş yerinde başardığı her neyse, ağzının etrafındaki stres çizgilerinin bir kısmını silmişti. Tamamen yok olmamışlardı ama gözle görülür şekilde yumuşamışlardı.

"İşinin" Kardeşlik ile bir ilgisi olup olmadığını merak ettim. Sorarak havayı bozmak istemedim, bu yüzden merakımı şimdilik kendime sakladım. O endişelenmiyorsa, ben de endişelenmiyordum.

Asansörde düğme yerine biyometrik bir ped vardı. Vuk başparmağını pedin üzerine bastırdı. Yanıp sönen ışıkların eşlik ettiği bir bip sesi duyuldu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

sarı ışıklar. İki saniye sonra ışıklar yeşil renkte yanıp sönmeye başladı ve kapılar açıldı.

Gördün mü? Casus gerilim boku.

Asansörün parlak aynalarına ve pelüş kırmızı halısına bakarak "Şık," dedim. Beni nereye götürdüğünden emin değildim ama şimdilik peşinden gitmekten mutluydum.

"Genel müdür unvanının avantajları var," dedi Vuk. "Bu benim ofisime giden özel asansör. Parmak izim olmadan kimse buraya erişemez."

Kapılar kapandı ve dördüncü katın düğmesine bastı.

"Yani burası tamamen özel bir yer," dedim. "Kimse yanlışlıkla içeri giremez mi?"

Başını iki yana salladı.

Hala poligondan gelen adrenalinin etkisindeydim ve arkamda durduğunda vücudunun sıcaklığını hatırlıyordum. Kontrolü, hassasiyeti, bana ne yapacağımı ve nasıl yapacağımı söylerkenki emredici sesi.

Tenim uğuldadı. Alçakgönüllülük beni bundan vazgeçiremeden uzandım ve acil durdurma düğmesine bastım. Asansör titreyerek durdu.

Vuk'un kaşları kalktı.

"Birbirimizi hiç doğru dürüst selamlamadığımızı fark ettim." Dudaklarımı yaladım. Boğazım parşömenden daha kuruydu. "Jordan'la ayrıldığımızdan beri birbirimizi ilk kez bugün görüyoruz. Artık nişanlı değilim."

Sanki benzin dolu bir havuza yanan bir kibrit atmış gibiydim. Küçük asansörde kıvılcımlar alevlendi ve Vuk'un bakışları kenarlarından kardı.

"Hayır. Değilsin." Başka biri olsaydı, sözlerinin yumuşaklığı beni kaçmaya iterdi. Bu haliyle, sadece içimde parlayan alevi körükledi.

Yine de aramızdaki mesafeyi kapattığında içgüdüsel olarak bir adım geri attım. Tahta parmaklıklara çarptım ve Vuk ellerini iki yanıma koyarak beni hapsetti.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Burada kamera yok," diye mırıldandı, dudakları çenemde geziniyordu. "Sana ne istersem yapabilirim..." Kulak mememi beni inletecek kadar sert bir şekilde ısırdı. "Ve kimse bir şey bilmeyecek."

Meme uçlarım sertleşti ve eli elbisemin altına kaydığında bir iniltiyi tutmaya zahmet etmedim.

"Güzel," diye nefes nefese kaldım.

Vuk inledi. Sert bir öpücük için beni kendine çekti ve ben de hevesle karşılık verdim, parmaklarım omuzlarına gömülürken o beni kaldırıp parmaklığın üzerine koydu.

Beni desteksiz tutacak kadar geniş değildi, bu yüzden bacaklarımı beline doladım ve kasıtlı olarak ona doğru eğildim. Ereksiyonunun klitorisime yaptığı kalın ve sert baskı, daha muhtaç bir inlemeye daha yol açtı.

Artık başımızın üzerinde asılı duran bir nişan yoktu. İstediğimiz kadar alıp vermemizi engelleyecek hiçbir şey yoktu ve Tanrım, ben onu *istiyordum.* O kadar çok istiyordum ki zar zor nefes alabiliyordum.

Vuk'un öpücüğü, elbisemi belimden yukarı doğru iterken daha da ısrarcı hale geldi. Serin hava uyluk içlerimi sıyırdı. Onun vücut ısısıyla bunun arasındaki tezat başımı döndürdü.

Parmaklarını iç çamaşırımın dikişi boyunca gezdirdi ve dayanıksız ipeğin üzerinden kaydırdı.

"Çoktan ıslanmışsın." Utanmazlığım karşısında hayal kırıklığına uğramış gibi kıkırdadı. "Bütün hafta sikilmenin hayalini kurdun, değil mi?"

Her geçen dakika daha da ıslanıyordum ama küçük bir yanağa karşı koyamadım. "Bütün hafta değil. Cumartesi günü beni becerdin."

Sadece Cuma günüydü, altı gün sonra.

Vuk güldü, sesin kenarında karanlık bir eğlence vardı. "Hayır, *srce*. Bu sikişmek değildi." Parmaklarını geri çekti ve ben daha ne olduğunu anlayamadan eliyle amıma bir tokat attı. Elinin şok edici acısı

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Klitorisime dokunan avuç içi beni ciyaklattı. Görüşüm bulanıklaştı; uyarılma fışkırdı ve zaten sırılsıklam olan iç çamaşırımı mahvetti. "İşte bu."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BÖLÜM 41

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Vuk

Ayana'nın muhtaç çığlığı benim felaketim oldu. Ben tokatladıktan sonra

damlıyordu

Parmaklarımı tekrar iç çamaşırına soktuğumda kendimi tutma zahmetine girmedim. Keskin bir çekişle yırttım ve parçalanmış malzemeyi yere attım.

Bütün gün diken üstündeydim. Dürüst olmak gerekirse bütün hafta. Shepherd'a kurulan pusu zamanımı ve enerjimi tekeline almıştı, bu da onu günlerdir görmediğim anlamına geliyordu.

Onsuz onlarca yıl hayatta kalmıştım ama şimdi hayatımda olduğu için onun yokluğunda yaşamayı hayal bile edemiyordum.

Onu görmem
gerekiyordu. Ona
dokunmaya.
bak.

Kendimi onunla öyle bir doldurdum ki, o sonsuza dek ruhuma kazındı.

"Anlat bana." Bir parmağımı içine soktum. O kadar ıslaktı ki hiç direnmeden içeri kaydı. "Nişanlılığın sırasında Jordan'ı hiç öptün mü?"

Ayana'nın nefesi kesildi. Kalçalarını yuvarladı, dar raydan düşmeden elime sürtünmeye çalıştı. "Şu anda bana gerçekten başka bir adamı mı soruyorsun?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Onun içinde daha derine ittim, nefesini kesen bir noktaya çarptım.

"Cevap ver bana." Ses tonum sert ve inatçıydı.

Elimi ıslatıyordu. Üzerime fışkırana kadar bana sessizce yalvardığı şeyi ona vermek için can atıyordum ama kendimi tuttum.

Henüz değil.

Yıllarca bekledikten ve istedikten sonra, sonunda benim olmuştu. *Sadece* benim.

Ve bunun her saniyesinin tadını çıkaracaktım. "Evet."

Ayana yutkundu. "Birkaç kez."

Başparmağım klitorisine istemsiz bir yol açacak kadar sertçe bastırdı. Kalçaları tekrar kasıldı. "Kaç kez 'birkaç' oluyor?" Karanlık bir şekilde sordum.

"Emin değilim." Parmağımı geri çektiğimde çaresiz bir miyavlama duyuldu.

"Tahmin et." Amına bir tokat daha attım. Klitorisi avucumun içinde zonkluyor ve uyarılmışlığının tatlı, misk kokusu havada yoğunlaşıyordu.

Kahretsin, ıslanmıştı. Sikim ihtiyaçtan

zonkluyordu. "Dört," diye hıçkırdı. "Dört kez

öpüştük."

"Güzel." Saçının bir tutamını yüzünden çektim ve ağzımı kulağına yaklaştırdım. "Çünkü bu asansörde beynini o kadar çok sikeceğim, *srce*. Seni öyle bir boşaltacağım ki, bırak başka bir erkeği ne kadar sık öptüğünü, kendi adını bile hatırlamayacaksın."

Ürperdi. Meme uçlarının sert noktaları elbisesinin içinden dışarı çıktı.

Sütyen giymemişti.

Bu bilgi kasıklarıma beyaz bir arzu dalgası gönderdi. Aletim o kadar sertleşmişti ki canımı yakıyordu ve artık kendimi tutamıyordum.

Ayana'nın bacaklarını dizimle daha geniş açtım ve cebimden bir prezervatif çıkardım. Üzerimde sadece bir tane vardı, bu yüzden o dört orgazm konusunda yaratıcı olmam gerekiyordu, ama bir şeyler düşüneceğime emindim.

Kendimi kılıfına soktuktan sonra hiç vakit kaybetmeden içine daldım. Elbisesinin fermuarını çekiştirdim, ta ki malzeme beline doğru sarkana kadar.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

göğüslerini. Başımı eğdim ve onu döverken meme uçlarıyla ziyafet çektim ve çığlıklarının ve inlemelerinin tatlı sesini içtim.

Etin ete çarpmasından çıkan ıslak ve müstehcen sesler asansörü dolduruyordu. Var olan tek şey buydu. Onunla birlikte olmak beni tamamen büyülemişti ve diğer tüm düşünceleri onun aklından çıkarma ihtiyacı beni ele geçirmişti. Onun beni tükettiği kadar ben de onu tüketmek istiyordum.

Dişlerimi meme ucunun etrafına kapattım ve çektim. Bir nefesle sikimin etrafında sarsıldı. İçinde o kadar derindim ki, nerede bittiğimi ve onun nerede başladığını bilmiyordum ve hala yeterli değildi.

Başımı kaldırdım ve onu tekrar öptüm, tadını içime çektim. Onun arzusunu. Onun tutkusu.

Kontrolü kaybetmeye alışık değildim. İster iş ister seks olsun, duygularımı her zaman dizginlerdim. Her pazarlık masasına üstünlükle yaklaştım çünkü anlaşmayı asla karşı taraf kadar istemedim. Kolayca çekip gidebilirdim ve bunun hakkında iki kez düşünmezdim.

Ama Ayana ile yoktu. Pazarlık yok. O
ve onu kaybetmeden önce ölürdüm.

"*Vuk*." Topukları sırtıma saplanırken haykırdı. Şehveti benim kadar vahşiydi ve ben buna bayılmıştım. Onu atış poligonunda görmek şimdiye kadar karşılaştığım en ateşli şeydi - silahlar ya da o seksi ama kullanışsız topuklar yüzünden değil, gücü ve kararlılığı yüzünden. Bir şey istediğinde, onun peşinden giderdi. Başarısız olduğunda, kendini toplar ve tekrar denerdi.

Dünyada bundan daha seksi bir şey yoktu.

"Adımı tekrar söyle," diye homurdandım.

"Vuk." Ayana'nın başı duvara yaslandı. Sığ nefeslerle göğsü kabardı.
"Lütfen."

"Lütfen ne?"

"Lütfen beni daha sert becer. İstiyorum, buna ihtiyacım var, *Tanrım!*" Ona şiddetle çığlığı içimi parçaladı. Titriyordu,

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yüzünü boynuma gömüp orgazmının dalgalarını atlatırken çığlıkları hıçkırıklara dönüşüyordu.

"Say." Çok erken boşalmak istemediğim için itişlerimi yavaşlattım. Daha yaşayacak çok orgazmımız vardı. "Benim için kaç kez boşaldığını say, *srce*."

"Bir." İçinden çıkıp onu yere bıraktığımda itiraz ederek sızlandı.

"Eğil ve parmaklığı tut," diye emrettim.

Hiç tereddüt etmeden itaat etti. Genişçe açılmış ve benden ıslanmış tatlı görüntüsüyle horozum tekrar zonkladı. İlk orgazmından sonra kalçaları kayganlaşmıştı. Külotu yerde parçalanmış bir haldeydi ve elbisesi beline dolanmıştı, ama o botlar... kahretsin. Şık siyah deri, bacaklarının her kıvrımına uyum sağlıyordu ve topuklar öldürmek için yeterince keskindi.

Dünyanın en güzel kadını, yarı çıplak bir şekilde domalmış ve hayatımda gördüğüm en seksi ayakkabıları giyiyordu. O anda neredeyse boşalıyordum.

Dişlerimi sıktım ve üçe kadar saydım. Yeterli kontrolü sağladıktan sonra, sikimin ucunu tekrar amına dayadım.

"Seni sertçe becermem hoşuna gidiyor, değil mi?" İki elimle kıçını sıktım.

Ayana çılgınca başını salladı, vücudu beklentiyle titriyordu.

Ona tam olarak istediği şeyi verdim. Öne doğru eğildim ve bir elimi boğazına kapattım, onu daha hızlı, daha sert, daha *derin* sikebilmek için kaldıraç olarak kullandım. Ter tenimizi kaplamıştı. Seks kokusu kadife panelli duvarları ıslatıyor, zarif asansörü ahlaksız bir günah yuvasına dönüştürüyordu.

Ayana'nın tekrar parçalanması uzun sürmedi. Sırtı eğildi ve amı kasıldı, daha fazlası için aç bir arayış içinde sikimi sağdı.

Kahretsin. Gözlerimi kapattım, zevk neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı. "Say," diye emrettim. Gergin sesim bir nebze de olsa kendimi dizginlememi sağladı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"İki," diye hıçkırdı.

Tekrar çektim, onu çevirdim ve dizlerimin üzerine çöktüm. Tüm vücudum şehvetle titriyordu. Sakinleşmek için daha fazla zamana ihtiyacım vardı, bu yüzden üçüncü orgazmını başka bir şekilde ikna ettim.

Yavaşça başladım, orgazmının sancıları azalana kadar dilimin uzun, yavaş hareketleriyle hassaslaşmış klitorisini yıkadım. Nefes alış verişi durulduğunda, çabalarımı yoğunlaştırdım, yüzüme karşı kıvranmasını sağlayana kadar tek fikirli bir yoğunlukla yaladım ve emdim.

Ayana başımın arkasını tuttu ve yüzümü vücuduna daha sıkı bastırdı. "Tam oraya! *Oraya*. *Siktir*!"

Daha derine dalabilmek için bacaklarından birini omzumun üzerinden geçirdim. Dilimi içine soktum ve ağzımı tatlı sularıyla doldurması iki saniyeden az sürdü.

Tadı o kadar güzeldi ki, hiçbirinin boşa gitmesine izin veremezdim. Her bir damlasını yalayıp yutana kadar onu sıkıca yerinde tuttum. Sonunda ayağa kalktığımda, yüzüm çabalarımın ödülüyle parlıyordu, neredeyse tutarsızdı.

"Üç." Gırtlaktan gelen törpüsü doğrudan kasıklarıma vurdu. Onu kaldırıp bacaklarını belime doladığımda, "Daha fazla dayanamayacağım," diye yalvardı. "*Vu-ungh*." Onu yavaşça sikime yerleştirdiğimde inledi.

"Evet, alabilirsin," dedim sakince. "Hepsini alabilirsin, tatlım." Taşaklarım içine gömülene kadar daha derine ittim. "Bir tane daha." Dudaklarına şefkatli bir öpücük kondurdum. "Hadi bunu sayalım."

Ve yaptık.

İkinci hamlemle birlikte Ayana itirazlarını unutmuş ve beni terk etmiş bir halde üstüme biniyordu. O sikimde aşağı yukarı zıplarken onu tuttum, artık dayanamayana kadar ikimizden de her bir ons zevk aldım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Taşaklarım gerildi ve bir küfür savurdum. Ağırlığımı kaydırdım, böylece aşağı uzanıp klitorisiyle oynayabildim. Başparmağımı şişmiş yumruya doğru soktum, onu doğru-

Ayana o gün bilmem kaçıncı kez haykırdıGözlerimin arkasında ışıklar patladı. Benim yüksek sesle homurdanmam onun kendinden geçme seslerine karıştı, birlikte ayrı düştük, bedenlerimiz titreyen, terden sırılsıklam olmuş bir kucaklaşmanın içine bastırıldı.

Tırmanış nefis bir ıstırapken, iniş yumuşak, neredeyse huzur vericiydi. Nefes alış verişimiz normale döndükten sonra uzun süre birbirimize sarıldık, her birimiz kendi dünyamızda kaybolmuştuk.

"Dört," diye fısıldadı Ayana.

"Dört ne?" Boynuna doğru sordum.

"Ne?"

"Ne sayıyorsun, Ayana?"

"Bilmiyorum." Sesi şaşkındı. "Şu anda doğru düzgün düşünemiyorum."

Teni kıkırdamamın sesini bastırdı. Başımı kaldırdım ve onu nazikçe ayaklarının üzerine yatırdım. "Hadi tatlım. Seni temizleyelim."

Harap haldeydi ama yine de o kadar güzeldi ki nefesimi .

Asansörü yeniden çalıştırdım ve onun mahvolmuş iç çamaşırlarını yerden aldım. Ofisime vardığımızda ikimizi de uzun, sıcak bir duşla temizledim.

"Özel asansörler için Tanrı'ya şükürler olsun," dedi Ayana ardından. "Ve özel banyolar." Uykulu bir iç çekişle yatağa uzandı. Neredeyse bornozumun içinde yüzüyordu.

Gülümsedim. "Dediğim gibi, başhekim olmanın avantajları var."

Valhalla'daki ofisim aslında gerçek ofisi, oturma alanını, ebeveyn banyosunu ve hatta peyzajlı araziye bakan bir yatak odasını içeren bir oda süitiydi. Nadiren kullanırdım ama bugün çok işime yaradı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Umarım sakıncası yoktur ama sen meşgulken elbiseni kuru temizlemeye gönderdim," dedim. Ayana duştan sonra banyoda kalmış ve duş sonrası güzellik rutini için epey zaman harcamıştı. "Birkaç saat içinde hazır olur. Bu arada sen de dolaptan yeni bir kıyafet seçebilirsin."

Son kelime ağzımdan çıkmadan önce ayağa fırladı ve gömme dolaba doğru koşmaya başladı. "Ofisinde hep kadın kıyafetleri mi bulundurursun?" diye takıldı. Kapakları açtı, onu bekleyen zengin seçenekler karşısında yüzü aydınlandı.

Homurdandım. "Bunlar senin için. Sen banyodayken kulübün stilistini aradım ve bazı seçenekler sunmasını istedim."

"Bunu yapmana gerek yoktu." Ama Ayana çoktan dolabın derinliklerine inmiş, sesi ipek ve kaşmir katmanları tarafından boğulmuştu. Bir dakika sonra kocaman gözleri ve elinde ipeksi altın rengi bir elbiseyle yeniden ortaya çıktı. "Vuk. Bu on bin dolarlık bir elbise."

"Evet." Bana bakmaya devam edince kaşlarım çatıldı. "Çok mu ucuz?"

"Çok *pahalı*." Malzemeyi parmaklarının arasında ovuşturdu. "Bu tasarımcı her elbiseden sadece on tane yapıyor. Kuru temizlemeyi beklerken giyebileceğiniz bir şey değil."

Her elbiseden on tane almak aptalca bir iş kararı gibi geliyordu ama bunu kendime sakladım.

"Bu sadece bir elbise, *srce*," dedim, eğlenerek. "Beğenmediysen başka seçenekler de getirebilirim."

"Hayır." Ayana elbiseyi göğsüne bastırdı. "Bu mükemmel bir şey. Sakın onu benden almaya cüret etme."

"Sen süper modelsin. On bin dolarlık elbiselere alışıksındır diye düşünmüştüm," diye takıldım.

"Dinle, o şeyler podyum içindir. İyi bir özel parçayı severim ama her gün couture giyip dolaşmam. Bu sadece soyulmayı istemek olur."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bornozunu çıkardı ve elbisenin içine girdi. Ona tam oturmuştu.

"Eğer biri sizi soymaya kalkarsa, vurun" dedim. "Ama *onları* vurmaya çalış ve masum bir seyirci değil."

Bana şakacı bir bakış fırlattığında güldüm. Bana bir parça kağıt mendil fırlattı. Tek elimle kolayca yakaladım.

"Gelecek Cuma ne yapıyorsun?" Ben sordum.

"Bugün Maya'nın doğum günü. Kutlamak için büyük bir parti düzenliyor." Ayana geldi ve yatakta yanıma oturdu. "Sen de davetlisin. Sen de gelmelisin."

Tanıdığım tek Maya, Maya Singh'di. Onu yeterince severdim ama doğum günü partilerinden nefret ederdim.

İtiraf etmeyen bir ses çıkardım. "Belki."

"Neden? Gelecek Cuma ne olacak?" Ayana sordu.

"O zaman D.C.'ye gitmeyi planlıyordum ama bunu bir sonraki Cuma gününe erteleyebiliriz."

"Um." Yanaklarından akan sıcaklığı hissettim. "Asansörün bunun için olduğunu sanıyordum."

"Özür dilerken eksiksiz olmayı severim."

Yüzündeki telaşlı ifadeden bir gülümseme daha belirdi. "Resmi" özrüm için daha fazla seks planlamamıştım -gerçi bu fikre kesinlikle karşı çıkmazdım- ama dış ofis kapısının çalınması konuşmamızı netleştiremeden böldü.

Telefonumda bir bildirim belirdi ve bana planlanmış randevumu hatırlattı. Hay aksi. Her şeyi unutmuştum.

"İzninizle. Kısa bir toplantıya katılmam gerekiyor ama kendinizi evinizde hissedin," dedim. "Birazdan döneceğim."

"Merak etme," diye beni rahatlattı Ayana. "Kendimi eğlendirmeye devam edeceğim."

Yatak odasından çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım. Ben masamın arkasındaki koltuğa çökerken Dominic Davenport içeri girdi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Beni görmek istemişsiniz." Benimkinin karşısındaki sandalyeye oturdu ve arkasına yaslandı, ifadesi soğuktu. Özel dikim takım elbisesi ve mükemmel düğümlü kravatıyla Wall Street'in devlerinden biriydi.

Ayrıca havadan sudan konuşmakta ısrar etmedi. Bu yönünü sevdim.

Cevabımı bir kağıda yazdım. ***Benim için paranın izini sürmeni istiyorum.***

Shepherd ölmüştü ve Roman güvenli ev patlamasını diğer grubun üzerine yıkmıştı. Şu anda Shepherd'ın takipçilerini kendi liderliği altında birleştiriyordu. Her şey plana uygun gidiyordu ama beni rahatsız eden bir şey daha vardı.

Dexter, Kardeşlik'in finansman kaynağı hakkında bazı yetersiz ayrıntılar vermişti ama yeni sözleşmeler almadıkları zamanlarda örgüte kimin para aktardığını tam olarak bilmek istiyordum.

Roman, kardeşini planımıza dahil ettiğimi öğrenirse çok kızardı ama iş finans dünyasına geldiğinde kimse Dominic'ten daha güçlü ya da becerikli olamazdı.

Dominic'in gözleri parladı. "Bir iyilik istiyorsun."

Nadiren iyilik isterdim. Başkalarına borçlu olmaktan nefret ederdim ama bazen bu gerekliydi.

Başımı salladım.

Gülümsedi. "Olmuş bilin."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BÖLÜM 42

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ayana

Beklendiği gibi, Maya doğum günü galası için her şeyi yaptı. Gala bir otelde

yapıldı.

Şehir merkezindeki özel etkinlik alanında düzenlenen partinin teması Yedi Ölümcül Günah'tı. Oburluk için lüks bir büfe, Şehvet için göz kamaştırıcı burlesk performanslar ve Tembellik için özel masajlar ve yüz bakımları da dahil olmak üzere her bir günah için parti istasyonları vardı.

Vuk'u zorunlu olarak gelmeye ikna etmiştim ama Maya ile önceden hazırlandığım için ayrı ayrı gelecektik.

Vuk: *Yola çıkıyorum. Yakında orada olurum.*

Vuk: *Seni görmek için sabırsızlanıyorum.*

Mesajını heyecanlı bir kedi memesiyle takip etti. Kıkırdadım ve benzer şekilde heyecanlı bir minion meme ile yanıt verdim.

Vuk Markovic ile aptalca memler paylaşacağım bir gün olacağını hiç düşünmemiştim ama işte buradaydık. Her şey geçen Cuma Valhalla Club'dan ayrıldıktan sonra başladı. Ona aptalca bir teşekkür mesajı göndermiştim - atıcılık dersleri için, kuşkusuz akıllara durgunluk veren seks için *değil*- ve o da aynı şekilde cevap vererek beni şok etmişti. O zamandan beri durmaksızın resimler, GIF'ler ve ara sıra da sosyal medya videolarından oluşan bir yaylım ateşi vardı.

Bunu beni şımartmak için yaptığından emindim, çünkü tüm ayakkabı ve parfüm koleksiyonumu onun bir meme adamı olmadığına bahse girerdim, ama bu sadece daha sevimli hale getirdi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Telefonumdan başımı kaldırıp Maya'nın elinde şampanya kadehiyle bana doğru koştuğunu gördüğümde hâlâ sırıtıyordum. Geldiğimizde selam vermesi gereken çok fazla insan olduğu için ayrılmıştık ama yanıma gelirken yıpranmış görünüyordu.

"Lütfen beni kurtarın," dedi. "Annem benim için *görücü usulü* bir *randevu ayarladı*. Buna inanabiliyor musunuz? Son yirmi dakikadır benimle dans etmeye çalışıyor ve ben bunu aştım."

Onun pek de belli etmeyen yüz buruşturmasını takip ederek, düzgün kesilmiş sakallı yakışıklı bir adamın özlem dolu bir ifadeyle ona baktığı yere gittim.

Güldüm. "Hey, adam yakışıklı ve senden hoşlanmış gibi görünüyor. Dünyada daha kötü şeyler de var."

"Ayrıca ıslak karton gibi bir kişiliği var. Hayır, teşekkürler. Ayrıca, bugün benim doğum günüm. Etrafta dolaşmak istiyorum, yerleşmek değil. Bana bir bak." Maya kıyafetini işaret etti. Kahverengi tenini mükemmel bir şekilde tamamlayan çarpıcı, yere kadar uzanan turuncu bir elbise giymişti. Kalın siyah saçlarını karmaşık bir şekilde bükmüştü ve bir çift pırlanta gösterişli taş narin omuzlarını sıyırıyordu. "Bu bir tanışma randevusu için değildi."

"Doğru," diye onayladım.

"Neyse, boş ver onu. Eğleniyor musun? Vuk nerede?"

Jordan'la "ayrılık" haberim geçen hafta sonu, ona Vuk'la olan ilişki gelişimimden bahsettiğim sıralarda patlak verdi. Jordan ve ben, halkla ilişkiler ekiplerimiz tarafından onaylanmış ortak bir açıklama yayınlamıştık.

Düğün planlarını iptal etmek kolaydı; sonrasıyla başa çıkmak daha zordu, özellikle de ayrılık resmiyet kazanmadan önce eski nişanlımın sağdıcıyla görülmüşken. Düğün saldırısını ve Jordan'ın yakın zamanda komaya girmesini de eklediğimizde her şey tam bir skandaldı. Maya haberleri olağan karşıladı ama şehrin dedikodu değirmeni aşırı hızdaydı.

Umurumda değildi. Sonunda mutluydum ve birkaç fısıltının bunu mahvetmesine izin vermeyecektim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Yola çıktı," dedim. "Bu parti çok çılgın. Indira ve Riley K.'yı barda Asher Donovan ve kız arkadaşıyla içki içerken gördüm."

Yemin ederim, Manhattan, Hollywood ve Londra sosyetesinin yarısı oradaydı.

"Evet, o izler." Maya sırıttı. "Ayrıca, bu küpelerin sana çok yakıştığını söyleyebilir miyim? Nereden aldın onları?"

"Teşekkür ederim. Sanırım bunlar sizin dolabınızdan."

"Öyleler, değil mi?" İçkisini yudumladı. "Kahretsin, iyi bir zevkim var."

Kıkırdamaya başladık. Altı hafta boyunca onunla, altı yıldır tanıdığım insanlarla olduğumdan daha yakın olmuştum. Arkadaşlık her zaman geçmişle ilgili değildi; iki insan birbiriyle uyuştuğunda, uyuşmuşlardı. Hikayenin sonu.

Yine de bana ödünç verdiği zümrüt ve elmas küpeler göz kamaştırıcıydı. Gece için kıskançlık günahına boyun eğmiş, kalçasına kadar yırtmaçlı zümrüt saten bir elbise ve en zarif altın topuklu ayakkabıları seçmiştim. Küpeler çok güzel uymuştu.

Maya tam başka bir şey söyleyecekti ki kahkahası kesildi. Gözlerini kısarak bana baktı. Hangi misafirin bu kadar ani bir nefret uyandırdığını tahmin etmek için dönmeme gerek yoktu.

"Sebastian." Sesinden buz damlıyordu.

Fransız milyarder bize katıldı, her zamanki gibi yakışıklı ve mükemmel bir şekilde saçları taranmış görünüyordu. "Maya." Yumuşak ses tonuna bir gülümseme eşlik ediyordu. "Bu yıl bir doğum günü partisi planlayacak vaktin olmasına şaşırdım. Yerin dibine sokman gereken bir pazarlama departmanın yok mu senin?"

"Geçtiğimiz çeyrekte kâr marjımızı yüzde otuz artırdık. Siz ne yaptınız?" Maya bakımlı kaşlarını kaldırdı. "Her zaman yaptığınız sıkıcı, ruhsuz restoranı açıp bu süreçte birlikte çalıştığınız herkesi rahatsız mı ettiniz?"

"Bu 'sıkıcı, ruhsuz' restoranlar, son ürün serinizdeki hitlerden daha fazla Michelin yıldızı kazandı, bu yüzden neden

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Acı." Sebastian partiye göz gezdirdi. "Yedi Ölümcül Günah. Çok şirin."

"Sen-"

"Ayana, seni gördüğüme sevindim." Onun cevabını yarıda kesti ve benimle yüzleşti. "Çok güzel görünüyorsun." Sesi samimi geliyordu.

"Teşekkür ederim," dedim, terbiye ve arkadaşıma sadakat arasında kalmıştım. İkisinin arasında bir yerde karar kıldım. "Hangi günahı işliyorsun?"

Konukların çoğu yedi günahtan biri gibi giyinmeyi tercih etti. Sebastian beyaz bir gömlek, kömür rengi pantolon ve jartiyer giymişti. Gömleğinin en üst düğmesi açıktı ve bu da onun cazibesini artırıyordu. O ve Kai Young gerçek hayatta jartiyer giymeyi başardığını gördüğüm tek kişilerdi.

"Hiç. Ben günahsızım." Maya'yla tekrar karşılaştığında muzip gülümsemesi keskinleşti. "Ne yazık ki parti temalarının büyük bir hayranı değilim. Biraz bayağılar, ama onlara sınıf atlatmak için cesur bir girişimde bulunabilecek biri varsa, o da sensin Sal." Sahte bir kadeh kaldırmak için kadehini kaldırdı, gözleri Maya'nın yanından geçerek bardaki birine kaydı. "Ah, Kai'yi gördüm. Mükemmel zamanlama. *Gourmand* için bir sonraki kapak hikâyemi konuşmamız gerekiyor. İyi eğlenceler. Oh, ve mutlu yıllar."

Arkasında dumanı tüten bir Maya bırakarak uzaklaştı. Kulaklarından duman çıktığını gördüğüme yemin edebilirim.

"Nefes al." Ellerimi omuzlarına koydum. "Kendi doğum günü partinde bir misafiri öldüremezsin."

"Sen öyle sanıyorsun," diye homurdandı. "Bir Cinayet Gizemi teması seçmeli ve *onu* ceset olarak kullanmalıydım. Onu bir kasap bıçağıyla bıçakladığımda gerçekçilik için bonus puan. Bakalım o zaman temaları bayağı bulacak mı?"

"Tamam. Sana bu kadar şampanya yeter. Şiddet fantezilerini körükleyen alkole ihtiyacımız yok." Narin kadehi elinden alıp yakındaki bir masanın üzerine koydum. "O da neydi öyle? Neden sana Sal dedi?"

Sebastian'la birkaç kez kısa süreli olarak görüşmüştüm. Her zaman çekici ve nazik biriydi, bu yüzden onu ve

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Maya birbiriyle atışırdı. Biri diğerinin yanında olduğunda sanki farklı insanlara dönüşüyorlardı.

"Hiçbir şey yapmadı. Sadece rekabetçi bir pislik gibi davranıyordu." Güzel yüz hatlarına bir kaş çatma çöktü. "Çocukluğumuzdan beri böyledir."

"Sınıf arkadaşı mıydınız?

"Evet. İsviçre'de aynı yatılı okula gittik." Tabii ki öyleydi.

"Sal, salutatorian'ın kısaltması." Maya'nın kaşları daha da çatıldı. "Kimya finalimden hemen önce gıda zehirlenmesi geçirdim ve tüm zaman boyunca harap oldum. Zar zor konsantre olabildim. Sonunda seksen dokuz aldım, bu da tüm ortalamamı düşürdü. O küçük çakal beni çeyrek puan farkla okul birincisi yaptı ve bunu asla unutmama izin vermedi."

"Ah." On üç yıl kin tutmak için uzun bir süre gibi görünüyordu ama biri sürekli başarısızlığımı yüzüme vurursa ben de üzülürdüm sanırım. Okul birincisi olmak başarısızlık değildi ama Maya'nın gözünde öyleydi.

"Onu davet etmemin tek nedeni tüm bunları ilk elden görmesini istememdi. Sizi kandırmasına izin vermeyin. Sadece bu parti temasını daha önce düşünemediği için üzgün," dedi Maya. "Son partisi Monako'da bir patlamaydı. Sanki orijinalmiş gibi."

"Hiç de orijinal değil," dedim sadakatle.

"Aynen öyle." İç çekti. "Bütün bunları senin üzerine yıktığım için üzgünüm. Eğleniyor olman gerekiyordu, benim sızlanmalarımı dinlemen değil."

"Benim için fark etmez." Oldukça eğlenceliydi ama bunu ona asla söylemem. Tecrübelerime göre, birbirleri hakkında bu kadar öfkelenen insanlar ya birbirlerini öldürür ya da aşık olurlardı. Maya ve Sebastian'ın hangi kategoriye ait olduklarına dair şüphelerim vardı ama bunları yüksek sesle dile getiremeyecek kadar hayatıma değer veriyordum.

"Teşekkürler." Maya'nın yüzü yumuşayarak gülümsedi. "Tekrar tur atmalıyım yoksa ailem 'kötü bir ev sahibesi' olduğumdan şikayet edecek. Haydi

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

sonra görüşelim

mi?" "Kulağa

hoş geliyor."

O gitti. Vuk henüz gelmemişti ve adımı duyduğumda masaj odasına bakmayı düşündüm.

"Ayana."

Soğuk omurgamdan aşağı süzüldü. "Emmanuelle."

Ajans başkanı gelirken yüzümdeki nötr ifadeyi korudum. Kırmızılar içinde bir hayal gibiydi. Kırmızı elbise, kırmızı ruj, kırmızı ayakkabılar.

"Maya Singh ile arkadaş olduğunuzu bilmiyordum," dedi.

Sıkı bir gülümsemeyle karşılık verdim. Bu, telefon görüşmemizden bu yana ilk konuşmamızdı ve ben onun topuğunu gözüme saplamayı planladığına yarı yarıya ikna olmuştum.

"Böyle güzel bir partide iş konuşmaktan nefret ediyorum ama seninle üzerinden geçmek istediğim birkaç konu var." Gülümsemesi benimki kadar mizahtan yoksundu. "Sizi gördüm ve bunun bir telefon görüşmesinden daha iyi olacağını düşündüm."

"Yeni yıla kadar başka rezervasyon almayacağım," dedim.

Ajans yaptığım iş için bana hala ödeme yapmamıştı ve kamera önünde olmayı özlemiş olsam da fiziksel ve zihinsel bir molaya ihtiyacım vardı. Tatil yaklaşırken, beklemek ve yeni yılda temiz bir sayfa açarak başlamak akıllıca görünüyordu.

İtirazlarıma rağmen Jordan nişanlısı olmak için harcadığım zamana karşılık bana ödeme yapmıştı. Beş milyon dolar değildi ama Beaumont'tan ayrılırsam ve konuda yaygara çıkarırlarsa bankada küçük bir güvenlik ağı için yeterli paraydı. Ayrıca yasal masraflarımı karşılamaya da yeterdi. Sözleşmemi feshetmek için atılacak olası adımları görüşmek üzere avukatımla bir randevum vardı.

Vuk'a henüz bunların hiçbirinden bahsetmedim. Her şeyi önce kendim çözmek istiyordum. Sorunlarımı çözmeleri için her zaman başkalarına güvenemezdim.

"Konuşmak istediğim konu bu değildi," dedi Emmanuelle. "Sen haklıydın. Size ödemelerimizi aksatmakla hata ettik. Eğer ödemelerinizi kontrol

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

hesaplarına baktığınızda, bu akşam itibariyle ödemenizin tamamlandığını göreceksiniz."

Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandım. Söylemesini beklediğim her şey arasında "haklıydın" son sırada yer alıyordu. Hiçbir zaman hatalı olduğunu kabul etmedi, bu yüzden onun yarı özrünü sağlıklı bir dozda ihtiyatla sindirmiştim. Elinde ne vardı?

"Ciddiyim." Emmanuelle telefonumu işaret etti. "Hesabını kontrol et, Ayana."

Yaptım ve işte oradaydılar. Geçen yılın tüm eksik ödemeleri - acente ücretleri hariç tabii ki.

"Teşekkür ." Henüz gardımı indirmemiştim. Bir bit yeniği vardı. Olmak zorundaydı.

"Bir şey değil." Emmanuelle içkisini bitirdi. "Artık bu konu kapandığına göre, işimiz sona ermiştir. Teşkilatla ilişiğin resmen kesildi." Birinin öğle yemeğine çıkacağını duyurması kadar rahat bir şekilde bombayı patlattı.

Müzik etrafımızda dönüyordu. Yanlış duyduğumdan emin bir şekilde ona bakarken midem ağzıma geldi. "Affedersiniz? Hangi gerekçeyle?"

Beaumont'tan ayrılmak istiyordum, yani bu bir lütuf olmalıydı. Ama Emmanuelle'in beni bir doğum günü partisinin ortasında hiçbir uyarı yapmadan bırakmasının şoku, cevaplar için çırpınmama neden oldu.

Hank günler önce bana bir rezervasyon gönderdi. Elbette reddetmiştim ama ajans beni bırakmayı planlıyorsa bunu neden yapsın ki?

"Profesyonel olmayan davranış ve vekaleten gözdağı verme," dedi gözünü kırpmadan.

Çenem çözüldü. "Bunların hiçbirini ben yapmadım!"

"Hayır mı? Son telefon görüşmemizi hatırlıyorum. Ödemeler konusunda haklı olsan da, benimle -ajansın *başkanı* ve kurucusu- iletişim kurma şeklin hiç profesyonelce değildi. Vekâleten korkutmaya gelince, Hank bana yeni erkek arkadaşının ne yaptığını anlattı." Emmanuelle'in gözleri parladı. "Vuk Markovic onun dairesine girmiş ve senin adına ona saldırmış.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Hank diğer müşterilerinin yerine sizin için premium rezervasyonlara öncelik vermezse onu daha fazla fiziksel zarar vermekle tehdit etti. Binanın güvenlik kamerası kayıtları onu doğrulayacaktır."

Kulaklarım uğuldadı. "Vuk bunu asla yapmaz."

Tamam, tehdit kısmı belki. Ama Hank'ten benim için rezervasyonlara öncelik vermesini istemek? Kesinlikle olmaz. Hank'i sevmediğimi ve Beaumont'tan ayrılmak istediğimi bildiği halde.

"Hmm. Belki de değildir. Kim bilir? Bizim sözümüze karşılık sizinki." Emmanuelle omuz silkti. "Pazartesi günü bir dava bekliyoruz. Elindeyken rezervasyon ücretlerinin tadını çıkar, Ayana. Haberler yayılıp sektörün geri kalanı davranışını öğrendiğinde, yerel STD farkındalığı için üzücü bir fotoğraf kampanyası dışında bir şey rezerve edeceğinden şüpheliyim." Kadehini kaldırdı. "Şerefe."

O çekip giderken ayaklarım yere basmıyordu. Dava mı?
Şaka mı yapıyordu?

Ne dilediğine dikkat et. Annem hep böyle derdi ve haklıydı.

Beaumont'tan nefret ederdim ama modelliği severdim. Hareketin güzelliği, sanat olarak ifade. Kamera önünde ve podyumda kendimi evimde hissediyordum ve bu işte *iyiydim*.

Büyük bir başarı elde etmiştim ama en başarılı modeller bile sektörün güçlüleri tarafından karalanmaktan ve kara listeye alınmaktan muaf değildi. Her şey politikti ve ben bu politikanın üstesinden gelmekte çok kötüydüm. Artık modellik yapamazsam ne yapardım?

Midem asitle doldu.

Biri omzuma dokundu. Arkamı döndüm, Vuk'un endişeyle kaşlarını çattığını görünce içimdeki kaçma dürtüsü buharlaştı.

Khat'ın mı?

"Emmanuelle burada. Konuştuk ve beni ajanstan çıkardı." Vuk'un yüzünü izleyerek konuşmamızın geri kalanını özetledim

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Patlamaya hazır bir gök gürültüsü bulutuna benzeyene kadar gittikçe koyulaştı. "Bu doğru mu? Hank hakkında söyledikleri?"

Emmanuelle'in ağzından çıkan tek bir kelimeye bile inanmadım ama emin olmalıydım. ***Ona torpil yapmasını söylemedim; habersizce dairene geldiği o gün sana nasıl davrandığı konusunda onu uyardım.*** Vuk'un çenesi granite döndü. ***Dava için 4 tur saçmalık. Avukatlarım bunu saniyeler içinde yok edeceklerdir, özellikle de Hank'in gizlice seni gözetliyor.***

"Mesele davalarının yasal dayanağı değil," dedim. "Bu optikle ilgili. Emmanuelle davayı kazansa da kaybetse de umurunda değil. O sadece adımı çamura bulamak ve kariyerimi mahvetmek istiyor."

Tarih, karalama kampanyalarıyla alaşağı edilen ünlü kadın örnekleriyle doludur. Yanlış bir şey yapmamış olsalar bile, yaptıkları *yanılsaması* insanların onlara düşman olması için yeterliydi.

Emmanuelle bütün bunları ne için yapıyordu, ona cevap verdiğim için mi? Bana ait olan bir şeyi bana vermesini mi istedin?

Bir tutam ateş mide bulantımı bastırdı. Beaumont'a karşı kişisel duygularıma rağmen, yıllar boyunca profesyonel olmaktan başka bir şey yapmamıştım. Onların en çok kazanan modeliydim ve diğer modellere onlar hakkında asla kötü konuşmadım. Şimdi, Emmanuelle egosunu zedelediğim için beni mahvetmeye çalışıyordu. Ona bu hakkı kim veriyordu?

"Sloane'a söylemem gerek. O buralarda bir yerde," dedim ve bir plan hazırladım. "Emmanuelle davanın Pazartesi günü düşeceğini söyledi. Bunun önüne geçmeliyiz. Ayrıca muhasebecimle konuşmam ve işe almam gerek-"

Ayana. Vuk elini tekrar omzuma koydu. ***Nefes al. Bunu atlatacaksın. Emmanuelle Beaumont seni mahvetmeyecek. Bunun olmasına izin vereceğime ölürüm daha iyi.***

Panik duygularım arasında duygu kırıntıları belirdi.

Bunu atlatacağız. Ben değil. *Biz*.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yanımda benimle birlikte savaşan birinin olmasının garip hissine tekrar kapıldım. Kalkan kılıcıma ya da kılıç kalkanıma, hangisi duruma uygunsa. Savaşa yalnız girmiyordum ve bu basit gerçek nefes alış verişlerimi düzene sokmaya yetiyordu.

Başkalarının sorunlarımı benim yerime çözmesini istemeyebilirdim ama Vuk'un yardımı olmadan Beaumont'la başa çıkabileceğimi düşünecek kadar saf değildim.

"Teşekkür ederim." Yutkundum. "Kapıdan girdiğin anda kötü haberlerle seni pusuya düşürdüğüm için özür dilerim. Partiler genellikle daha eğlencelidir. Söz veriyorum."

Bundan şüpheliyim. Vuk burlesk gösterisine baktı. Ağzı yüzünü buruşturdu. ***Seninle herhangi bir şey hakkında konuşmak, kötü haberler hakkında bile, benim için kesinlikle bu partinin en önemli özelliği.***

Güldüm. Diğer partililerin bakışlarını görmezden geldim ve parmaklarımı onunkilerle birleştirdim, başımızın üzerinde dolaşan Beaumont şeklindeki buluta rağmen ona iyi vakit geçirtmeye kararlıydım.

Onu bara doğru çektim, göğsümdeki baskı her adımda hafifliyordu. Vuk haklıydı. Bunu atlatacaktık.

Birlikte olduğumuz sürece her şeyin üstesinden gelebilirdik.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BÖLÜM 43

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Vuk

Emmanuelle'in taşakları varmış.

Cumartesi günüydü, Maya'nın partisinden sonraki öğleden sonraydı ve ajans başkanının Ayana'yı hiçbir uyarıda bulunmadan bırakmakla kalmayıp bunu sezonun en büyük sosyal etkinliklerinden birinin ortasında yapma cüretine hâlâ öfkeleniyordum.

Ayana'nın zaten Beaumont'tan ayrılmayı planlıyor olması önemli değildi. Mesele prensip meselesiydi.

Emmanuelle ile işim bittiğinde, bırakın gelişen bir ajansı, bir kartviziti kaldığı için bile şanslı olacaktı.

Bana karşı çıkacak kadar cesur ya da aptal olduğunu düşünmemiştim - ve Ayana'yı hedef alarak beni de hedef aldığını biliyor olmalıydı - ama suçlamalarını çerçeveleme biçiminde zekice davranmıştı. Hakkını vermeliyim. Beni Ayana adına Hank'i "korkutmakla" suçlayarak aslında elimi kolumu bağlamıştı. İddialarını desteklemeden yasal kapsam dışında bir şey yapamazdım.

Hank'i bulup onunla bizzat ilgilenmemek için kendimi zor tuttum ama bu onların ekmeğine yağ sürmek olurdu, bu yüzden durumu Sloane ve avukatlarıma bıraktım. Şimdilik.

Bu arada benim de uğraşmam gereken başka bir sorun vardı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Shepherd aradan çıktıktan sonra diğer grupla başa çıkabileceğini söylemiştin." Masanın karşısındaki adama soğuk bir bakış fırlattım. "Şimdi yine benden yardım mı istiyorsun?"

"Onlarla başa çıkabileceğimi söyledim," diye düzeltti Roman. "Onlara verdiğim krediden daha dirençli olduklarını kanıtladılar. Ayrıca, Shepherd'ın ölümünün dalgalanma etkileri oldu. Durum biraz karışık."

Yine Brooklyn'deki depoda buluşacaktık. Burada değerli bir şeyim olmadığı için Roman'ın yeri bilmesinden endişe etmiyordum; burası sadece resmi olmayan işleri halletmek için özel bir yerdi.

Ancak Roman, istediğini elde edene kadar tüm pazarlık kozlarını vermek istemediğini iddia ederek bana diğer hizip liderinin kim olduğunu söylemeyi reddetti ve ben de onun belirsiz açıklamalarından bıkmıştım.

Shepherd'ı öldürmüş ve anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirmiştim. Şimdi de diğer hizip liderini ortadan kaldırmak için insan gücü ve kaynak sağlamamı mı istiyordu?

"Biliyorsun," dedim usulca. Ölümcül bir şekilde. "Daha iyi bilmesem, beni atlatmaya çalıştığını düşünürdüm."

"Nasıl isterseniz öyle düşünün ama Kardeşlik'in kontrolü bende olana kadar huzur bulamazsınız ve diğer grup lideri ölene kadar da kontrolü ele alamam. Ayrıca, örgütün dışındaki diğer sorunlarla da ilgilenmek zorundayım." Roman'ın çenesi büküldü. Yüzündeki donuk ifadeye bakarak, bir ömür önce benim için bıraktığı notta bahsettiği "onlar "ı kastettiğini düşündüm. Kardeşler'den saklanırken yolunun kesiştiği biri olduğunu söylemişti.

Umurumda değildi. Geçmişi beni ilgilendirmiyordu; Kardeşliği dizginleme yeteneği ilgilendiriyordu.

Roman, "Diğer grup Shepherd'ın ölümünden sonra yeraltına çekildi ama hâlâ senin peşindeler," dedi. "Henüz bir hamle yapmadılar çünkü düğünün etkisinin geçmesini bekliyorlar. Ama eğer sen

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bu savaşı haftalarca, hatta aylarca uzatmak istiyorlarsa, onları dışarı çekip kendi şartlarımızla halletmemizi öneririm."

"Peki bunu nasıl yapmamızı

öneriyorsun?" "Yem kullanarak."

Sessizlik çöktü. Elimizde ne vardı...

Hayır. Gerildim. Roman'ın benim düşündüğüm şeyi önerecek kadar aptal olmadığına emindim.

Sonraki sözleri onun aslında ne kadar aptal olduğunu kanıtladı. "Aptal olmadıkları için seni kullanamayız. Dikkatli düşünmeden doğrudan senin peşine düşmezler ve biz onların dikkatli olmalarını istemiyoruz. Pervasız olmalarını istiyoruz. Şimdi, size yakın insanlar... bu başka bir mesele." Parmak eklemlerini masaya vurdu. "Ayana ile olan ilişkiniz artık herkes tarafından biliniyor. Ona değer verdiğini ve onun bir model olduğunu biliyorlar. Bir an bile onun-"

Bir silah sesi onu kısa sürede durdurdu.

Onun adını söylemesiyle şu an arasında geçen kalp atışında ayağa fırlamış ve masaya doğru eğilmiştim.

Tabancamın kabzasını çenesinin altına bastırdım ve gözlerini benimkilerle buluşturmaya zorladım. "Eğer Ayana'ya yaklaşırsan ya da onu herhangi bir şekilde bu işe bulaştırırsan," dedim, sesim o kadar soğuk ve sessizdi ki havada küçük beyaz puflar uçuşuyordu, "kafanı uçurduğuma *pişman ederim* seni."

Dexter'a yaptıklarım, Ayana'yı bilerek tehlikeye atan birine yapacaklarımla kıyaslanamazdı bile.

Roman'ın gözleri meydan okumayla parladı. "İşte ben de tam olarak bundan bahsediyorum," dedi alaycı bir ifadeyle. "Duygusallık. Duygusal tepkiler. Bunlar seni ve daha da kötüsü *beni* öldürtecek. Senin kararlarınla oynuyor, Markovic. İstersen beni tehdit et ama planım mantıklı ve sen de bunu biliyorsun."

Dişlerim birbirine vurdu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ayana'ya olan hislerim kararlarımı etkiledi. Shepherd'a karşı saldırımı planlarken bile, onunla daha fazla zaman geçirebilmek için bu işi nasıl bitirmek istediğimi düşünüyordum.

Ama Ayana'nın dikkat dağıtıcı olması umurumda değildi. O *benim* dikkat dağıtıcımdı, istediğim tek şeydi. Roman istediği kadar saçmalayabilirdi; ben onu yem olarak kullanmaktan vazgeçtim. Benim için kendini riske atmasını isteyeceğim bir dünya yoktu.

"Eğer onu dahil etmek istemiyorsan, tamam. Ama bunu bir düşün," dedi Roman, kendisine doğrultulan silahtan etkilenmemiş bir şekilde. "Uzun sürmeyecek bir ilişki için hayatından vazgeçmeye razı mısın? Ve kendini kandırma çünkü *sürmeyecek*. Ayana senin gerçekte kim olduğunu öğrendiğinde değil."

Tutuşum silahı boğdu. "O biliyor."

"Öyle mi?" Ses tonu alaycı bir hal aldı. "Dexter'a ne yaptığını biliyor mu? Yıllar önce Kardeşlik'in liderlerine ne yaptığını? Kanlı detaylardan bahsediyorum, Markovic. Belki senin örgütün bir parçası olduğunun ve geçmişte, hatta şu anda yasadışı şeyler yaptığının farkında ama neler yapabileceğinin tam olarak farkında mı? Çünkü 'yasadışı' ile hak etmiş olsa bile bir adamı parçalara ayırmak arasında uzun bir mesafe var. Çoğu insan ikincisini... vicdansızca bulur."

Midem bulandı. Vücudumdaki tüm kan kulaklarımda çalkalanıyor gibiydi, sıvı dalgaları Roman'ın sözlerinin ardındaki acımasız gerçek için mide bulandırıcı bir arka plan oluşturuyordu. En kötü korkularımı zihnimin derinliklerinden söküp çıkarmış ve soyut kâbusları somut kelimelere dönüştürmüştü.

Ayana *gerçekten* neler yapabileceğimi keşfederse benimle kalır mıydı? Boynuma değen soğuk fısıltı cevapla dalga geçti.

Hiç öğrenmek istemedim.

"Dediğim gibi." Roman sandalyesini geriye itti ve tehditlerime aldırmadan ayağa kalktı. "Bunu bir düşün."

Beni sessizlikte yalnız bırakarak uzaklaştı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BÖLÜM 44

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ayana

Stresli olduğumda örgü örerdim.

Geçen Cuma gününden bu yana bir çift eldiven, bir şapka ve Yarım battaniye, hala acemi olduğum ve sadece bir hafta geçtiği düşünüldüğünde olağanüstü bir sayıydı.

Dava Pazartesi günü resmen düşmüştü ve son birkaç gün Sloane ve Vuk'un avukatlarıyla (şimdi benim avukatlarım) telefon görüşmeleri, toplantılar ve beyin fırtınası seanslarıyla geçti. Sektörün fısıltı ağı alev alev yanıyordu ve haber henüz ana akıma düşecek kadar büyük olmasa da, moda dedikodu blogları ayrıntılar için salyalarını akıtıyordu. Sloane'un ısrarıyla sosyal medya uygulamalarımı telefonumdan silmiş ve internetten uzak durmuştum.

Herkes ne olacağını görmek için nefesini tutmuş bekliyordu. Avukatların ortak görüşü suçlamaların saçmalık olduğu yönündeydi ama bunu hepimiz biliyorduk. Emmanuelle sadece insanların aklına şüphe tohumları ekmek ve doğru olmasa bile adımı skandal ve profesyonel olmamakla eş anlamlı hale getirmek istiyordu. Sloane da aynı fikirdeydi ve işin üstündeydi.

Ona güvenmiştim. Yine de dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı, bu yüzden örgü ördüm ve Vuk'u bana ikinci bir atış dersi vermeye ikna ettim. Görünüşe göre Emmanuelle'i hayal etmek nişan almamda harikalar yaratmıştı, çünkü hedefin o olduğunu düşünmüş ve tam suratından vurmuştum. Son derece tatmin ediciydi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ancak en çok beklediğim dikkat dağıtıcı şey bu geceydi. Vuk'un beni D.C.'de bırakıp gitmesini resmen telafi etmem gereken geceydi ve merakımı zor zapt ediyordum.

Topuklu dışında bir şey giydiğin oluyor mu? Sean bizi zırhlı bir ciple şehir merkezine götürürken Vuk sordu. Zırhlı aracın abartılı olduğunu düşünmüştüm ama güvenlik uzmanı değildim.

Düğün saldırısından beri Kardeşlik'ten hiç bahsetmemişti ve bana söylemeden onlarla uğraşmak için Washington'dan ayrıldığına giderek daha fazla ikna oluyordum. Ama buradaydı ve hayattaydı, yani bu iyi bir şeydi, değil mi?

"Nadiren. Şikayet mi ediyorsun?" Bile isteye kıvrımlarını göstererek bacak bacak üstüne attım. Vuk'un bakışları ısındığında bir gülümsemeyi bastırdım.

Bana rahat giyinmemi söylemişti, ben de öyle *yaptım*. Kaşmir bir kazak ve özel dikim pantolon rahattı. Hatta gelecek sezondan bir şey yerine en eski sivri burunlu ayakkabılarımı seçmiştim.

Şikayet etmiyorum. Sadece "gündelik" kelimesinden ne anladığınızı sorguluyorum.

"Benim tanımım tamamen geçerli ve eğer moda tercihlerimi sorgulayacaksanız, bunu yüksek sesle yapacak cesaretiniz olsun," dedim.

Vuk'un gözlerinin kenarları kırıştı. Zengin kahkahası midemi ısıttı ve Sean'ın kendini tutmadan önce dikiz aynasından bize baktığını gördüm. Tekrar öne doğru döndü ama ondan önce ağzının kıvrıldığını gördüğümü sandım.

Vuk bir keresinde bana onun rolünü açıklamaya çalışmıştı ama aklım almadı. Sean Vuk'un güvenlik şefiydi ama aynı zamanda koruması ve şoförü müydü? Eski bir Özel Harekât askerinin randevu gecesinde bizi gezdirmekten daha iyi işleri olacağını düşünmüştüm ama belki de değildir.

On dakika sonra, sakin bir sokakta, kırmızı tuğlalı, sade bir binanın önünde durduk. Gözlerimi kısarak girişin üzerindeki gümüş harflerin parıltısına baktım.

"Greenberg Yaşlılar Merkezi mi?" Kaşlarımı çattım. Vuk beni neden oraya götürsün ki... *Aman Tanrım*. Parçalar yerine oturdu ve gözlerim onun yüzüne kaydı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

". Ciddi misin sen?"

Omuz silkti. Gözlerindeki çocuksu yaramazlık kıvılcımı neredeyse gülüşü kadar sırıtmama neden oldu.

Sean bizi dışarıda bekleyeceğini söyledi ve sevinçli bir karşılamayla merkeze girdik.

"Vuk!" Resepsiyon masasının arkasındaki tombul, hoş yüzlü kadın bizi görünce gülümsedi. "Sizi tekrar görmek güzel. Çok uzun zaman oldu. Bir de kız getirmişsin! Tam zamanında. Ne kadar güzelsin, değil mi canım? Seni tutmayayım. Devam et. Başlamak üzere."

Vuk'un beni götüreceği yere giderken yanından geçtiğimiz diğer personel de onu aynı şekilde sıcak selamlarla karşıladı.

Sonunda bir çift mavi kapının önünde durduk. Onları açtı ve bir topluluk odası gibi görünen bir yere girdik. Yuvarlak masalar mekânı süslüyordu. Sakinler sandalyelerin çoğunu işgal etmiş, ellerinde renkli plastik fişler vardı. Birkaçı önlerindeki kâğıtlara gözlerini kısarak bakıyordu. Odanın ön tarafında, elinde mikrofon olan siyah saçlı bir kadın, profesyonel bir tombala topu dağıtıcısının yanında duruyordu.

Yaşlılar merkezinde tombala gecesiydi ve Vuk sonunda oyuna olan sevgisi hakkında şaka yapıp yapmadığına dair soruma cevap .

Göğsüm patlayacakmış gibi hissediyordum.

Arka taraftaki boş bir masaya oturduk. Birkaç sakin Vuk'a el salladı ve önlüklü bir erkek hemşire bize fişlerimizi ve tombala kartlarımızı verdi.

"Buna inanamıyorum." Tombala aşığı Vuk'un onaylanmış bu yeni yönünü kafamda oturtmaya çalıştım. Bu, New York valisinin boş zamanlarını Barbie'lerle oynayarak geçirdiğini ya da bir mafya babasının çocukların doğum günü partilerinde palyaço numaraları yaparak ek iş yaptığını öğrenmek gibiydi. "Bana bunun arka planını anlatmalısın. Buraya ne zaman gelmeye başladın? Nasıl-"

Şşş. Sonra görüşürüz. Tombala kartını inceledi, kaşları konsantrasyonla çatılmıştı. ***4ame başlamak üzere.***

Ağzım kapandı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sonraki bir saat boyunca iki şey netleşti: 1) Vuk Markovic oyuna *gerçekten kendini* kaptırmıştı. Oyun devam ederken hiç konuşmayı reddetti ve 2) son derece rekabetçiydi. Bu bir şans oyunuydu ama elinden gelse Lady Luck'ı zafer uğruna yere sereceğine ikna olmuştum.

Beşinci sınıftaki İspanyolca öğretmenim bize kelime öğretmek için bu oyunu kullandığından beri oynamamıştım ama şaşırtıcı bir şekilde harika vakit geçirdim. Kartımdaki kareleri X'lemek oldukça terapötikti.

"B24!" diye anons etti arayan. Daha konuşmasını bitirmemişti ki Vuk bir kâğıdı havaya fırlattı. Büyük siyah harflerle ***BINGO!*** yazıyordu**.**

"Ve bir kazananımız var!" dedi spiker bir inilti kakofonisinin ortasında. "Ara için ara verelim. Bir sonraki oyun on dakika içinde başlayacak."

"Allah kahretsin." Komşu masadaki beyaz saçlı bir kadın yumruğunu kolçağına vurdu. "Üst üste üçüncü kez kaybediyorum!"

"Kapa çeneni Fran," dedi yanındaki adam. Sırtı kamburlaşmış ve sesi kısılmıştı. En az doksan yaşında gibi görünüyordu. "Eskiden parkta hileli kart oyunlarıyla turistleri dolandırırdın. Bu karma."

Fran kıkırdadı ama suçlamayı reddetmedi. "Dolandırdığım tek insanlar buna kanacak kadar aptal olanlardı."

Fran ve Tom, dedi Vuk meraklı bakışlarıma karşılık olarak. Sanırım oyun bittiğine göre artık konuşmakta bir sakınca görmüyordu. ***Çıkıyorlar.***

Aferin onlara.

"Anlıyorum. Tebrikler. Bir oda dolusu son sınıf öğrencisini yendin," diye takıldım. "Gurur duyuyor olmalısın."

Sana söylemiştim. Vuk kendinden oldukça memnun görünüyordu. ***Ben hep kazanırım.***

"Uh-huh." Gözlerimi devirdim ama gülümsüyordum. "Söyle bakalım. Büyük, kötü Vuk Markovic rekabetçi tombalanın heyecan verici dünyasına ilk ne zaman girdi?"

Bi4 ve kötü, ha? Bir saniye göre daha da ukala görünüyordu. Masanın altına şakacı bir tekme attım.

Güldü ama bir süre sonra bana ciddi bir yanıt verdi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Birkaç yıl önce, bir yan kuruluşla iki taraflı bir anlaşma yapmaya çalışıyordum. O zamanki CEO'nun babası burada ikamet ediyordu. Cuma gecelerini çok severdi, bu nedenle CEO ayda en az bir kez onunla oynamaya çalışırdı. Görüşmelerde sona yaklaşmıştık ve Cuma gecesi Asya'ya uzun bir seyahate çıkmadan önce şehirdeki son gecesiydi. Görüşmelerimizi burada bitirmeyi teklif ettim.

Başımı öne eğdim. "Bir yaşlılar merkezi tombala gecesinde başka bir Fortune 500 CEO'su ile milyonlarca dolarlık bir anlaşma mı yaptınız?" Şüpheyle sordum.

Vuk sırıttı. ***Bir golf sahasında ya da akşam yemeğinde anlaşma yapmaktan daha iyi ya da daha kötü değil.***

Tamam, geçerli.

Anlaşma bittikten kısa bir süre sonra babası vefat etti, ancak bin4o gecemizden o kadar keyif aldım ki bir sonraki hafta ve ondan sonraki hafta tekrar geldim. Dediğim gibi, fazla düşünme ya da çaba gerektirmeyen bir şeyle gevşemek güzel.

"Burada ailen olmadığı halde merkez oynamana izin mi veriyor?"

Vuk sadece bana baktı.

"Doğru." Başımı salladım. Ona hiç hayır diyen olmuş muydu?

Bazı personel ilk başta temkinli davrandı ama beni burada görmeye alıştılar. Ayrıca her yıl onlara yüklü miktarda bağışta bulunuyorum ve profesyonel bir binanın kurulumunu ben karşıladım. Sanırım... Bir an sessiz kaldı. ***Babamın hoşuna giderdi. Evde bakım kısmını değil ama eğlence ve dostluğu severdi. Oyun oynamayı severdi, özellikle de çocuklarla. Parkta oturur ve yoldan geçenlerle dama ya da satranç oynardı. Neredeyse her zaman kazanırdı.***

Kalbim burkuldu. "Onu özlüyor olmalısın," dedim usulca.

Vuk ilk kez anne ve babasından bahsediyordu. Bir yerde ikisinin de bir süre önce farklı hastalıklardan öldüğünü okumuştum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yıllar oldu. Onun yokluğuna alışamadım. Saklamaya çalışsa da Vuk'un gözlerinde bir an için acı hissettim.

Belli ki artık ailesi hakkında konuşmak istemiyordu, ancak karşılığında eşit bir şey paylaşmak zorunda hissettim.

Bingo kartımın kenarıyla oynadım, tartıştım ve sonra dedim ki, "Beaumont'la anlaşmamın nedeni babam. Hank beni keşfettiğinde ailem zor bir dönemden geçiyordu. Restoran henüz tam olarak gelişmemişti ve babamın eli bir mutfak kazasında yaralandı. Korkunçtu. Kapsamlı bir ameliyata ve sonrasında fiziksel rehabilitasyona ihtiyacı vardı. Sigortası masrafların sadece bir kısmını karşılıyordu; geri kalanını cebimizden ödemek ya da rehabilitasyondan tamamen vazgeçmek zorundaydık. Ancak doktorlar, rehabilitasyonu atlarsa elini asla tam olarak kullanamayabileceği konusunda bizi uyardı. Eskisi gibi yemek yapamayacaktı."

Anılar çaresizliğin hayaletiyle çarpıştı. Vuk dinledi, gözleri yüzümden hiç ayrılmadı.

"Hayallerinden birinden çoktan vazgeçti," dedim. "Etiyopya'da mühendislik okumuştu ama ABD'ye göç ettiğinde diplomasının hiçbir değeri kalmamıştı. Bu yüzden ikinci aşkı olan aşçılığa yöneldi. Eğer onu da kaybetseydi... bu onu mahvederdi. Bu işi yürütmek zorundaydık." Bingo kartının bir köşesini yırttım. "Liya ve ben o sırada okuldaydık. Annem ve Aaron restoranda çalışıyordu ve babamın yokluğunda restoranı ayakta tutmak için yapabilecekleri tek şey buydu. Elimizden geleni yaptık ama tıbbi masrafları karşılayacak kadar paramız yoktu. Yaklaşamadık bile. Hank gelip bana bu göz alıcı modellik kariyerini teklif ettiğinde, gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu."

Haklıydım. Gerçek olamayacak kadar iyiydi. Kariyer işe yaramıştı ama ne pahasına?

Burada durmalıydım - Vuk'un tüm bu iğrenç hikâyeyi duymak istediğinden şüpheliydim - ama şimdi sel kapıları açılmıştı, geri kalan kelimelerin dökülmesini engelleyemezdim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Beaumont ile anlaşırsam ikramiye vereceklerini söyledi. İkramiye tek başına aylar süren rehabilitasyon masraflarımı karşılamaya yetti. Ayrıca vesikalık fotoğraflarımı, oyuncu seçmelerine ulaşımımı, başlamak için ihtiyacım olan her şeyi ödediler. Beaumont'u duymuştum ve tüm araştırmalarım onların yasal bir ajans olduğunu gösteriyordu. Hatta en iyilerinden biri. Ayrıca, faturalara yardım etmek için o kadar çaresizdim ki sözleşmeyi gerektiği kadar ayrıntılı incelememiştim. Birkaç kırmızı bayrak gördüm ama Hank bana bunların sektör için standart olduğunu ve avukat tutacak paramız olmadığını söyledi. Ben de onlarla imzaladım. Sözleşmenin ne kadar yırtıcı olduğunu ancak yıllar sonra fark ettim. Ayrıca benim için 'cömertçe' karşıladıkları tüm o vesikalıklar ve masraflar? Onları maaşımdan kestiler. Rezervasyon almaya başladığımda bile iki yıl boyunca onlara borçluydum."

Bu masrafları kariyerime bir yatırım olarak ödediklerini düşünecek kadar . Beaumont hiçbir zaman iyi niyetinden dolayı bir şey yapmaz.

"Jordan beni Jacob Ford'un yüzü olarak seçtiğinde işler değişti. Bu benim çıkış kampanyamdı ve ondan sonra sürekli yer ayırttım," dedim. "Ancak Beaumont'a olan borcumu kapattıktan sonra bile geç ödemeler ve rastgele ücretlerle ilgili sorunlar yaşadım. Yıllar önce ayrılabilirdim ama sözleşmemde, *onların* belirlediği şekilde 'haklı bir neden' olmadan feshetmeye çalışmam halinde beni önemli miktarda para ödemekle yükümlü tutan bir madde de vardı. Bu ceza birikimlerimi silip süpürecekti ve ayrıca kötü şartlarda ayrılırsam Emmanuelle'in beni kara listeye almasından korkuyordum." Esprili olmayan bir kahkaha attım. "Sanırım yine de yapmalıydım çünkü kaçınmaya çalıştığım yere düştüm."

Seni kara listeye alacak değil. Vuk sonunda konuştu. Devre arası bitmek üzereydi ama artık oyunla o kadar da ilgili görünmüyordu. ***Düşündüğünden daha fazla gücün var. Gözünü korkutmasına izin verme.***

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Deneyeceğim," dedim zayıf bir gülümsemeyle. "Aileme Beaumont'la yollarımızı ayırdığımızı söyledim, ama ayrıntıları biraz... geçiştirdim." Umarım çirkin gerçeği hiç öğrenmemişlerdir. "Eğer dava haberi büyük yayın organlarında yer alırsa-"

Olmayacak. Ben halledeceğim.

Vuk başka biri olsaydı, saçmalık derdim, ama o kadar kendinden emin bir otorite yayıyordu ki, bana ayı düşüreceğini söyleyebilirdi ve ben de ona inanırdım.

"Teşekkür ederim. Bunu benimle paylaştığın için..." Topluluk odasını işaret ettim. "Ve dinlediğiniz için."

Yüzü yumuşadı. ***Ne zaman istersen***.

Koyu saçlı kadın bir sonraki oyunu başlattığında bakışlarımız ayrıldı ama sohbetimizin sıcaklığı devam etti.

Vuk ile zor şeyler hakkında konuşmanın beni her zaman daha kötü değil, daha iyi hissettirmesi komikti.

Merkezde bir saat daha kaldık. Tombala gecesi resmen sona erdikten sonra ikimiz de dışarı çıkmak istemedik, bu yüzden Vuk Sean'a bizi daireme götürmesini söyledi. Güvenlik şefi arabada beklerken o beni yukarı çıkardı.

"İçeri gelmelisin," dedim. "Bir gece içkisi için."

"İçeri girersem, bir daha çıkmam, *srce*."

"Benim için sorun değil," dedim utangaç bir sesle.

"Peki biz neyiz?" konuşmasını henüz yapmamıştık ve bende hiç kalmamıştı. Ama başlamak için bundan daha iyi bir zaman olamazdı, değil mi?

Hayal kırıklığıma rağmen Vuk başını salladı. "Geceyi seninle geçirmeyi ne kadar istesem de, yarım saat içinde Singapur'da bir toplantım var. Oradaki genişlememizle ilgili. Zaten bir kez erteledim; bir kez daha ertelersem yönetim kurulu beni öldürür." Bana acıklı bir gülümseme verdi. "Şirketi ihmal ediyorum. Son zamanlarda dikkatimi dağıtan çok şey var."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bana yine dikkat dağıtıcı mı diyorsun?"

Yüzünden bir gölge geçti ama ben bir şey söyleyemeden kayboldu. "En iyi türden." Eğildi ve bana uzun bir öpücük verdi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Salı günü görüşür müyüz?"

Bu bir sonraki atış dersimizin tarihiydi.

Başımı salladım. İyi geceler diledik ve ayrılmadan önce ben güvenle daireme girene kadar bekledi. Kapıya yaslandığımda ayak seslerinin kaybolduğunu duydum, dudaklarım hala öpücüğünden karıncalanıyordu. Kocaman bir sırıtışı bastıramadım.

olsa da bu gece inanılmazdı. Vuk'un yeni bir yönünü görmek ve ailesi hakkında biraz da olsa içini döktüğünü duymak, herhangi bir süslü randevudan ya da pahalı bir hediyeden daha iyiydi.

Bir dakika daha ışıltının tadını çıkardım. Sonra ışıkları açtım, çantamı kanepeye attım ve duşa girmek üzereydim ki ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Bir şeyler ters gidiyordu. Bunu içimde hissettim.

Sıcaklık tenimden buharlaştı. Nabzım hızlandı ve gerekirse kolayca koridora kaçabilmek için neredeyse ön kapının kilidini açacaktım. Ama ya dışarıda davetsiz misafirler varsa ve bunu yapmamı bekliyorlarsa?

Onun yerine Vuk'un numarasını buldum. Başparmağımı arama düğmesinin üzerinde tutarken garip sesleri dinledim.

Ölüm sessizliği.

Yine de mutfağa girdim ve bir bıçak aldım. Kalbim hızla çarparak dairenin içinde ilerledim. Dolapları, yatak odasını, banyoyu ve hatta lavabonun altını hızlıca kontrol ettiğimde sıra dışı bir şeyle karşılaşmadım. Pencereler kapalıydı ve her şey bıraktığım yerdeydi.

Yavaş yavaş kahkahaya dönüşen titrek bir nefes aldım. Ben iyiydim. Sadece paranoyaklaşıyordum.

Bıçağı mutfağa geri götürdüm ve su şişemi almak için oturma odasına geri döndüm. Gözüme bir zarf takıldığında çantamın yarısını çıkarmıştım. Sehpanın üzerinde, bir yığın derginin, örgü iğnelerinin ve son yazdığım notlarla dolu bir defterin arasında duruyordu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sloane'la telefon görüşmesi. Dağınıklığın arasına karışmıştı, bu yüzden daha önce gözden kaçırmıştım.

Kalbim yeniden hızlandı. Donmuş bir şekilde ona baktım.

Zarfın üzerinde ne bir iade adresi ne de bir metin vardı. Tamamen zararsızdı.

Bu aynı zamanda evime birinin girdiğinin de kanıtıydı çünkü

Ben ayrıldığımda *kesinlikle* orada değildi.

Masaya doğru eğildim ve titreyen bir elle zarfı aldım. Bunu kim bıraktıysa gitmişti ama bu bir karınca ordusunun tenimde gezinmesini engellemedi.

Alt kata koşup arkadaşımın güvenliğinde açmak ya da çöpe atıp hiç görmemişim gibi davranmak istedim.

Ama ben yapmadım.

İçindekileri aldım ve-

Midem guruldadı. Görüntülere dehşet içinde bakarken öğürdüm, akşam yemeğinin kalıntıları boğazıma doldu.

Onlar fotoğraftı. Bir adamın parçalanmış cesedinin kanlı, korkunç fotoğrafları. O kadar parçalanmıştı ki, bir slasher filminden fırlamış gibiydi.

Fotoğraflardan birine iliştirilmiş bir not vardı. Düzgün siyah yazı tipiyle yazılmış bir cümle içeriyordu.

Vuk Markovic'in gerçekte nasıl bir adam olduğunu öğrenmenin zamanı geldi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BÖLÜM 45

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Vuk

Hafta sonumu evrak işleriyle ve telefon görüşmeleriyle geçirdim. Tüm bunların

ortasında

Kardeşlik ve Emmanuelle draması, aslında yönetmem gereken bir şirketim vardı. Ben diğer önceliklerimle meşgulken çalışanlarım işlerin aksamamasını sağlamıştı ama tatilden önce elimi çabuk tutmazsam bir isyanla karşı karşıya kalabilirdim.

Ancak Dominic Pazartesi öğleden sonra bana e-posta gönderdiğinde ürün lansmanları ve mali raporlarla ilgili tüm düşünceler buharlaştı.

Konu: Bitti

E-postada metin yoktu, sadece bir ek vardı. Gerekli siber güvenlik kontrollerini yaptıktan sonra klasörü indirdim ve dosyaları açtım.

Belgeleri okurken nabzım gümbür gümbür atıyordu. Ekibim iyiydi ama para izlerini takip etmek onların işi değildi. Dominic'in işiydi.

Ona Shepherd'ın eski güvenli evinin adresini vermiştim. Bu bilgi kırıntısını alıp sonuna kadar takip edebildi.

Karmaşık takma adlar ve paravan şirketler ağını çözmek normal adli muhasebecilerin yıllarını alırdı ama Dominic'in ekibi normal değildi; onlar en iyinin de iyisiydi. Ayrıca, ona söz verdiğim iyilik, aradığım şeyi verdiğim zaman dilimi içinde bulması için güçlü bir teşvik sağladı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Adam hakkında ne derseniz deyin ama işini yaptı.

Gereksiz ayrıntıları atladım ve patikanın sonundaki isme odaklandım.

Nefesim ciğerlerimden çekildi ve gülümsedim.

Bingo.

Bilmem gerekenleri öğrendikten sonra Dominic'in dosyalarını güvenli bir yere kaydettim ve orijinal e-postasını sildim. Öğrendiklerimi şimdilik kendime sakladım. Bu bilgiyi nasıl kullanacağım konusunda stratejik davranmam gerekiyordu, bu da ne kadar istesem de henüz harekete geçemeyeceğim anlamına geliyordu.

Ertesi öğleden sonra, Ayana ile atış dersim için Valhalla Kulübü'ne gittim. Cuma gecesinden beri garip bir şekilde mesafeliydi. Bana her zamanki gibi sık sık mesaj atmıyordu ve ona ulaştığımda alışılmadık bir şekilde kısa cevaplar veriyordu. Emmanuelle konusunda stresli olduğunu söylüyordu ama bana söylemediği bir şeyler olduğundan şüpheleniyordum.

"Erkencisin," dedim. Planladığımız dersten on beş dakika önce gelmiştim ama Ayana her zamanki durağımızda bekliyordu. Normalde yanında hiç aksesuar getirmezdi ama bugün omzuna asılı dev bir çanta taşıyordu.

Ona bir merhaba öpücüğü verdim. Belirgin bir tereddütle karşılık verdi.

"Her şey yolunda mı?" Kaşlarımı çatarak sordum.

"Evet. Hayır." Ayana'nın parmakları çantasının askısını sıktı.

Bekledim, soğuk bir his kapladı. Bu onun yapacağı bir şey değildi. Üzgün olduğunda bile, hiç bu kadar soğuk olmamıştı.

"Cuma günü vedalaştıktan sonra daireme girdim ve..." Derin bir nefes aldı. "Ben dışarıdayken biri zorla girmiş. Benim için bir şey bırakmışlar."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Tepkim o kadar içgüdüseldi ki, sözleri daha tam olarak algılanmadan başımı kaldırdım. Kan kulaklarıma hücum etti ve göğsümde ani bir hırıltı, saf, buz gibi bir panik patladı.

"Yaralandın mı? Sana ne bıraktılar? Beni neden aramadın?" Dolu bir silahtan çıkan kurşunlar gibi soruları birbiri ardına sıraladım.

Singapur toplantısını siktir et. Onunla birlikte gitmeli ve ayrılmadan önce her şeyin yolunda olduğundan emin olmalıydım. Shepherd ölmüş olabilirdi ama diğer grup hâlâ dışarıdaydı.

Benim açımdan nadir bir dikkatsizlikti. Daha iyi bilmeliydim. Kahretsin, ilk içgüdümü dinlemeli ve Shepherd öldükten sonra bile binasında yirmi dört saat tutmalıydım. Ayana bundan nefret ederdi ve ekibim zaten aşırı çalışıyordu ama buna değerdi.

Şimdi, birisi onun dairesine ve ben orada değildim. Pişmanlık karnımı deşti.

"Ben iyiyim," diye beni rahatlattı Ayana. "Sakın korkma. Ben eve geldiğimde çoktan gitmişlerdi ve hiçbir şey almamışlardı. Ayrıca polis raporu tutturdum ve kilitlerimi değiştirdim. Bu hafta içinde güvenlik sistemimi yenilemek için biri gelecek."

"Ekibim bunu bugün yapacak," dedim. "Bu bekleyemez ve onların yükseltmeleri piyasadaki her şeyden daha iyi olacak."

"Hayır. Ben zaten her şeyi ayarladım." Ayana'nın yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Tam itiraz edecektim ki, "İçeri giren kişi bana bunu bıraktı" diye ekledi.

Pişmanlığım dehşete dönüştü. Çantasından bir zarf çıkarıp bana uzatırken midem bulanarak onu izledim. Elinde hafif bir titreme vardı.

Zarfı almadan önce bir an tereddüt ettim. Açtım.

İçindekiler alındı.

Ve yüzümdeki kanın her zerresinin aktığını hissettim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Nefesim boğazımda düğümlendi. Bu görüntüleri görmenin şoku, baktıkça daha da derine batan küçük buz parçalarına dönüştü.

Toplamda üç fotoğraf vardı ve Dexter'a yaptıklarımı grafik ve dehşet verici ayrıntılarla anlatıyordu. Ekibim bir uyarı olarak kalıntılarını bilinen bir Kardeşlik merkezinin yakınına atmıştı. Eğer Dexter'ı almak Shepherd'ı ele verdiyse, elimden geleni ardıma koymayabilirdim; yaptığım şeyi saklamaya çalışmanın bir anlamı yoktu.

Fotoğraflar onu bıraktığımız yerde çekilmişti, bu da örgütten birinin Ayana'nın evinde olduğu anlamına geliyordu. Bunu yapabilecek başka kimse yoktu.

Kanım kulaklarımda gümbürdedi. Gözlerimi Dexter'ın parçalanmış yüzünün yakından çekilmiş görüntüsünden en üste iliştirilmiş nota çevirdim.

Vuk Markovic'in gerçekte nasıl bir adam olduğunu öğrenmenin zamanı geldi.

Mide bulandırıcı bir tat ağzımı doldurdu. Zaman dayanılmaz bir hızla yavaşladı. Her saniye farklı bir anıyı ortaya çıkarıyordu.

Jordan vuruluyor. Ayana ile ilk gecem. Sean'ın beni arayıp Dexter'ı bulduğunu söylemesi. Depo. Roman'ın, gerçekten neler yapabileceğimi öğrenirse Ayana'nın beni terk edeceğini söylemesi.

Bu bir hafta kadar önceydi. Birinin Ayana'ya bu fotoğrafları bırakması için bizi ayırmak istemesi dışında başka bir düşünemiyordum ve zamanlama biraz fazla uygundu.

Görüntüler avucumun içinde buruştu. Eğer o sinsi piç Roman'ın bu işle bir ilgisi varsa, onu bir balık gibi deşecektim.

Ama önce şu anla ilgilenmem gerekiyordu.

Sonunda tekrar kafamı kaldırdığımda Ayana aynı tuhaf ifadeyle bana bakıyordu, sanki acı dolu bir umutla kusma ihtimali arasında kalmış gibiydi.

Zaman normale döndü ama kanım donmuş halde kaldı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bana gerçeği söyle." Sesi titreyerek fotoğrafları işaret etti. "Bunu sen mi yaptın?"

AYANA

Bir iğne düşse duyulacak kadar sessizdi.

Vuk bana baktı, parmak eklemleri fotoğrafların etrafında bembeyazdı - son dört gündür kâbuslarıma giren ve yediğim her şeyin karton gibi gelmesine neden olan, mide bulandırıcı, kana bulanmış fotoğraflar.

Onlar aynı ellerde dinlendiler beni tutmuştu . Dokundu bana.

Beni rahatlattı.

Resimdeki adamın başına gelenler kadar vahşi bir şeyden sorumlu olduklarını hayal bile edemiyordum. Buna inanmak istemedim. Başka bir açıklaması olmalıydı.

Birileri ya onları iğrenç bir şaka olarak bırakmıştı ya da Vuk'u suçlamaya çalışıyorlardı. Vuk'un adalet anlayışının teknik olarak yasal olanın sınırlarını aştığından şüphelenmiş olsam da, *bunu* yapabileceğini hiç düşünmemiştim. Ayrıca bir şeyden şüphelenmekle onu ürkütücü ayrıntılarıyla görmek arasında da fark vardı.

Bana bunun doğru olmadığını söyle. Lütfen. Doğru olmadığını söyle. Verdiği yanıt kırılgan umut kırıntılarımı paramparça etti. "Yaptım."

Midem bir uçurumun kenarından doğruca aşağıdaki buz gibi sulara daldı. Gözlerimi kırpıştırırken, sözlerinin ve soğukkanlı ifadesinin ardındaki anlamı anlamaya çalışırken soğuk beni tüketti. Sanki biri yüzüne bir kapı kapatmış ve tanıdığım adamı bir yabancıya dönüştürmüştü.

Ben yaptım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Tamam." Ne kadar aptalca, anlamsız bir cevaptı ama kafamın içinde dönüp duran binlercesi arasından doğru kelimeyi bulamadım. Nefes alamıyordum, düşünemiyordum, orada durup dünyamın etrafımda parçalanmasını izlemekten başka bir şey yapamıyordum. "Sen..." Bir kez daha kelimeler ağzımdan kaçtı.

"Pişman mıyım?" Elbette Vuk ne söylemeye çalıştığımı anlamıştı. Her zaman anlardı. ″Pişman olduğum tek şey, onun üzerinde çalışmak için daha fazla zamanım olmaması." Sesinde en ufak bir pişmanlık belirtisi yoktu.

Tükürük, zımparalanmış boğazımda buharlaştı. Oda kontrolüm dışında dönüyordu ve eskiden olanın parçalarından başka tutunacak hiçbir şeyim yoktu.

Vuk aramızdaki mesafeyi iki adımda kapattı. Fotoğrafları havaya kaldırdı. "Bu Jordan'ı vuran adam. Neredeyse *seni* öldürecek olan adam. Sırf bu yüzden bile başına gelenden daha kötüsünü hak ediyordu." Sesi kutup gibiydi ama vücudu bir cehennem gibiydi. Isı, ikiliğinin yaşayan, nefes alan bir hatırlatıcısı gibi üzerinden akıyordu.

İş adamı ve suçlu. Koruyucu ve

katil.

Beni bir gün şefkatle öpüp ertesi gün acımasızca öldürebilen adam.

"Benim dünyamda adaletin tek bir şekli vardır: intikam." Vuk yanağımı okşadı, dokunuşu dayanılmaz derecede yumuşaktı. "Sana iyi bir insan olmadığımı söylemiştim, *srce*. Bana inanmalıydın."

Gözlerimi kapattım, avucunun tenime değen sıcaklığının tadını çıkarırken bile sözlerini reddetmeye çalıştım. Nefeslerim küçük, soluk soluğa puflar halinde kaçıyordu.

Ne kadar izole olduğumuzun aşırı derecede farkındaydım. Atış poligonu bizim dışımızda her zaman boştu ve Valhalla'nın en arkasında yer alıyordu.

Çığlık atsam beni duyan olur muydu? Duysalar bile beni kurtarmaya gelirler miydi?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Aklıma gelen varsayımları bir kenara ittim. Vuk'un itirafına ve zalimliğinin kanıtlarına rağmen korkmuyordum. Endişeliydim, evet. Şaşırmıştım, kesinlikle. Ama Wentworth ile yalnız kaldığımda ya da düğünde bana doğru gelen bir mermi gördüğümde beni saran korkunun zerresini bile hissetmiyordum.

İşlediği suçlar ne olursa olsun, bir saniyeliğine bile olsa bana zarar vereceğine inanmadım.

Ben.

"Bana bak." Vuk'un emri gözlerimi açtı. Onun bakışları

Benimkine yanmış, eşit derecede inatçı ve çaresiz. "Ben buyum, Ayana. Bu fotoğraflardaki adama yaptıklarım, kardeşimin ölümünden sorumlu olanlara yaptıklarımla kıyaslanamaz bile. Eğer dönme şansım olsaydı, her şeyi yüzlerce kez tekrar yapardım. *Kimse* benim değer verdiğim insanlara zarar veremez ve bundan sağ salim kurtulamaz."

Görüşüm bulanıklaştı. Bir yanım çığlık atmak istiyordu. Neden yalan söyleyemiyor ve mutlu bir cehalet içinde yaşamama izin vermiyordu? Neden hiçbir şey değişmemiş gibi davranmama izin vermiyordu? Asla eskisi gibi olamayacağımız anlamına geldiği halde neden bu kadar ezici bir şekilde dürüst olmak zorundaydı?

"Sana zarar vermeyeceğim. Asla," dedi Vuk. "Şimdi çekip gidersen ve beni bir daha görmek istemediğini söylersen, isteklerine saygı duyarım. Ama biri gibi davranamam. Olan oldu ve yarın biri senin peşine düşerse, tetikçiyle nasıl başa çıktıysam onlarla da öyle başa çıkarım." Ses tonu sertti. Acımasızdı. "Bu benim DNA'mda *var, srce*. Uzlaşabilirim ama kim olduğumun özünü değiştiremem. Ne kadar istesem de."

Sonlara doğru sesinde duyduğum küçük çatlakla kalbim parçalandı.

Üstü kapalı sorusunu anladım.

Yaptığı ve yapabileceği şeyleri bilerek kalır mıydım? Yoksa yapabileceğimi söylediği gibi çekip gider ve onun dünyasının karanlığını geride mi bırakırdım?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İkincisinin olasılığı içimi bir acı aleviyle parçaladı, ancak tanımadığım ve şimdi asla tanımayacağım bir adamın hayali çığlıkları tarafından kovalandı.

Gözlerimin arkasında kıpkırmızı görüntüler titreşti ve midem Cuma gününden beri onuncu kez bulandı.

Kalayım mı, gideyim mi?

"I..." Kelimeler boğazımda düğümlendi. Kararsızlığın bulanık sularının altında bir karar parıldıyordu ama ona ulaşamıyordum. Denesem boğulacaktım. "Zamana ihtiyacım var." Bir damla gözyaşı süzüldü ve yanağımı haşladı. "Şu anda düşünemiyorum. Bir süre yalnız kalmaya ihtiyacım var, böylece..." Dökülmeyen gözyaşlarım cümlemin geri kalanını yuttu. "Sadece yalnız kalmaya ihtiyacım var," tekrarlandı.

Vuk yutkundu. Duygular taştan yüzünü hırpaladı. Korku, panik, çaresizlik... Yüzü tekrar kapanmadan önce bir nefes almak için yüzeye çıktılar.

Elini bıraktı ve geri çekildi.

Tenimi bir ürperti kapladı. Titredim, göğsümdeki delik beni yutmakla tehdit ederken bile onun dokunuşunun sıcaklığını tekrar hissetmeyi arzuluyordum.

"İstediğiniz kadar zaman ayırın," dedi. "Ben burada olacağım."

Sessiz vaadinin beni daha iyi hissettirmesi gerekiyordu ama bu sadece daha kötü hissetmeme neden oldu. Boğazım o kadar sıkılmıştı ki bir hece daha çıkarmam imkânsızdı ve oradan uzaklaşırken arkama bakmaktan kendimi alamadım.

Vuk tam olarak onu bıraktığım yerde duruyordu, başı ve omuzları eğikti.

Henüz vedalaşmamıştık ama yine de aramızda bir uçurum açılmış gibi hissediyordum.

Titreyen bir nefes aldım ve tekrar öne doğru döndüm. *Bir ayağım diğerinin önünde. İşte bu kadar. Yapabilirsin.*

Valhalla'nın koridorlarında bir hayalet gibi yürüdüm, bedensel ama kayıp. Bir şekilde çıkışa giden yolu buldum ama nereden gideceğimi bilmiyordum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Orada.

Boş daireme dönme düşüncesi beni ürküttü. Güvenliğimi artırma konusunda söylediklerime rağmen, birinin -büyük olasılıkla Kardeşliğin bir üyesinin- içeri bu kadar kolay girdiğini bilmek beni geriyordu. Belki de bir otele yerleşmeli ya da Maya'ya birkaç geceliğine onu misafir edip edemeyeceğimi sormalıydım.

Alternatif bir gerçeklikte, Vuk'un evinde kalırdım ama bu artık bir seçenek değildi.

Gözyaşlarımı sildim ve derin bir nefes daha aldım. Daha sonra, baş başa kaldığımızda da ağlayabilirdim. Şu anda dikkatimi dağıtacak bir şeye, herhangi bir şeye ihtiyacım vardı.

Valhalla'dan caddeye doğru yürüdüm ve bir taksi çağırdım. Şoföre beni SoHo'da herhangi bir yere bırakmasını söyledim. Yürümek beni sakinleştirecekti ve mahalle hafta içi öğleden sonra güvenlik yanılsaması yaratacak kadar kalabalıktı.

Otuz dakika sonra taksiden indim ve çay içmek için yakındaki bir kafeye daldım. Annemin shai'si değildi, ama bir tutam iş görürdü.

Sokaklarda dolaşırken içkinin rahatlatıcı sıcaklığının gözyaşlarımın geri kalanını silmesine izin verdim. Burnum tıkalıydı ve başım ağladıktan sonra hep olduğu gibi ağrıyordu ama duygusal olarak o kadar yorgundum ki, bok gibi görünürken birinin beni tanıyıp tanımaması umurumda bile değildi.

Kalbim parçalanırken potansiyel olarak kötü bir samimi fotoğraf kimin umurundaydı?

Bu şekilde olmak zorunda değil. Şu anda Valhalla'ya geri dönebilir ve kendimi Vuk'un kollarına atabilirdim. Yaptığı şeyi yaptığında diğer tarafa bakabilirdim ve sonsuza dek mutlu yaşayabilirdik.

Ama bir parçam hep bilecekti. Her zaman gergin olacaktım ve ona karşı olan duygularımla ahlakımı uzlaştırmanın bir yolunu bulmadığım sürece mesafemi her zaman hissedecekti.

Bunun mümkün olup olmadığını zaman gösterecekti.

"Ayana."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Tanıdık sesle durakladım. Aylardır yüz yüze duymadığım bir sesti.

Hank elinde sigarasıyla Beaumont'un genel merkezinin önünde duruyordu. Düşüncelerimle o kadar meşguldüm ki, doğruca eski ajansımın ofislerine gittiğimi fark etmemiştim.

Sertleştim. Eski menajerim her zamanki gibi görünüyordu, geriye taranmış saçları ve bronzlaşmış teniyle. Ancak gözlerinde koyu gölgeler vardı ve sigarayı ağzına götürürken eli titriyordu.

Emmanuelle'in Vuk'un onu tehdit ettiği konusunda söylediklerini hatırladım. Belki de o kadar da iyi bir insan değildim çünkü işkenceyi hazmedemesem de, Hank'in Vuk'un önünde sinmiş görüntüsü bana muazzam bir tatmin duygusu veriyordu.

"Ne istiyorsun?" diye sordum.

Tekrar konuşmadan önce sigarasından bir nefes çekti. "Vedalaşma fırsatımız olmadı. Altı yıllık ortaklık boşa gitti." Hank başını salladı. "Emmanuelle'i gerçekten kızdırmışsın."

"*Yasal olarak* hakkım olanı isteyerek mi?" Fincanımı sıkıca kavradım. "Ve altı yıllık ortaklık derken, gerçekten altı yıllık sömürüyü kastediyorsun."

"Sömürü mü?" Alay etti. "Ben olmasaydım D.C.'de hâlâ bir hiç olurdun. Sana bir kariyer verdim. Şöhret. Para. Ajans ücretlerini hesaba katsan bile, benimle birlikte kazanacağından daha fazlasını kazandın... ne? Bir yerlerde kimya laboratuarında çalışarak mı?" Hank'in gözleri parladı. "Ben olmasaydım Jordan Ford ya da Vuk Markovic gibi adamlarla tanışabileceğini mi sanıyorsun?"

"Ben bunların hiçbirini istemedim," diye tersledim. Öfke iyiydi. Öfke, Vuk'un adını duymanın keskin acısı üzerinde durmamı engelliyordu. "Ben sadece babamın hastane masraflarını karşılayacak kadar para istedim. Ünlü olmak istemedim ve kesinlikle senin sahte sözleşmene bağlı kalmak istemedim."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Belki değil, ama işte buradayız." Hank bana ince bir gülümseme verdi. "En azından artık sözleşmen için endişelenmene gerek kalmayacak. Sadece bir dava."

"Dava saçmalıktan ibaret ve bunu herkes biliyor."

"Elbette, ama bittiğinde artık modanın lekesiz altın kızı olmayacaksın, değil mi?" Hank sigarasını söndürdü. "Emmanuelle ne yaptığını biliyor. Markovic senin tarafında olabilir ama o karşına almak isteyeceğin biri değil. Asla."

Vuk'tan ikinci kez söz ettiğinde irkilmemi bastırdım. "Ondan korkmuyorum," dedim. "Artık korkmuyorum."

Bana daha önce yapmadığı başka ne yapabilirdi ki?

"Bu çok kötü." Hank'in gözlerinde bir şey parıldadı. "Bundan daha zeki olduğunu sanıyordum."

Siktir et. Onunla yeterince vakit kaybetmiştim. O artık benim menajerim değildi ve kafamın içine girme çabalarına müsamaha göstermem için bir neden yoktu.

Başka bir bakış atmadan oradan ayrıldım ama sözleri çürümüş bir koku gibi beni takip etti.

Emmanuelle'in elinde başka bir şey ya da beni hedef almak için yarı hararetli bir telefon görüşmesi dışında başka bir nedeni var mıydı? Beaumont'un en çok kazanan modeliydim ve o da kurnaz bir iş kadınıydı. Beni bırakma kararı pratikte mantıklı değildi.

Yine de egonun insanları kendi çıkarlarına aykırı davranmaya iten bir yönü vardı. İki yıl önce, gelecek vaat eden bir moda tasarımcısı arkadaşlarının tavsiyelerine kulak asmamış ve o gece kendi etkinliğini düzenleyecek olan rakibine inat, son dakikada bir etkinlik için kendi parasından bir milyon dolar harcamıştı. Her şey tam bir felaketti ve tasarımcı ne sosyal ne de finansal olarak asla toparlanamadı.

Yani evet, Emmanuelle'in gerçekten o kadar önemsiz olduğuna inanıyordum.

Köşeyi dönüp bir yan sokağa girdim. Bir ana caddeden diğerine geçişi sağlamaktan başka bir amaca hizmet etmeyen o boş şeritlerden biriydi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yolun karşısındaki tanıdık bir kafenin ışıltısını fark ettim. Çayımı neredeyse bitirmiştim, bu yüzden mükemmel bir zamanlamaydı. Şehir merkezinde koşturmak yerine, bir içki daha sipariş edecek, köşedeki masaya oturacak ve en sevdiğim parfüm blogundaki son yazılara göz atacaktım. E-posta yok, mesaj yok, sosyal medyayı kontrol etmek yok ve Vuk'u düşünmek *yok*. Kafamı boşalttıktan sonra ne yapacağıma karar verebilirdim.

Kararlılık adımlarımı hızlandırdı, ancak keskin bir ağrı boynumu deldiğinde sokağın yarısına ancak gelmiştim.

İlk başta bir arı tarafından sokulduğumu sandım. Elim onu uzaklaştırmak için havaya kalktı ve işte o anda dünya tersine döndü. Fincanım diğer elimden düştü ve yere yuvarlandı. Kapak yerinden fırladı ve çayımın kalıntıları koyu bir leke gibi betonun içine sızdı.

Ciğerlerimi bir gerginlik kapladı. Tökezledim, nefeslerim kısa, sığ patlamalar halinde geliyordu. Demir eller beni yakalamadan önce duyduğum son şey bir araba kapısının çarpma sesiydi ve dünya karardı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BÖLÜM 46

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Vuk

Uyuyamadım ve çalışamadım. Atış yapmak beni tatmin etmiyordu.

Menzil bana Ayana'yı o kadar çok hatırlattı ki, bana fotoğrafları gösterdikten ve dünyam başıma yıkıldıktan bir gün sonra hiç yapmadığım bir şey yaptım: Boks salonuna gittim.

Valhalla'ya katıldığımdan beri spor salonuna kaç kez girdiğimi bir elin parmakları kadar sayabilirdim. Boks benim tercih ettiğim bir spor değildi, ama sinirimi boşaltmak olduğunda, hiçbir şey ringde eski usul bir raunttan daha iyi olamazdı.

"Söyle bakalım," dedi Dante. "Seni kim kızdırdı?"

Yumruğunu savuşturdum ve bir aparkatla karşılık verdim. Sorusuna cevap vermedim.

Bu benden bilgi almaya çalıştığı ilk sefer değildi. Ben geldiğimde Dante spor salonunda olduğu için şanslıydım, böylece bir antrenman partneri aramak zorunda kalmamıştım ama buraya konuşmak için gelmemiştim. Eğer birine Ayana'yla olanları anlatırsam, bu her şeyi gerçek kılardı ve eğer gerçekse - eğer Ayana gerçekten sonsuza dek gitmişse- o zaman bu binayı ellerimle paramparça etmek isterdim.

Bir süre yalnız kalmaya ihtiyacım var.

Sözleri midemi tırmaladı, korkudan daha derin, pişmanlıktan daha derin. Beni içten dışa doğru parçaladılar ve kanamayı durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bir süre yalnız kalmaya ihtiyacım var.

Yankılar, gözyaşlarının görüntüsü kadar inatla peşimi bırakmadı. İşin bu noktaya geleceğini bilmeliydim. Bazı sırlar sonsuza dek gömülü kalamazdı ve benimki diğerlerinden daha korkunçtu.

Yalan söyleyebilirdim ama bu bir yara bandı olurdu, çözüm değil. Ayana ve ben henüz ilişkimizi tanımlamamıştık. Eğer tanımlarsak ve tanımladığımızda, kendini neye bulaştırdığını tam olarak bilmesini istiyordum.

Onun hak ettiği iyi ve nazik adam olmayı ne kadar istesem de olamadım. Ben neysem oydum, doğanın ve koşulların yarattığı bir canavardım. İçimdeki karanlığı bir leoparın beneklerini değiştiremeyeceği kadar yok edemezdim ve bunu hak edenlerden intikam aldığım için asla özür dilemeyecektim.

Ama çekip gitmeye karar verirse, o zaman-

Bir yumruk çeneme çarptı. Başım sola döndü ve ağzıma sıvı bakır tadı doldu. Tükürdüm, kulaklarım çınlıyordu.

"Dikkatin dağınık." Dante tısladı. Gözlerinde bir parça eğlence vardı. "Bunun dün kulüpten çıkarken gördüğüm bir modelle ilgisi olduğunu sanmıyorum."

Göğsümden bir hırıltı yükseldi. Doğrudan bir yumruk indirdim ve o da acı dolu bir homurtuyla darbeyi karşıladı.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum," dedi.

Tekrar saldırdım. Bu noktada kazanmayı ya da kaybetmeyi umursamıyordum.

Sadece bir şeye yumruk atmam gerekiyordu ve Dante de en iyi hedefti.

Ter yüzümden aşağı ve gözlerime akıyordu. Kaslarım o kadar gergindi ki kopacakmış gibi hissediyordum.

Bir süre yalnız kalmaya ihtiyacım var.

Bu günler, haftalar ya da aylar olabilir. Sonsuza kadar da sürebilir. Tüm bunların belirsizliği, tıpkı Kardeşlik'in eylemlerinin ardındaki neden gibi, zehirli dişleriyle içimi kemiriyordu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ona o fotoğrafları göndermek onu benden uzaklaştırmaktan başka ne işe yaradı? Birlikte olup olmamamız neden umurlarında olsun ki? Olsa olsa yakınlaşmamızı isterlerdi - bu onlara benim üzerimde daha fazla koz verirdi. Ya da belki de amaçları benim dengemi bozmaktı. İlişki sorunlarımla dikkatimi dağıtmak, böylece başka bir saldırıya karşı daha savunmasız olmak.

Telefonumun zil sesi düşüncelerimin kakofonisini yarıp geçti. Cevap verebilmek için mola verdim.

Normalde görmezden gelir ve yoluma devam ederdim ama Ayana olabilirdi. Son konuşmamızın üzerinden yirmi dört saatten az bir süre geçtiği düşünülürse bu pek olası değildi ama insan umut edebilirdi.

Ne yazık ki arayan Ayana değil, Sean'dı. Ve arıyordu, ki bu asla iyiye işaret değildi.

Aldım, dinledim ve o hafta ikinci kez dünyam paramparça oldu.

"Bu nasıl oldu *lan*?" Boğazımdan çıkan hırıltı tam anlamıyla vahşiydi.

Sean irkilmedi ama yüzündeki sert ifade endişesini ele veriyordu. "Dün beni aradıktan sonra binasına bir kişi gönderdik ama evde olmadığı zamanlarda onu göremiyoruz. Söylediğiniz gibi, bugünden itibaren yanında tam zamanlı bir koruma tutmayı planlamıştık ama artık çok geçti." Çenesi gerildi. "Bu benim dikkatsizliğimdi ve tüm sorumluluğu üstleniyorum."

Valhalla'daki ofisimdeydik. Sean beni arayıp Ayana'nın kayıp olduğunu söyledikten hemen sonra boks salonundan ayrılmış ve benimle burada buluşmasını istemiştim.

Kayıp.

Midem asitle doldu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ayana'nın binasına yerleştirdiğim bekçi bu sabah Sean'a Ayana'nın dün gece eve gitmediğini söyledi ki bu onun için neredeyse duyulmamış bir şeydi. Arkadaşlarına sorduğumda dün öğleden beri kimsenin ondan haber almadığını öğrendim. Valhalla'dan sonra toparlanmak için eve gitmesi gerekeceğinden seyahate çıkmış olamazdı.

İşte o zaman Sean bir şeylerin ters gittiğinden şüphelenip beni aradı.

Öfke, kaygan bir panik tabakasının altında parıldıyordu. En son görüldüğünden bu yana yirmi iki saat geçmişti ve onu bulana kadar şehri yerle bir etmek istiyordum.

Sean, "Valhalla'nın güvenlik kayıtlarına erişebildik ve kulüpten ayrıldıktan sonra bindiği taksinin plakasını alabildik," dedi. "Şoförün izini sürdük. Onu hatırladı ve SoHo'da bıraktığını söyledi. Onu bıraktığı yerin çevresindeki güvenlik kamerası görüntülerini aldık ve yakındaki bir kafeye girip çıktığını gördük."

Sean'ın daha önceki özrüne rağmen, olanların onun değil benim hatam olduğunu anlayacak kadar aklım başımdaydı. Bu işin üstünde olmalıydım. Gitmesine izin vermeden önce güvende olduğundan emin olmalıydım, onu Kardeşlik hakkında uyarmalıydım, yapmalıydım, *yapmalıydım.* Ve şimdi, çok geç olabilir.

Mideme ekşi bir his yayıldı. "Adımlarını takip edip en son nerede görüldüğünü bulabildiniz mi?"

Tereddüt etti. "Bir noktaya kadar. Tüm ekip bunun üzerinde çalışıyor ama çok fazla görüntü var. Tabii bu kızın güvenlik kamerası *olan* bir yerde kaybolduğunu varsayarsak. Bölgedeki pek çok işyerinde güvenlik kamerası yok." Sean masamın üzerine kurduğu şifreli dizüstü bilgisayarını açtı. "Ancak Beaumont'un merkezinin kafeden on dakikalık yürüme mesafesinde olduğunu fark ettik. Teşkilatla olan mevcut sorunlarını göz önüne alarak, her ihtimale karşı binanın kameralarını kontrol ettik ve..." Bir video çekti.

Ekrandaki adam kameradan uzağa bakıyordu ama aşırı jöleli saçlarını ve gösterişli Rolex'ini her yerde tanıyabilirdim. Bir sigara içiyordu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Birkaç saniye sonra Ayana kadraja girdi. Gözleri şişmiş görünüyordu ve elinde kafeden aldığı karton bir bardak vardı.

Yıldız parlaklığında bir acı dalgası içimde parladı. *O iyi. Bir şeyi yok.* Öyle olmalıydı.

Ayana meydan okuyan bir ifadeyle uzaklaşmadan önce ikisi hararetli bir tartışmaya girmiş gibi görünüyordu.

Sean, "Ne yazık ki yakınlarda başka güvenlik kamerası yok, bu yüzden daha sonra nereye gittiğini izleyemedik," dedi. "Ama herhangi bir ipucu bırakmış olma ihtimaline karşı bölgeyi elle kontrol eden adamlarım var."

"*Bir şey* bulur bulmaz beni bilgilendirin. O zamana kadar Hank'i bana getirin," diye emrettim. "Derhal."

"Tamamdır."

Sean gittikten sonra ofisimde volta attım ve boğazımda yükselen mide bulantısını kontrol etmeye çalıştım. Emir verirken ve plan yaparken kendimi kontrol edebiliyordum ama beklemekten başka yapacak bir şeyim olmadığı için midemde esneyen bir çukur açılmıştı.

Ayana'nın Hank'le yaptığı konuşma en son görüldüğü andı. Videonun zaman damgasına göre, bu yirmi üç saat önceydi. Benim dünyamda bir sonsuzluk.

Önce eşyalarını almak için dairesine uğramadan kendi isteğiyle izini kaybettirmiş olma ihtimali çok düşüktü ama içimden bir ses durumun böyle olmadığını söylüyordu.

Başı beladaydı ve eğer onu kaçıran kişi saçının tek bir teline bile zarar verirse...

Hank'in ekrandaki grenli görüntüsüne bakarken kalbim siyah, acımasız bir buza dönüştü.

Tanrı'nın kendisi intikamımı almamı engelleyemezdi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BÖLÜM 47

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ayana

Gözlerimi açmadan önce kanın kokusunu aldım.

Metal ve ölüm kokuyordu ve koku o kadar yoğun ve keskindi ki ciğerlerimi boğmadan tek bir nefes bile alamıyordum. Her nefes alışımda sanki burnuma bakır çekiyormuşum gibi hissediyordum. Hayali tat dilimin arkasına yerleşti ve öğürme dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldım.

İçim çalkalandı. Kan kokusu bu kadar güçlüyken beni bekleyen kanlı sahneden korkarak gözlerimi sıkıca kapattım ama sonsuza kadar karanlıkta kalamazdım. Hele ki biri beni sokakta yakalamış ve her neredeyse oraya götürmüşken.

Bana sakinleştirici enjekte etmiş olmalılar çünkü şakağımın arkasında bir baş ağrısı vardı ve kollarımla bacaklarımda hisler yeni yeni oluşmaya başlamıştı.

Kendimi destekledim ve yavaşça gözlerimi açtım. Oda yavaş yavaş netleşene kadar göz kırparak sersemliği üzerimden attım.

Geniş bir koridorun ortasındaki bir sandalyeye bağlanmıştım. Kaba ip bileklerimi sandalyenin arkasına bağlamıştı ve ayaklarım da benzer şekilde sandalyenin ayaklarına zincirlenmişti.

Odadan süzülen zayıf güneş ışığı huzmelerinde toz zerrecikleri dönüyordu. Bir tür depoya benziyordu. Yükselen tavanlar, beton zeminler, çıplak duvarların üzerine tünemiş kirli pencereler. Nakliye konteynerleri

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

etrafıma yığılmıştı ve doğrudan yakınımda olmayan her şeyi görmemi engelliyordu.

Ve tam , üç metreden daha az bir mesafede bir ceset yatıyordu. Düzeltme:

Ceset *parçaları*. Bir gövde, bir kol ve...

Midem isyan etti. Safra boğazıma doldu ve öğürür gibi bir sesle kustum.

Tekrar kapatıp orada değilmişim gibi davranmak istedim -yorganım çeneme kadar çekilmiş ve komodinin üzerinde en sevdiğim lavanta aromaterapi mumu yanarken yatak odamda güvende ve sıcakmışım gibi davranmak- ama başka tarafa bakamadım.

Zarftaki fotoğraflar canlanmıştı, sadece bu farklı bir adamdı. Kim olduğunu anlayamadım. Yüzü diğer tarafa dönüktü, bu da küçük bir nimetti. Kaçıranlarımın benim için planladıkları korkunç kaderi beklerken bana bakan bir çift cansız gözle başa çıkabileceğimi sanmıyordum.

Adamın korkunç ölümünden sorumlu olan kişinin köşeyi dönüp beni de benzer şekilde parçalara ayıracağına inanarak dehşet içinde donup kaldım. Ancak birkaç dakika geçti ve nefesimin kesik kesik kesilmesinden başka tek bir ses bile duyamadım.

Kendine gel lan. Histeri sana yardımcı olmaz. Yapman gereken
Düşün.

Sessizce ona kadar saydım ve sonunda nefeslerimi çevremdekileri değerlendirecek kadar sakinleştirdim.

New York'ta bu büyüklükte bir depoyu barındırabilecek çok fazla yer yoktu. Hele Manhattan'da hiç yoktu. Elbette, tamamen başka bir eyalette olabilirdik.

Ne zamandır dışarıdaydım? Saatlerdir mi? Günlerdir mi? Beni Pennsylvania gibi komşu bir eyalete ya da en azından şehir dışına kadar uzun.

Işığın eğimine ve rengine bakılırsa öğleden sonraydı, akşama yaklaşıyordu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Aklım karmakarışıktı. Yapabiliyorken buradan çıkmam gerekiyordu ama nasıl?

Bağlarımın gücünü test etmek için kıpırdandım. İp o kadar kalın değildi ama düğümler çok sağlamdı. Hiçbir yerde çantamı ya da ipi kesmek için kullanabileceğim keskin bir cisim göremedim.

Hayal kırıklığı derimin altında tünel açtı.

Nefes al. Düşün.

Hayattaydım, bu da beni kaçıranların benim için planları olduğu anlamına geliyordu. Eğer beni öldürmek isteselerdi, öldürürlerdi.

Ölümü onların planlarına tercih edip etmeyeceğim ise başka bir konuydu.

Birinin bir insanı öldürmek dışında ona neler yapabileceğine dair mide bulandırıcı görüntüler kafamın içinde oynaştı. Midem tekrar bulandı ve burnumdan titrek bir nefes almaya zorlandım.

Panik yapmak beni bir yere götürmeyecekti. Bu işten sıyrılmak için kafamı toparlamam gerekiyordu. Vuk ne yapardı?

Vuk. Onu düşünmek kalbimi acı verici bir düğüme dönüştürdü. Tartışmamız, eğer öyle denebilirse, bir ya da iki günden fazla sürmemiş olmasına rağmen sanki bir ömür önceymiş gibi geliyordu. İlişkimize ne olacağını bilmiyordum ama yüzünü görmek ve sesini tekrar duymak için her şeyimi verebilirdim. Eğer bunu yapmasaydım, birbirimize söyleyeceğimiz son sözler şok ve öfke içinde olacaktı - en azından benim açımdan.

Pişmanlık midemde bir çukur oluşturdu. Şimdiye kadar Vuk'un tetikçiler ve cinayetlerle dolu dünyası gerçek hayattan çok uzak görünüyordu. Var olduğunu biliyordum ama düğün saldırısı ve sonrasında bile o kadar hissizleşmiştim ki tam olarak fark etmemiştim. Vuk'un adamları saldırganları durdurmuş ve Jordan vurulmasına rağmen hayatta kalmıştı. Tehdit oradaydı ama *gerçek* gibi görünmüyordu.

Bunun yaptığı gibi değil.

Cesede tekrar baktım. Bir öğürmeye daha karşı koydum. Buradan canlı çıksam bile o manzarayı asla unutamayacaktım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bu bana Vuk'un eylemleri için biraz daha empati kazandırdı. Göze göz her zaman en iyi adalet şekli değildi, ama en azından bir adalet *şekliydi*.

Gözyaşlarım boğazıma düğümlendi. Keşke burada olsaydı. Keşke ona aklımdan geçen her şeyi anlatabilseydim.

Ama değildi, yani bu karmaşadan kendimi kurtarmak bana kalmıştı. Onu görmeden ve ona ne yaptığımı söylemeden ölmeyi reddettim.

Derin bir nefes daha aldım ve başımı salladım. *Odaklan, Ayana. Her seferinde bir şey.*

İlk işim kiminle uğraştığımı bulmaktı. Kimin beni kaçırmak için sebebi ve aracı vardı? Emmanuelle benden nefret ederdi ama adam kaçıracak tipte biri değildi. Daha çok sözle ve şantajla sizi keserdi. Aklıma gelen tek kişi Kardeşlik'ti. Düğünü çoktan ve Vuk'a ulaşmak için beni kullanmaya çalışırlarsa hiç şaşırmazdım.

Eğer durum buysa, boku yemiştim. Profesyonel katillerle başa çıkmamın imkânı yoktu.

Ama denemek zorundaydım.

Bağlarımı gevşetmeye çalışarak koltuğumda kıpırdandım. Hiçbir şey yoktu.

Koltuk altlarımda ter birikti ve alnımla üst dudağımda ince bir tabaka oluşturdu. Midem gurulduyordu. Valhalla'da Vuk'la buluşmadan önce mideye indirdiğim yumurta ve smoothie'den beri bir şey yememiştim. Belki yeseydim, daha fazla enerjim olurdu-

Ayak sesleri mutlak sessizliği

bozdu. Donup kaldım. Boğazımı

asit kapladı.

Ayak sesleri daha da arttı.

Kalp atışlarım onların sabit, uğursuz ritmiyle senkronize bir şekilde atıyordu.

Daha yüksek sesle.

Daha sert kıpırdandım. Panik hareketlerimi çılgınca bir hale getirirken strateji kaçtı. Serbest kalsam bile beni kaçıran kişiden kaçabileceğimden şüpheliydim ama burada oturup savaşmadan beni katletmelerini bekleyecek *değildim*.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Daha yüksek sesle.

mi görüyordum, yoksa sağ ayak bileğimin etrafındaki ip biraz esnemiş miydi? O tarafa daha fazla ağırlık verdim, denedim-

Ayak sesleri kesildi.

Buradaydılar.

Sustum. Nabzım damarlarımdan çıkmaya çalıştı ve beni kaçıran kişiyle yüzleşmek için kendimi yeniden çelikleştirdim.

Gözlerimi yukarı, cesedin üzerinden siyah giysili bir çift bacağa doğru sürükledim.

Yukarı, yukarı, yukarı, tanıdık bir yüze

kadar. Nefesim buz sarkıtlarına dönüştü.

Hayır.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BÖLÜM 48

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Vuk

"

Nerede olduğunu bilmiyorum!" Hank hüngür hüngür ağladı. "Yemin

ederim! O oldu

sigara molası verdiğim sırada yanımdan geçip gitti. Hepsi bu kadar. Onun kaybolmasıyla ya da Emmanuelle'in onu bırakmasıyla hiçbir ilgim yok. I-" Boğazını sıkıca kavradığımda sözcükleri hıçkırıklara dönüştü.

Yüzü morardı ve ayakları boş yere havayı tekmeledi.

Sean onu bir saat önce evime bıraktığı andan itibaren onu sorgulamaya başlamıştım ve bahanelerinden bıkmıştım. Ayana'nın son görülmesinin üzerinden yirmi dört saatten fazla zaman geçmişti; merhametim gibi sabrım da tükenmişti.

"Lütfen." Hank'in nefesi kesildi. "Yardım edebilirim. "Eğer izin verirsen-" Tekrar boğuldu, gözleri şişti.

İnsanlığın üzerindeki bu acınası leke yok olana kadar daha fazla sıkıştırmak istiyordum ama Ayana'yla konuşan son kişi oydu. Ayrıca Beaumont'la içeriden bir bağlantısı vardı, bu da işlerin nasıl geliştiğine bağlı olarak işe yarayabilir ya da yaramayabilirdi. Şu anda çok fazla belirsizlik vardı.

Onu isteksizce bıraktım. Hırıltıyla iki oldu.

Sean onu almaya gittikten kısa bir süre sonra Valhalla'daki ofisimden evimin bodrumuna taşınmıştım. karşısında kurduğum üçüncül bir ofisti.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

derme çatma öfke odamda. Hank'le uğraşmak için özel bir yere ihtiyacım vardı ve burası ne Valhalla ne de resmi şirket merkezimdi.

"Bakın, ne olduğunu bilmiyorum ama ayrılırken hangi sokağa döndüğünü gördüm," dedi Hank tekrar düzgün konuşabilecek kadar oksijen kazandığında. "Şu... dükkanların olmadığı yan sokaktı. Bir sürü kafe ve mağazaya çıkıyor. Ayana'yı tanırım, yıllardır onun menajerliğini yapıyorum. Strese girdiğinde bir kafeye gider ve orada *saatlerce* oturur. Eğer kontrol edersen-"

Sean soğuk bir ifadeyle, "Yaptık," dedi. Köşeden sessizce bizi izliyordu. "O işyerlerinin hiçbirinin güvenlik kamerası kayıtlarında görünmüyor."

Hank'in üst dudağında boncuk boncuk terler parlıyordu. "Pek çok başka şey var..." Bakışlarım karşısında bocaladı. Gözleri bir sağa bir sola, bir sağa bir sola gidip geldi ve sonunda tekrar benimkilerle buluştu. "Tamam. Dün öğleden beri kayıp olduğunu söylediniz, değil mi? Bunun bir bağlantısı ya da yardımı olur mu bilmiyorum ama..."

"Çıkar ağzındaki baklayı," diye homurdandı Sean.

"Emmanuelle'i dün öğleden beri ben de görmedim," diye ağzından kaçırdı Hank. "Bu sabah için planlanmış bir toplantımız vardı ve o gelmedi. Bu onun yapacağı bir şey değil. Adam kaçırdığını falan söylemiyorum ama zamanlama garip, değil mi? Ayana'ya karşı bir şeyler hissettiğini biliyorum, belki bir şeyler biliyordur?" Sonunda sesi bir ciyaklamaya dönüştü.

Sean ve ben bakıştık.

Hank sandığımızdan daha zeki olabilir çünkü aynı düşünce ilk başta benim de aklımdan geçmişti, sadece onun sahip olmadığı bilgilere sahiptim.

Dominic sayesinde, Emmanuelle Beaumont'un, kızlık soyadı Élodie Beaumont'un Kardeşlik ile ilişkisi olduğunu biliyordum. Shepherd olarak da bilinen Stéphane Bouvier'in kız kardeşiydi, soyadı yoktu. Onların adı

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Küçük Fransız memleketi, biyografisini okuduğumda alarmımı tetikleyen şeydi.

Shepherd ve benim yollarımız kardeşim ölmeden önce kısa bir süre kesişmişti. Ben ayrılmadan bir ay önce Kardeşliğe katılmıştı ve zehir yapma sürecimi görmek istemişti. Laboratuarımdaki o gece boyunca, memleketi hakkında küstahça bir yorum yapmıştı.

Bu onun adına bir hataydı. Kardeşler birbirleriyle bile kişisel bilgilerini paylaşmamak üzere eğitilmişlerdi ama o bu hatayı fark edemeyecek kadar yeni ve acemiydi. O zamanlar pek dikkat etmemiştim ama meraktan araştırdığımı ve orada yaşayan sadece bin kadar sakin olduğunu öğrendiğimi hatırlıyorum.

Emmanuelle ve Shepherd'ın birbirleriyle bir tür bağlantıları olmadan aynı yerden gelme olasılıkları neydi?

Ekibim bağlantıyı kuramıyordu çünkü bunun tek kanıtı mali durumlarının derinliklerinde gizliydi ama Dominic'in adli muhasebesi sonunda önsezimi doğruladı. Emmanuelle, Shepherd'ın grubunu kendi ajansından ve daha kazançlı ama iğrenç yan faaliyetlerinden zimmetine geçirdiği parayla ayakta tutan kişiydi.

Dominic, Beaumont'tan aldığı maaşla ya da başka kaynaklarla ilişkilendirilemeyecek bir dizi büyük mevduat bulmuştu. Daha derinlere indiğinde, işinin çirkin bir yanını, özellikle de "eğlendiricilerini" kendi model tabanından alan bir "cinsel eğlence" halkasını ortaya çıkardı.

Beaumont'un yüksek kazançlı modelleri işin bu yönünden korunuyordu, ancak yıllardır ajansta çalışan ve yönetimin hoşuna gidecek kadar kazanamayan kızlar borçlarını başka şekillerde kapatmaya zorlanıyordu.

Dominic müşterilerinin kimler olduğunu araştırmamıştı ama bahse girerim moda endüstrisinin ve ötesinin kim kimdir listesi gibiydi. Emmanuelle'in neden bu kadar güçlü olduğunu açıklıyordu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yani evet, Kardeşlik'le doğrudan bir bağlantısı ve Ayana'ya zarar vermek için bir nedeni vardı. Ayrıca kardeşini öldürdüğüm için bana zarar vermek için ekstra bir nedeni vardı ama Ayana'yı kaçıran o değildi. Öyle olsaydı, Enzo -ona taktığım kuyruk- bana söylerdi, ama bütün gün normal bir şekilde rapor verdi.

Emmanuelle'in Hank'le buluşmasını neden kaçırdığını bilmiyordum. Belki o da benim gibi ondan bıkmıştı.

Sean beni yanına çağırdığında Hank yine kafelerden bahsediyordu. "Vuk." Başını kapıya doğru eğerek özel olarak konuşmamız gerektiğini belirtti.

Hank'i odada bıraktık. Orada hassas bir şeyimiz yoktu, bu yüzden endişelenmedim.

"Sahadaki adamlarımdan bir telefon aldım," dedi Sean yalnız kaldığımızda. "Hank'in bahsettiği yan sokakta bir to-go bardağı bulmuşlar. Görüntülerde Ayana'nın elinde tuttuğuyla eşleşiyor. Parmak izi almak için laboratuarımıza getirdiler. Sorun şu ki, sokak kör bir bölge. Kamera yok, yoldan geçenlerin çoğu görmüyor. Biri iki uca bir minibüs park etse kimse ne olduğunu göremez."

Hayal kırıklığı derimin altına işledi. ***Kupanın onun olup olmaması önemli değil. ke onu nereden kaçırdıklarını bilirdi, hepsi bu.***

"Belki, belki de değil." Sean telefonundan bir fotoğraf çıkardı. gümüş bir düğme kirli betona karşı parlıyordu. "Bunu da bardağın yanında yerde buldular. Belki o gün sokakta yürüyen başka birinin üzerinden düşmüştür ya da başka bir şekilde oraya gelmiştir. Ayana olayıyla bağlantılı olduğunu gösteren bir şey yok ama çocuklar yine de geri getirdiler. Önce analizini yaptılar. Parmak izi yok ama alüvyonlu toprak izi buldular. Özellikle Long Island bu şeyle kaplı. Zayıf bir bağlantı ama..."

Eğer onu bir yere götürecek olsalardı, gözlerden uzak, tanık ya da kamera ihtimalinin az olduğu bir yer seçerlerdi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bu Manhattan'ın çoğunu eledi. Öte yandan Long Island mükemmel olurdu.

Sean'ın dediği gibi, bu zayıf bir bağlantıydı. Düğme, şehri ziyaret eden rastgele bir Long Island'lıya ait olabilirdi. Ama bu bir ipucuydu ve ne kadar küçük olursa olsun bulduğumuz her ipucunun peşine düşecek kadar çaresizdim.

"Kesinlikle," dedi Sean. "Long Island büyük bir yer, ama önce daha izole bölgeleri, özellikle de terk edilmiş depoların olduğu yerleri tarayacağız."

Sana katılmak için 4oin4 yapıyorum. Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Eğer bir dakika daha evin içinde kalırsam, kendimi kaybedecektim.

Sean itiraz etmedi. "Yola çıkmaya hazır olduğumuzda sana haber veririm. Hank'le ne yapmamızı istiyorsun?"

Onu oraya kilitle. Ona göz kulak olmak istiyorum. Ayana'nın kaybolmasında parmağı olduğundan şüpheliydim ama yine de o küçük sansara güvenmiyordum.

Sean gerekli ayarlamaları yapmaya giderken ben de Roman'ı aradım.
Yine sesli mesaja yönlendirdi.

Dünden beri ona ulaşamıyordum. Rüzgârda bir hayalet gibiydi ve bu bok fırtınasına karıştığından giderek daha fazla emin oluyordum.

Ayana'ya o fotoğrafları gönderenin o olma ihtimali yüzde doksandı. Onu elime geçirdiğimde, ben-

Kullan-at telefonum çaldı. *Şeytana bak.*

Hemen telefonu açtım. "Hangi cehennemdeydin?"

"Üzgünüm ama ben senin kaprislerine göre var olmuyorum," diye tersledi Roman. "Benim kendi işlerim var. Şimdi beni son iki saat içinde *yirmi kez* arayacak kadar önemli olan şey nedir?"

Fotoğraflarla ilgili sorularımı bastırdım ve elimdeki önemli konuya odaklandım. Onu daha sonra öldürebilirdim; şimdilik yardımına ihtiyacım vardı.

Ona Ayana'nın kayboluşunu, bulduklarımızı ve araştırmamızın hangi aşamasında olduğumuzu kısaca özetledim. "Ayana'nın kaybolmasıyla ilgili

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Diğer grubun nerede faaliyet gösterdiğini biliyor musunuz? Long Island'da herhangi bir güvenli ev ya da merkez var mı?"

Roman uzun bir süre sessiz kaldı. "Olabilir. Long Island'da bir şey bulamazlarsa şaşırırım." Biraz daha sessizlik. Tekrar konuştuğunda neredeyse telefonu kapattığını düşünecektim. "Bu diğer grup... sana söylemem gereken bir şey var. Yüz yüze."

"Bu önemli mi, yoksa bana daha fazla saçmalık mı anlatacaksın?"

Kaybedecek zamanım yoktu. Kayıp vakalarında her dakika önemliydi ve ben zaten çok fazla zaman harcamıştım.

"Bu çok önemli. Güven bana," dedi. "Aslında, Ayana'yı geri almanıza yardımcı olabilir."

Duymam gereken tek şey buydu.

Bir zaman ve yer belirledik ve kapattım.

Telefonuma baktım, boğazım çaresizlikten düğümlenmişti. Ayana'nın bir yerlerde bağlı, korkmuş ve yalnız olduğunu hayal etmemeye çalıştım.

Dayan bebeğim. Geliyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BÖLÜM 49

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ayana

"Y Şaşırmış görünüyorsun," Wentworth. "Beklediğin kişi değilsin görmek için?"

Sakinleştiricinin gerçekten halüsinojen olup olmadığını merak ederek ona bakakaldım. Eski moda fotoğrafçısının boş bir deponun ortasında bana neden silah doğrulttuğuna dair aklıma gelen tek açıklama buydu.

Sage Studios çekiminde bana saldırmaya çalıştığından beri onu ne görmüş ne de ondan haber almıştım. Şimdi buradaydı, biraz yıpranmış görünüyordu ama hayattaydı.

Bana bakarken gözleri parlıyordu. Burnu yamuktu, kırıldıktan sonra ters şekilde iyileşmiş gibiydi -bundan bir memnuniyet duydum- ve saçları daha uzundu. Sağ elini mavi bir alçı sarıyordu, bu da silahı daha az baskın olan sol elinde tuttuğu anlamına geliyordu.

"Kardeşliğin bir üyesi misin?" Sesimdeki güvensizliği engelleyemedim.

Bundan şüpheliydim. Bu ihtimal bir mafya babasının gizli bir parti palyaçosu olmasından daha saçmaydı ama bu işten nasıl kurtulacağımı düşünürken oyalanmam gerekiyordu.

Suikastçı olsun ya da olmasın, Wentworth'un bana karşı kişisel bir kini vardı. Kini ve silahı olan bir adam, müstakil bir suikastçiden bir düzine kat daha kötüydü.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Profesyonel.

"Üye değilim, hayır. Ama ortak bir tanıdığımız var diyebiliriz." Wentworth'un gülümsemesi tüylerimi diken diken etti. "Onlar Vuk'u istiyordu, ben de seni. Neyse ki bugünlerde ikiniz bir paket anlaşmasınız. Keşke senin gittiğini anladığında o pisliğin yüzünü görebilseydim. Aklını kaçırmış olmalı." Sesi kesinlikle neşeli geliyordu. "Bütün gün seni takip ediyorduk. Hiç fark etmedi çünkü Valhalla'dan hiç ayrılmadı. Şanslıyız."

O hiper, manik sesi tanıdım. Yine kafası iyiydi.

Harika. Kinci, silah kullanan bir pislikle uğraşmak yetmiyormuş gibi bir de kinci, silah kullanan, kafayı bulmuş bir pislikle uğraşmak zorunda kaldım.

Sağ ayak bileğimi bağlarıma bastırırken bakışlarımı onun üzerinde tuttum. İp bir santim daha gevşedi.

"Ne yaptığını biliyor musun?" Wentworth yanıma geldiğinde donakaldım. Nefesi hastalıklı tatlı meyve ve viski gibi kokuyordu. Kusmak istememe neden oldu. "Elimi mahvetti. Bir çekiçle parçaladı. Bir daha asla ateş edemeyeceğim, en azından kamerayla." Silahını havada salladı ve kendi şakasına güldü. "Hepsi *senden* küçük bir öpücük istediğim içindi."

Silahının soğuk metali şakağıma bastırdı. Dehşet dilime yapıştı ve bir iniltiyi bastıramadım.

"Bunu senin istediğini söylediğimde bana inanmadı ama 'modellik' adına neler yaptığını gördüm," diye alay etti Wentworth. "Times Meydanı'ndaki bir reklam panosunda yarı çıplaksın. Eğer bu açık bir davet değilse, nedir?"

Sıcak, içimi boşaltan öfke omurgamdan yukarı kaynadı. Tenim kızardı ve dilimi o kadar sert ısırdım ki kan tadı aldım. Ona saldırmak ve onun gibi insanların dünyada yanlış olan her şey olduğunu ve belki de Vuk'un onun yerine ağzını parçalaması gerektiğini söylemek istedim. Böylece o iğrenç zehrini kusamazdı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ne yazık ki, elimde koz yokken onu kışkırtamazdım.

Mantıklı değildi. Onu ne yapacağını kim bilebilirdi?

Kendimi asitli tepkimi yutmaya zorladım ve onun yerine çenemi ona doğru eğdim. *Yemi görmezden gel. Onu konuşturmaya devam et.* "Ceset. Kim o? Onu neden öldürdün?"

Wentworth gözlerini devirdi. "Önemli biri değil. Yanlış kişiye saldırdı, hepsi bu. Ama onu ben öldürmedim. Sadece seni istedim." Tekrar gülümsedi. Binlerce örümceğin hayalet bacakları tenimi ürpertti. "Bana kalsa şimdi yeniden tanışırdık ama planımızdan saparsam çok üzülürler. Ayrıca, Vuk'un burada olup bizi izlemesini istiyorum. Bizi bulması uzun sürmez." İçimdeki umut dalgası bir sonraki sözleriyle yerle bir oldu. "Kardeşler ona sokakta güzel bir ipucu bırakmışlar. Bir şey bulduğunu sanacak ama biz hazır olacağız. Ayrıca..." Silahıyla yüzümün yan tarafını hafifçe çizdi. "Destek olarak kaç kişi getirirse getirsin, yeterli olmayacak." Durdu ve soğuk metali çenemin altına sapladı. "Çünkü sen bizimlesin ve o senin hayatını asla tehlikeye atmaz. Kendi hayatını kurtarmak için bile."

"Bundan kurtulamayacaksın." Cevap vermeden duramadım. Konuşmaya devam etmeliydim, yoksa Wentworth'un ayakkabılarının üzerine kusacaktım. Bu da muhtemelen pek iyi karşılanmazdı. "Onu asla yenemezsin. O çok zeki."

"Göreceğiz."

Wentworth'un umursamaz tavrı beni öfke nöbetinden daha çok korkuttu. O ve Kardeşler nasıl bir tuzak planlamışlardı?

Önemli değil. Vuk bundan kurtulacak. Kurtulmak zorunda.

O yenilmezdi. Ölümlüydü, evet, ama herhangi bir şeyin ya da herhangi birinin onu alt edebileceği fikri akıl almazdı.

Benim yüzümden ölmeyecekti. Bu ihtimali düşünmeyi bile reddettim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Gitmem gerekiyor. Yapacak çok işim var ama uğrayıp bir merhaba demek istedim," dedi Wentworth. "Yapabiliyorken yalnız zamanınızın tadını çıkarın." Tekrar güldü.

O deponun karanlık dehlizlerinde kaybolana kadar nefesimi tuttum. Burada kaç muhafız vardı? Vuk beni bulursa ve bulduğunda neyle karşılaşacaktı?

Sen elimizdesin ve o senin hayatını asla tehlikeye atmaz. Kendi hayatını kurtarmak için bile.

Gözyaşları boğazımı yaktı.

Wentworth ve işbirlikçileri Vuk kadar beni öldürmeyeceklerdi. Bana koz olarak canlı ihtiyaçları vardı. Ama bu bana başka şeyler yapamayacakları anlamına gelmiyordu.

Kendimi kurtarmak zorundaydım. Eğer kaçamazsam, en azından yardım çağırmanın bir yolunu bulana kadar saklanabilirdim. Neredeyse gece olmuştu ve karanlıkta saklanmak her zaman daha kolaydı.

Etrafımı tekrar taradım. Hiç kamera görmedim ve bana göz kulak olması için buraya bir muhafız yerleştirmedikleri için minnettardım. Eğer Vuk'un yerinde olsaydım, her zaman yanımda bir düzine silahlı muhafız olurdu. Biraz ip ve çabuk etkisini yitiren bir yatıştırıcıdan daha fazla kaynak gerektirecek kadar tehdit oluşturduğumu düşünmemiş olmalılar.

"Aptal model" klişesinin iyi tarafı buydu. İnsanlar beni sürekli hafife alırdı.

Durumumu tekrar gözden geçirdim. Düğümlerden kurtulmaya çalışmak imkânsızdı. Sağ bileğimi çıkarsam bile pek faydası olmazdı. Ellerimi serbest bırakmam gerekiyordu.

Umutsuzca bir saç tokası ya da geçici bir bıçak olarak kullanabileceğim herhangi bir şey aramak sayısız kez etrafıma bakındım

Hiçbir şey.

Tam pes edip tekrar kravatlarımdan kurtulmaya çalışacaktım ki bakışlarım ayakkabılarıma takıldı. Her zamanki gibi topuklu ayakkabı giyiyordum -güzel, sivri, dört inçlik ince topuklu ayakkabılar. Bıçak ya da makas değillerdi ama

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Keskindiler ve doğru kullanılırlarsa ölümcül olabilirlerdi. Daha da iyisi, pompalıydılar, bu da onlardan kolayca kayabileceğim anlamına geliyordu.

Aklımda bir plan şekillendi. Düşük bir ihtimaldi ama hiç yoktan iyiydi. Tek umudum Wentworth dönmeden önce bunu gerçekleştirecek zamanım olmasıydı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BÖLÜM 50

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Vuk

W Buldum.

Üç saatlik arama, planlama ve acı çekmenin ardından Ayana'yı götürdükleri depoyu bulmuşlar.

Sean, Bruce, Mav ve ben alçak bir beton duvarın arkasından geniş binayı izlerken nefesim akşamın serin havasında buharlaştı. Brooklyn'de satın aldığım eve ürkütücü bir şekilde benziyordu. Çatlak beton ve cılız otlardan oluşan ıssız bir arsada oturuyordu ve bir dakika önce saklandığımız yerin yanından geçen bir sıçan dışında hiçbir yaşam belirtisi yoktu.

Dışarıda siyah bir minibüs park etmişti ve deponun kirli camlarını zayıf bir altın ışık deliyordu.

Buranın yanlış yer olma ihtimali yüzde beşti ama Ayana içerideydi. Bunu *hissettim*. Onun yakınlığı beni ışığa doğru çeken bir mıknatıs gibiydi ve adrenalin kanımı doldurdu, saldırmak için doğru anı beklerken duyularımı keskinleştirdi.

"Sana söylemiştim." Roman'ın soğuk ses tonu ona dört bakış fırlattı. "Bana borçlusun."

"Sana hiçbir şey borçlu değiliz," diye homurdandı Sean. "Onun orada olduğundan emin değiliz."

Yaptığı keşif Kardeşlik'in varlığını doğrulamıştı ama Ayana'nın ellerinde olup olmadığını kesin olarak söyleyemiyordu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Öyle. Onu kurtardıktan sonra gerisini ben halledeceğim." Roman'ın bakışları benimkilerle buluştu. "Sakın işi berbat etme."

Gözlerim kısıldı. Parmağım silahımın tetiğinde kıpırdandı ve yüzüne her baktığımda içime dolan öfkeyi dizginlemeye çalışırken sıcaklık on derece daha düştü.

İstediği gibi daha önce buluşmuştuk. Ayana'nın kaçırılması, diğer grup ve son birkaç aydır bana anlattığı bazı saçmalıkların ardındaki gerçekler hakkında söyleyecek çok şeyi vardı.

Onu öldürmediğim için şanslıydı. Birkaç kez çok yaklaşmıştım ama bana uzun zaman önce söylemesi gereken bir bilgi olsa da çok önemli bir istihbarat sağlamıştı.

Ayrıca bu gece Roman'ı korumam gerekiyordu. Adamlarımdan sadece üçünü getirmiştim çünkü Kardeşlik'le doğrudan bir silahlı çatışmaya girmek, pusuya düşmekten farklıydı. Shepherd'ın yaptığı gibi onları alt etmek gibi bir hayalim yoktu; bu kötü bir savaş olacaktı ve tüm ekibimi bir katliama sürüklemeyecektim.

Bu özel senaryoda gizlilik de insan gücünden daha önemliydi. Eğer on iki adamın hepsini getirseydim, Kardeşler'e haber vermeden gizlice girmemizin imkanı yoktu. Onları ne kadar hazırlıksız yakalarsak o kadar iyi.

Hatalarına rağmen Roman değerli bir varlıktı. Yetenekli bir nişancıydı ve karanlıkta iyi çalışırdı.

"Saat başı." Sean'ın sessiz sesi bakışlarımızı birbirimizden ayırdı.

Sözleri havada gözle görülür bir değişim yarattı. Bruce ve Mav gerildi, soluk ay ışığının altında yüzleri sertleşti. Roman'ın kendini beğenmiş neşesi kayboldu ve tenimde şimşekler çaktı. Önceki öfke dalgam soğukkanlı, sakin mantık karşısında geri çekildi.

Zamanı gelmişti.

Sean, Roman ve ben başka bir şey söylemeden diğerlerinden ayrıldık ve depoya doğru süzüldük. Bruce ve Mav geride kalacaktı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Biz içeride savaşıp Ayana'yı kurtarırken koruma gücü.

Gölgelere yakın durduk, adımlarımız neredeyse sessizdi. Korku, panik, endişe; hepsi yan çıkışa kilitlendiğimde yok olup gitti. İleride belirdi, paslı metal kapısı bir siren şarkısı gibi çağırıyordu.

Kalbim acı veren bir ritme yavaşladı.

Bunun bir tuzak olabileceğinin farkındaydım. Ayana'yı kaçıran kişinin arkasında bir düğme gibi bariz bir şeyi kazara bıraktığına bir an bile inanmadım, özellikle de düğmede parmak izi yokken.

Yeni nesil Brothers daha özensizdi ama o kadar da özensiz değillerdi. Düğmenin bizi buraya getirmesi gerekiyordu.

Yine de yemi yutmaktan başka çarem yoktu. Eğer yapmazsam, dikkatimi çekmek için daha aşırı önlemlere başvuracaklardı - kopmuş bir parmak, Ayana'ya işkence yapılırken çekilmiş bir video. Onu öldürmeyebilirlerdi ama ölümden daha kötü şeyler de vardı.

Bu zihinsel görüntülerin dehşeti mideme takıldı ve çekiştirdi.
İçim buz kesti.

Henüz ona dokunmadılar. Daha çok erken. Bir ürperti göğsüme yayıldı. *Çok erken*, diye tekrarladım sessizce.

Ama görüntülerin kafamda tekrar tekrar oynamasına engel olamıyordum. Aralarına son birkaç ayın anıları serpiştirilmişti -Ayana gülüyordu, Ayana tombala konusunda benimle dalga geçiyordu, Ayana koku bilimini anlatırken gözleri parlıyordu.

O benim dünyamın en parlak parçasıydı. Herhangi birinin ya da herhangi bir şeyin onun neşesini söndürme düşüncesi, görüş alanıma kırmızı bir çizgi gönderdi. Göğsüm daraldı.

Onu kaybedemezdim. Şimdi olmaz. Hiçbir zaman.

Onu bulacağız. Şehri yerle bir etmek zorunda kalsam bile onu bulacağım ve o iyi olacak. İyi olmak zorundaydı.

Sean, Roman ve ben olaysız bir şekilde kapıya ulaştık. Beklendiği gibi kilitliydi ama mini bir kaynak makinesi sorunu çabucak halletti.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Elim kolun üzerinde tereddüt etti. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Diğer tarafta bizi kurşun yağmuruna tutmaya hazır bir suikast timinin beklediğini hayal ettim.

Hayır, bu doğru değildi. Beni bu kadar çabuk öldürmezlerdi. Onlara ihanet ettiğini öğrendiklerinde aynı şey Roman için de geçerliydi. Hızlı bir ölümü göze alabilecek tek kişi Sean'dı.

Olabilirdi, ama , çünkü hiçbirimiz ölmeyecektik.

Roman ve Sean kapının iki yanında duvara yaslanmışlardı. Kapıyı açtım, karanlığın içinden biri çıkarsa diye kapının arkasında ustaca manevra yaptım.

Sessizlik.

Yine de, içeri girerken gardımı düşürmedim ve-

Gecenin içinde bir yaylım ateşi patladı. Bir mermi kulağımın yanındaki kapıya isabet etti. Metaller çınladı ve biz ateşe karşılık vermek için çabalarken küfürler havada uçuştu.

Hay sikeyim! Zihinsel olarak buna hazırlanmıştık ama bu nabzımın tehlikeli seviyelere çıkmasını engellemedi. Çelik yeleklerimiz kafamızdan vurulmamızı engellemeyecekti ve şimdi kapıyı açtığıma göre, birinin içeriden saldırması ihtimaline karşı iki cepheyi birden gözetlemem gerekiyordu.

Şimdilik bir şey yok. Tüm nişancılar dışarıdaydı, ama bu yakında değişecekti. Buna bahse girerim.

"Bunun icabına bakacağız!" Sean bağırdı. "*Gidin*."

Bir kurşun daha başının üstündeki duvara saplandı. Roman arkasını döndü ve minibüsün içindeki birine ateş etti.

Camlar kırıldı. Acı çığlıkları ve düşen bedenlerin gümbürtüsü etrafımızda yankılandı. Ateş edenlerin nerede olduğunu tam olarak tespit etmek imkânsızdı ve uzaktan Mav'ın bağırışının ayırt edici sesini duydum. Yaralanmıştı.

Suçluluk duygusu içimi titretti. Adamlarımı buraya pusuya düşürülme ihtimalimizin yüksek olduğunu bilerek getirmiştim. Risklerin farkındaydılar ama günün sonunda bu benim savaşımdı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Git!" Sean tekrar bağırdı. Roman hâlâ minibüsteki saldırganlarla ateş etmekle meşguldü.

Bir kurşun vızıldayarak yanımızdan geçti ve Sean'ın kulağını sıyırdı. Tısladı ve karşılık verdi. Uzaktan bir gümbürtü daha duyuldu ama silah sesleri daha yakından geliyordu. Ateş edenler ilerliyordu.

Keskin emri beni sersemliğimden kurtardı. İki saniyeden az sürmüştü ama her saniye önemliydi.

Sean ve Roman kendi başlarının çaresine bakabilirdi. Benim bir numaralı önceliğim Ayana'yı bulmaktı.

Ben depoya girerken Sean beni korudu. Tetikçilerin üzerime çullanmasını elinden geldiğince engellemeye çalışıyordu.

Dışarıdan saldırıyor olmaları iyi bir şey değildi. İçeride bekleyen bir tuzakları olduğu anlamına geliyordu.

Koridorlarda sürünürken ürkütücü bir sessizlik çöktü. Derinlere indikçe dışarıdaki savaştan gelen sesler de azalıyordu. Depo çok büyüktü ve nakliye konteynırları etrafımda yükseliyor, Kardeşlik için geniş pusu noktaları sağlıyordu.

Tedbirli olduğum için acı verecek kadar yavaş ilerliyordum. Ayana'nın nerede tutulduğunu bilmiyordum ve burada bir düzineden fazla koridor vardı. Ancak sonunda ileride bir ışık parıltısı gördüm. Parlak beyazdı, cep telefonundan ya da el fenerinden yayılan parıltıya benziyordu.

Kaçıranların ona bu şeylerden birini vereceğinden şüpheliydim, bu da yakınlarda bir Kardeş olduğu anlamına geliyordu. Onları sessizce yakalarsam, bana nerede olduğunu ya da en azından neyle karşı karşıya olduğumu söylemelerini sağlayabilirdim... tabii *bu* bir tuzak değilse.

Pratiklik ve çaresizlik egemenlik için savaştı. Eski halim şimdi beni görebilseydi, düşüncesizliğim ve aptallığım için beni azarlardı. Bu gece oyun kitabını çöpe atıyordum ve gerektiği kadar stratejik . Her mantıklı karar, Ayana'ya bir an önce ulaşma ihtiyacımın gölgesinde kalıyordu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kardeşlik buna güveniyordu ama başka seçeneğim yoktu. Neyse ki elimde bir koz vardı. Eğer işe yaramazsa... boku yemiştim.

Işığa doğru ilerledim. Evden çıkmadan önce silahımı susturmuştum ama umarım hiç kullanmam gerekmezdi. Bıçak daha hızlı ve sessizdi ama Glock daha iyi gözdağı verirdi.

Neredeyse koridorun sonuna varmıştım ki arkamdan bir silah sesi duyuldu. Tepki veremeden, soğuk metal şakağımın yan tarafına bastırdı.

Sustum.

"Silahını bırak."

İçimde sıcak, öfkeli alevler parladı. Dişlerimi sıktım ama istediklerini yaptım. Silah yere düştü.

"Tekmele onu."

Alevler ölümcül bir cehenneme dönüştü. Silahı kenara fırlattım. Yerde sekerek ilerledi ve yakındaki bir nakliye konteynerine çarpmasına santimetre kalmıştı.

Bir an sonra tanıdık bir yüz belirdi. Alnından kan damlıyordu ama gözleri soğuk ve berraktı.

"Bunun için çok üzgünüm," dedi Roman sakince. "Ama benimle gelmek zorundasın."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BÖLÜM 51

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ayana

Saatler gibi gelen **bir süreden** sonra, yeterince

kıpırdama alanı bulmayı başardım.

topuğumu tekmelemek için sağ ayak bileğimin etrafından dolandım. Küçük bir başarıydı ama kendimi Everest Dağı'na başarıyla tırmanmış gibi hissediyordum.

Gömleğim ve pantolonum terden tenime yapışmıştı. Ciğerlerim yanıyor, kollarım ve omuzlarım sayısız saat bağlı kaldıktan sonra ağrıyordu.

Ama henüz işim bitmemişti ve çözmem gereken yeni bir sorun vardı. Ellerim bağlıyken topuğuma nasıl ulaşacaktım?

Dudağımı ısırdım. Cesedin kokusu saatler geçtikçe daha da kötüleşmişti ama ben buna karşı hissizleşmiştim. Zaten boktan olan bir durumun bir başka boktan yönüydü.

Neyse ki Wentworth henüz dönmemişti ve beni kaçıran diğer kişiler de yüzlerini göstermemişlerdi. Bir dakika düşündükten sonra nefesimi tuttum ve ayakkabıya olabildiğince yaklaştım. Sandalye ayaklarının yere sürtünme sesi sessizlikte kulakları sağır ediyordu ama kimse gürültüyü araştırmak için koşarak gelmedi.

Kendimi istediğim yere yerleştirdikten sonra ayakkabıya baktım ve zihinsel olarak açıları hesapladım. Mükemmel değillerdi ama işimi göreceklerdi.

Kendimi destekledim ve tekrar kıpırdanmak yerine vücudumu bir yandan diğer salladım. Ağırlığımın çoğunu sandalyemin sağ tarafına doğru verdim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

nefes almak için durdu ve her şeyi tekrar yaptı. Yarım düzine denemeden sonra sonunda yerçekimi etkisini gösterdi ve sandalye devrildi.

Omzum sert betona çarptığında bir çığlığı bastırdım. Bir acı dalgası vücudumda yankılandı ve Tanrı'ya o küçük kemik çıtırtısını hayal ettiğimi umdum.

Acıya karşı dişlerimi sıktım ve topuğu bulmak için el yordamıyla arkamı aradım. Birkaç kez sıyırdım ama tam olarak tutamadım. Bileklerimdeki bağlar çok sıkıydı ve başımı arkamı görecek kadar çeviremiyordum.

Gel hadi. Gel hadi. Gel buraya.

Dışarıdan gelen bir gürültü sessizliği bozarken parmaklarım topuğun etrafına dolandı ve onu tekrar düşürdüm.

"*Lanet olsun*." Öfkeli bir küfrü yutamadım. *Çok yaklaşmıştım* ama sonunda sesin ne olduğunu fark ettiğimde hayal kırıklığım sona erdi.

Silah sesleri. Düzinelerce.

Mideme kramplar girdi. Vuk'la atış derslerim sırasında daha önce de silah sesleri duymuştum. Ancak silahın kontrolü sizdeyken duymakla, eliniz kolunuz bağlıyken, açlıktan ölmek üzereyken ve omzunuz kırılma ihtimali varken duymak arasında fark vardı.

Ama kardeşler birbirlerine ateş etmezlerdi. Silah sesleri burada başka birinin daha olduğu anlamına geliyordu. *Vuk*'un burada olabileceği anlamına geliyordu.

Bir şey bulduğunu sanacak ama biz hazır olacağız. Wentworth'un sataşmalarının hatırası anlık sevincimi yakaladı ve ikiye böldü.

Vuk burada *olsa* bile, tehlikeyi atlatmış değildik. Onu bekliyorlardı. Tüm o silah sesleri... Ya o-

Hayır. Bu şekilde düşünmeyi reddediyordum. Hayal kuracak ve onun pusuya doğru ateş ederek ilerlediğini hayal edecektim, umarım bu sırada Wentworth'un kendini beğenmiş ağzına da bir kurşun sıkmış olurdum.

Kurtarılma ihtimali beni yeni bir enerji patlamasıyla doldurdu. Yenilenmiş bir kararlılıkla topuğu aradım ve elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Omzumda büyüyen ateşi görmezden geldim. Bu sefer ayakkabıyı kapmam bir dakikadan az sürdü.

Vücudumu kaydırdım, böylece stiletto'yu bileklerimi birbirine bağlayan düğümün içine sokabildim. İpi kesecek kadar keskin değildi ama düğümün içine girebilecek kadar inceydi ve eğer doğru şekilde kaldırırsam düğümü gevşetebileceğini umuyordum.

Uzak bir ihtimaldi ama elimdeki tek şey buydu.

Silah sesleri aniden kesildi. *Kahretsin*. Çatışmanın Kardeşler'in dikkatini dağıtacağını ve kaçmadan önce beni kontrol etmeyeceklerini ummuştum.

Bu ani sessizlik ne anlama geliyordu? Kim kazanmıştı? Eğer Vuk buralarda bir yerdeyse, yaralı mı yoksa ölü müydü?

Gözlerimin önünde lekeler dans ediyordu. Oda döndü ve Vuk'un parçalanmış, kanlar içindeki bedeninin görüntüleri kafamdan geçerken düğümü çözme çabalarım zayıfladı.

"Kes şunu," diye fısıldadım şiddetle. "Kendine gel, Ayana." Varsayımsal senaryolar üzerinde dönüp durmayı göze alamazdım. Kendimi *hemen* özgür bırakmalıydım.

Geliyorlardı. Bu sadece bir zaman meselesiydi.

Çabalarıma devam ettim ama önceki enerji patlamam azalmıştı. Birkaç saniye sonra durdum ve nefesimi toplamaya çalıştım. Omzumdaki ateş sönmüştü ama *gerçekten* mi yoksa adrenalinin önemli ağrı reseptörlerini bloke ettiğinden mi emin değildim.

Stiletto'yu düğümün biraz daha derinine ittim. Eğer

ben- Ayak sesleri. Bu sefer iki set.

Ve çok yakındılar.

Kendimi zamanında kurtarmamın hiçbir yolu yoktu. Eğer bu ayak sesleri beni kaçıranlara aitse, işim bitmişti. Kaçmaya çalıştığımı anlarlar ve beni kilit altında tutarlardı, böylece bir daha başarılı olmaya yaklaşamazdım.

Ayak sesleri önümde durdu.

Gözlerimden öfkeli yaşlar aktı. Çok yaklaşmıştım. Düğümü çözmeye *çok yaklaşmıştım*.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Artık bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu. Zaman dolmuştu ve bu gibi durumlarda "yakın" sayılmazdı.

İçim sıkıştı. Gözyaşlarımı kırpıştırdım ve gözlerimi yukarıya, siyah giysili bacakların ve gövdelerin üzerine doğru zorladım ta ki-

"Vuk." İsmi bir şok nefesiyle ağzımdan döküldü. Vücudum uğuldadı. Tekrar göz kırptım, bir şeyler gördüğümden emindim ama hayır. Orada duruyordu, uzun boylu, güçlü ve *canlıydı*.

İçgüdüsel bir rahatlama dalgası içime çarptı. Neredeyse beni çözmesini isteyecektim ki Vuk'tan bunu asla istemem gerekmeyeceğini fark ettim. Normal şartlar altında çoktan onun kollarında olurdum ve o da bizi buradan çıkaracak bir plan yapmış olurdu.

Ona olan aşırı odağım azaldıkça gülümsemem kayboldu ve sahnenin geri kalanı acı verici bir netlikle keskinleşti.

Vuk bana bakıyordu, yüzü suçluluk ve dehşetle kaplanmıştı. Elleri arkadan bağlıydı ve yanındaki adamın kafasına bir silah dayanmıştı. İkinci adamı daha önce hiç görmemiştim. Yeşil gözler, siyah saçlar, zalim ve acımasız bir şekilde aldatıcı bir şekilde yakışıklı.

Yerdeki mevcut pozisyonumu fark edilebilir bir duygu olmadan aldı.

Başka bir şey söyleyemeden arkamdan bir çift ayak sesi daha duyuldu.

Vuk'un burun delikleri alevlendi. Gözlerini dikmiş bana bakıyordu, gözleri o kadar soğuktu ki bir düzine metre öteden soğukluğunu hissedebiliyordum.

Wentworth ortaya çıktı. Yanında... Midem

serbest düştü. Tekrar.

Zarif sarışın sahneyi eğlenerek incelerken nefesim şok içinde kesildi.

"Herkesin burada olduğunu görüyorum," dedi Emmanuelle. "Hadi , olur mu?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BÖLÜM 52

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Vuk

Çıplak ellerimle onları parçalayacaktım. Hepsini.

Wentworth, sümüklü korkak, onun altından tırmanıp Arkasına saklanabileceği biri olduğu için sallanıyordu.

Emmanuelle, tüm planlayan kötü kaltak. Ve Roman, o *lanet* olası pislik.

İktidarsız bir öfke bulutunun içinden nefes almaya çalıştım. İntikam bıçağı derimin altına bastırıyor, kanımı çekiyordu. Fokurduyor ve kıvılcımlar saçıyordu, öfkesi akkor halindeydi ve patlayıp düşmanlarını toza dönüştüreceği anı bekliyordu, sadece bekliyordu.

O an gelecekti. O zamana kadar.

Dikkatim Ayana'ya döndü. Yerde yatıyordu, kolları ve bacakları bir sandalyeye bağlıydı. Anlaşılmaz bir şekilde ayakkabılarından birini arkasında tutuyordu. Kocaman gözleri korku ve acıyla parlayarak bana bakıyordu.

Ciddi bir şekilde yaralanmış görünmüyordu ama korkmuştu ve bu da sorumlu olan herkesi öldürmek istememem için yeterliydi.

Dışarıda silah sesleri kesilmişti. Ekibimden kimsenin hâlâ hayatta olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hayatta olduklarına güvenmek zorundaydım. Eğer değillerse... Bu düşünceyi bir kenara ittim. *Her seferinde bir şey.* İlk olarak, ne olduğunu bulmalıydım. Kendimi nasıl çözeceğimi ve önümdeki üçlüyle nasıl başa çıkacağımı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ne? İğneleyici bir yanıt yok mu?" Ayana sessiz kaldığında Emmanuelle hayal kırıklığı içinde başını salladı. Eski ajans başkanının ortaya çıkışına şaşırdıysa da bunu belli etmedi. "Ah, şey, bu çok kötü."

"Başlayabileceğimizi söylemiştin. Şimdi başlayabilir miyiz?" Wentworth neredeyse ayaklarının üzerinde zıplıyordu. Herif kafayı bulmuştu. "Vuk burada."

Emmanuelle'in ağzı kısa bir an için buruştu, sonra ifadesi tekrar düzeldi. Özel dikim bir bluz, pantolon ve topuklu ayakkabı giymişti. Elindeki silah olmasaydı, ofisten dönen bir yönetici gibi . Sanırım genelde öyleydi.

"Sabırlı ol, Wentworth," dedi, sesi .

Sustu, yüz ifadesi asıktı. Onun da elinde bir silah vardı ama kırdığım eli hâlâ alçıdaydı. Bu bana acımasız bir tatmin duygusu verdi.

Emmanuelle benimle Ayana'nın arasında çürüyen parçalanmış cesetlerin üzerinden geçti. Deponun büyüklüğü daha önce pis kokusunu dağıtmıştı ama yakından gelen koku iğrençti.

Ayağıyla başını dürterek yuvarlanmasını sağladı.

Yüzümde tek bir seğirmenin bile oluşmasına izin vermedim -ona bir tepki verme zevkini tattırmayacaktım- ama tanıdık yüz midemi bulandırdı.

Enzo, ekibimin en yeni üyesi. Onu Emmanuelle'i takip etmesi için tutmuştum. Bütün gün bana güncel bilgiler göndermişti ama cesedinin durumu en az yirmi dört saat önce öldüğünü gösteriyordu. Telefonunu hacklemiş ve bana yanlış bilgi vermiş olmalı.

Ekibe bir yıl önce katılmıştı. Şimdi benim yüzümden öldü.

Hep benim yüzümden.

"Fark etmeyeceğimi mi sandın?" Emmanuelle dedi ki. "Beni haftalardır takip ettiğini biliyordum, tıpkı senin ofisimi dinlediğini bildiğim gibi. Kabul ediyorum, gözetleme çipini bulmam istediğimden daha uzun sürdü ama bu işte ondan daha iyisiniz. Neredeyse sana gücendim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bana göz kulak olacak daha deneyimli biri." Dilini şaklattı. Gözleri beni geçip bunca zamandır sessiz kalan Roman'a kaydı. "İyi iş çıkardın. Tıpkı senin söylediğin gibi plana uydu."

"Konu Ayana olunca ne yapacağı belli olmuyor." Roman çenesini Ayana'ya doğru eğdi. Sesi sıkılmış gibiydi. "Bu kadar aptalca olmasaydı romantik olurdu."

Ayana'nın gözleri parladı. Sanki iç organlarını santim santim sökmeyi hayal ediyormuş gibi ona dik dik baktı.

"Bu kadar gevezelik yeter. Gerçekten başlama zamanı geldi." Emmanuelle silahını Wentworth'e doğru salladı. "Yapman gerekeni yap."

Yüzü . Ayana'ya yaklaştı ve onu tekrar dik oturttu.

"Yüksek topukla kaçmaya mı çalışıyorsun?" Güldü. "Hoş, ama asla işe yaramayacaktı." Üstüne uzandı.

"Saçının teline dokunursan pişman olursun. Söz veriyorum." Yumuşak uyarım uçsuz bucaksız alanda yankılandı.

İntikam arzusu içimde daha da derinleşti ve kanlı bir kıpkırmızı film görüşümü kaplayana kadar kanamama, kanamama, kanamama neden oldu.

Wentworth durakladı. Şaşkınlık yüzünü aydınlattı, ardından kötü niyetli bir zevk geldi. "Demek konuşuyor! Ben de senin sadece aptal bir hayvan olduğunu sanıyordum."

Ayana ağzını açtı ama hızlı bir bakışla sözünü kestim. O pisliğin dikkatinin ona dönmesini istemiyordum.

"Bunun sebebi ne? Kardeşliğin kontrolü mü? Yoksa kardeşinin intikamı mı?" Emmanuelle'e sordum. Endişelenmem gereken kişi oydu, sert davranmaya çalışan bir serseri değil. "Eğer beni istiyorsan, tüm bunları yapmak yerine doğrudan bana saldırabilirdin." Etrafımıza bakarak başımı salladım.

"Kardeşim mi?" Emmanuelle gözlerini kırpıştırdı, onunla Shepherd arasındaki noktaları birleştirmeme şaşırdığı belliydi. Bir saniye sonra toparlandı ve ikindi çayında çok komik bir fıkra anlatmışım gibi güldü. "Demek Stéphane'i -ya da ölmeden önceki Shepherd'ı- öğrendin ama hayır, bu onunla ilgili değil. Aslında, onu öldürerek bana bir iyilik yaptın. O

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Çok akıllı olduğunu ve eski liderlik öldükten sonra kontrolü ele alabileceğini düşündü." Homurdandı. "Ama her zaman vizyondan yoksundu. Strateji. Bu yüzden onu bu kadar kolay tuzağa düşürebildiniz. Ama isim bilinirliği ve insan gücü vardı, bu yüzden oyunda bu kadar uzun süre kalabildi. Aksi takdirde onu çoktan ezmiş olurdum."

Sözleri içime işledi. Bakışlarım onunkilerden hiç ayrılmadı. "Sen diğer hizip liderisin." Bu bir soru değildi.

Emmanuelle'in gülümsemesi genişledi. "Hayır, hiç de aptal bir hayvan değil," dedi. Wentworth gözlerini devirdi ama konuşmamızdan o kadar etkilenmiş görünüyordu ki Ayana'yı şimdilik unutmuştu. "Kimliğimi en sadık takipçilerim dışında herkesten sakladım. Kimse kadın olduğumdan şüphelenmiyor. Kadın düşmanlığı, nasıl kullanacağınızı bilirseniz faydalı bir araç olabilir." Aramızdaki mesafeyi kapattı. "Roman benim kamuflajımdı. Benim figüranımdı. İnsanlar onun lider olduğunu düşünüyordu." Tekrar güldü. "Onu kardeşimin hizbine sızması için gönderdik ve o da bunu takdire şayan bir şekilde yaptı. Hatta seni bizim için Shepherd'ı öldürmeye ikna etti."

Cevap vermek için durakladı. Cevap vermeyince, biraz hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle devam etti. "Başlangıçta seni öldürüp öldürmememiz umurumda değildi. Seni öldürenin bir sonraki lider olacağı konusunda anlaşmıştık ama ben sadece arkama yaslandım ve Shepherd'ın senin peşinden gitmesine izin verdim. Seni asla yenemeyeceğini biliyordum. Benim için ondan kurtulman an meselesiydi ve kurtuldun da." Emmanuelle omuz silkti. "Kardeşliğin kontrolü kaçınılmaz bir şey. Dediğim gibi, kardeşimin vizyonu yoktu. Örgütün bir grup kiralık katilden çok daha fazlası olma potansiyeli varken her şeyi aynı tutmak istedi. İnsan gücüyle bir *imparatorluk* olabilir. Silah ticareti. Kara para aklama. Hiçbir şey imkansız değildi. Ama o bunu hiç anlamadı."

"Yine de hizipler arasındaki bu 'savaş' boyunca onu finanse ettiniz," dedim soğuk bir şekilde.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Sadece birazcık." Burnunu kırıştırdı. "İyi kız kardeş rolünü oynamak zorundaydım. Benim diğer hizip lideri olduğumu bilmiyordu. İşte bu kadar . Eski lider ölmeden önce bile bana Kardeşler hakkında biraz fazla şey anlatmıştı. Shepherd'ın her zaman çenesi düşüktü. Onun aracılığıyla içeri sızıp işlerin nasıl yürüdüğünü görebildim. Vizyonumu paylaşan üyelerden sessizce bir takipçi kitlesi oluşturdum. Sadece güvendiğim birkaç kişi gerçek kimliğimi biliyordu; geri kalanlar kim olduğuma değil, vaat ettiklerime ilgi duyuyordu. Shepherd kontrolü ele geçirseydi, Kardeşliği yerle bir ederdi. Ama biliyorsun..." Silahını koluma vurdu. "Burnunu ait olmadığı yere sokmasaydın seni rahat bırakacaktım. Arkamda yarım kalmış işler bırakmayı sevmem. Neyse ki Ayana faydalı bir dikkat dağıtıcı oldu." Gülümsemesi geri döndü. "Tüm bunları ayarlarken ikinizi de davayla yeterince meşgul ettim, değil mi?"

Wentworth, "O zavallı adama yaptıklarınızın fotoğraflarını Ayana'nın dairesine yerleştirmemi istedi," diye söze girdi. "İkinizin de kuyruğunu kıstıracağını söyledi ve öyle de oldu. Eğer o-"

Emmanuelle gözlerini benden ayırmadan, "Kapa çeneni, Wentworth," dedi. Tekrar sustu, ağzı alaycı bir şekil almıştı.

"Yaptığın şeye çok üzüldü Vuk," diye mırıldandı. "Ona, bana birkaç küçük işte yardım ederse sana acı çektirebileceğine dair söz verdim. Umarım sakıncası yoktur. İmparatorluğuma doğru adımlarla başlamak istiyorsam borçlarımı ödemeliyim."

Bu kadının sesinden bıkmıştım. Kardeşinden daha zeki olduğu doğruydu, ama aynı zamanda "başarılarını" gösterme arzusuyla hareket eden ve bunu vermeye layık gördükleri kişilerin onayına ihtiyaç duyan diğer narsist megalomanlar .

İkimizi de kolayca vurup bu işi bitirebilecekken bu kadar uzun süre saçmalamasının nedeni buydu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ne yazık ki ona asla saygı duymayacağım. Bir gram bile
o.

Öne doğru eğildim, gözlerinin içine baktım ve yüzüne tükürdüm.

Wentworth'un çenesi düştü.

Emmanuelle'in mükemmel makyajlı yüzünden tükürük damladı. Bir hırıltı Övünen sakinliğini yok etti ve silahla bana öyle sert vurdu ki kulaklarım çınladı. Sağ yanağımda bir acı patladı. Bir ağız dolusu kan tükürdüm ve gülümsedim.

Bu onu daha da öfkelendirdi. Gözleri büyüdü ve durmadan önce bana tekrar vuracakmış gibi kolunu kaldırdı. "Roman, geri çekil. Wentworth, Ayana'ya göz kulak ol," diye emretti.

Roman silahı şakağımdan çekti ve tek kelime etmeden kenara çekildi. Wentworth tekrar Ayana'ya uzandığında, öfkemdeki çatlaklardan dehşet sızdı.

"Sessizce oturup izlemene izin verecektim ama görüyorum ki fazla nazik davranmışım." Emmanuelle silahını yüzüme doğrulttu ve tetiği çekti.

"Hayır!" Ayana çığlık attı. İplere karşı çılgınca mücadele ederek Wentworth'un onu sağlam bir şekilde tutma çabalarını boşa çıkardı. "Yapma-"

Bir silah patlaması sözlerinin geri kalanını sildi. Görüşüm karardı; kurşun etimi ve kemiğimi parçalayıp bilincimi kemiren binlerce yangını başlatırken acı alevlendi ama hayattaydım.

Emmanuelle son anda hedefini değiştirmiş ve beni kalçamdan vurmuştu.

Dişlerim öyle sıkıldı ki çenem ağrıdı. Başım dönüyordu ve bacaklarım neredeyse çöküyordu ama kendimi dik durmaya zorladım. Onun önünde dizlerimin üzerine çökmeyi reddettim.

"Daha sonra olacakların bir tadı." Emmanuelle tükürüğümü çenesinden sildi, gözleri parlıyordu. "Bir dahaki sefere taşaklarını hedef alacağım."

Dikkatini, olup bitenleri büyük bir hayranlıkla izleyen Wentworth'e çevirdi. "*Ona iyi bak* dedim," diye hırladı. Kadın

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Bakalım onun acısını da kendininki kadar iyi karşılayabilecek misin?"

Hırladım.

Wentworth, Ayana'nın üstünü yukarı itti ve benim görüşüm tamamen farklı bir nedenden dolayı karardı.

Mantıklı bir insandım. Sakin, derli toplu ve stratejiktim. Duygularımın mantığımı gölgelemesine izin vermezdim.

Ama o an *umurumda değildi*. Onun kanını ellerimde, kafasını da lanet bir tabakta istiyordum.

Bağlı bileklerime ya da etrafımdaki düşman silahlarına aldırmadan ileri atıldım. Emmanuelle'in silahı havaya kalktı. Arkasından Ayana bağırdı, sesi korkudan çok öfkeyle doluydu. Wentworth'e kafa atmaya çalıştı ama Wentworth kolayca eğilerek yolundan çekildi.

Emmanuelle kasıklarıma nişan aldı ve-

Gri bir bulanıklık yakındaki bir nakliye konteynerinin tepesinden Wentworth'un yüzüne sıçradı. Adam çığlık attı. Silahı yere düşerken, kadının atışı da boşa gitti. Roman'ın durduğu noktaya isabet etti.

Pislik herif ortalıkta görünmüyordu ama nereye gittiğini ya da ne zaman sıvıştığını düşünecek vaktim yoktu.

Emmanuelle tam zamanında dönerek yeni gelenin pençelerini kızgın bir tıslamayla Wentworth'un gözlerine gördü. Belirgin bir acı içinde tekrar çığlık attı.

Gölge. *Lanet* olası kedi.

O lanet şeyi öpebilirim.

Emmanuelle ona ateş etmeye çalıştı ama Wentworth o kadar çok çırpınıyordu ki net bir atış yapamadı. Kediyi üzerinden sıyırmaya çalıştı ama Shadow bir midye gibi yapıştı. Tüylü tehdit miyavladı, pençelerini daha derine soktu ve Wentworth'un gözlerini oydu.

Emmanuelle'in dikkatinin dağılmasından faydalandım ve onu arkadan yakaladım. Acı dolu homurtularla betona çarptık. Bir atış daha denedi,

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ama ben onun üstüne düşmüştüm ve onun yeterli kaldıracı yoktu. Mermi metal bir konteynıra çarptı, ondan sonraki iki mermi gibi.

Ellerim bağlı olsa bile, düzgün ateş etmesini engellediğim sürece biraz hasar verebilirdim. Yuvarlandım ve silahını tutan kolunu vücut ağırlığımın altında sıkıştırdım. Kendini kurtarmak için çabaladı ama iki yüz kilodan fazla kas ve saf, katıksız öfke ile boy ölçüşemezdi.

Başımı geriye attım ve yüzüne çarptım. Kemikler çatırdadı ve kan fışkırdı.

Emmanuelle öfkeyle uludu. Uzandı ve tırnaklarını kurşun yarama geçirdi.

Boğazımdan boğuk bir çığlık koptu. Karanlık noktalar görüş alanımı doldurdu. Sadece bacağım değil, tüm vücudum yanıyordu; dayanılmaz işkence tüm duyularımı ele geçirirken kemiklerim ve kaslarım küle dönüşüyordu. Ayana ve Gölge'nin hâlâ burada olduğunu ve onlara yardım etmem gerektiğini bilmesem bayılırdım.

Emmanuelle'e tekrar kafa atacak kadar güç topladım. Nefes alıp verdi, çenesinden aşağı kan damlıyordu. Bu sefer o kadar çabuk toparlanamadı.

Wentworth'un panik içindeki bağırışları kesildi. Başımı kaldırdığımda Gölge'nin odanın içinde uçtuğunu gördüm. Konteynırlardan birine çarptı ve acı dolu bir miyavlamayla yere düştü.

Emmanuelle beni itti. Kan kaybından dolayı fazla direnç gösteremeyecek kadar zayıf ve sersemlemiştim. Kendini kurtardı ve ayağa fırladı.

"Buna bir son vermenin zamanı geldi," diye tısladı.

Silahını tekrar kaldırdı. Havaya bir el ateş etti.

İçgüdüsel olarak geri çekildim ve kendimi çarpmaya hazırladım ama çarpma hiç .

Emmanuelle'in ağzı şaşkın bir O harfi aldı. Gözlerinin arasında küçük, mükemmel kırmızı bir nokta belirdi. Dudakları sanki şöyle demek istiyormuş gibi hareket etti

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ama sonra sallandı ve yana doğru eğildi. Vücudu yere çarpmadan önce gözlerindeki ışık söndü.

Serin hava acımı biraz hafifletti. Son enerji rezervlerimi topladım ve yukarı baktım.

Ayana bir şekilde kendini sandalyeden kurtarmıştı. Wentworth'un silahını titreyen ellerinin arasına sıkıştırmış, öylece duruyordu. Geniş, kırpışmayan gözleri Emmanuelle'in bedenine kilitlenmişti.

Fotoğrafçı onun arkasında mümkün olduğunca göze çarpmadan sürünerek uzaklaşmaya çalışıyordu.

Onunla sonra ilgilenecektim. Emmanuelle ölmüştü ve Ayana şoktaydı ama bu iş daha bitmemişti. Destek gelmeden önce buradan çıkmamız gerekiyordu.

"Ayana, tatlım, bana bak."

Hareket etmedi. Emmanuelle'in yüzükoyun yatan halinden etkilenmiş gibi görünüyordu.

"Ayana." Sesim sertleşti. Bilincimi kaybetmeme dakikalar kalmıştı ve kaybetmeden önce ona ulaşmam gerekiyordu. "Sorun yok, *srce moje*. Bana *bak*."

Vücudundan bir ürperti geçti. Gözlerini eski ajan kafasından ayırdı ve onun yerine bana odaklandı.

Farkındalık yavaş yavaş yerleşti. Duyulabilir bir nefes çekti ve koştu. Ayakkabısının teki hâlâ kayıptı. Sandalyesinin yanında, bir ip yumağının ortasında duruyordu.

"Zamanımız yok," dedim beni çözerken. "Yanımda birkaç adam getirdim ama ölü mü diri mi bilmiyorum. Başka Kardeşler gelirse diye gitmeliyiz."

"Tamam." Sesi titriyordu. "Yürüyebilir misin? Çıkışın nerede olduğunu biliyor musun?"

Sonunda beni iplerimden kurtardı. Cevap vermeden önce kendime küçük bir rahatlama hissi verdim. "Ben hallederim, evet. Ama önce..." Silahı elinden nazikçe aldım. "Halletmemiz gereken bir şey daha var."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Emmanuelle bir konuda haklıydı. Yarım kalmış iş yok.

Vahşi bir tıslama dikkatimizi koridorun diğer tarafına çekti. Shadow daha önceki yaralanmasından kurtulmuştu ve çok kızgındı. Wentworth'ün peşinden koştu ve adamın pantolonunun paçasını dişlerinin arasına aldı. Ayak bileklerine indirdiği intikam dolu bir darbe, başka bir ulumaya yol açtı.

Shadow'un onunla ilgilenmesine izin vermek istedim ama dediğim gibi, zamanımız yoktu.

Ayana ayağa kalkmama yardım etti. Acıya rağmen, birkaç ağır adımla diğer adamla aramdaki mesafeyi kapattım.

İlk seferinde gitmesine izin vermiştim. İkinci seferde o kadar şanslı olmayacaktı. "Bekle," diye yalvardı Wentworth. Yüzü kan içindeydi. Bir gözü

Yaraları yüzünden yarı yarıya şişmişti ve sesi panikle fokurduyordu. "Bekle, eğer gitmeme izin verirsen, yemin ederim-"

"Ayana'ya bir daha yaklaşırsan ne olacağını sana söylemiştim." Silahı alnına dayadım. Hıçkıra hıçkıra ağladı. İdrar kokusu havayı doldurdu. "Ama başka bir şeyden bahsetmeyi unuttum. Lanet kedime *dokunma*."

Bu kez silah sesine kıpkırmızı bir sis ve kan püskürmesi eşlik etti. Arkasında, Gölge'nin kuyruğu memnuniyetle gümbürdedi.

Bıçakları tercih ederdim ama Wentworth bir bıçağı hak etmiyordu; sıradan ölümü hak ediyordu.

Ayana'nın ağzı açılıp kapandı. Tekrar şoka girmiş gibi görünüyordu.

"Markovic!" Roman köşeyi döndü, yıpranmışlığı gözle görülür derecede kötü görünüyordu. Gömleği omzundan yırtılmıştı ve sol gözünün üzerinde kötü bir morluk oluşmuştu. Gözleri alışılmadık derecede telaşlıydı. "Gitmemiz gerek. Burayı havaya uçurmak için kablo döşemişler!"

Hemen harekete geçtik. Yaralı bacağımla hızlı hareket edemiyordum ama elimden geleni yaptım. Yine de çıkışa doğru koşarken Shadow'u yakalayıp yanımıza almayı ihmal etmedim.

Ayana ve Roman kollarını bana dolayarak ilerlememe yardımcı oldular.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Roman, "Sean ve diğerleri arabayla birlikte dışarıda bekliyorlar," dedi. *Şükürler olsun*. Hayattaydılar. "Buradaki diğer Kardeşlerin icabına baktık. Fazla değillerdi. Emmanuelle sadece en sadık askerlerini getirdi ve şimdi hepsi öldü."

Cevap vermek için yeterli enerjim yoktu. Nefeslerim her geçen saniye zayıflıyordu ve çıkışa daha yeni varmıştık.

Bir patlama havayı salladı. Isı dalgalar halinde üzerimize yayıldı. Kükreyen alevlerin gölgeleri duvarlarda dans etti ve yanan etin eşsiz kokusu havayı doyurdu.

"Lanet olsun!" Roman yine küfretti.

Alevlerin bize doğru geldiğini anlamak için arkama bakmama gerek yoktu. Tuzak buydu. Emmanuelle patlamayı belirli bir zamanda, yanıcı maddelerin yakınında gerçekleşecek şekilde ayarlamış olmalıydı. Patlamadan önce gitmiş ve en büyük korkumu yaşadıktan sonra ölmemi sağlayacaktı.

Yangın. Duman, ölüm ve sıcaklık. Tenime değen cızırtı. Eriyen kendi etimin kokusu. Kardeşimin tanınmayacak kadar kömürleşmiş bedeninin görüntüsü.

Tökezledim. Dizlerim yere çarptı; duvarlar üzerime kapandı. Üstümde ya da benden uzakta bir yerde -emin değildim- Roman'ın bağırdığını duydum. Ayana bağırdı. Sonra sesler alçak, sabit bir uğultuya dönüştü, böylece araya giren tek ses kalbimin çılgınca *güm güm gümlemesiydi*.

Sıcaklık giderek artıyordu. Bize dokunmasına gerek yoktu, o kadar yanıcıydık ki anında ölümü garantilemek için yanımıza gelmesi yeterliydi.

Bu yüzden kaçmalıydım. Gitmeliyim. Kaç. *Kaçmalıyım. Kaçmalıyım.*
ama hareket edemiyordum ve anılar, koku ve- Güçlü eller
beni yakaladı. Roman.

Beni yarı sürükleyerek, yarı taşıyarak çıkışa doğru götürürken dünya bulanıktı.

Roman.

Hepsi onun suçuydu. Bu *onun* planıydı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bana Emmanuelle'in diğer hizip lideri olduğunu ve Wentworth ile birlikte çalıştığını söylemişti. Ayana'yı sokakta yakalayanların fotoğrafçı ve başka bir Kardeş olduğunu söylemişti. Diğer hizip hakkında bilgi sahibi olmadığına dair aylarca yalan söyledikten sonra, sonunda bana gerçeği söylemişti.

Emmanuelle onun kendisine sadık olduğunu düşünmüş ve onu çifte ajan olarak bana göndermenin kendi fikri olduğuna ikna etmişti. Aslında ona karşı komplo kurduğumuzu bilmiyordu, tam tersini değil.

Ayana'ya sağ salim ulaşmamı garantilemek için Roman bana ihanet ediyormuş gibi yapmıştı. Bunu inandırıcı kılmak zorundaydık, bu yüzden ellerimiz bağlıydı. Adamlarım Kardeşler'in geri kalanıyla uğraşırken, biz de doğru ana kadar bekleyecektik. Emmanuelle ve Wentworth'ün dikkati yeterince dağıldığında, Roman ipleri hızlıca keserek beni serbest bırakacak ve beline sıkıştırdığı silahımı bana geri , böylece ikiliyle birlikte Ayana'yı kurtarabilecektik.

Önce beni serbest bırakmadan önce ikisini de vuramazdı. İlkiyle meşgulken diğerinin ona saldırma riski çok büyüktü. Benim korumama ihtiyacı vardı.

Boktan bir plandı, ki bu mantıklı çünkü her şey sardı. Emmanuelle'in önce bacağıma ateş edeceğini öngörememiştik, gerçi beni yemledikten sonra yüzüne tükürmek benim hatamdı.

Sakinliğimi korumalıydım. Yapmalıydım, yapmalıydım.

İçime temiz hava doldu. Soluk kaldığımda kavrulmuş et kokusu kayboldu ve dünya renk ve hareket lekeleri halinde geri döndü.

Roman bir şekilde bizi güvenli bir yere taşımayı başarmıştı.

Biz. Ayana.

Karanlıkta onu aradım. Roman yanımda iki büklüm olmuş, göğsü kabarmıştı. Sean ve Bruce arabadan bana doğru koşarken Gölge ayaklarımın dibinde oturuyordu, küçük yüzü endişeliydi. Mav'ı görmedim; Ayana'yı da görmedim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Nerede o?" diye sordum. Roman'ın omuzlarını tuttum ve onu sarstım. "*Nerede o*?"

"Bilmiyorum," diye soluk soluğa kaldı. "Yaralı olduğun için seni alıp önden gitmemi söyledi. Hemen arkamızda olduğunu sanıyordum." Başını kaldırdı ve etrafına bakındı. "*Lanet olsun*. Nereye gidiyorsun?"

Çoktan yolu yarılamıştım.

Bu gücü nereden bulduğumu bilmiyordum. Bir saniye önce, hiç kalmadığına yemin edebilirdim. Ama eğer Ayana burada değilse, o zaman içerideydi ve bunca yolu onun ölmesine izin vermek için gelmemiştim. Ölmesine izin vermeyi *reddettim*.

"Efendim! Vuk!" Sean'ın panik içindeki sesi yaklaştı. Beni yakaladı. Onu salladım. "Oraya giremezsiniz! Yangın çoktan..." Konuşmaya devam etti, ancak protestoları uzun, sürekli bir gürültü sesine karıştı.

Kulaklarım uğuldadı; kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki kusabilirdim. Yaram kanıyordu ama bacağımdan aşağı damlayan yapışkan sıcaklığı neredeyse hiç hissetmiyordum. Acım, içeride bulabileceğim şeyin katıksız, kör edici dehşetiyle karşılaştırıldığında hiçbir şeydi.

Ayana kapana kısıldı. Yaralandı. Öldü.

Roman tam olduğunu söyledi. Bizi takip etmemesinin tek nedeni-

Hayır. O yaşıyordu. Yaşıyor olmalıydı.

Eğer bu dünyadan gitmiş olsaydı, bunu hissederdim. *Bilirdim* çünkü ben de ölmüş olurdum.

Bir şekilde depoya geri dönmeyi başardım. Sean beni ikna etmeye çalışmaktan vazgeçti ve beni içeri kadar takip etti.

Kaynayan sıcaklık ve kötü kokular bizi içine çekti. Deponun büyüklüğü nedeniyle yangın henüz bize ulaşmamıştı ama çok yakındı. Çok yakındı.

Ben alevlere bakarken Sean öğürüyordu, ayaklarım yere sağlam basıyordu. Koku bana *o* geceyi hatırlatıyordu. Kardeşimin yanmış cesedinin görüntüleri kafamdan geçerken geçmiş ve şimdiki zaman birbirine .

Eğer hareket etmezsen, aynı şey Ayana'ya da olacak.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bu düşünce beni tekrar harekete geçirdi çünkü *siktir et*. Ona hiçbir şey olmayacaktı. Ben yaşarken ve nefes alırken olmazdı.

Duman ve gölgeler arasında çılgınca onu ararken pirofobim zihnimin uzak bir köşesine çekildi. Net bir şekilde görmek imkansızdı. Nerede-

"İşte!" Sean bağırdı. Yaklaşık elli metre ötede yerde yatan bir figürü işaret etti.

Zaten hareket ediyordum. Yaralı bacağımın izin verdiği kadar hızlı *koşuyordum*. Bu, annelerin çocuklarının üzerinden arabaları kaldırmasına ve diğer insanüstü başarılara izin veren güçle aynıydı. Kurşun yarasını hissetmiyor ya da arkamdaki Sean'ın sesini duymuyordum.

Vücudumun her hücresi, dikkatimin her zerresi Ayana'nın hareketsiz formuna kilitlenmişti.

Yaklaştığımda, sığ da olsa nefes aldığını görünce rahatladım. Tüm gün süren esaretin ardından zaten zayıf ve bitkin düşmüştü; duman solumaktan bayılmış olmalıydı.

"Sorun yok, bebeğim." Onu kaldırıp kollarımla sarma sırası bendeydi. Uyanmadı. "Seni buradan çıkaracağım."

Onunla birlikte çıkışa doğru sendeledim. Alevler yaklaşıyordu. Açgözlü parmakları sırtımızı kavramış, yutacak daha fazla ete açlardı.

Sean benimle yarı yolda buluştu. Ayana'nın diğer kolunu boynuna doladı ve birlikte yarı koşarak, yarı sürükleyerek kalan iki düzine metreyi geçtik, kapıdan geçtik ve gece havasına çıktık. Yangın metal ve betonu yutmadan önce park alanının dörtte birini geçmeyi başarmıştık.

Depo arkamızda patladı, tamamen alev aldı.

Biri Ayana'yı aldı; bir başkası beni arabaya doğru çekti.

İnsanların konuştuğunun ve bir şeylerin hareket ettiğinin farkındaydım ama bunlara bir anlam ya da şekil veremiyordum.

Sesleri kesildi ve karanlık beni ele geçirmeden önce gördüğüm son şey, gece gökyüzüne boyanmış ateşin turuncu parıltısıydı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BÖLÜM 53

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ayana

Kokain soluma. Burkulmuş bir omuz. Her çürükler ve kesikler var. Oh,

ve ellerimde birinin ölümü ve *gerçekten* iyi bir terapistim olmadığı sürece -ya da olsa bile- hayat boyu travma.

Ama hayattaydım.

Hayattaydık. En azından önemli olan insanlar. Emmanuelle, Wentworth ve diğer işbirlikçileri cehennemde çürüyebilirdi, umurumda bile değildi.

Genel olarak bakıldığında, daha kötüsü de olabilirdi.

Yine de Vuk'un odasına yaklaşırken sinirlerim bozulmuştu. Sean ve Jeremiah dışarıda sessizce konuşuyorlardı.

"Ayana." Beni ilk Jeremiah gördü. Gözleri endişeyle doldu. "Yataktan çıkmamalısın."

"Yatakta daha fazla kalırsam şilte ile kaynaşacağım," dedim zayıf bir gülümsemeyle. Kurtarılmamın üzerinden üç gün geçmişti ve doktor ziyaretleri arasında yaptığım tek şey yemek yemek, uyumak ve kötü reality TV izlemekti. Vuk'la iki kez konuşmuştum ama kaçırılmamdan ve Emmanuelle'in ölümünden sonra o kadar çok kaos vardı ki doğru dürüst konuşacak zamanımız olmamıştı. "Uyanık mı?"

"Evet. Herkesi korkuttuğunu duyunca sevineceksin," dedi Sean. "Bu gece seni göremeyeceğini söylediğinde neredeyse doktorun kafasını koparacaktı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sabah. Adamın hâlâ hayatta olmasının tek nedeni senin uyuduğunu ve Vuk'un seni rahatsız etmemesi gerektiğini söylemiş olması."

Güldüm. "Bunu duyduğuma sevindim. En azından formuna geri döndü."

Sean ve Jeremiah'yı konuşmaları için yalnız bıraktım ve Vuk'un odasına girdim. Yatağında doğrulmuş, yüzü asık bir şekilde otururken bir hemşire hayati göstergelerini kontrol ediyordu. Beni görünce izin istedi ve hızla çıktı.

"Duyduğuma göre yine doktorlarını korkutuyormuşsun," diye takıldım yatağının yanına otururken.

"Terörize etmek değil. Denetleme - ki işlerini düzgün yapsalardı bunu yapmak zorunda kalmazdım. Günler oldu. Beni burada ölüyormuşum gibi kapalı tutmanın bir anlamı yok," diye homurdandı Vuk ama bacağına hafifçe dokunduğumda kaşları çatıldı. Yapışmaz bir bandaj uyluğundaki kurşun yarasını koruyordu; daha küçük bandajlar ise vücudundaki çeşitli kesik ve çürükleri kapatıyordu.

Doktorlar kurşun yarasının iyileşeceğini ve uygun dinlenme ve rehabilitasyonla Vuk'un birkaç ay ila bir yıl içinde tekrar düzgün bir şekilde yürüyebileceğini söylemişlerdi. Şanslıydı; kurşun temiz bir çıkış yapmış ve ana arterlerini ıskalamıştı.

Yine de onu yaralı ve morarmış görmek gözlerimi yaktı.

Kurşun kalçasını delip geçtiğinde istemsizce irkilmesini ya da Emmanuelle silahını ikinci kez ona doğrulttuğunda beni boğan dehşeti asla unutmayacağım.

O andaki düşünce sürecimi bile hatırlayamıyordum. Sadece Gölge Wentworth'ün dikkatini dağıtırken ve Vuk Emmanuelle'i zapt etmeye çalışırken kendimi kurtardığımı hatırlıyordum - onlar konuşurken sessizce düğümlerim üzerinde çalışmıştım ve işe yaramıştı.

Wentworth'un silahını o kaptığımı hatırlıyorum.

Silahı kaldırdığımı ve Emmanuelle'i tam gözlerinin ortasından vurduğumu hatırlıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Eğer yapmasaydım, Vuk'u öldürebilirdi. Tek düşüncem buydu, bu yüzden tereddüt etmedim, gerçekten nişan almadım bile. Sadece yaptım.

Birini öldürdüm.

Elim titredi. Çekmek için hamle yaptım ama Vuk'un eli bir an sonra benimkini kapadı ve bacağıyla sert, rahatlatıcı dokunuşu arasına hapsetti.

"Bu yüzeysel bir yara. Merak etme, *srce*. Daha kötülerine de katlandım," dedi. Sadece Vuk bacağına isabet eden bir kurşuna "yüzeysel yara" diyebilirdi. "Artık koleksiyonuma ekleyeceğim bir yara izim daha var."

Ben gülmedim. "Bu hiç komik değil. *Ölebilirdin*. Sen... Ben..." Boğazım düğümlendi. Gözlerimdeki yanma şiddetlendi ve küçük bir damla yaktı. "Roland denen adamın o *aptal* planını kabul inanamıyorum-"

"Roman." Vuk'un ağzı seğirdi.

"Her neyse. Korkunç bir plandı ve seni öldürtebilirdi, o zaman ben ne yapardım?" Gözyaşları şimdi hızlı ve özgürce akıyordu.

Kaçışımızdan sonraki sabah onu görmeye geldiğimde planı açıklamıştı. Görünüşe göre Roland -yani Roman- bunca zamandır ona gizlice yardım eden bir Kardeşlik üyesiydi. Vuk ve Emmanuelle'in yüzleşmesi sırasında kaçarken Sean'ı öldürülmekten kurtarmıştı. Görünüşe göre, Roman onu kontrol etmek ve daha fazla destek almak için geri dönene kadar Sean diğer Kardeşler tarafından etkisiz hale getirilmişti. Roman ayrıca ben devam etmeleri için ısrar ettikten sonra Vuk'u güvenli bir yere taşımıştı.

Bunların hiçbiri planının aptalca olmadığı anlamına .

"En iyi plan değildi ama sonunda işe yaradı. Ben iyiyim," dedi Vuk şefkatle. Parmaklarını benimkilere doladı. "Ben daha çok senin için endişeleniyorum."

Gözyaşlarımı sildim. "Ben iyiyim. Doktor omzumun birkaç hafta içinde iyileşeceğini söyledi."

Vuk'un ekibi kaçtıktan sonra bizi doğruca evine götürdü. Üyelerinin yaralarını tedavi etmek için özel bir tıbbi kanadın yanı sıra iki

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

nöbetçi özel doktorlar. Görünüşe göre, "işle ilgili" yaralanmalar için hastaneye hiç gitmemişler - çok fazla evrak işi ve çok fazla güçlük.

Vuk'un doktorları en iyinin de iyisiydi ve onlara güveniyordum.

"Yaraların hakkında konuşmuyorum, *srce*," dedi Vuk. Beni inceledi, kaşları çatıldı. "Olanlar hakkında biriyle konuşmak istersen, bir terapist tanıyorum. Mira. Kardeşim öldükten sonra bana yardım etmişti ama onu düzenli olarak hiç görmedim. Çok iyidir."

Gülümsemeyi başardım. "Eğer iyi olduğunu söylüyorsan, harika olmalı." Kolay kolay iltifat etmezdi. "Her şey yoluna girdikten sonra bu teklifini kabul edebilirim." Burnumu çekerek bir kahkaha attım. "Birkaç ay içinde benden bıkacak."

Terapide konuşacak *çok şeyim* vardı.

Emmanuelle'i öldürdüğüm için pişman değildim. Ya o ya da Vuk'tu ve kötü olmasaydı bile onu seçerdim. Her seferinde.

Bana Roman'ın planından bahsettiğinde, yan faaliyetleri ve ajansın bazı kızlarını yapmaya zorladığı şeyler hakkındaki gerçeği de ortaya çıkardı. Hâlâ bu ifşanın etkisindeydim.

Kardeşlik ile olan ilişkisi yeterince şok ediciydi, ancak Emmanuelle Beaumont'un - cilalı eski süper model ve endüstri efsanesi - temelde üst düzey bir fuhuş çetesini yönetmesi gerçeği aklımı başımdan aldı.

Vuk'un ekibi, yangından sonraki gece bu bilgiyi, onun ve Wentworth'un ölümleriyle ilgili haberlerle birlikte isimsiz olarak sızdırmıştı. Örtbas edilen hikaye, Emmanuelle ve Wentworth'ün sevgili oldukları ve şantaj yapmaya çalıştığı intikamcı eski bir müşterisi tarafından öldürüldükleriydi.

Yaptığı yanlışların kanıtını tüm büyük yayın organlarına gönderdi ve bu tam bir medya fırtınasına yol açtı. FBI çoktan Beaumont'un ofislerini ele geçirmiş ve soruşturma süresince hesaplarını dondurmuştu. Emmanuelle'in bana karşı açtığı eski dava ölmüş ve gömülmüştü. Kimse hatırlamıyordu bile.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ailem duyduklarında çılgına dönmüştü ve onlara bir spor kazasında omzumu burktuğumu söylediğimde daha da çılgına döndüler. Annem ben tamamen iyileşene kadar gelip bana bakmak istemişti ama onu hemen geri çevirmiştim. Bu rahatlık için çok yakın olurdu.

Aileme kaçırılmam ya da yaptığım şeyle ilgili gerçeği anlatmamın hiçbir yolu yoktu. Beni hapse atarlar ve bir daha asla gözlerinin önünden ayırmazlardı - tabii önce şoktan bayılmazlarsa. Emmanuelle'in ölümünün karma olduğunu söylediler, bunu yapanın kızları olduğunu bilmiyorlardı.

Belki karmaydı ama Emmanuelle hâlâ bir insandı. Tek bir tetik çekişiyle hayatını söndürdüğüm, yaşayan, nefes alan bir insan.

Vücudunun yere çarpma sesi kulaklarımda yankılandı. Gözlerimi kapattığımda alnındaki deliği ve yüzündeki şaşkınlığı gördüm.

Kanı sonsuza dek ellerimi lekeleyecekti, ama bu benim, Vuk ve terörize ettiği tüm kızlar için değerli bir değiş tokuştu.

"Sana Mira'nın iletişim bilgilerini vereceğim," dedi Vuk. "Ne zaman hazır olursan orada."

"Teşekkür ederim," dedim sessizce. "Roman'dan haber aldın mı?"

"Dünden beri değil. Shepherd ve Emmanuelle öldüğü için Kardeşlik'ten geriye kalanları birleştirmekle meşgul ama artık yeni liderleri o, tam da istediği gibi." Vuk'un ses tonu kuruydu. "Kardeşlerin bir daha peşime düşmeyeceğine dair kanlı bir yemin etti. Lider tarafından edilen bir yemin tüm üyeler için geçerlidir. Yeni kurallar."

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. "Bu özgür olduğun anlamına mı geliyor? Artık onlar için endişelenmene gerek yok mu?"

Başını salladı.

Tatlı bir baş dönmesi damarlarımı patlayacak kadar doldurdu. Artık Kardeşlik yok.

Artık tetikçiler, adam kaçırmalar ve cinayetler yok -belki.

Son konuşmamızın hayaleti beni süzüldüğüm hızlı bir şekilde dünyaya geri çekti. Bunun bir haftadan daha kısa bir süre önce olduğuna inanamıyordum. A

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

O zamandan bu yana bir ömür geçti, ancak bazı sorunlar çözülmeden kaldı.

Vuk'un üstü kapalı sorusuna hâlâ cevap vermemiştim: Cinayet, işkence ve diğer suçları işleyebileceğini kanıtlamış biriyle birlikte olabilir miydim? Onunla birlikte olmayı ne kadar arzulasam da, ahlak anlayışlarımız arasındaki uçurum uzun vadede köprü kuramayacağımız kadar geniş miydi?

Ama mesele de buydu. Aradaki uçurumun düşündüğüm kadar geniş olduğundan emin değildim. Onun Wentworth'u hiç tereddüt etmeden vurduğuna tanık olmuştum ama aynı şeyi Emmanuelle'e de yapmıştım. Bir parçam Wentworth'u kendim öldürmeyi bile dilemişti ama yapmadığıma memnundum. Bir can almak yeterliydi; iki can almak, ne kadar haklı olursam olayım, benim için başa çıkılamayacak kadar ağır olurdu.

Dünyadaki son anlarında onun zavallı bir korkak gibi sürünerek uzaklaştığını görmek yeterince tatmin ediciydi. Küçük bir adam için küçük bir ölüm. Hak ettiği buydu.

Vuk'un ölüm kapasitesi benden daha fazlaydı ama ikimiz de aynı arzuyla hareket ediyorduk: sevdiğimiz insanları korumak.

"Poligondaki konuşmamızı hatırlıyor musun? Olanlardan önce?" diye sordum. Vuk'un ifadesi bulanıklaştı. Boğazı düğümlendi ve kısa bir baş sallamasıyla cevap verdi. "Şey, bir karar verdim. Yani, bir cevabım var."

Bu benim en etkili anım değildi ama daha önce hiç kimseye böyle şeyler söylemek zorunda kalmamıştım.

Vuk'un eli benimkinin üzerinde gerildi, ama çekilmedi, ben de çekilmedim. "*Depoda* bir an vardı -birkaç an- o zaman

İşte bu diye düşündüm. Öleceğiz ve söylemek istediklerimi söyleme şansını asla bulamayacağım. Benim için ne kadar önemli olduğunu söylemek için." Yutkundum. "Çoğu insandan farklı bir adalet anlayışın olduğunu biliyordum ama o fotoğrafları gördüğümde farklı yönlerini bir araya getiremedim. D.C.'de benimle dolaşan, beni tombala gecesine götüren, ailem her şeye burnunu sokarken bile onları şımartan ve

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

sinir bozucu," dedim ağlamaklı bir kahkaha atarak. "Bir de depoda gördüğüm sen varsın. Vicdan azabı duymadan öldürebilen ve sakat bırakabilen."

Benim sesim ve Vuk'un nefeslerinin ritmi dışında oda sessizdi. O konuşmadı. Sadece beni izledi, gözleri tanımlanamayan duygularla kararmıştı.

"İlk içgüdüm kaçmaktı çünkü ellerinde bu kadar kan olan biriyle nasıl birlikte olabilirdim? Ama sonra eski hayatımı, Kardeşlik'i, Emmanuelle'in zulmünü ve gün ışığına çıkan diğer her şeyi öğrenmeden önceki hayatımı düşündüğümü fark ettim," dedim. "Korunaklıydım ve o ana kadar yaşadığım hayata dayanarak doğru ve yanlış hakkında önceden belirlenmiş bir görüşüm vardı. Ancak dünya bundan daha büyük ve karanlık ve karşı tarafın hiçbir kuralı yokken her zaman kurallara göre oynayamayız. Düğün saldırısı gözlerimi açtı, ancak depo dönüm noktası oldu. Bazen hayatta kalmak için kendi kurallarımızı çiğnememiz gerekir. Yani, bana bir bakın. Emmanuelle'i vurdum."

Bu sefer gülüşümde biraz histeri vardı. Bundan da öte, empati içeriyordu. Vuk'un tam olarak nereden geldiğini anladım.

"Söylemeye çalıştığım şey, eylemlerinizin ardındaki mantığı anladığım," dedim. "Şiddetin her soruna çözüm olduğunu düşünmüyorum. Çoğu zaman değildir. Ama bazen gerekli olduğunu da anlıyorum. Sen değer verdiğin insanlar için yapman gerekeni yaptın, ben de aynısını yapardım. Emmanuelle'i vurduğum için pişman değilim çünkü bu senin hayatını kurtardı. Ve eğer birisi aileme zarar verseydi -yeğenimi ya da yeğenimi alıp onlara zarar verseydi- yaptıklarından dolayı acı çekmelerini istemezdim diyemem."

Derin bir nefes aldım. Vuk hâlâ tek kelime etmemişti, ben de cesaretimi kaybetmeden bir sonraki sözlerimi söylemek için acele ederek geveledim. "Öleceğini düşündüğümde, diğer her şey önemini yitirdi - Kardeşlik, fotoğraflar, ayakkabı koleksiyonumu hiç beğenmemen." Ondan bir eğlence nefesi kaçtı ve ben de kendimi gülümsemeye bıraktım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

devam etti. "Önemli olan tek şey *sendin* çünkü ben seninle olmak istiyorum." Bana bakmaya devam etti. Cevap vermedi. "Bu benim cevabım," dedim, belki yeterince açık olmamışımdır diye. "Kaçırıldığım gün Valhalla'dan sorduğun soruya mı? Aslında soru sormadınız ama ne demek istediğinizi anladım. Ve etrafta dolaşıp sana park cezası kesen insanları bıçaklamadığın sürece, ben-"

Vuk sonunda hareket etti. Beni yakaladı ve ağzı sıcak ve aceleci bir öpücükle saçmalıklarımın geri kalanını ezdi. Eridim. Öpücüğüne aynı şevkle karşılık verirken ellerim omuzlarına kaydı, nefessiz kalana kadar onun tadının ve hissinin beni alıp götürmesine izin verdim.

O yaşıyordu. Sonunda, gerçekten kafama dank etti. Hayattaydı ve birlikte olabilirdik, hiçbir engel olmadan. Nişan yok, sır yok, Kardeşlik başımızın üzerinde sallanmıyor.

Eğer Vuk beni tutmasaydı, doğruca yerden havalanırdım.

"Yani, park görevlilerini bıçaklamak yok," dedi dakikalar ya da belki saatler sonra hava almak için ara verdiğimizde. Sesindeki gülümsemeyi duydum. "Bunu resmileştirmeden önce bilmem gereken başka koşullar var mı?"

"Um." *Beni tekrar öp. Hemen.* Ama o haklıydı. Önce temel kurallarımızı belirlemeliyiz. "Temel olarak aynı kategoriye giren her şey. Aşırı derecede haklı olmadıkça gereksiz şiddet yok. Emmanuelle ve Wentworth seviyesinde haklı."

"Ama karşılıksız şiddet normal mi?" Ona onaylamayan bir bakış attığımda Vuk güldü. "Şaka yapıyorum, *srce*. Ne demek istediğini anlıyorum." Bana daha yumuşak bir öpücük daha verdi. "O zaman bir uzlaşma. Uygun bir gerekçe olmadan gereksiz şiddet yok."

"Teşekkür ederim."

"Sana saygısızlık eden birini tehdit edebilir miyim?" Bunun hakkında düşündüm. "Evet."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Güzel." Onun nefes fısıldadı üzerinde benim Cilt.

"*Nisam sklon kompromisima, srce, ali za tebe bih pristao i na hiljadu njih*."

Hiç gelmeyen bir çeviri bekledim. "Bana bunu da aratacaksın, değil mi?"

Vuk ukala bir sırıtışla parladı. "Bana bir öpücük verirsen, sonra sana ne söylediğimi anlatırım."

İki kez sormasına gerek yoktu.

Öne doğru eğildim ve dudaklarımı onunkilere değdirdim. Ağzım oyalandı, çekilmeden önce anın tadını çıkardım.

"Tamam, Markovic, öde ," dedim. "Ne dedin sen?"

"Genelde taviz veren biri değilimdir*, efendim*, ama sizin için, isterseniz binlerce tavizi kabul edebilirim."

Bir insanın tek bir cümlede eriyip gitmesi mümkün müydü? Çünkü olan şeyin bu olduğundan emindim. Zayıflayan uzuvlarımın ya da damarlarımdan sızan ballı sıvının başka bir açıklaması yoktu.

"Ama yine de tercüme etmeyeceksin," diye nefes aldım, duygularımı bir nebze olsun kontrol etmeye çalışarak.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun," dedi Vuk, sesi yine yumuşaktı.

Ben duydum. Sonunda araştırdım, ama araştırmasaydım bile, her söylediğinde bu duyguyu duyuyordum.

Srce moje. Kalbim.

Onu tekrar öptüm, bu sefer daha da ısrarla. Avuçları kalçamın üzerinden belimin kıvrımına doğru kaydı. Tenim kızardı ve omurgamda elektrik çatırdadı.

"Bekle. Hâlâ yaralısın," diye itiraz ettim gönülsüzce. "Doktor dedi ki-"

"Doktorun dediğini boş ver." Vuk boynuma sokuldu. "Ona para ödüyorum, bu yüzden

emirleri onunkilerin yerine geçer."

"Bunun..." olduğunu sanmıyorum. Boğazımın özellikle hassas bir bölgesini öptü. İnledim, itirazlarım azaldı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ellerimi omuzlarına kaydırdım, hevesle-

Yüksek sesli bir *miyavlama* öpüşme seansımızı böldü. İrkildim ve Shadow'un yatağa atlayıp kendini Vuk'un göğsüne bırakması için tam zamanında ayrıldık.

Shadow'un son derece kötü zamanlamasına rağmen, Vuk'un yüzündeki çatık kaşlara kıkırdamaktan kendimi alamadım.

"Çıkın dışarı," diye emretti. "Meşgulüz."

Gölge onu görmezden geldi ve tembel bir esnemeyle gerindi. Sahibinin göğsünde tekrar rahatına kavuşmadan önce burnuyla Vuk'un çenesini dürttü.

Depodaki hayat kurtarıcı dönüşünden sonra, Vuk'un ekibindeki herkesin kucaklaması ve üzerine titremesiyle geri dönmüştü. Neyse ki, Wentworth onu fırlattığında ve yeni keşfettiği kahraman statüsüne alışmış görünüyordu. Shadow her odaya sanki oranın sahibiymiş gibi giriyordu.

-Tıpkı tanıdığım başka biri gibi.

"Başımın en büyük belası sensin," diye homurdandı Vuk. Gölge'nin kulaklarının arkasını kaşıdı. Kedi mırıldandı, kuyruğu dünyanın en memnun cam sileceği gibi ileri geri sallanıyordu. "Ama haklıydım. Sen hayatta kalan birisin."

"Seni depoya kadar nasıl takip ettiğini çözebildin mi?" diye sordum. Gölge'yi gülümseyerek sevdim. Mırıltısı daha da yoğunlaştı. Tanrım, çok tatlıydı.

Yine Vuk'un arabasına saklandığını düşündüm ama kimse fark etmeden arabadan depoya nasıl gittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Hayır. İstediği zaman istediği yere gider. Kapı kapalı olduğu için bu odaya nasıl girdiğini bile bilmiyorum." Vuk başını salladı. "Bir kedi tarafından engellenmiş. İnanılmaz."

"Oh, bırak o anını yaşasın. Artık resmiyet kazandığımıza göre bol bol yalnız zaman geçireceğiz," diye takıldım. Ses tonum yumuşadı. "Ayrıca, sen

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

hayatımı kurtardı. Yine."

Gecenin son bölümünde bilincim yerinde değildi ama Vuk'un geçmişte ateşle yaşadığı travmaya rağmen beni bulmak için koştuğunu bilmek...

Bir yumruk kalbimi sıktı.

"Hayır," dedi Vuk. "Sen benimkini kurtardın." "Seni dışarı çıkaran Roland-Roman'dı." "Ben depodan bahsetmiyorum."

Nefesim ciğerlerimde çırpındı. Sesi sıcak ve anlamlıydı ve eğer daha önce erimediysem, şimdi kesinlikle bir yapışkan su birikintisiydim.

Ona ne demek istediğini sormama gerek yoktu. İlişkimizdeki pek çok şey gibi, bazı şeyler duyulmaktan ziyade hissediliyordu.

Vuk ve ben birbirimize bilerek ve gizlice gülümserken Gölge tekrar miyavladı. Başka bir şey söylememize gerek kalmadı ve yaralarıma ve travmalarıma rağmen kendimi hiç o anki kadar mutlu hissetmemiştim.

Annemin dediği gibi, sevinç kederin yokluğunu gerektirmiyordu ve mutluluk her zaman büyük anlarda bulunmuyordu. Çoğu zaman bunun gibi küçük zaman dilimlerinde, sevimli bir kedinin olduğu bir odada, sevdiğim adamda ve onun da beni sevdiğini bilmekte bulunurdu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BÖLÜM 54

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Vuk

Emmanuelle hakkındaki gerçek ortaya çıktığında, diğer parçalar da düştü.
yerine yerleştirildi. Tatiller gelip çattığında ve şehir karla kaplanıp vitrinler şenlendiğinde Beaumont fiilen ortadan kaldırılmıştı. FBI, Beaumont'un işlerine karışmış olan tüm ajanları tutukladı ve şirket ofislerine el koydu.

Bu, eski modellerini ajansız bıraktı, ancak bu çoğu durumda iyi bir şeydi. Modellerin mevcut tüm borçlarını ödedim, böylece temiz bir sayfa açarak yeniden başlayabilirlerdi. Eğer sektörden ayrılıp evlerine dönmek isterlerse, onlara birinci sınıf biletler aldım ve bir yıllık yaşam masraflarını karşıladım. Kalmak isterlerse, adil olduklarından emin olmak için avukatlarıma yeni sözleşmelerini incelettirdim. Emmanuelle'in yasadışı faaliyetlerine katılmaya zorlananlar için danışmanlık ve tıbbi hizmetler için de ödeme yaptım.

Indira (başarısı onu Beaumont'un çirkin yanından korumuştu) dışında hiçbir modeli tanımıyordum, ama hepsi de aldıklarından daha iyisini hak ediyordu.

Ne yazık ki ve biraz da şok edici bir şekilde, Hank suç ortağı ajanlardan biri değildi. Bununla birlikte, özel hayatın gizliliğini ihlal etmekten ve Ayana ile diğer bazı modelleri yasadışı olarak gözetlemekten suçlu bulunmuştu. Savcılara en yüksek hapis cezasını almaları için baskı yapmış olabilirim de olmayabilirim de.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ve müdürden Hank'in oradaki zamanını biraz daha tatsız hale getirmesini istemiş olabilirim ya da olmayabilirim.

Ayrıca Enzo'nun ailesine ömür boyu yetecek kadar para ayarladım. Bu ne onu geri getirecekti ne de ölümünden duyduğum suçluluk duygusunu tamamen dindirecekti ama en azından bunu yapabilirdim.

Bu arada, Ayana serbest çalışmaya karar vermişti. Başka bir menajer istemiyordu; kendi kariyeri ve mali durumu üzerinde tam kontrol sahibi olmak istiyordu. Takvimini ve rezervasyonlarını yönetmesine yardımcı olması için yeni yılda bir asistan tutmayı planlıyordu.

İronik bir şekilde, işten uzak kaldığı aylar onu sektörün en gözde metası haline getirmişti. Herkes onunla çalışmak istiyordu ve gelecek yılın sonuna kadar sıraya girmiş işleri vardı.

Şu anda, yeni bir model olduğundan beri birlikte çalıştığı bir moda tasarımcısı olan Stella Alonso için düzenlenen bir etkinlikteydik. Vault'ta bir tatil ön gösterimi düzenliyordu ve kulüp düzinelerce konukla dolup taşıyordu.

"Seni tekrar pistte görmek güzel." Stella kız arkadaşıma sıcak bir gülümseme verdi. Ayana'dan bile uzun boyluydu, kıvırcık siyah saçları ve boynundaki zümrütlerle uyumlu yeşil gözleri vardı. Ayrıca Sean'ın eski patronu Christian Harper ile evliydi. "Bu yılki Avrupa şovlarında seni özledik."

"Çılgın bir düşüş oldu," diye itiraf etti Ayana. "Ama geri döndüğüm için mutluyum. Sonbahar/kış şovları için sabırsızlanıyorum."

"Aynı. Aramızda kalsın..." Stella'nın sesi komplocu bir fısıltıya dönüştü. "Her zaman Beaumont için fazla iyi olduğunu düşünmüşümdür. Emmanuelle tüylerimi ürpertti. Onun da birini öldürdüğünü öğrenirsek hiç şaşırmam."

İyi içgüdüler. Harper'ın onunla evlenmesine şaşmamalı.

"Neyse, bu gecelik bu kadar hastalıklı konuşma yeter. Yeni yıldan sonra öğle yemeğinde buluşalım. kapatmak isterim," dedi Stella. "Şimdi izin verirseniz

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ben yokken kocamın ortalığı kasıp kavurmadığından emin olmalıyım. Christian sıkıldığında, işler ters gitmeye meyilli oluyor."

"Ne demek istediğinizi anlıyorum." Ayana bana sert bir bakış attı.

Ben de masum bir ifadeyle karşılık verdim. Bu ay mükemmel bir şekilde davranmıştım - belki de kıçına çok uzun süre baktığı için bir adamı "yanlışlıkla" kapalı havuza ittiğim zaman hariç. Adam bir endüstri etkinliğinde herkesin önünde onu gözleriyle soyuyordu.

Yüzme bilmediğini nereden bilebilirdim ki? Sonunda hayatta kalmıştı. Yardımsever biri onu ıslak bir fare gibi çıkarmıştı.

"Seninle tanıştığıma memnun oldum, Vuk,"

dedi Stella. Ben *de aynı şekilde* başımı

eğdim.

Bunu , değil mi? Stella gittikten sonra sordum.

Noel'den önceki haftaydı. Kaçış sonrası haftalarımızın çoğunu benim evimde ya da onun dairesinde geçirmiş, seks, yemek ve uyku sersemliği içinde kaybolmuştuk. Birbirimiz için dünyanın geri kalanını dışlamıştık. Bu benim için yeterliydi ama Ayana benden daha sosyal bir yaratıktı ve Beaumont artık ortalıkta olmadığına göre onun da kendini gösterme fırsatı bulmasını istiyordum.

"Yaptım," diye itiraf etti. "Beni yanlış anlamayın. Seninle vakit geçirmeyi seviyordum ama tanıdık yüzleri tekrar görmek güzel. Sektörde yılanlar var ama iyi insanlar da var. Lafı açılmışken..." Sözlerini yarıda kesti ve sırıtarak yanımdan geçti.

Döndüm ve hemen homurdandım. ***Adalara mı gittiniz, yoksa bir yerlerde bronz yağı fıçısına mı düştünüz?***

Jordan gözlerini devirerek, "Çok komik," dedi. Hafta sonu St. Bart's'a gitmişti ve gitmeden önceki halinden en az beş ton daha bronzdu. "Bir ara ikisini de yapmayı düşünmelisin, yoksa insanlar seni ceset sanacak."

Benim için sorun değildi. Terli yabancılarla çevrili sıcak bir kumsalda kendi isteğimle pişmektense zehirli bir sarmaşık hasırının üzerinde yuvarlanmayı tercih ederim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Güneşlenme kavramını kim icat ettiyse mazoşist olmalı. "Her şeyi hallettin mi?" Ayana sordu. "Senin Büyükanne?"

Jordan'ın yüzü asıldı. Orla ay başında bakımevine yatırılmıştı. Doktorların beklediğinden daha uzun süre dayanmıştı ama zamanı yaklaşmıştı. Herkes zihinsel olarak buna hazırlanmış ve işlerini düzene sokmaya çalışıyordu.

Jordan'ın St. Bart's'a gitmesinin nedeni de buydu; oradaki villasını resmen yeni sahiplerine devretmek. Rhode Island'daki evi hariç, Orla ölmeden önce tüm gayrimenkullerini çıkarmak ve gelirini hayır kurumlarına bağışlamak istiyordu.

"O aynı. Artık hep yorgun ama biraz ateş var. Avukatlarının halletmesine izin vermek yerine adalara gitmemde ısrar eden oydu." Bize hüzünlü bir gülümseme verdi. "Yaşlı ejderha hepimizin onun üzerinde gezinmesine dayanamıyor."

"Yaşlı ejderha" terimini sevgiyle kullanırdı. Jordan, ailesine aromantik ve aseksüel olduğunu resmen söylediği Şükran Günü'nden sonra büyükannesiyle daha da yakınlaşmıştı. Ayrıca hiçbir zaman evlenmeyi planlamamış ve biyolojik çocuk istememişti.

Babası orada değildi (gerçi öğrendiğinde kayıtsız kalmıştı) ve annesi asla torun sahibi olamayacağı için üzülmüştü ama Orla bu haberi soğukkanlılıkla karşılamıştı. Onu sorgulamamış ya da "yanlış" olduğuna ikna etmeye çalışmamıştı. Sadece vasiyetini değiştirmiş ve böylece Jordan'ın mirasını almasını sağlamıştı.

"İnsanlar odur," demişti. "Onlar için cezalandırılmamalı o."

Bunca zaman Jordan büyükannesine söylemekten korkmuştu. Hatta mantık evliliği yapmaya kalkışacak kadar ileri gitmişti ve en anlayışlısı da o çıkmıştı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Her neyse, geleceğinizi duydum, bu yüzden sizi görmek ve Stella'ya merhaba demek için uğradım," dedi. "Ama yakında ayrılmak zorundayım. Bu gece Rhode Island'a gidiyorum. Sanırım orada kalacağım... şey, bilirsiniz işte."

"Biliyoruz." Ayana onu kucakladı. "Biliyorum bu günlerde orada sadece aile var ama Orla'ya onu düşündüğümüzü söyle, tamam mı?"

Bir şeye ihtiyacınız olursa bizi arayın4 diye ekledim.

Jordan yine hüzünlü bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Vereceğim."

Uçağına yetişebilmek için izin istemeden önce birkaç dakika daha sohbet ettik.

Kimse üçlümüze normalden daha fazla ilgi göstermemişti. İnsanlar yeni normalimize alışmışlardı ve Ayana ile benim nişanlarını bozduktan hemen sonra çıktığımıza dair yayılan skandal fısıltılar, herkes aramızın gerçekten iyi olduğunu anladığında sona ermişti.

"Noel'i Orla'yla geçirecek olmasına sevindim," dedi Ayana, hüzünlü bir ifadeyle. "Umarım huzur içindedir."

Bu Orla Ford. Ne olursa olsun iyi olacak.

O sert bir kadındı. Ölüm onu tekmeleyerek ve çığlık atarak kapısından içeri sürüklemek zorunda kalacaktı. Bunu yaptığında, muhtemelen masaları tersine çevirecek ve öbür dünyaya da hükmedecekti.

"Bu doğru." Ayana küçük bir kahkaha attı. "Tamam, bu kadar yeter. Tatillerde hastalıklı şeyler hakkında konuşmayı *gerçekten* bırakmalıyız. Ailem burada olsaydı, bunun için kafama bir tokat atarlardı." Parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi ve beni ön gösterimin başladığı yere doğru çekti. "Bu arada seni tekrar görecekleri için çok heyecanlılar. Önümüzdeki iki hafta boyunca bol bol yemek ve masa oyunları bekliyoruz."

Noel ve Yeni Yıl'ı başkentteki tüm geniş ailesiyle birlikte geçiriyorduk. İki gün içinde ayrılmamız planlanıyordu.

Gülümsedim. ***Dört gözle bekliyorum.***

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ciddiydim. Willow emekli olduğu ve Oregon'da yaşadığı için Kidanlarla vakit geçirmek, benimki öldüğünden beri bir aileye sahip olmaya en yakın hissettiğim şeydi. Ayana ve ben yerimize oturduk. Işıklar söndü ve ön gösterim başladı.

Moda gerçekten umurumda değildi ama Ayana'nın sergilenen kıyafetler karşısındaki soluk soluğa kalışını ve kahkahalarını çok sevdim.

Gösterinin sonuna doğru "Şu ana kadar en sevdiğin hangisi?" diye fısıldadı.

Bana hepsi aynı göründü. Bir sürü kırmızı, altın ve parıltı.

Omuz silktim. ***Şu dantelli ince elbiseyi düşünüyorum. içinde harika görünürsün.***

"Beni tatil iç çamaşırlarıyla görmek istediğini söyleme şeklin bu mu?" diye alay etti.

Seni her şeyin içinde görmek istiyorum. Her şeyde. Kötü bir gülümseme. ***Hiçbir şey.***

Nefesi duyulabilir bir aksaklıkla kesildi. Etrafımızdaki hava ısındı ve gösteri sona erdiğinde tek kelime etmedik. Sadece ayağa kalktık ve hep birlikte ana katı terk ettik, sessizliğimiz bizi üst kattaki özel sahiplerin banyosuna başarıyla kilitleyene kadar ara sıra nefes nefese kahkahalarla noktalandı.

Xavier ve ben giriş izni olan tek kişilerdik. Temiz mermer tezgahlar. Cilalı zeminler. Arkadan aydınlatmalı aynalar.

Kulübün umumi tuvaletlerinden çok daha güzel ve aklımdaki aktiviteler için çok daha uygun.

Onu kucağıma tezgâhın üzerine bıraktığımda Ayana, "Bunu burada yapmamalıyız," diye nefes aldı. "Alt katta olmalıydık-oh."

O konuşurken elbisesini yukarı kaldırdım ve iç çamaşırını indirdim. Önünde diz çöktüm ve nazik bir yalamayla klitorisini okşadım. "Ne diyordun?"

"Um." Sesi şaşkındı. "Yapmamalıyız... alt katta... oh, *Tanrım evet*!"

Klitorisini dudaklarımın arasına alıp emerken tatmin göğsümü doldurdu. Çılgına dönmüştü ve ben de onu yerken hiç geri çekilmedim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Orada, kulübün tuvaletinde. Çığlık çığlığa orgazm olup yüzüme fışkırana kadar durmadım.

Dünyada bundan daha tatlı bir ses olamazdı.

Ayağa kalktım ve kemerimi çözdüm. Şehvet, sikimin başından ağrıyan taşaklarıma doğru yayılıyordu. Kaç kez birlikte olursak olalım, her seferinde ilk kezmiş gibi hissediyordum.

Kalçalarını kavradığımda ve sikimin ucunu girişiyle hizaladığımda Ayana hala doruk noktasının sancılarından titriyordu. Artık doğum kontrol hapı kullanıyordu ve artık nadiren prezervatif kullanıyorduk.

Tanrıya şükür. Üzerimde hiç yoktu ve eğer onun içine girmek için bir saniye daha beklemek zorunda kalırsam, patlayacaktım.

Sonunda taşaklarımı sıkan amının dergömdüğümde, onun kaygan ve çıplak hissiyle inledim. Kollarını boynuma doladı ve ben onu tatlı ve yavaş, sonra sert ve hızlı bir şekilde, ikimiz de terden sırılsıklam olana ve tembel, cinsel ilişki sonrası memnuniyete kadar becerirken canı pahasına tutundu.

Ayana ile bir gece kulübünün tuvaletinde olmayı, onsuz gezegenin herhangi bir yerinde olmaya tercih etmem bir şey ifade ediyordu. Seks olsun ya da olmasın, yalnız olduğumuz sürece mutlu olurdum.

"Mutlu erken Noeller, *srce moje," diye* mırıldandım.

Ayana gülümsedi, yüzü kalbimi sıkıştıracak kadar mutlulukla parlıyordu. "Mutlu erken Noeller, aşkım."

Sustum. *Aşkım.*

Şimdiye kadar L kelimesini kullanmaktan kaçınmıştık, bunu hissetmediğim için değil - o zamanlar bunu bilmesem de onu gördüğüm andan beri benim için tek kadındı - ama hazır olana kadar bunu söylemesi için ona baskı yapılmasını istemediğim için.

Kaçırılmasının üzerinden bir aydan fazla zaman geçmişti ama hâlâ o gün yaşananlarla boğuşuyordu. Haftada iki kez terapistine gidiyor ve bazen karanlıkta kâbuslar görüyordu. Onun hayatını kurtarmıştım ve bunu aşkla karıştırmasını istemiyordum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ayana elleriyle yüzümü çerçeveledi, gözleri parlıyordu. "Seni seviyorum," dedi. "Hayatımı kurtardığın için değil, *sen* olduğun için." Sanki aklımı okumuş gibiydi. "Huysuz, tatlı, akıllı, sadık... bazen biraz bıçak gibi ama kimse mükemmel değildir." Küçük oflamama gülümsedi. "Senin her parçana *aşığım* Vuk Markovic ve bunu sana bir süredir söylemek istiyordum. Bu gece, bunu yapacak cesareti bulduğum gece oldu."

Seni seviyorum. Daha önce hiç kimsenin bana söylemediği kelimelerdi - romantik anlamda değil. Önemli değildi çünkü bu sözleri başka birinden duymayı hiç umursamamıştım.

Sadece bir kişinin ağzından çıkan gücü ellerinde tutuyorlardı.

"Tekrar söyle." Sesim o kadar kalın ve kabaydı ki benim sesim olduğunu anlamakta zorlandım.

"Seni seviyorum," diye tekrarladı Ayana boğuk bir sesle. Gözleri ışıkların altında parlıyordu.

Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum.

Hiçbir şey bu kadar doğru gelmemişti.

Alnımı onunkine yaklaştırdım. "Seni hak etmiyorum Ayana Kidane," diye fısıldadım. "Ama lanet olsun, ben de seni seviyorum."

Eğer bu kelimeleri duymak beni aydınlattıysa, onları yüksek sesle söylemek de beni olabilecek en iyi şekilde alevlendirdi. Bu alevler, yeni anılara yer açmak için geçen ayın çirkinliklerini süpürüp atarken yıkıcı değil, tatlı ve zarifti.

Ayana ve ben tekrar öpüşürken, dillerimiz kelimelerimizin tadıyla tatlanırken, daha pek çok yeni anı yaşayacağımıza dair bir his vardı içimde.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sonsöz

VUK

ON AY SONRA

Ayana'yı sevdim. Gerçekten sevdim.

Ancak ilişkimiz boyunca, onunla çıkmanın hayatın sevmediğim bir yönünü kapsadığını fark ettim: sosyal etkinlikler.

Akşam yemeği partileri, hayır galaları ve sektörel ağ kurma etkinlikleri vardı. Bir evcil hayvanın doğum günü gibi, parti verilebileceğini düşünmediğim şeyler için partiler vardı. Daha ne zaman olduğunu bile bilmediğimiz Shadow'un doğum gününü kutlamak için personelimin neden ısrar ettiği konusunda kafam karışmıştı; lanet olası hayvanı sokaktan kurtarmıştım.

Jeremiah onun için bir tarih uydurduklarını söyledi, bu da doğum gününün amacını tamamen yok etti. Bunu belirttiğimde başka kimse böyle düşünmüyor gibiydi, bu yüzden işte buradaydık, lanet bir kediye Mutlu Yıllar şarkısı söylüyorduk.

"Oh, bakın! O çok tatlı!" Maya şarkı bittikten ve herkes alkışladıktan sonra sevinçten havalara uçtu. Herkes onu evcil hayvan ve ikram yağmuruna tutarken Gölge'nin fotoğrafını çekti. "Pasta kimin fikriydi?" "Vuk'un," dedi Ayana ben suçu ona atamadan. Yazın resmen evime taşınmıştı ve o ve ekibim sık sık Gölge ile ilgili her konuda bana yükleniyorlardı. "Suratsızlığı seni yanıltmasın

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sen. Bu partiye tamamen kendini kaptırdı. Geçtiğimiz hafta boyunca pastacıyı o kadar çok aradı ki, adam Vuk pastanın kedi dostu olup olmadığını sormayı bırakmazsa işi bırakmakla tehdit etti."

Kaşlarımı çattım. ***Ben somurtkan değilim.***

Ayana elimi okşadı. "Tabii ki hayır canım."

Ne yapmam gerekiyordu? Kedimi zehirlemesine izin mi verseydim? Pisliği temizlemek zorunda kalacak olanlar Ke olurdu.

Fare şeklinde özel bir tatlı patates pastası sipariş etmiştim. Shadow'un tatlı patates yemesine pek izin vermezdik çünkü onun için iyi değildi ama bu özel bir durumdu - ya da insanlar bana öyle söylüyordu.

O fırıncıyı daha önce hiç kullanmamıştım, bu yüzden durum tespiti yaptığım için beni mazur görün. Ayana sonunda beni büyük bir parti vermeye ikna eden kişiydi, bu yüzden bu kadar çok arkadaşım ve iş ortağım buradaydı; Shadow'un önüne bir kap kuru kedi maması koyup günü bitirmediğim için mutlu olmalı.

"Tabii ki hayır," dedi güven verici bir şekilde. "Fırıncının neden her gün kontrol etmekte bu kadar *ısrarcı* olduğunu anladığından eminim."

"Şimdi bir kedi istiyorum ama annem beni öldürür." Maya iç çekti. "Alerjisi var."

"Vuk." Soğuk, tanıdık bir ses konuşmamızı böldü. Dominic yanında karısı Alessandra ile belirdi. "Biraz konuşabilir miyiz? Özel olarak."

"Ben de seninle konuşmak istiyordum," dedi Alessandra gülümseyerek Ayana'ya. Alessandra'nın annesi eskiden Ayana'nın gayri resmi model akıl hocası olduğu için birbirlerini tanıyorlardı. "Annem şehirde ve bir araya gelip gelemeyeceğimizi sormak istedi..."

Kadınlar sohbet ederken ben Dominic'le konuşmak için sıvıştım. Ana partinin düzenlendiği yemek odasının dışındaki salona adım attık.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ona Roman'la olan ilişkimden bahsetmediğim gibi, Emmanuelle'i alaşağı etmedeki rolünü de kimseye açıklamamıştım. Sadece daha fazla karmaşaya neden olacakken ikisini de yapmanın bir anlamı yoktu.

"Kendi iyiliğim için arıyorum," dedi Dominic. "Biriyle paylaşmak istediğim kişisel bir haberim var ama onu bulmak için yardıma ihtiyacım var. Kendi başıma denedim ama başarılı olamadım. Yardımcı olabilecek başka kaynaklarınız olduğunu duydum."

Oh, lanet olsun. O "biri "nin kim olduğunu bildiğime dair bir his vardı içimde ama yüz ifademi nötr tuttum ve telefonuma cevabımı yazdım.

Detayları bana gönder. Ben ilgilenirim.

Geçen sonbahardan beri Roman'dan tek bir ses duymamıştım. Dominic'in izini bulamayacağı kişisel haberleri paylaşmak isteyeceği başka birini düşünemiyordum ve yeni Kardeşlik lideriyle tekrar iletişime geçmeye hevesli değildim.

Ama borçlu olunan bir iyilik, borçlu olunan bir iyiliktir ve ben her zaman sözlerimi tutarım. Dominic'in yüzünde rahatlama ifadesi belirdi. "Teşekkür ederim."

Partiye döndüğümüzde ortalık kaosa dönüşmüştü. Maya şaşkın bakışlı bir Shadow'la dans ediyordu; Xavier ve Sloane, arkalarında Shadow'un farklı resimlerinin basılı olduğu kartları kullanarak doğaçlama bir poker oyununu yönetiyorlardı - bunlar da nereden ? Onları sipariş ettiğimi hatırlamıyordum ve Jordan, Jeremiah'ya en son viral internet meme'ini açıklıyordu.

Yüksek sesli müzik. Yüksek sesle kahkaha.

Her şey gürültülüydü. Tenim karıncalandı.

Dominic doğruca karısının yanına dönerken, ben sahneye baktım ve ev sahipliği yaptığım bir partide cinayet işlemenin kötü bir davranış olup olmayacağını düşündüm. Sonra da bunun kötü bir davranış olup olmadığını umursayıp umursamadığımı düşündüm.

Cevap ver: Ben yapmadım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Cinayet işlemeyi , değil mi?" Ayana yanıma geldi, yüzü bir eğlence portresiydi.

Muhtemelen. Onaylayamam ya da .

Güldü ve kollarını boynuma doladı. "Cidden, bunu yaptığın için teşekkür ederim. Arkadaşlarımızın yarısının Vuk Markovic′ten ilk parti davetiyelerini aldıklarında şoktan bayıldıklarına eminim."

Homurdandım. ***İlk ve son.***

Ta ki... şey, bu başka bir zaman için başka tür bir olaydı.

"Oh, hadi ama. Bana eğlenmediğini mi söylüyorsun?" Ayana kollarından birini çözdü ve başparmağıyla işaret parmağını birbirine sıkıştırdı. "*Birazcık* bile mi?"

Eğlenmeyi tanımla. Beni sadece o duyabilsin diye başımı eğdim. "Seninle vakit geçirmekten keyif alıyorum," dedim. "Seni mutlu görmekten hoşlanıyorum. Zevk aldığım şey bu."

Yüz ifadesi yumuşadı. "Bugün Shadow'un doğum günü, benim değil," dedi sesinde bir gülümsemeyle. "Onu bulduğunuz günün üzerinden bir yıl geçti."

"Ona tatlı patatesli kek aldım. Bu kadar yeter." Yine de onu bu kadar enerjik görmek güzeldi. Belki Maya onu meşgul ederse, paha biçilmez mobilyaları tırmalamaktan vazgeçerdi. "Artık herkesi dışarı atabilir miyiz? Bir saat oldu."

Ayana sırıttı. "İki saat kadar daha beklemenizi tavsiye ederim. Kedimizin doğum günü partisi için onca yolu yürüdüler."

"Çoğu on dakikadan daha kısa bir yaşıyor."

"Vuk."

"Peki," dedim. "İki saat daha. Seni bu kadar çok sevdiğim için mutlu olmalısın."

"Öyleyim." Dudaklarıma hafif bir öpücük kondurdu. "Merak etme. Ne kadar memnun olduğumu sana daha sonra göstereceğim."

Vücudum canlandı. "Bunun insanları etrafımda daha çok istememi sağlaması gerekiyorsa, tam tersi bir etki yaratıyor."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Beklenti eğlenceyi artırır," dedi göz kırparak. "Şimdi, hadi bakalım. Bakalım Xavier ve Sloane'dan biraz para kazanabilecek miyiz?"

Partinin geri kalanına katıldık. Homurdanmalarıma rağmen eğlendim, özellikle de Xavier'i pokerde yendikten sonra.

En önemlisi, Ayana eğleniyordu ve onu gülümsetmek için her şeyi yapardım - bir kedinin doğum günü partisine ev sahipliği yapmak ve *orada kalmak* da dahil.

Ve saatler sonra, herkes gittikten ve yatak odamızda sadece biz kaldıktan sonra, bana ne kadar memnun olduğunu göstermek için verdiği sözü yerine getirdi.

Haklıydı, beklenti eğlenceyi artırıyordu.

~

AYANA

TKİ AY SONRA

"O ayakkabıların iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

Ellerimi kalçalarımın üzerine koydum. "Pratik olmayan ayakkabılarla yürüme yeteneğimi hafife almamalısın."

Vuk, özellikle bu yolculuk için aldığım yüksek topuklu, hava koşullarına dayanıklı botlara kaşlarını kaldırdı.

"Karda yürüyoruz, *srce*," dedi. "Ayakların donacak."

"Bunlar kar botları."

"Daha önce hiç topuklu kar botu görmemiştim."

"Ayrıca ekru ve bejin aynı renk olduğunu düşünüyorsun, bu yüzden seni ne kadar sevsem de moda konusundaki fikirlerini saygıyla reddetmek zorundayım."

Gülerek başını salladı. "İyi. Bu senin ayak parmakların."

Aralık ayının başlarıydı ve Finlandiya'nın Lapland'daki en yeni lüks tatil köyünde bir hafta geçiriyorduk. "Odamız" camdan yapılmış dev bir iglo idi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

kubbe tavanı ve yukarıdaki gökyüzünün muhteşem manzarası. Bu gece, Aurora Borealis'in muhteşem ışıkları yukarıda parıldadı ve ortama ruhani bir hava kattı.

Manzara bir yana, tesiste ayrıca dünya standartlarında bir spa, sıcak çikolata konsiyerj ve husky kızağından ren geyiği safarisine kadar çeşitli aktiviteler için özel rehberler bulunuyordu. Kısacası, burası hayallerimin karlı kış harikalar diyarıydı ve asla ayrılmak istemedim.

"Shadow'u da getirmeliydik," dedim Vuk'la ayarladığı özel parfüm yapım atölyesi için odamızdan çıkarken. "Buna bayılırdı."

Vuk kuru bir sesle, "Bu kedinin tüm masrafları karşılanmış bir Avrupa tatiline ihtiyacı yok," dedi. "Personel onu yeterince şımartıyor."

Shadow'a geçen hafta sonu lüks bir kedi spa merkezinde bir gün ayıranın o olduğunu belirtmedim.

Haklı olduğunu da kabul etmedim - ayak parmaklarım donuyordu. Yavaşlamaya başlamadan önce etkinlik pavyonuna kadar yolu yarılamıştım. Titriyordum, buz ayaklarımdan kollarıma ve göğsüme doğru ilerliyordu.

Hava koşullarına dayanıklıymış, oradan. Bir daha asla bu markadan alışveriş yapmayacaktım. "İyi misin?" diye sordu geciktiğimi fark ettiğinde.

"Mmhmm."

Dudakları . "Senin ayakkabıların, değil mi?"

"Şey, *tam olarak* değil, ama-Vuk!" Beni yerden kaldırdığında çığlık attım. Yolun geri kalanında beni taşırken dünya eğildi ve kahkahalarım karla kaplı çamlardan sekti. "Ne yapıyorsun sen? İndir beni!"

"İçeri girdiğimizde. Burada iki günümüz daha var, *srce*. Onları donmuş ayak parmaklarıyla geçirmeyeceksin."

"Dramatik olma," diye . Ama gülümsememi engelleyemiyordum.

Kısa bir süre sonra etkinlik kulübesine vardık. Atölye eğitmenimiz alışılmadık girişimiz karşısında gözünü bile kırpmadı ve etkinliklere başlamadan önce bizi sıcak bir şekilde karşıladı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Vuk ve ben her birimiz kendi kokumuzu yarattık ve eve götürdük. Eğitmenimiz farklı koku notalarını ve mükemmel denge için bunların nasıl birleştirileceğini açıkladı. Ayrıca kişisel zevklerimiz için doğru malzemeleri seçme sürecinde bize rehberlik etti.

Vuk daha önceki sataşmalarına kıyasla garip bir şekilde sakinleşmişti. Tanımadığı insanların yanında her zaman sessizdi ama bu gece neredeyse... gergin görünüyordu. Gerçi hocamızın önünde ona bunu sormamdan nefret ederdi, bu yüzden sorularımı daha sonra sormak üzere dosyaladım.

Uzun süre düşündükten sonra, bana bu seyahati hatırlatacak bir koku kombinasyonu seçtim: iris, kardelen ve müge çiçeği ile aşılanmış yumuşak bir miske dönüşen naneli bir açılış notası, bir tutam odunsu vanilya ile tamamlandı.

"Mükemmel seçim," dedi eğitmen. "İzin verin kokularınızı sizin için kutulayayım. Bir dakika lütfen." Arka odada kayboldu ve bir dakika sonra iki çantayla geri döndü. "Lütfen istediğiniz kadar kalın. Aktivite kulübesi bu gece için sizindir." Çantaları gülümseyerek bana uzattı. "Umarım atölye çalışmasını beğenmişsinizdir. Yolculuğunuzun geri kalanında iyi eğlenceler."

Gözlerimi kırptım, gitme hızı karşısında biraz afallamıştım.

"Bu çok tuhaftı," dedim. "Gecenin geri kalanı için neden kulübeye ihtiyacımız olsun ki? Atölye bitti."

"Hiçbir fikrim yok." Vuk'un sesi tuhaf bir şekilde gergindi. Yine de, sosyal gezilerden sonra hep biraz huysuz olurdu.

"Kolonyanın içine hangi notaları koydun?" diye sordum. Son kombinasyonunu görmeme izin vermemişti ve ben de meraktan ölüyordum. "Umarım ilk odunsu tabanı seçmişsindir. Sende harika kokuyor."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Neden kutuya bakıp kendin görmüyorsun?"

Kokularımızın arkasında koku notalarını ve yaratılış tarihlerini listeleyen özel baskılı etiketler yer alıyordu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ben çantasından kolonyasını çıkarırken Vuk ellerini ceplerine soktu ve çenesi gergin bir şekilde bekledi. Şişeyi çevirdim, etiketinde odun ve vanilya karışımı bir koku görmeyi bekliyordum.

Ben görmedim. Aslında, hiç koku notu görmedim. Sadece eski daktilo yazı tipiyle yazılmış bir cümle vardı:

Benimle evlenir misin?

Nefesim ciğerlerimden buharlaştı. Avuçlarım o kadar kayganlaştı ve ısındı ki, şişeyi o kadar sıkı tutmasaydım elimden kayıp yere düşebilirdi.

Boğazım akmayan gözyaşlarımla yanarken başımı kaldırdığımda Vuk çoktan önümde diz çökmüştü. Hayatımda gördüğüm en nefes kesici yüzük elinde parıldıyordu. Armut şeklindeki kusursuz elmas, siyah kadife bir yatağın üzerinde duruyordu. Altına yerleştirilmişti ve minik zümrütlerden oluşan zarif bir serpintiyle süslenmişti.

"Sana bu atölyeden ilk bahsettiğimde neden gecenin bu kadar geç bir saati olduğunu sormuştun," dedi. Elmacık kemikleri pembeye boyandı ve normalde soğukkanlı ve sabit olan sesinde küçük bir titreme oldu. "Çünkü bunu Kuzey Işıkları altında yapmak istedim. Geçen yıl D.C.'deyken bana Işıkları hiç göremediğini söylemiştin ve ben de onları deneyimlemeni istedim. Bu dünyada güzel olan her şeyi deneyimlemeni istiyorum Ayana ve umarım tüm bunlar için yanında olma onurunu bana verirsin." Vuk yutkundu. "Aslında çok daha uzun bir konuşma planlamıştım ama kelimelerle aram pek iyi değildir. Zaten onlara hiç ihtiyacımız olmadı; birbirimizin kalbinde ne olduğunu hep biliyorduk. Bu yüzden soracak tek bir sorum var. Ayana Kidane, benimle evlenir misin?"

Daha ilk cümlesini bitirmeden gözyaşlarım dökülmüştü ve sorusu havada asılı kalırken şimdi daha hızlı ve daha sert akmaya başladılar.

"*Evet*. Aman Tanrım, evet!" Hıçkıra hıçkıra ağladım. "Tabii ki seninle evleneceğim!"

Omuzlarının rahatlayarak çöktüğünü gördüğümü sandım ama açıkçası gözyaşlarının perdesi arkasında pek bir şey göremedim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yüzüğü parmağıma geçirdiğinde dünya bir bulanıklıktı ve sonra öpüşüyor, gülüyor ve biraz daha öpüşüyorduk.

Finlandiya'ya "spontane" bir gezi önerdiğinde bir bildiği olduğunu anlamalıydım, ama sırf ona geri dönmek istediğimi söylediğim için beni buraya getirmiş olsaydı da şaşırmazdım.

Vuk sert, huysuz ve ara sıra öldürme eğilimi gösteren biriydi ama kalbinin derinliklerinde iyi bir insandı. Aydınlık ve karanlık, deniz ve kar, alev ve buz gibi bize özgü bir şekilde birbirimize uyuyorduk.

Tanışmadan önce yıllarca aşk hayatımın olmamasından yakınmıştım ama iç çekişlerim evrenin bana fısıldadığı tek şeydi*: "Biraz daha bekle. Mükemmel eşin gelecek.*

Vardı.

Beklediğim her saniyeye değdi.

O Sebastian'ın en büyük rakibi... ve en büyük zayıflığı. Sebastian ve Maya'nın hikayesi için Oburluk Kralı'nı okuyun.

Vuk & Ayana'ya doyamıyor musunuz? Bonus sahnelerini www.anahuang.com/bonus-scenes adresinden indirin

Kıskançlık Kralı'nı okuduğunuz için teşekkürler! Bu kitabı beğendiyseniz, seçtiğiniz platform(lar)da bir yorum bırakabilirseniz minnettar .

Yorumlar yazarlar için ipuçları gibidir ve her biri yardımcı

olur! Sevgilerimle,
Ana

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

P.S. Kitaplarımı ve diğer eğlenceli saçmalıkları benzer düşünen okurlarla tartışmak ister misiniz? Özel okuyucu grubum Ana's Twisted Squad'a katılın!

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Teşekkür

Ahlaki açıdan gri, akli dengesi yerinde olmayan bir kahraman yazmayalı uzun zaman olmuştu, muhtemelen bu yüzden Vuk ve Ayana'nın hikayesiyle çok eğlendim! Onun için dünyayı yakacak kadar kötü olan tehlikeli bir MMC mi? Evet, lütfen.

Bu kitapta ayrıca Günahın Kralları serisinin önceki ciltlerine göre biraz daha fazla aksiyon ve gerilim vardı, bu yüzden Ana Takımındaki herkese buna ayak uydurdukları için teşekkür ederim!

Becca'ya-Bu çiftin kafasına girmemiz biraz zaman aldı ama başardık! Hikayenin bilmem neresini bilmem neresine taşımak kesinlikle doğru bir hamleydi. Ayrıca, Jordan başka bir günü görecek kadar yaşadı.

Alfa okuyucularım Brittney, Rebecca ve Salma'ya-Kitaplarda tamamlanmış bir romanımız daha var! Bu süreç boyunca benim hem kayalarım hem de amigo kızlarım olduğunuz için teşekkür ederim.

Uzman alfalarım Marijana, Efrata ve Hayley'e - Bilginizi ve çeviri sihirbazlığınızı benimle paylaştığınız için teşekkür ederim. Çok şey öğrendim ve bunu siz olmadan yapamazdım.

Duyarlılığım ve beta okuyucularım Chelé, Erica, Aishah, Emma, Jessie, Sonali, Malia ve Nina'ya - Tüm düşünceli geri bildirimleriniz için teşekkür ederim. Notlarınıza ayırdığınız zaman ve gösterdiğiniz özen için gerçekten minnettarım. Bu hikayenin parlamasına yardımcı !

Britt'e - Düzeltme sihrin için teşekkür ederim. Sıkı bir teslim tarihi daha karşılandı!

Kediye-"Piton düşün, bahçe yılanı değil." IYKYK. Harika bir tasarımcı ve harika bir arkadaş olduğun için teşekkür ederim.

Christa, Madison ve Bloom ekibinin geri kalanına - şimdiden bu serinin beşinci kitabında olduğumuza inanamıyorum! Sizinle çalışmayı seviyorum ve

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İleride olacaklar için çok heyecanlıyım.

Gina'ya, Ellie'ye ve Piatkus ekibinin geri kalanına - Bu yayın için yaptığınız tüm çalışmalar için teşekkür ederim. Kitaplarımı dünyanın dört bir yanındaki mağazalarda görmek büyük bir mutluluk ve siz olmasaydınız bu mümkün olmazdı.

Kimberly, Aimee, Joy ve Park, Fine ve Brower ekibinin geri kalanına, yanımda olduğunuz için çok minnettarım. Hepiniz rock yıldızısınız!

Jess'e - Sahne arkasındaki tüm sıkı çalışman için teşekkür ederim! Yayın haftasını çok sorunsuz hale getirdin ve sensiz yaptığım şeylerin yarısını bile yapamazdım.

Okuyucularıma - *Kıskançlık Kralı* için duyduğunuz heyecanı görmek inanılmazdı. Yıllar boyunca verdiğiniz destek için teşekkür ederim. Sizler gerçekten isteyebileceğim en iyi okuyucularsınız ve sizinle birlikte bu topluluğun bir parçası olmaktan büyük onur duyuyorum.

Çok sevgiler,
Ana

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

OYUNUN TANRILARI

Birbirine bağlı bir dizi bağımsız bölüm

Forvet
Savunmacı

GÜNAH KRALLARI

Birbirine bağlı bir dizi bağımsız bölüm

Öfke Kralı Gurur
Kralı Kralı Kralı
Kralı Oburluk
KralıKıskançlık
Tembellik

TkISTED

Birbirine bağlı bir dizi bağımsız bölüm

Çarpık Aşk
Oyunlar Çarpık
Çarpık
YalanlarNefret

EĞER AŞK

Eğer Bir Daha Karşılaşırsak (Düet Kitap 1) Eğer Güneş Hiç Batmazsa (Düet Kitap 2) Eğer Aşkın Bir Bedeli Olsaydı (Tek Başına)

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Mükemmel Olsaydık (Tek Başına)

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ana Huang ile iletişimde kalın

Facebook Okuyucu Grubu Web Sitesi
Bookbub Amazon
Instagram TikTok
Goodreads
Facebook

Özel güncellemeler, içerikler ve hediyeler almak için Ana'nın posta listesine kaydolun!

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yazar Hakkında

Ana Huang, dünya çapında toplamda 21 milyondan fazla satan on dört çağdaş romanın 1 numaralı New York Times, 1 numaralı USA Today ve 1 numaralı Sunday Times çoksatan yazarıdır. Alt türleri spordan milyarderlere ve gerilime kadar uzanmaktadır, ancak tüm kitapları kendine özgü buhar ve baygınlık karışımına sahiptir.

Eserleri otuz dört dile çevrilmiş ve Good Morning America, Drew Barrymore Show, Today Show ve daha birçok programda yer almıştır.

Bir BookTok fenomeni olan yazarın çığır açan Twisted serisi platformda iki milyardan fazla izlendi. Şu anda Netflix'te televizyon için geliştirilmektedir.

Ana aynı zamanda bir bulmaca meraklısı ve hevesli bir gezgindir. Yaklaşık kırk ülkeyi ziyaret etmiştir ve bunların birçoğu kitapları için ilham kaynağı olmuştur.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

📚 Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız

📚 Çeviri Yedek Telegram Grubumuz

📚 Çeviri Sohbet Grubumuz

📚 Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız

📚 Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri

📚 Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi